

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

Golful visurilor

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

SERIA „CHESAPEAKE SHORES“

Au trecut ani buni de când Abby O'Brien Winters nu a mai pus piciorul în orașul natal, Chesapeake Shores. Orașelul din Maryland proiectat și construit de tatăl ei îi aduce aminte de prea multe momente dureroase. Iar Abby este, oricum, mult prea ocupată cu munca de pe Wall Street, cu rămășițele unui mariaj destrămat și cu energicele ei fiice gemene.

Și totuși, un telefon alarmant primit de la sora ei cea mai mică o face să se întoarcă degrabă acasă pentru a sări încă o dată în ajutorul lui Jess și a feri de un mare dezastru financiar visul surorii ei de a renova fermecătorul han pe care aceasta îl administrează.

Dar salvarea hanului și întoarcerea în orașul natal nu înseamnă doar reîntâlnirea cu familia ei ieșită din tipare, ci și cu Trace Riley, bărbatul pe care Abby l-a părăsit brusc cu zece ani în urmă.

Trace s-ar putea dovedi o mare piedică în calea planurilor ei... sau, poate, dovada că viața îți oferă în cele mai surprinzătoare moduri o a doua șansă când te aștepți mai puțin.

„Sherryl Woods știe ce așteaptă cititorii de la poveștile ei și niciodată nu îi dezamăgește.“

RT Book Reviews

Sherryl Woods este autoarea a peste 100 de romane de dragoste și mystery, foarte apreciate de cititori și critici. Seria „Chesapeake Shores“ a fost ecranizată într-un serial de televiziune, aflat deja la al patrulea sezon.

SHERRYL WOODS

Golful visurilor

The Inn at Eagle Point

Sherryl Woods

Copyright © 2009 Sherryl Woods

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Golful visurilor
Sherryl Woods

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOODS, SHERRYL

Golful visurilor / Sherryl Woods;
trad.: Sanda Watt - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4148-9

I. Watt, Sanda (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

SHERRYL WOODS

Golful visurilor

Traducere din limba engleză

Sanda Watt

LITERA®
2019

Pentru Morgan și Taylor...

Bun venit pe lume, fetițe dragi!

*Sunt sigură că mamele, tații și frații voștri mai mari
nu se vor plictisi nici o clipă.*

prolog

Se certaseră cea mai mare parte a nopții. Din camera ei, la numai trei uși de-a lungul culoarului de dormitorul părinților, Abby auzise tonul ridicat, fără a înțelege ce spuneau. Nu era prima oară când se certau în ultima vreme, însă de data aceasta păruse diferit. Schimbul gălăgios de replici și greutatea lor o ținuseră trează mai toată noaptea.

Până să coboare dis-de-diminează și să vadă valizele în holul de la intrare, Abby sperase că doar i se păruse altfel de data aceasta, că golul de teamă pe care îl simțise în stomac nu era decât imaginația ei exagerată care făcea din țânțar armăsar. Acum, îi era limpede. De data aceasta, cineva urma să plece, poate chiar pentru totdeauna, judecând după mormanul de bagaje de la ușă.

Încercă să nu intre în panică, spunându-și că tatăl ei, Mick O'Brien, călătorea foarte mult. Arhitect cu reputație internațională, pleca mereu pe undeva pentru un nou proiect, o nouă aventură. Totuși, i se păru, din nou, diferit de data aceasta. Nu revenise decât de câteva zile din ultima călătorie. Arareori împacheta imediat și pleca din nou.

- Abby! Vocea mamei sale păru surprinsă și oarecum tăioasă. De ce te-ai trezit așa devreme?

Pe Abby nu o miră uimirea mamei sale. Majoritatea adolescenților, la fel ca Abby și frații ei, nu se bucurau să se trezească devreme la sfârșit de săptămână. În cele mai multe sâmbete, se apropia prânzul când ieșea și ea, în sfârșit, din dormitor.

Abby remarcă privirea mamei sale, observă consternarea din ochii ei, și instinctul îi spuse că Megan sperase să fie plecată înainte ca restul să se trezească, înainte să o poată iscodi cineva cu întrebări neplăcute.

- Pleci, nu-i așa? spuse Abby impasibilă, încercând să nu plângă.

Avea șaptesprezece ani și, dacă înțelesese bine ce se petrecea, ea era cea care trebuia să fie puternică pentru a-și sprijini frații și surorile mai mici.

Ochii lui Megan se umplură de lacrimi. Deschise gura să vorbească, însă nu reuși să spună nimic. În cele din urmă, încuviință din cap.

- De ce, mamă? se lansă Abby într-o tiradă de întrebări. Unde pleci? Cum rămâne cu noi? Cu mine, Bree, Jess, Connor și Kevin? Ne părăsești și pe noi?

- O, draga mea, nu aș face niciodată așa ceva, spuse Megan întinzând mâna către ea. Sunteți puii mei. Mă întorc după voi imediat ce îmi găsesc un rost. Îți promit.

Deși cuvintele erau hotărâte, Abby simți teama din spatele lor. Nu știa unde se ducea Megan, însă era speriată și plină de incertitudini. Cum ar putea fi altfel? Ea și Mick O'Brien fuseseră căsătoriți aproape douăzeci de ani. Aveau cinci copii împreună și o viață pe care și-o făcuseră chiar aici, la Chesapeake Shores, orașul pe care Mick însuși îl proiectase și îl construisese împreună cu frații săi. Iar acum, Megan pleca singură să își refacă viața. Cum să nu fie speriată?

- Mamă, ești sigură că asta îți dorești? întrebă Abby, încercând să înțeleagă o decizie atât de radicală.

Cunoștea o grămadă de copii cu părinți divorțați, însă nu mamele lor fuseseră cele care își făcuseră bagajele și plecaseră pur și simplu. Dacă plecase cineva, atunci tații fuseseră aceia. Ceea ce i se întâmpla ei părea de o mie de ori mai grav.

- Normal că nu este ceea ce îmi doresc, răspunse Megan cu aprindere. Dar lucrurile nu mai pot continua așa. Dădu să spună mai mult, dar apoi renunță cu o fluturare a mâinii. Asta este între mine și tatăl tău. Tot ce știu este că trebuie să fac o schimbare. Am nevoie să o iau de la capăt.

Într-un fel, Abby se simți ușurată că Megan nu spusese mai multe. Nu voia să poarte povara a ceea

ce o făcuse pe mama ei să plece. Își iubea și își respecta ambii părinți și nu știa cum ar fi făcut față unor cuvinte nepăsătoare și aprinse, în stare să distrugă iubirea pe care o simțea pentru fiecare din ei.

- Dar unde o să te duci? întrebă din nou.

Spera să nu fie departe. Spera ca mama ei să nu o lase să facă față de una singură urmărilor. Mick era cu totul neajutorat în fața emoțiilor. Se putea descurca cu restul - să se ocupe de ei, să le arate afecțiune, chiar și să vină din când în când la un meci de fotbal sau la expoziția științifică -, însă, când venea vorba despre cucuie, vânătași și sentimente rănite, Megan era cea pe care se bazau cu toții.

Pe de altă parte, de ce nu și-ar fi imaginat Megan că Abby se putea ocupa de celelalte? Cu toții, în familie, știau că Abby își lua în serios responsabilitatea de soră mai mare. Știuse dintotdeauna că părinții contaseră pe ea când era nevoie. Bree, care tocmai împlinise doisprezece ani și avea înțelepciunea unui adult, și frații săi aveau să fie bine. După plecarea lui Megan, Bree avea să se închidă, probabil, în sine la început, însă, matură și independentă cum este, avea să găsească o cale de a face față. Kevin și Connor erau adolescenți. Aproape nu le mai păsa de nimic altceva în afară de sport și de fete. De cele mai multe ori, simțeau că exuberanta și afectuoasa lor mamă îi făcea de râs.

Mai rămânea Jess. Era doar o copilă. Deși tocmai împlinise șapte ani săptămână trecută, își reaminti Abby, tot era prea mică pentru a sta fără mama ei. Abby nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să umple acel gol, fie și doar pentru o perioadă.

- Nu voi fi departe, o liniști Megan. Imediat ce găsesc ceva de lucru și o casă pentru noi toți, vin după voi. Nu va dura mult. După care, adăugă ca pentru sine: Nu voi permite să dureze mult.

Abby ar fi vrut să urle la ea că orice perioadă de timp era prea mult și că orice distanță - prea departe. Cum era posibil ca mama ei să nu înțeleagă asta? Însă părea

atât de tristă! Cu adevărat dezorientată și singură. Mai avea și obrajii scăldați în lacrimi. Cum ar fi putut Abby să țipe la ea și să o facă să se simtă și mai rău? Știa că trebuia, pur și simplu, să găsească o cale să se descurce și să îi facă pe ceilalți să înțeleagă.

Fu apoi izbită de un gând și mai îngrozitor.

- Dacă tata pleacă într-o călătorie de serviciu? Cine va avea grijă de noi atunci?

Megan avu o expresie de ezitare pentru o clipă, probabil în fața fricii grozave pe care o simți în vocea lui Abby.

- Bunica se va muta cu voi. Mick a vorbit deja cu ea. Va veni astăzi, un pic mai târziu.

Când își dădu seama că ceea ce se întâmpla era cu adevărat real, din moment ce stabiliseră ca buni să se mute cu ei, și că separarea aceasta era permanentă, nu vreo despărțire temporară, care ar fi urmat să se încheie imediat ce părinții ei își reveneau, Abby începu să tremure.

- Nu, șopti ea. Nu se poate, mami!

Megan păru descumpănită de vehemența ei.

- Dar o iubiți cu toții pe buni. O să fie minunat să o aveți aici cu voi.

- Nu la asta mă refeream, spuse Abby. Ea nu este tu! Nu ne poți face așa ceva.

Megan o trase pe Abby în brațele sale, însă Abby se eliberă cu o smucitură. Refuza să se lase consolată când mama urma să iasă pe ușă și să le distrugă viața.

- Nu îți fac asta ție, spuse Megan, iar privirea ei cerea înțelegere. Fac asta pentru mine. Încearcă să înțelegi. În cele din urmă, va fi cel mai bine pentru noi toți. Atinse obrazul ud de lacrimi al lui Abby. O să-ți placă la nebunie în New York, Abby. Mai ales ție. Vei merge la teatru, la balet, în galerii de artă.

Abby o privi cu o nouă uimire.

- Te muți la New York?

Uitând pentru o clipă propriul vis de a lucra acolo într-o zi și de a-și face un nume în lumea finanțelor, nu putu să se gândească pentru moment decât la cât

de departe era de casa lor din Chesapeake Shores, Maryland. O părticică din sine sperase ca mama ei să nu plece mai departe de celălalt capăt al oraşului sau poate la Baltimore ori Annapolis. Nu era suficient de departe cât să scape de problemele pe care le avea cu Mick, fără să îşi abandoneze totuşi copiii?

– Iar noi ce-o să facem dacă avem nevoie de tine? insistă ea.

– O să mă sunaţi, normal, îi răspunse Megan.

– Şi apoi, să aşteptăm cu orele până ajungi tu aici? Mamă, asta-i o nebunie.

– Draga mea, nu va dura mult. În cel mult câteva săptămâni, veţi fi cu mine. Voi găsi un loc minunat pentru noi. Voi găsi cele mai bune şcoli private. Am stabilit deja asta cu Mick.

Abby îşi dorea cu disperare să creadă că totul avea să se termine cu bine. În acelaşi timp, şi-ar fi dorit să o ţină aici, pe loc, să-i răspundă la întrebări, până ce uita de planul ăsta nebunesc, dar, chiar în acea clipă, taxiul trase în faţa casei. Abby se uita îngrozită când la taxi, când la mama ei.

– Pleci chiar acum, fără să îţi iei măcar rămas-bun?

Îşi dăduse seama de asta mai devreme, însă acum i se părea de o cruzime prea mare. Obrajii lui Megan şiroiau de lacrimi.

– Este mai bine aşa, crede-mă. Va fi mai uşor. Am lăsat bilete pentru toţi pe sub uşa dormitorului şi voi suna diseară. Vom fi din nou împreună în foarte scurt timp.

Cu Abby acolo, împietrită de uimire, Megan ridică primele două bagaje şi le cără de-a lungul verandei şi în josul treptelor de la intrare până la taxiul care o aştepta. Şoferul veni, urmat de Megan, şi preluă restul valizelor.

Stând în holul acum gol, femeia o prinse pe Abby de bărbie.

– Te iubesc, scumpa mea. Şi ştiu cât de puternică eşti. Vei fi alături de fraţii şi surorile tale. Numai asta face ca separarea să fie bine.

- Nu este bine! răspunse Abby cu înverșunare, ridicând vocea.

Până acum, reușise să își păstreze calmul, dar simți cum îi vine să urle când își dădu seama că mama nu rămânea nici măcar cât să se ocupe de consecințele imediate ale separării. Ea nu era adultă. Și nu trebuia să rezolve ea această problemă, care nici măcar nu era a ei.

- Te urăsc! strigă, în timp ce Megan cobora treptele verandei cu umerii drepți.

Strigă din nou, doar pentru a se asigura că mama îi auzise furia din glas, însă Megan nu privi înapoi. Abby ar fi continuat să strige până ce taxiul s-ar fi făcut nevăzut, însă prinse o mișcare cu coada ochiului, se întoarse și o văzu pe Jess privind-o cu ochii măriți de uimire și disperare.

- Mami, șopti Jess, cu bărbia tremurând, în timp ce se uita prin ușa deschisă la taxiul care se îndepărta.

Era desculță, cu părul ei blond-arămiu ciufulit și cu urmele așternuturilor plușate, de modă veche, pe obraz.

- Unde pleacă mami?

Căutându-și puterea interioară pe care toată lumea credea că o avea, Abby se întări în fața propriei frici, își îmblânzi toată furia și se forță să-i zâmbească surioarei sale.

- Mami pleacă într-o excursie.

Ochii lui Jess se umplură de lacrimi.

- Și când se întoarce acasă?

Abby își luă sora în brațe.

- Nu știu sigur, îi spuse, după care adăugă cu o certitudine pe care era departe de a o simți: A promis că nu o să stea mult.

Și, desigur, asta se dovedi a fi o minciună.

capitolul 1

15 ani mai târziu

Să fii ambițios era de tot rahatul, conchise Abby O'Brien Winters, în timp ce se urca în pat după miezul nopții, epuizată fizic și psihic de ziua aiuritoare pe Wall Street. Reușise să petreacă vreo douăzeci de minute de timp special cu gemenele ei, înainte ca acestea să adoarmă încă de la primul paragraf citit din *lepurașul de catifea*. Mâncase, pentru a treia seară la rând, mâncare chinezească reîncălzită, după care scosese vreo șase rapoarte consistente de analiză de piață, pe care trebuia să le parcurgă înainte de deschiderea bursei, în dimineața următoare. Lecturile ei de dinainte de somn erau cu mult mai dificile decât ce aleseseră Caitlyn și Carrie.

Se descurca bine la serviciu, ca manager de portofoliu pentru una dintre cele mai mari societăți de brokeraj, însă o costase deja căsnicia cu un tip extraordinar, care se săturase să fie pe locul doi în favoarea carierei sale, și prea mult somn ca să mai țină socoteala. Deși împărțea custodia fetelor cu Wes, simțea adesea că abia își cunoștea fiicele în vârstă de cinci ani. De multe ori, i se părea că acestea petreceau mai mult timp cu bona lor și chiar cu fostul ei soț decât petreceau cu ea. Nu mai știa de multă vreme ce încerca, mai exact, să dovedească și cui.

Când sună telefonul, Abby se uită la ceas și oftă prelung. La ora asta, nu putea fi decât o urgență. Cu capul bubuind, se întinse către receptor.

– Abby, eu sunt, o anunță Jessica, sora ei.

Jess era cea mai mică dintre cei cinci frați O'Brien și, dintre toți, adevărata pasăre de noapte. Abby nu stătea trează până noaptea târziu decât pentru că era singura modalitate în care putea îngrămădi suficientă muncă

într-o zi de numai douăzeci și patru de ore. Jess nu dormea noaptea pentru că își intra în ritm abia după ce răsăreau luna și stelele.

- Am sunat mai devreme, dar bona mi-a spus că nu ajunseseși acasă încă. După care m-am luat cu un proiect la care lucrez. Și știu că tu stai trează până noaptea târziu.

- Nu-i nici o problemă, o liniști Abby. Ești bine? Mi se pare că ești stresată. E vreo problemă cu buni? Sau cu tati?

- Buni e fantastică. Ne va îngropa pe toți. Iar tati e plecat pe undeva să mai construiască ceva. Nu știu niciodată pe unde umblă.

- Era în California săptămâna trecută, își aminti Abby.

- Atunci, o fi tot acolo. Știi că trebuie să supravegheze în cel mai mic detaliu când se construiește vreun proiect de-al lui. Sigur, după aia se plictisește, așa cum s-a întâmplat cu Chesapeake Shores.

Nota de amărăciune din vocea lui Jess nu era de mirare. Fiind cea mai mică dintre cei cinci, îi lipsise cel mai mult timpul alături de tatăl lor. Mick O'Brien avea deja o reputație ca arhitect și urbanist atunci când proiectase Chesapeake Shores, deja celebra comunitate de la malul mării, aflată de-a lungul golfului Chesapeake. Îl realizase în parteneriat cu frații lui - unul constructor, iar celălalt ecologist. Orașelul fusese construit în jurul unui teren cultivat de Colin O'Brien, un stră-străunchi și primul din clanul O'Brien care venise din Irlanda la sfârșitul anilor 1800. Fusese gândit ca o capodoperă în portofoliul lui mic și locul idilic pe care familia lui să-l poată considera acasă. Însă nu ieșise așa.

Mick și frații lui se certaseră pe subiecte legate de construcție, se luptaseră pe chestiuni de mediu și chiar pentru conservarea puținelor clădiri istorice dărăpănate care se aflau pe o parte din teren. Ajunseseră să rupă parteneriatul dintre ei. Acum, deși locuiau cu toții la Chesapeake Shores sau în apropiere, cu excepția

sărbătorilor, când buni insista asupra unei amăgitoare armonii familiale, nu își vorbeau decât arareori.

Mama lui Abby, Megan, trăise la New York de când ea și Mick divorțaseră, cu cincisprezece ani în urmă. Deși planul fusese ca toți copiii să se mute cu ea la New York, din motive pe care Abby nu le-a înțeles niciodată, asta nu se mai întâmplase. Rămăseseră la Chesapeake Shores cu un tată absent în cea mai mare parte a timpului și cu buni. În ultimii ani, plecaseră unul după altul, cu excepția lui Jess, care părea să aibă o relație contradictorie cu orașul și cu Mick.

După ce se mutase la New York, la terminarea colegiului, Abby restabilise o legătură strânsă cu mama ei, însă nici unul dintre ceilalți nu îi urmăse exemplul. Și nu doar Jess, ci toți cinci aveau o relație încordată cu tatăl lor. Buni – care era doar o fetișcană când familia ei urmăse strămoșii O'Brien în Maryland –, cu părul ei roșcat pălit de vreme, cu ochii albaștri scăpărători, cu zâmbetul neobosit și inflexiunile irlandeze încă prezente în vocea ei, fusese cea care îi ținuse laolaltă și îi făcuse să fie o familie.

– Ai sunat să te plângi de tati sau e vreo altă problemă? își întrebă Abby sora.

– O, întotdeauna se găsește vreun motiv să mă plâng de tati, recunosc Jess, dar am sunat, de fapt, pentru că am nevoie de ajutorul tău.

– Orice, spuse Abby fără ezitare. Spune-mi doar de ce ai nevoie.

Era apropiată de toți frații săi, însă Jess ocupa un loc aparte în inima ei, poate datorită diferenței mari de vârstă dintre ele și faptului că era conștientă de cât fusese de afectată de plecarea mamei lor și de absențele dese ale tatei. Abby încercase să umple acest gol în viața lui Jess din ziua în care Megan plecase.

– Ai putea veni acasă? o rugă Jess. Este un pic prea complicat ca să intru în explicații la telefon.

– O, draga mea, nu știu, începu Abby, cu ezitare. E mare nebunie la muncă.

- Mereu e nebunie la muncă, și tocmai de aceea trebuie să fii acasă. N-ai mai fost de un secol. Înainte să se nască fetele, foloseai serviciul drept scuză. Apoi, gemenele. Acum, munca și gemenele.

Abby avu o strângere de inimă. Era adevărat. De ani întregi, găsea tot felul de scuze. Își păcălise conștiința pentru că tuturor celor din familia ei le plăcea să viziteze New Yorkul, și veneau des. Atâta vreme cât îi vedea pe toți destul de des, nici nu mai conta că se întâlneau aproape întotdeauna pe teritoriul ei și nu la Chesapeake Shores. Nu se întrebese niciodată de ce îi fusese atât de ușor să se țină departe. Poate pentru că nu se mai simțise ca acasă acolo din ziua în care plecase mama sa.

Înainte să apuce să-i răspundă, Jess adăugă:

- Haide, Abby. Când ți-ai luat ultima oară o vacanță pe bune? Luna de miere, așa-i? Știi că ai nevoie de o pauză, iar fetelor le-ar plăcea aici. Ar trebui să petreacă mai mult timp în orașul pe care l-a construit bunicul lor și în care tu ai crescut. Buni le-ar răsfăța din plin câteva săptămâni. Te rog. Nu ți-aș cere asta dacă nu ar fi important.

- Important de viață și de moarte? Întrebă Abby.

Era vechea convenție prin care stabileau dacă un moment de criză era cu adevărat serios ori numai o turbulență temporară în viețile lor.

- Ar putea fi, spuse Jess cu seriozitate. Cel puțin, în ideea că viitorul meu e în joc. Tu ești singura care poate face ceva sau, cel puțin, singura căreia să-i cer ajutorul.

Uimită de tonul ei grav, Abby spuse:

- Poate ar trebui să îmi spui chiar acum.

- Trebuie să fii aici ca să înțelegi. Dacă nu poți sta vreo două săptămâni, vino măcar pentru câteva zile. Te rog.

Era în vocea surorii sale ceva ce Abby nu mai simțise vreodată, o impacientare ca îi spunea că nu exagera când spunea că era în joc viitorul ei. Pentru că Jess era singura dintre cei cinci frați care încă nu își găsisse rostul de când ajunsese la maturitate, Abby știa că nu îi putea întoarce

spatele. În plus, era adevărat că o pauză i-ar fi prins bine. Nu se plânsese chiar ea, un pic mai devreme, de propria înclinație de a fi dependentă de muncă?

Zâmbi la gândul că ar fi atât de minunat să simtă din nou aerul sărat din golful Chesapeake. Mai mult, ar putea petrece timp cu fetele fără să fie întrerupte, în timp ce s-ar da în leagăn în spațiul de joacă proiectat de tatăl său pentru parcul orașului, ar construi castele de nisip pe plajă și ar alerga desculțe prin apa răcoroasă a golfului.

- Văd ce pot face mâine, și voi fi acolo până în weekend, promise ea, cedând. Aruncă o privire peste programul extrem de încărcat și făcu o grimasă. Dar nu pot sta mai mult de două zile, bine?

- O săptămână, o imploră Jess. Nu cred că se poate face ceva într-o zi sau două.

Abby oftă.

- Să văd ce pot face.

- Oricum poți e bine, spuse Jess dintr-o suflare, acceptând compromisul. Să-mi spui când aterizați, și vin să vă iau.

- Închiriez eu o mașină, spuse Abby.

- Mai știi să conduci după toți anii ăștia la New York? glumi Jess. Sau măcar drumul către casă?

- Stau bine cu memoria, răspunse Abby. Pe curând, draga mea!

- O sun pe buni să-i spun că vii.

- Roag-o să nu se dea peste cap, bine? adăugă Abby, deși știa că își răcea gura de pomană. O să mâncăm în oraș. Mor de poftă să mânânc raci de Maryland.

- Nici să nu te gândești, i-o întoarse soră-sa. Cred că este cam devreme pentru sezonul lor, dar, dacă vrei raci opăriți, găsesc eu undeva și cumpăr pentru cina de vineri seară. Putem lua masa pe verandă, că doar n-o s-o pot opri pe buni să gătească de toate. Hai, să-nceapă pregătirile!

Abby râse, amuzată de entuziasmul surorii sale. Bunătățile lui buni - plăcinte, tarte, prăjiturile, briose,

torturi - erau toate extraordinare. A fost o vreme când Abby visa că învață toate rețetele tradiționale ale familiei și că deschide o patiserie, dar asta fusese înainte să își descopere interesul și aptitudinile pentru lumea financiară. Aceasta fusese porțița ei de ieșire din Chesapeake Shores.

Acum, după mai bine de zece ani haotici petrecuți departe - ani ocupați cu urcarea pe injusta scară corporatistă, cu mariajul, cu nașterea gemenelor și cu divorțul -, mergea acasă pentru o vizită adevărată, ceva mai mult decât un sfârșit de săptămână grăbit, fără vreo clipă de liniște înainte să prindă avionul înapoi spre New York. După tonul impacientat din vocea lui Jess, nu putea să nu se întrebe dacă era de bine sau de rău.

- Nu puteai și tu să pui măcar o cravată? mormăi Lawrence Riley, încruntându-se la fiul său. Dacă vrei să preiei banca asta, trebuie să fii un bun exemplu pentru angajați. Nu se poate să intri aici îmbrăcat de parcă ai fi venit pe o motocicletă Harley.

Trace își privi amuzat tatăl.

- Dar chiar așa am venit. Motocicleta e în parcare.

Tatăl se încruntă și mai tare.

- Nu ți-am spus să vii cu mașina maică-tii? Ai o reputație de apărat acum.

- Și ce-ar fi făcut mama? întrebă Trace împăciuitor. Chiar nu o văd ducându-se pe Harley la întâlnirea clubului de grădinărit.

- Are nenumărate prietene care s-ar fi bucurat să o ia cu mașina, i-o întoarse tatăl.

- Însă nici una care să nutrească cea mai mică dorință de a alerga prin oraș după întâlnire, ca mama să se poată ocupa de treburile ei, replică Trace.

- Ai răspuns la toate, nu-i așa? mârâi tatăl lui. N-o să-ți meargă aici dacă nu ne iei pe mine și serviciul ăsta în serios.

- Întotdeauna te-am luat în serios, spuse Trace. Cât despre serviciu, nu vreau să îl iau în nici un fel.

Am o carieră cât se poate de bună la New York. Iar dacă nu trebuie să port costum ori să folosesc un computer nu înseamnă că nu este respectabilă.

De fapt, cariera lui ca grafician independent nu numai că era bine remunerată, ceea ce îi permitea să trăiască și să lucreze într-un apartament spațios din SoHo, dar îl și scutea de a-i răspunde tatălui său. Asta era un mare avantaj, din punctul lui de vedere.

Tatăl lui se încruntă și mai tare.

– Și, ce-i cu asta? Ar trebui să permit ca această bancă a comunității să fie înghițită de unul dintre marile conglomerate bancare?

– Poate că da, spuse Trace, conștient că acest răspuns avea să îl calce pe nervi pe tatăl său. Așa merge treaba în lumea bancară.

– Ei bine, nu și în *această* bancă, nu atâta vreme cât am și eu un cuvânt de spus, răspunse tatăl lui cu încăpățănare. Banca din Chesapeake Shores deservește oame-nii din acest oraș într-un mod în care nici unul dintre monștrii ăia impersonali și fără chip nu ar putea-o face.

Trace nu îl putea contrazice. Moștenire de familie sau nu, el nu voia, pur și simplu, să aibă nimic de-a face cu partea de conducere.

– De ce nu o lași pe Laila să preia? întrebă el, referindu-se la sora lui mai mică. Îl lua pe departe. Dacă și-ar fi putut convinge tatăl să îi ofere Lailei postul pe care aceasta și-l dorise dintotdeauna, ar fi putut pleca înapoi la New York a doua zi de dimineață. Nu trebuia decât să îi vândă tatălui său această idee. Gândește-te la asta, tată. Ea este bună cu cifrele. A avut rezultate extraordinare la matematică la examenul de admitere la colegiu. A avut note maxime la toate cursurile de business din colegiu. Are un masterat la Școala de Business de la Wharton. Ar fi cea mai potrivită.

– M-am gândit la asta, recunosc tată lui. Ba chiar am vorbit cu ea, dar sora ta m-a trimis la plimbare.

„Ce surprinzător“, se gândi Trace.

– De ce?

Tatăl lui ridică din umeri.

- A spus că nu acceptă să fie a doua opțiune pentru nimeni, nici măcar pentru mine.

Trace îl privi perplex.

- Dar pe ea ai întrebat-o prima.

- Parcă soră-ta a dat vreodată doi bani pe logică! Este convinsă că am întrebat-o pe ea doar pentru că știam că tu nu ți-ai dori acest post.

- Sper că ai încercat să o convingi că se înșală, spuse Trace.

- Cum aş putea, când are dreptate?

- Oare când o să învățați și voi doi să comunicați? mormăi Trace.

Poate că el și tatăl lui erau în dezacord în nouăzeci la sută dintre cazuri, însă Lawrence Riley și Laila erau rareori de acord în vreo privință, de la alegeri mărunte, cum ar fi cerealele de la micul dejun, la decizii absolut esențiale, cum ar fi cine să conducă banca. Așa fusese încă din momentul în care ea învățase să vorbească.

- Adică, să comunicăm de-adevăratele, ca mine și tine? îi întoarse tatăl lui sarcastic.

- Păi, ce să zic, măcar pe-atâta, răspunse Trace. Uite, o să vorbesc eu cu ea. O să netezesc lucrurile între voi. Mândria ei este rănită pentru că, de-a lungul anilor, tu ai tot spus că mă vrei pe mine înapoi aici, dar se răzgândește ea.

Tatăl lui izbi cu pumnul în birou.

- La naiba, tu ești cel care trebuie să se răzgândească, Trace. Cum rămâne cu devotamentul datorat familiei? Omul muncește toată viața pentru a construi ceva bun pentru fiu lui, iar tu îi dai cu piciorul, fără ca măcar să stai pe gânduri.

- Am avut toată viața la dispoziție să mă gândesc la asta. N-ai avut vreodată grijă să îți ții secrete așteptările. M-am tot gândit și răzgândit, dacă vrei să știi, de când m-ai sunat. Haide, tată, știi prea bine că rutina de la nouă dimineața la cinci seara n-o să fie niciodată pentru

mine. Mie îmi place când munca presupune creativitate, un cuvânt care îi cam pune pe ghimpi pe bancheri.

Un zâmbet abia întrezărit prinse a se ivi pe buzele tatălui său.

- Ai și tu dreptate, recunosc acestă. Uite cum facem! Hai să ne acordăm șase luni. Dacă tot nu-ți place, poți pleca din nou și ai binecuvântarea mea. Așa ar fi corect, nu-i așa?

Ca artist respectat și pe val, lucrând independent pentru multe dintre agențiile de publicitate de top din New York, Trace dispunea de flexibilitatea de a respecta rugămintea tatălui său. Ar putea chiar continua să lucreze pentru câteva proiecte dacă nu voia să înnebunească de tot de plictiseală în Chesapeake Shores. Dacă asta era prețul pentru libertatea lui definitivă, putea, negreșit, să supraviețuiască șase luni îmbrăcat în costum. Măcar atât respect îi datora tatălui său. De asemenea, pe termen lung, această manifestare temporară de loialitate ar fi mai înțeleaptă decât să provoace o ruptură în familie.

Mai mult, poate petrece timp încercând să o convingă pe sora lui să renunțe la mândria ei nesăbuită și să accepte să fie a doua opțiune. Își dorea postul ăsta de când învățase să numere. Ar trebui să îl ia, în loc să își irosească talentul ținând contabilitatea câtorva firme din oraș. Din păcate, moștenise încăpățânarea tatălui său. Probabil că Trace urma să aibă nevoie de fiecare zi din cele șase luni convenite pentru a face pace între cei doi.

- Bine, șase luni, căzu de acord Trace. Nici o zi în plus.

Tatăl îl privi radiind.

- O să vezi. S-ar putea să descoperi că ai, de fapt, înclinații pentru munca bancară.

- Sau tu s-ar putea să îți dai seama că sunt incompetent când vine vorba despre mate.

- Am notele și rezultatele tale la testele din colegiu care spun contrariul. Se ridică și îi întinse mâna. Bun venit printre noi, fiule!

Trace dădu mâna cu el, după care își studie tatăl cu atenție. Un licăr din ochii acestuia îi spunea că negocieră presupunea mai multe decât își imaginase el.

- Ce pui la cale? îl întrebă el circumspect.

- Pun la cale?

Lawrence Riley era un jucător de poker jalnic. Mai toți prietenii lui de la clubul local ar fi putut confirma. De treizeci de ani, își umpleau buzunarele cu ceea ce pierdea el.

- Nici măcar nu încerca să o faci pe inocentul, tată. Pui la cale ceva, și nu are nimic de-a face cu faptul că eu devin protejatul tău pe-aici.

- Am încheiat un acord de afaceri, asta-i tot, insistă tatăl său. Acum, hai să îți arăt biroul tău. Arată destul de spartan acum, dar poți să îl decorezi cum vrei tu dacă te decizi să rămâi aici. Între timp, o să-l rog pe Raymond să îți prezinte câteva dosare de împrumut. Avem întâlnirea comitetului de împrumuturi marți dimineață la prima oră. Va fi nevoie să ai recomandările până atunci.

Trace ridică mâna.

- Stai un pic. Nu mă pricep îndeajuns cât să fac recomandări dacă cererile de împrumut ar trebuie aprobate.

- Raymond îți va arăta cum merg lucrurile. Este, de ani buni, mâna mea dreaptă. Și nu sunt toate cereri de credite. Este posibil să avem și o executare silită acolo.

Trace simți cum i se strânge stomacul.

- Vrei să decid eu dacă să luăm sau nu casa cuiva și să o scoatem la licitație?

- Este o afacere, nu o casă. Și nu vei decide singur, fi-
rește. Comitetul va avea ultimul cuvânt, însă este foarte posibil să decidem în funcție de recomandarea ta.

- Nici nu mă gândesc, spuse Trace.

Cine era el să distrugă visurile cuiva? Afacerile din Chesapeake Shores erau activități mici, deținute de familii. Ar fi fost ca și cum ar fi luat mâncarea direct de pe masa cuiva, a unei persoane pe care, cel mai probabil, o cunoștea. Nu era sigur că avea nervi pentru așa ceva.

- Nu poți fi impresionabil, fiule. Este vorba strict despre afaceri, o chestiune de dolari și cenți. Vei vedea imediat ce te uiți pe hârtii. Tatăl îl bătu pe spate. Tu începe cu dosarele alea, iar eu îl trimit pe Raymond la tine.

Trace se încruntă în spatele tatălui său, care pleca, după care se întoarce către teancul de dosare așezate cu grijă în mijlocul biroului imens de mahon, care ocupa cel mai mult din spațiul încăperii din colț. Chiar deasupra se afla un dosar pe a cărui copertă era lipită o etichetă mare și roșie care nu anunța nimic bun.

Se așază pe scaunul de piele din spatele biroului, fără a-și ridica privirea sceptică de la acel dosar. Curiozitatea învinse, în cele din urmă, așa că deschise dosarul și se uită pe prima pagină.

- La naiba, murmură în timp ce începu să citească:

*Posibilă notificare de executare silită –
The Inn at Eagle Point.
Proprietar: Jessica O'Brien.*

O cunoștea pe Jess O'Brien, însă nu chipul ei îi veni imediat în minte, ci cel al surorii ei mai mari, Abigail, femeia care îi răpise inima într-o noapte fierbinte de vară în urmă cu mulți ani, după care dispăruse fără să își ia măcar bun-rămas. De-a lungul anilor, își tot spusese că era ridicol să se agățe de o amintire atât de nedeslușită. Încercase să o alunge cu alte relații, cele mai multe superficiale, dar și vreo două care promiteau o implicare mai intimă. În cele din urmă, nu reușise să se descotozească de dorința pe care o nutrea față de o persoană cu părul arămiu, ochi sclipitori și un suflet temerar pe potrivea propriului suflet.

Acum, ar fi trebuit să decidă soarta hotelului pe care îl deținea sora ei? Un lucru știa despre cei din familia O'Brien: erau uniți. Dacă se lua de Jess, se lua de toți ceilalți, inclusiv de Abby. Oare asta fusese sclipirea de mai devreme din ochii tatălui său?

Alungă acest gând. Tatăl lui nu avea cum să știe că o purtase în suflet în toți acești ani. Nimeni nu știa.

Cu excepția Lailei, care își dăduse seama. Sora lui fusese cea mai bună prietenă a lui Abby. Ea fusese și cea care îi acoperise în noaptea aceea extraordinară pe care o petrecuseră împreună într-un golfuleț singuratic pe plajă. Era, oare, posibil ca ea și tatăl ei să pună ceva la cale împreună?

„Fără nici un dubiu“, se gândi el cutremurându-se. Poate că avea, în sfârșit, să își împlinească dorința de a o revedea pe Abby. Ori poate că tocmai se băga într-o mare încurcătură. Se întrebă dacă ar fi capabil să fie obiectiv, dată fiind implicarea lui Abby.

O oră mai târziu, încă gândindu-se la situația financiară dezastruoasă a hotelului, Trace se urcă pe motocicletă și se duse să vadă proprietatea. Spera să găsească ceva – *orice* – care să îl convingă să susțină împrumutul. Avea nevoie de argumente pe care să le poată prezenta comitetului și tatălui său fără nici o ezitare.

Șerpuind de-a lungul coastei, respiră aerul sărat și se relaxă sub soarele care îi mângâia umerii. Era primăvară târzie, dar încă se simțea parfumul liliacului purtat de briză, în timp ce cotea către casa Finch. Văduva Marjorie Finch, care era cocoșată și zbârcită încă de pe când era el copil, își iubea tufele de liliac. Fuseseră lăsate să crească și să se răspândească până ce formaseră un gard viu de-a lungul șoselei. Când caprifoiul crescuse în tufe, îl stârpise de parcă ar fi fost vreun intrus străin. Atenția ei iubitoare dăduse roade. Tufele erau pline de flori delicate și parfumate.

La dreapta, cât ținea fâșia îngustă de nisip care mergea de-a lungul plajei, uliganii își construiau cuiburile pe aceleași ramuri goale pe care și le construiseră de ani întregi. Spre amuzamentul lui, un uligan cutezător trudea la o construcție elaborată de ramuri, bucăți de sfoară și chiar o fâșie de bandă galbenă de poliție pe un stâlp de la capătul docului cuiva. Proprietarul urma

să fie supărat foc atunci când descoperea că docul său avea astfel accesul restricționat pentru restul verii, câtă vreme păsările de pradă se stabiliseră acolo.

În cele din urmă, ajunsese la răscrucea care ducea la hanul transformat din ceea ce fusese cândva o generoasă locuință victoriană pe un povârniș de pe care se putea vedea golful. Ultima oară când fusese acolo, casa avea mare nevoie de o mână de vopsea, cu fațada erodată de aerul mării și de vânturile aspre ale iernii. Mobilierul de grădină și balansoarele de pe verandă erau în aceeași stare deplorabilă. Peluza cândva perfect întreținută fusese năpădită de meișor, iar grădina – de buruieni. Familia Patterson nu investise în acel loc nici măcar un ban de ani întregi, iar semnele de neglijare erau evidente.

Acum însă, era mai mult decât evident că Jess făcuse toate eforturile de a renova hanul. Fațada era de un alb suav, care părea să reflecte discret albastrul apei învecinate. Obloanele erau de un roșu îndrăzneț. Iarba nu mai era la fel de luxuriantă ca pe vremuri, însă era verde și tunsă cu grijă. Tufele de azalee și liliac erau înflorite, iar un generos rododendron purpuriu își revărsa florile imense pe balustrada verandei din spatele casei. Panoul hanului fusese proaspăt vopsit și atârnat în cârlige arămii de un stâlp nou, care fusese instalat la marginea aleii de la intrare. Lui i se părea că acest loc era pregătit să se bucure din nou de succes.

Raportul plăților făcute de Jess spunea însă altceva. Luase împrumutul cu un an în urmă și avea deja un istoric de plăți întârziate, iar unele plăți nu le făcuse deloc. Cheltuiuse și ultimul bănuț din micul împrumut comercial și încă nu se stabilise o dată de deschidere a hanului. Fluxul de numerar era inexistent. Promise deja două avertismente formale din partea băncii. De la dezastrul creditelor din industria ipotecară, băncile deveneau tensionate când venea vorba despre împrumuturi care nu păreau să meargă bine. Pe hârtie, situația arăta

că banca nu avea de ales și trebuia să emită notificare de executare silită. Pe Trace îl îngrozea acest gând.

Cum stătea el pe motocicletă pe alea de la intrare, Jess deschise ușa și ieși. Se încruntă când îl văzu.

- Ce faci aici, Trace? întrebă ea.

Cu o încruntătură pe chip, traversă peluza cu mâinile în șolduri și cu picioarele îndesate într-o pereche de saboți universali de cauciuc de la unul dintre marile magazine de îmbrăcăminte de exterior. Blugii și tricoul îi erau murdare de vopsea - alb, plus ceva asemănător cu albastrul de Williamsburg, dacă își amintea corect paleta de culori.

Când ajunseră, practic, nas în nas, privirea sfidătoare cu care îl fixa îi aminti de altă membră a familiei O'Brien, care avea același temperament irlandez înflăcărat.

- Ce vrei? îl provocă ea.

- Mă uitam și eu pe-aici.

- Pentru tatăl tău, fără îndoială.

- Pentru bancă, o corectă Trace.

- Credeam că ai plecat din oraș cu ani în urmă, că nu voiai să ai nimic de-a face cu banca.

- Nu vreau. Mă ocup temporar, pentru câteva luni.

- Îndeajuns încât să îmi faci viața de coșmar?

Îi întoarse un zâmbet ștrengăresc.

- Poate chiar mai mult. Flutură din mână către casă și teren. Văd că ai avut treabă.

- A fost enorm de muncă. Am făcut cea mai mare parte singură, ca să economisesc bani, spuse ea, cu bărbia înălțată a mândrie și cu o urmă de agresivitate.

- Poate ar fi fost mai logic să angajezi oameni și să termini mai repede, ca să poți deschide.

- Eu nu am considerat așa.

- Este evident că nu.

- Vrei să arunci o privire înăuntru? întrebă ea cu speranță în glas, pe un ton entuziasmat.

Poate că, după ce-o să vezi cât de extraordinar arată, o să mergi la tatăl tău să-i spui să mai aibă răbdare.

- Nu-i chiar așa simplu, Jess. Știu că te-a avertizat că ești în întârziere. Banca analizează rezultate, nu dacă te descurci bine sau nu cu bidineaua.

- Când ai devenit și tu un tip nesuferit și rigid ca tatăl tău? Nu erai așa când te vedeai cu soră-mea. Îi aruncă o privire întrebătoare. Sau erai? De asta v-ați despărțit voi doi?

Trace se încordă.

- Nu este cazul să aduci asta în discuție, o avertiză el. Abby nu are nici o treabă cu ce se întâmplă aici.

- Nu are? Din câte văd eu, jubilezi la posibilitatea de a te răzbuna pentru ce ți-o fi făcut ea. Ea s-a despărțit de tine, nu-i așa?

Acest comentariu nu fusese doar indiscret, ci și insultător.

- La naiba, Jess, tu habar nu ai ce s-a întâmplat atunci și, cu siguranță, nu știi absolut nimic despre mine dacă îți imaginezi că m-aș folosi de tine ca să mă răzbun pe sora ta.

- Serios? Întrebă ea cu o privire inocentă. Se întoarce, să știi. Vine mâine.

Trace încercă să își ascundă reacția imediată de surprindere la aflarea veștii.

- Salut-o din partea mea, spuse el pe un ton neutru. Se îndreptă către motocicletă. Pe curând, Jess!

Ea își pierdu un pic din atitudinea sfidătoare.

- Ce-o să-i spui tatălui tău, Trace?

- Habar n-am, zise el cu sinceritate. O privi în ochi. Dar îți promit un lucru: nu va avea nimic de-a face cu Abby.

Ea încuviință din cap încetișor.

- Te cred pe cuvânt.

În drumul înapoi spre oraș totuși, el se întrebă dacă ea chiar avea să îl creadă. Când venea vorba despre sentimentele lui contradictorii față de Abby O'Brien, cuvântul lui nu era chiar întru totul de crezut.

capitolul 2

- Unde mergem, mami? Mai spune-ne o dată, o rugă Caitlyn.

- Când ajungem acolo? scânci Carrie. Suntem de-un secol în mașină. Vreau să mergem acasă.

- Abia dacă a trecut o jumătate de oră de când am ieșit din aeroport, îi spuse Abby lui Carrie, a cărei răbdare fusese deja pusă la încercare de nesfârșita coadă la controlul de securitate din aeroportul din New York și de așteptarea și mai plictisitoare la biroul de închirieri auto de la Baltimore. Zborul în sine, nu mai mult de o jumătate de oră de la LaGuardia la BWI în Baltimore, fusese liniștit. Fetele fuseseră entuziasmate să zboare cu avionul, dar acum erau obosite, indispușe și complet neinteresate de peisajul pe lângă care treceau în călătoria cu mașina către sud și către Chesapeake Shores. S-ar mai fi liniștit dacă ar fi oprit să ia o înghețată ori altă gustare, însă Abby hotărâse că nu avea să le recompenseze pentru vreun comportament adecvat doar pentru a obține câteva clipe de liniște.

- De ce nu încercați să trageți un pui de somn? le sugeră ea, privindu-le în oglinda retrovizoare cum stăteau în scaunele de mașină. Când o să vă treziți, o să fiți la bunica, și sunt sigură că a pregătit pentru voi fursecuri și lapte. Mai țineți minte cât v-au plăcut când vi le-a făcut ultima oară când a fost la noi la New York?

- Mie îmi plac mai mult biscuiții cu ciocolată, mormăi Carrie, clar hotărâtă să nu îi placă nimic.

- A, eu ador fursecurile, replică Caitlyn. Așa că îi mănânc eu pe toți.

- Ba nu, nu-i mănânci! strigă Carrie. Mami, spune-i că nu poate să mănânce toți biscuiții. Jumătate sunt ai mei.

Abby își reținu un oftat.

- Sunt sigură că sunt destui biscuiți pentru amândouă. Hai, închideți ochii! Dacă veți fi la fel de imposibile

când ajungem acolo, nu pupați nici o gustare. Mergeți direct la culcare.

Fetele amuțiră, însă, la o nouă privire în oglindă, se dovedi că se strâmbau una la cealaltă. Abby se făcu că nu vede. Avea nevoie să își concentreze toată atenția supra traficului, care devenise de zece ori mai aglomerat față de ultima oară când fusese acasă. Abia aștepta să cotească pe unul dintre drumurile mai puțin circulat din Maryland.

Din păcate, traficul nu se eliberă nici o clipă. Se părea că, în Maryland, toată lumea avusese ideea de a se îndrepta vineri seara către vreuna dintre nenumăratele localități de la malul mării. Cândva, singurul coșmar din trafic fusese să ajungi la Ocean City ori la alte plaje de-a lungul coastei Atlanticului, dar acum se părea că oamenii descoperiseră și orașelele mai mici de pe malurile vestice ale golfului.

Scoase telefonul și sună la Jess apăsând butonul de apelare rapidă.

– E un trafic îngrozitor, spuse ea imediat ce sora ei răspunse. În ritmul ăsta, va mai dura încă vreo oră până ajungem.

– Îi spun bunicii, o anunță Jess. Mă îndrept și eu către casă acum. Respiră adânc. Merg să iau raci și te aștept cu vin.

– Mulțumesc, răspunse Abby. Pe curând!

În cele din urmă, mai dură o oră și zece minute până să poată coti către Chesapeake Shores. Însă traficul se liniști în sfârșit. Ar fi vrut să meargă direct acasă, dar, pentru că fetele adormiseră într-un final, se plimbă prin centru și se familiariză iarăși cu magazinele de pe strada principală, care erau aliniate de-a lungul unui bulevard ce ducea de la țarm până în piața centrală.

Era un spațiu neocupat, însă vitrinele celorlalte magazine erau pline de obiecte colorate. Barb's Baby Boutique se afla lângă Ethel's Emporium care vindea de toate, de la suvenire și bombonele, la cadouri pretențioase și gemuri și dulcețuri locale. The Kitchen Store, care vindea

orice accesoriu de bucătărie ți-ai putea imagina, se afla lângă Seaside Gifts, unde toate produsele aveau tematică nautică. Mai era magazinul unui designer vestimentar, care prezenta haine de plajă. Toate magazinele aveau ghi-vece pline de panseluțe colorate și viță cățărătoare de-a lungul ușilor și marchize în alb și albastru umbrind vitrinele. Odată cu venirea verii, panseluțele primăvăratice erau înlocuite cu mușcate de un roșu luminos.

Cu geamul mașinii deschis, respiră adânc bine-cunoscutul aer sărat, după care prinse acordurile melodioase ale unui concert în aer liber aduse de vânt de pe malurile golfului. Uitase de tradiția spectacolelor de vineri seara primăvara târziu, vara și la începutul toamnei, când vremea bună atrăgea un public numeros în oraș. În seara aceasta, se cânta jazz, cu un accent un pic prea mare pe saxofon, simți ea.

Zâmbi amintindu-și discuția pe care o purtase cândva cu tatăl ei despre genul potrivit de muzică pentru concertele de seară. Dacă ar fi fost după Mick și buni, ar fi avut cântăreți și dansatori irlandezi în fiecare săptămână.

- Mami, se aude muzică, șopti Carrie somnoroasă. Mergem la o petrecere?

- Nu, însă aproape am ajuns acasă, îi răspunse Abby. În cinci minute, suntem acolo.

Se îndepărtă de centrul orașului și conduse pe drumul de coastă până la capăt, unde începu să șerpuiască în susul unui deal domol. În vârful acestuia, coti la stânga înspre o alee lungă la al cărei capăt se afla o casă cu o arhitectură clasică, verandă de jur împrejur și ferestre generoase care să reflecte panorama spectaculoasă a golfului și luminile strălucind de la interior din fiecare încăpere. Când opri mașina, două siluete, una sprintenă, alta un pic mai molcomă, se iviră dintre umbrele verandei.

- Buni! strigă Caitlyn, zbătându-se deja să se elibereze din scaunul de mașină.

- Și mătușă Jessie! exclamă Carrie, încercând să deschidă ușa mașinii.

Abby descuie mașina, iar Carrie sări afară și alergă de-a lungul peluzei, pentru a se arunca în brațele mătușii sale preferate. Jess se clătină pe picioare, după care își strânse nepoata într-o mare îmbrățișare, chiar în clipa în care Caitlyn ajungea la străbunica pentru o îmbrățișare ceva mai reținută, de parcă ar fi știut instinctiv că trebuia să fie grijulie cu o doamnă mai în vârstă.

Abby urmări întreaga scenă zâmbind. Oare de ce nu făcea asta mai des? Chiar era atât de ocupată? Sau își găsea scuze din cauza sentimentelor contradictorii față de casă și față de modul în care se obligase pe sine să plece fără să se uite înapoi? Până acum, nici nu conștientizase cât de dor îi era să se afle acolo, să audă briza foșnind prin copaci, sunetul valurilor clipocind pe țărm și promisiunea unui morman întreg de raci de Maryland, cu un vin rece așteptând pe verandă, alături de ceea ce buni gătise în ziua aceea.

Bunica îi surprinse privirea și îi întoarse un zâmbet complice.

- E bine să fii acasă, nu-i așa?

- Mult mai bine decât m-aș fi așteptat, recunosc Abby. Ce mai faci, buni? Arăți bine.

Cu siguranță, nu își arăta cei aproape optzeci de ani, după calculele lui Abby, deși bunica nu ar fi recunoscut. Ori de câte ori cineva încerca să stabilească cu exactitate, chiar și de dragul studiului genealogic, data ei de naștere, aceasta se schimba după bunul ei plac.

- Mi-e bine să vă știu pe voi trei aici o perioadă, spuse buni. Să le hrănim pe fete întâi, iar noi să luăm masa mai târziu, când va fi liniște?

- Ar fi perfect, spuse Abby.

- Atunci, hai să le duc înăuntru și să le arăt dormitorul lor. Vor sta în camera lui Connor, pentru că are pat dublu. Însă nu îl pot convinge pe fratele tău să-și ia nici unul dintre trofee sau medaliile lui sportive. Încă arată la fel ca atunci când dormea el acolo.

Abby zâmbi larg.

- Deci aglomerată și dezordonată, spuse ea. Lor o să le placă la nebunie.

Când cele trei intrară, Abby se întoarse către sora ei și îi dădu o îmbrățișare strânsă.

- Și acum, haide, ești pregătită să îmi spui de ce mă aflu aici?

Jess o privi șugubăț.

- Nerăbdătoare ca întotdeauna să treci la subiect, nu-i așa? Nu poți și tu să te relaxezi cinci minute întâi?

- Nu dacă te aștepti de la mine să rezolv problema, oricare ar fi ea, în câteva zile.

- Cred că mai poate aștepta un pic. Nu vreau să trecem la asta decât după ce se culcă buni. Nu vreau să îmi facă griji.

Abby se încruntă.

- Este așa grav?

- Ți-am spus că este o chestiune de viață și de moarte, într-un fel, spuse Jess iritată. Haide! Îmi trebuie un pahar de vin, poate chiar două, înainte să vorbim despre asta.

După dispoziția surorii sale, Abby simți că s-ar putea ca și ea să aibă nevoie de câteva pahare de vin.

Jess nu știa nici ea cum ajunsese într-o asemenea încurcătură. Dar știa cu siguranță că îi era groază să recunoască toate astea în fața surorii sale mai mari, încrezătoare și prospere. Însă, când planurile ei începuseră s-o ia la vale, iar ea înțelesese cât de grave erau problemele pe care le crease, considerase că era cel mai rezonabil să o sune pe Abby, experta licențiată a familiei în chestiuni financiare.

Nu voia să piardă hanul. Încă de mică, de când văzuse pentru prima oară structura întinsă la un kilometru de casa lor, Jess își imaginase cum ar fi ca aceasta să îi aparțină. Cu vreun an și jumătate în urmă, chiar înainte de Crăciun, mai exact, observase plăcuța „De vânzare” în fața hanului, când conducea spre casă. Plictisită

de moarte de serviciul ei de la Ethel's Emporium, i-a îi stătuse inima în loc. Pentru prima oară de când se întorsese acasă de la colegiu, avea un sentiment de nerăbdare și entuziasm crescându-i în suflet. Și asta fusese – șansa ei de a avea succes, de a urma un scop, de a-și construi un viitor pe care familia ei l-ar aproba.

Inițial, nu spusese nimănui din familie despre planurile ei. Nu știa nici ea de ce. Probabil pentru că se temea de ironiile lor și de lipsa lor de încredere în capacitatea ei de a avea succes. Ea era, totuși, copilul cel mai mic și rebela familiei. Nu se ținea de nimic prea mult timp. Spre deosebire de surorile și de frații ei, nu afișase niciodată o dorință reală de muncă și nici nu își găsisese pasiunea. Mai mult, nici nu mai aveau vreo așteptare din partea ei.

„A, doar o știi pe Jess. Nu se ține de nimic prea mult timp.” De câte ori nu îi auzise pe cei din familie, în special pe tatăl său, spunând asta? Când venea din partea lui Abby sau a fraților ei, n-o puneau la suflet. Când Mick vorbea așa, o atingeau la inimă. Crescuse cu convingerea că ea nu avea să reușească niciodată să se ridice la așteptările pe care bărbatul le avea de la toți copiii lui. Hanul era ocazia ei de a le arăta lui și tuturor că se înșelaseră.

Din fericire, Jess, la fel ca frații ei, avea un cont de economii la care a avut acces când a împlinit douăzeci și unu de ani. Fusese investit inteligent, suma crescuse, mai ales de când Abby preluase gestionarea contului. Era suficient, sperase ea, pentru un acot.

Stabilise, impulsiv, o întâlnire cu agentul imobiliar chiar pentru a doua zi. Din naivitate sau doar pentru că era pe aripile visului, nu ceruse să vadă registrele contabile ori vreo altă dovadă că hanul nu avea datorii. Făcuse o inspecție grăbită, în urma căreia constatase că era într-o formă bună. Până la urmă, atâta știa despre tatăl său și unchiul Jeff: că ridicaseră clădiri făcute să dureze. Făcuse o ofertă care fusese acceptată pe dată. Familia

Patterson era nerăbdătoare să plece. Nu rămânea decât să pună la punct detaliile financiare.

Acela era momentul în care ar fi trebuit să o sune pe Abby, își dădu seama acum. Sau pe tatăl ei. Chiar și frații ei i-ar fi putut oferi sfaturi de nădejde, însă, încăpătânându-se până în pânzele albe în independența ei, se ocupase singură de toate. Pentru a menține plățile într-o limită rezonabilă, acceptase un credit cu dobândă pe termen scurt, plănuiind să facă refinanțare odată ce deschidea hanul și mergea pe profit. .

„Nu prea s-a potrivit cu socoteala de-acasă“, se gândi acum, sorbind din vin, în timp ce o aștepta pe Abby să termine de culcat copiii. Nimic nu mersese cum crezuse ea că avea să meargă. Familia Patterson nu instalase nici un fel de sistem de rezervare actualizat. Sistemul de încălzire și aerul condiționat abia funcționau, și trebuiseră înlocuite cu ceva mai eficient din punctul de vedere al consumului. Deși clădirea, în sine, era solidă, încăperile se păraginiseră, draperiile se decoloraseră, iar rufăria devenise inacceptabilă. Exteriorul arăta dărăpănat, lucru relativ ușor de îndreptat – însă fiecare strat de vopsea costase bani.

Plata hotelului îi golise conturile, așa că făcuse cerere pentru un credit de afaceri, folosind clădirea ca garanție. Acesta îi fusese aprobat fără dificultate.

Plină de entuziasm, Jess le dezvăluise celorlalți din familie achiziția pe care o făcuse. Așa cum se așteptase, buni și frații ei se bucuraseră pentru ea. Mick îi adresase o mie și una de întrebări rezonabile pentru care ea nu avusese răspunsurile potrivite. Acela era momentul în care căpătase sentimentul săcâitor că nu putea face față.

Apoi, cu câteva luni în urmă, în timp ce încă se chinuia să finalizeze decorațiunile necesare, primise o scrisoare de la bancă, în care i se atrăgea atenția că era în urmă cu plățile pentru ipotecă și pentru creditul de afaceri. Se agitase să facă rost de lichidități, jenată că, în stăruința ei de a dichisi locul, neglijase termenele pentru

acele plăți. Situația se repetase câteva luni mai târziu. După aceea, pentru că avea conturile goale, ratase două plăți la rând.

Atunci, primise notificarea că încălcase termenele ambelor contracte de împrumut, atât cel ipotecar, cât și cel de afaceri.

- Și ce înseamnă asta? îl întrebase pe Lawrence Riley, când sunase panicată la bancă.

- Înseamnă că, dat fiind istoricul tău inconsecvent de plăți, am putea iniția procedurile de executare silită. Am urmărit cum merg treburile la han. Nu ai nici un flux de lichidități.

- Renovez. Marea deschidere este programată pentru întâi iulie. Am sperat să reușesc înainte de Ziua Eroilor, dar nu s-a putut.

- De unde crezi că vei avea bani să faci plățile scadente luna asta sau pe cele de luna viitoare?

- Fac rost de bani, îl liniștise ea, deși nu avea nici cea mai vagă idee de unde.

- Poate ar trebui să vorbești cu tatăl tău, îi sugerase el. Sunt sigură că ar fi dispus.

Jess i-o retezase:

- Este proiectul meu. Tatăl meu nu este implicat.

Această replică îl redusese la tăcere, ceea ce pe ea o bucurase. Dar, apoi, el adăugase:

- Dacă aș fi crezut că tatăl tău te susține, aș fi putut închide ochii o perioadă...

- Păi, nu mă susține, repetase Jess. O să vă primiți banii, domnule Riley. Știți ce potențial are hanul. Știți că va fi un succes.

- Sub conducerea potrivită, da, admisesese el. Nu mai sunt așa convins că tu ești persoana care poate realiza asta.

Condescendența lui și lipsa de încredere în ea o înfuriaseră. L-ar fi trimis la naiba, însă până și Jess era atât de înțeleaptă cât să înțeleagă că se află într-o relație riscantă cu banca.

- Vă rog să aveți răbdare, spusese ea în schimb. Sunt împrumuturi bune, domnule Riley. Mă cunoașteți. Îmi cunoașteți familia.

- După cum am spus, dacă vrei să îl cooptezi pe tatăl tău, putem discuta.

- Nu! răspunsese ea furioasă.

- Este decizia ta, desigur. Aștept plățile pe biroul meu la timp, adăugase el. O zi bună, Jessica!

Această conversație avusese loc marți. Pe Abby o sunase miercuri, în clipa în care își dăduse seama că nu urma să aibă banii la timp. Știa că Abby avea s-o ia razna când avea să audă ce fel de afaceri făcuse Jess fără să o consulte, dar avea s-o ajute în cele din urmă să repare situația, pentru că așa făcea Abby. Ea îndrepta lucrurile. Chiar și când mariajul ei se ducea de râpă, ea găsisese o cale de a-și păstra echilibrul, de a rămâne la zi la serviciu și a de a le oferi gemenelor atenția de care aveau nevoie pentru a depăși acel moment dificil. Dacă se descurcase ea cu toate acelea, situația de acum avea să fie floare la ureche, se gândise Jess încrezătoare.

Desigur, asta fusese înainte să afle că Trace intra și el în ecuație. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplase, mai exact, între el și Abby cu atâția ani în urmă, însă nu fusese ceva plăcut. Erau ceva probleme acolo, și, în ciuda faptului că Trace o asigurase că nu avea să lase povestea asta să influențeze decizia băncii, Jess nu era convinsă sută la sută că ar trebui să îl creadă. Și nici nu știa cum avea să se simtă Abby când urma să afle că era nevoită să aibă de-a face cu un fost iubit. Ar fi mai bine nici să nu menționeze asta chiar de la început.

Când Abby i se alătură, în cele din urmă, pe terasă, Jess o întreabă cum îi mergea la serviciu, cum se descurcau fetele la grădiniță, dacă apăruse vreun bărbat în viața ei. Abby o privi, într-un final, nerăbdătoare.

- Tragi de timp, o acuză ea.

Jess roși.

- Un pic, poate, dar voiam să știu ce mai faci. Nu mai stăm niciodată de vorbă la modul serios. Îmi este dor.

Expresia de pe chipul lui Abby se înmuie.

- Și mie. Însă o chestiune de viață și de moarte este mai importantă decât ce mai fac eu. Spune-mi despre ce este vorba.

O oră mai târziu, după ce Jess își vărsă amarul și văzu expresia îngrozită din ochii lui Abby, nu mai era atât de sigură că situația urma să se rezolve atât de simplu pe cât sperase.

- Putem repara greșelile, nu-i așa? își întrebă sora, nereușind să mascheze tonul plângăcios din voce. Știu că am încurcat lucrurile rău până acum, dar, când o să vezi din nou hanul, vei înțelege de ce a trebuit să fac totul exact așa. O să fie extraordinar.

- Va fi extraordinar doar dacă poți împiedica banca să te execute silit, spuse Abby disperată. De ce nu m-ai sunat înainte? Ți-aș fi putut împrumuta banii.

- Nu am nevoie de banii tăi, insistă Jess. Mă pot descurca singură. Am nevoie doar de o amânare. Câteva luni, cel mult.

- Ai rezervări stabilite?

- Camerele sunt ocupate pentru tot restul verii, și începem să primim rezervări pentru la toamnă, spuse Jess cu mândrie. În plus, odată ce se va duce vorba despre cât de plăcut este locul și cât de extraordinară e mâncarea, ar trebuie să se rezerve și restul anului - măcar sfârșiturile de săptămână. O să fac și niște oferte de vacanță, ca să încerc să stimulez rezervările în noiembrie, decembrie și chiar de sărbătorile din ianuarie și februarie. Chiar am un plan grozav de marketing, Abby.

- Pe hârtie?

- Nu, dar îl pot trece și pe hârtie, dacă asta ajută.

Abby încuviință din cap cu o expresie gânditoare.

- Poți face asta. S-ar putea să fie avantajul de care vei avea nevoie în negocieri. Măine, la prima oră, ne vedem acolo, să analizăm situația financiară. Putem face

niște proiecții realiste de buget, și apoi luni vin cu tine la bancă.

Ceea ce însemna, Jess știa asta, că avea să dea nas în nas cu Trace. Poate că nu era o idee atât de bună.

- Știu cât de ocupată ești. Odată ce stabilim totul, pot duce eu hârtiile la bancă dacă trebuie să te întorci la New York.

- N-o să fie nici o problemă. S-o spunem pe-a dreaptă, eu vorbesc pe limba lor, în timp ce tu nu. Este visul tău, și ai tendința de a te lăsa distrasă de planurile pe care le-ai făcut. Eu pot discuta situația la rece, în termeni de cifre.

Jess cedă pentru că știa că Abby avea dreptate. Ea s-ar emoționa, în timp ce sora ei își putea păstra sângele-rece.

- Dacă ești sigură că nu este prea mult, atunci, mulțumesc. N-o să mă pot revanșa niciodată față de tine, Abby. Trebuie să păstrez hanul. Pur și simplu, trebuie. Este primul lucru de care mi-a păsat vreodată cu adevărat. Este ocazia mea de a arăta că sunt la fel de bună ca restul din familia O'Brien.

Abby o privi consternată.

- Ce tot spui, Jess? Firește că ești la fel de bună ca noi ceilalți.

- Ei, haide! Întotdeauna am fost cea care a dat-o-n bară, hiperactiva incapabilă să se concentreze. Probabil te așteptai de la început să intru în încurcătură.

Diagnosticul tardiv că ar avea tulburare de deficit de atenție venise pe când avea zece ani și probleme la școală. De atunci înainte, fusese blestemul ei și, mult prea adesea, scuza pentru incapacitatea ei de a duce lucrurile la bun sfârșit.

- Nu este adevărat, spuse Abby, deși expresia de pe chipul ei exprima opusul. Draga mea, ai ADD. Cu toții înțelegem asta. Cu toate acestea, uită-te și tu câte realizări ai. Ai absolvit liceul printre primii din promoție. Ai diploma de colegiu. Acestea sunt reușite extraordinare

pentru cineva cu ADD. Vei învăța și să gestionezi și la han tot ce este necesar.

- Abia dacă am reușit să termin colegiul, pentru că îmi tot schimbam materia principală. De atunci, m-am plimbat prin zeci de joburi fără nici o perspectivă, îi aminti Jess, care era hotărâtă să rămână realistă. Am douăzeci și doi de ani și nu am avut niciodată vreo relație care să dureze mai mult de câteva luni.

- Asta pentru că nu ai găsit încă acel lucru sau acea persoană care să îți trezească pasiunea, susținu Abby. Acum, ai hanul. Țin minte cum vorbeai despre el când erai mică. Îți plăcea atât de mult să mergi acolo. M-am bucurat pentru tine când mi-ai spus că l-ai cumpărat în sfârșit. Expresia ei deveni foarte hotărâtă. Nu-ți mai face griji. O să fac tot ce îmi stă în puteri ca să păstrezi hanul.

- Mai puțin să mă ajuți cu bani, repetă Jess. Nu o să permit asta.

- Hai să vedem cum merge, bine? Am bani să fac o astfel de investiție sigură și am încredere în tine.

Ochii lui Jess de umplură de lacrimi.

- Te iubesc, sor-mea.

- Iar eu te iubesc și mai mult. Acum, hai să mergem la culcare, ca să ne putem apuca de treabă dis-de-dimineață. La ce oră să ne întâlnim la han?

- La nouă? sugeră Jess.

Îi datora surorii ei măcar o dimineață lejeră.

- Să fie opt.

În ciuda stării emoționale fragile, Jess zâmbi cu gura până la urechi.

- Nu-i rău. Cred că te relaxezi. Mă așteptam să spui ora șapte.

- Ai grijă, scumpo, să nu mă răzgândesc.

Jess sări în picioare.

- Ne vedem la opt, spuse în grabă și o luă în jos pe scări. La capătul acestora, se întoarse. Mă bucur că ești acasă, Abby, și îmi pare rău că ți-am pus toate astea pe cap.

- Pentru asta-i familia, spuse Abby. Să nu uiți asta niciodată.

În ciuda cuvintelor surorii ei, Jess se întrebă dacă avea să ajungă vreodată să creadă asta cu adevărat, cel puțin în ceea ce îl privea pe severul lor tată. Dacă Mick ar fi aflat despre asta, ar fi ținut-o numai într-un „Ți-am spus eu“.

Jess se temea că, odată ce Abby avea să-și dea seama că urma să fie nevoită să trateze cu Trace Riley și că Jess îi ascunsese acest fapt, aceasta avea să-i întoarcă spatele și să o lase să se descurce singură.

Abby intră în bucătărie imediat după răsăritul soarelui, trezită de ciripitul vrăbiuțelor, al mierlelor și al pitulicilor care se auzeau prin fereastra deschisă a dormitorului. Uitase cât de gălăgioasă putea fi natura, mai ales primăvara. Deși era foarte devreme, nu se miră să constate că bunica i-o luase înainte.

- Te-ai trezit devreme, spuse buni, pe un ton dojenitor. Credeam că o să te trezești un pic mai târziu în prima ta dimineață acasă.

- Am o grămadă de făcut astăzi, răspunse Abby, turnându-și o ceașcă din ceaiul tare pe care îl făcuse bunica. Adăugă lapte și oftă de plăcere după prima sorbitură. Nu are niciodată gustul ăsta când îl fac eu.

- Asta pentru că folosești ceai la pliculețe, și pun pariu că îl faci la microunde.

Abby zâmbi.

- Tot ce se poate.

- E nevoie de puțin timp ca ibricul cu ceai să stea la infuzat. Dacă dedici puțin timp și iubire, se vede.

- Mi-e destul de greu să găsesc timp să îmi iubesc fetele fără să îmi mai fac griji și pentru cum se simte ceaiul, răspunse Abby.

- Ceea ce înseamnă că muncești prea mult. Nu ai învățat niciodată cum să te odihnești. De ce nu iei o carte cu tine în hamac în dimineața asta? Văd eu de fete. Le iau cu mine să le arăt orașul.

- Dacă nu te deranjează să ai grijă de fete, sunt de acord cu asta, îi spuse Abby. Însă hamacul va trebui să aștepte. I-am promis lui Jess că mă văd cu ea la han peste o oră.

Buni căpătă imediat o expresie serioasă. Stătea în fața lui Abby, amestecând în ceai și ridică privirea către ea.

- Are probleme cu hanul, nu-i așa?

Abby nu voia să trădeze încrederea surorii ei, însă nu știuse niciodată să mintă. Se mulțumi doar să întrebe:

- Ce te face să crezi asta?

- Pe de o parte, suntem în Chesapeake Shores, unde bârfa este distracția preferată de toată lumea. Pe de alta, sora lui Violet Harding lucrează la bancă. I-a spus lui Violet că a văzut ceva despre o executare silită într-un dosar cu numele lui Jess pe el. Normal că bârfitoarea aia bătrână abia aștepta să ducă vorba. Familia Harding este încă furioasă că Mick a cumpărat tot terenul familiei pentru a construi acest oraș. Nu mai contează că rata-tul ăla de tată al lor i l-a vândut pentru că avea nevoie de bani, cumva este vina lui Mick dacă ei nu mai au atâta pământ. Schimbă vorba fluturând din mână. Astea nu contează. Crezi că Jess va pierde hanul, așa cum a spus Violet?

- Nu dacă am și eu vreun cuvânt de spus, răspunse Abby hotărât. Și te rog nu-i spune că știi. Se teme atât de tare să nu ne dezamăgească pe toți.

Buni scutură din cap.

- Chiar crede că ne pasă mai mult de han și dacă are succes ori ba decât ne pasă de ea?

Abby încuviință din cap.

- Așa cred. Își dorește cu disperare să ne arate că poate, mai ales lui tata.

- Ei, asta pot înțelege, spuse buni, strângându-și buzele într-o linie posomorâtă. Ce nu pot înțelege este de ce ei doi nu pot comunica fără să se ia la ceartă.

- Pentru că sunt exact la fel, spuse Abby. Amândoi au mai multă mândrie decât rațiune și sunt încăpățânați ca niște catări. Și nici unul nu suportă să nu aibă dreptate

în vreo privință. Deși nu eram prin preajmă când Jess a cumpărat hotelul, sunt sigură că tata a fost primul care i-a sugerat că face o greșeală și că va fi primul care îi va zice „Ți-am spus eu“ când o va da în bară.

– Așa a fost, pe scurt, confirmă buni. Nu-mi amintesc să fi fost așa pricinos cu voi, ceilalți.

– Crede-mă că era, spuse Abby. Însă noi nu îl băgam în seamă. Știam că vă avem pe tine și pe mami de partea noastră, orice s-ar fi întâmplat. După ce a plecat mami, Jess a pus întotdeauna la inimă tot ce spunea tata, chiar și comentarii spuse în treacăt, pe care el și uita că le-a zis imediat după aceea.

– Așa este. Am vorbit și eu cu el despre asta, dar nu vede care-i problema. Tatăl tău a considerat întotdeauna că sinceritatea brutală este o calitate, chiar și atunci când doare. Lui tandrețurile i se par o pierdere de vreme. Crede că voi, copiii, ar trebui să știți, fără urmă de îndoială și oricât de dure ar fi criticile lui, cât de mult vă iubește.

– Asta n-a fost nici o problemă pentru noi, ceilalți, însă nu și pentru Jess. Ea a trecut prin prea multe greutăți.

Buni o privi îngrijorată.

– Crezi că vei reuși să o ajuți să iasă din încurcătura asta?

– Voi încerca, spuse Abby. Nu-ți face griji, buni. Știu cât este de important. Banca nu-i va lua hanul fără să aibă de-a face cu mine mai întâi.

Buni rămase câteva clipe pe gânduri.

– Poate că ar fi mai bine dacă și-ar salva hanul singură, în loc să te lase pe tine să-i sari în ajutor.

– Cu siguranță, ar fi, recunosc Abby. Însă, dacă mă iau după ce mi-a spus aseară, cred că posibilitatea asta iese din calcul. A așteptat prea mult, iar acum nu mai are suficient timp să își pună lucrurile în ordine.

– Nu ar vrea să împrumute bani?

Abby clătină din cap.

- Se împotrivește cu tărie acestei idei. Nu mi-a cerut decât expertiza în afaceri.

- Și va fi suficient? întrebă buni.

- Nam de unde să știu până nu îi văd registrele, spuse Abby cu sinceritate.

- Măcar Jess a luat o decizie bună atunci când te-a sunat, spuse buni. S-a putut baza pe tine încă de când era mică-mititică, iar tu nu ai dezamăgit-o niciodată.

- Acum, mai pui și tu presiune, glumi Abby în timp ce se ridica. Se aplecă și își sărută bunica pe obraz. Mulțumesc, buni. Te iubesc.

- Și eu te iubesc. Și o iubesc și pe Jess. O să fie bine. Când cei din familia O'Brien se adună la un loc, nimic nu le mai stă în cale.

- Așa ne-ai învățat întotdeauna, fu de acord Abby.

Din păcate, se temea foarte tare că avea să fie nevoie de mult mai mult decât spirit de familie și loialitate pentru a salva hotelul lui Jess.

capitolul 3

Mick nu mai dăduse pe acasă de o lună, nu că Chesapeake Shores mai semăna cu un cămin. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului într-un istovitor schimb de replici cu angajații diverselor instituții, pe subiectul permiselor de construcție pentru ultima comunitate proiectată de el pentru nordul orașului San Francisco. Din cauza nenumăratelor obstacole, începuse să se întrebe dacă nu ar fi fost mai înțelept să renunțe la proiect. Pe de altă parte, își pusese reputația la bătaie pentru acest proiect, și ce s-ar mai alege de ea dacă s-ar da bătut și ar renunța fără să lupte?

Tocmai încheiase o întâlnire cu asociații de la O'Brien & Company, contractanții și subcontractanții, în care discutaseră despre ultima întârziere, când îi sună telefonul. Se uită la numele de pe ecran și văzu că era mama lui, care nu-l suna mai niciodată în ultima vreme.

De mult, suna doar în caz de vreo urgență, și fuseseră destule cu cinci copii acasă.

- Bună, mamă, ce faci? spuse el, îndepărtându-se de ceilalți bărbați pentru a discuta în privat.

- Cum nu se poate mai bine, răspunse ea. Și aș vrea să pot spune același lucru despre fiica ta.

Mick simți cum i se ridică tensiunea.

- E vreo problemă cu Abby? Sau cu Bree? întrebă el. După care adăugă, ca un fel de completare. Sau e vorba despre Jess?

- Ce interesant că grija ta pentru Jess este pe ultimul loc, spuse ea pe un ton acuzator. Asta a fost întotdeauna o problemă între voi. Uneori, mi se pare că uiți că ai trei fiice. Nu-i deloc de mirare că fata se zbate atât de tare să îți atragă atenția.

- Sper că nu m-ai sunat ca să îmi ții încă o prelegere despre cum am nedreptățit-o pe Jessica. Am vorbit despre asta de atâtea ori, că am pierdut șirul.

- Tocmai de asta mă miră că încă nu ai înțeles, i-o întoarse ea. Și să știi că tocmai de asta te-am sunat. Când ai stat ultima oară de vorbă cu ea?

- Acum câteva zile, parcă, spuse el, scotocind prin memorie, fără a reuși să găsească nimic mai specific.

Asta îndreptăți acuzațiile mamei lui, însă nu avea de gând să recunoască acest lucru vreo clipă. Nu vorbise nici cu Abby și nici cu Bree.

- Cred că mai degrabă vreo lună, spuse ea. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că a fost când te-a condus la aeroport. Nu cred că te-ai mai gândit la ea vreo clipă de-atunci.

Se încruntă când se simți încolțit de cuvintele acestea.

- Bun, probabil ai dreptate. Și ce vrei cu asta? Este o femeie în toată firea. Nu are nevoie de tati să stea cu ochii pe ea.

- Nu să stea cu ochii pe ea, așa este, acceptă mama lui cu iritare nedisimulată. Dar ce-ar fi să mai arunci o privire să vezi ce face, poate să o întrebi cum mai stă treaba cu hanul, să o întrebi dacă are nevoie de ajutor pentru a-l pregăti de deschidere? Ar fi prea mult de așteptat din

partea unui părinte iubitor, în special a unuia care are o întreagă firmă de construcții la dispoziția lui?

Mick se zbârli la insinuarea că nu ar fi interesat de viața propriei fiice sau că nu ar fi dorit să o ajute.

– Jess a spus cât se poate de limpede că nu vrea să mă amestec. Erai chiar acolo, la masa din bucătărie, când m-am oferit să trimit pe vreunul dintre oamenii mei să vadă care-i situația, iar ea a refuzat categoric.

– Mick, pentru un bărbat inteligent, ești uneori mai prost ca noaptea, îl dojeni ea. Poate că nu voia să vină unul dintre oamenii tăi. Poate că avea nevoie tocmai de tine.

O fi avut Mick peste cincizeci de ani, dar tot i se părea insuportabil să fie luat la rost de maică-sa. Ar fi preferat să se lupte cu o mie de birocrați decât să i se spună că și-a decepționat cumva familia. Nu era ca și cum nu știa că o dăduse în bară și o făcuse pe Megan atât de nefericită, încât aceasta îl părăsise. Nu putuse repara greșeala asta, și era foarte probabil să nu poată repara nici problemele pe care le avea Jess acum. Ce fel de bărbat era el? Își făcuse o reputație internațională ca arhitect și urbanist, însă nu reușea să își țină familia împreună.

– Mamă, de ce nu-mi spui direct ce ai în minte? Are Jess probleme? Are nevoie de bani? De una dintre echipele mele? De ce anume? Știi că aș face orice pot ca să o ajut. Nu trebuie decât să-mi ceară.

Mama lui oftă din rărunchi.

– Mick, știi că nu va face niciodată asta.

– De ce, Dumnezeu, să nu o facă? Întrebă el neputincios. Cui altcuiva să ceară? Sunt tatăl ei.

– Exact. Și încearcă să îți arate ce poate din ziua în care a plecat mama ei. Crede că a fost vina ei, pentru că vă dădea prea mari bătăi de cap fiindcă nu era suficient de inteligentă.

– Jess are o minte brici, o contrazise el, așa cum făcea de fiecare dată.

– Da, sigur că are, însă nu i-a fost ușor să învețe. Crede că de asta a dat bir cu fugiții maică-sa. Copiii mici,

așa cum era Jess atunci, întotdeauna cred că divorțul este din vina lor.

- Te-ai uitat iar la Dr. Phil, o acuză el. Nu încerca să psihanalizezi relația mea cu Jess.

- Păi, cineva trebuie să facă ceva. Era de mult cazul. Cât de repede poți veni aici?

- Poate peste câteva săptămâni. Chiar mai mult dacă nu îmi spui ce se întâmplă, limpede, în cuvinte pe care să le înțeleagă și mintea mea de bărbat prost ca noaptea.

- N-o face pe deșteptul cu mine! Sunt încă mama ta. Mick aproape începu să urle.

- Mamă, te rog.

- Cred că este posibil să piardă hanul înainte ca măcar să îl deschidă. Iar dacă e să se întâmple, asta îi va zdrobi și spiritul, nu numai inima.

Vestea îl luă cu totul prin surprindere. Chiar și el intuia cât de tare ar suferi fiica lui dacă asta era adevărat și nu doar produsul bârfelor locale.

- Ce te face să crezi că va pierde hotelul?

- Am auzit zvonuri că banca ia în calcul executarea silită. Și, înainte să expediezi ca pură speculație zvonul ăsta, dă-mi voie să-ți spun că l-am auzit dintr-o sursă sigură.

Mick se enervă și mai tare.

- La naiba, știam eu că se aruncă cu capul înainte, dar a semnat toate hârtiile și s-a băgat în asta fără să discute deloc cu mine.

- Pentru că avea nevoie să îți demonstreze că se poate descurca și singură.

- Și ce, mai exact, îmi va fi dovedit dacă banca o execută silit?

- Michael Devlin O'Brien, să nu îndrăznești să mai dai pe-aici dacă tot ce ai de gând să faci este să îi arunci în față greșelile pe care le-a făcut. Are nevoie de tatăl ei, nu de vreun om de afaceri care să o critice.

Fu rândul lui Mick să ofteze din adâncul sufletului. Dacă ceea ce spunea mama lui era adevărat, atunci se afla între ciocan și nicovală.

- Mamă, știm amândoi că aș putea rezolva orice problemă o avea cu un simplu telefon la Lawrence Riley, însă știi la fel de bine că Jess nu îmi va fi foarte recunoscătoare pentru asta.

- Este adevărat, recunosc eu ea. Dar trebuie să facem ceva, Mick. Jess are nevoie de o reușită în povestea asta.

- Chiar crezi că este posibil să piardă hanul? Poate că lucrurile nu stau chiar așa rău.

- Jess a sunat-o pe soră-sa, atât de rău stau lucrurile. Abby e aici, acum, ca să încerce să o ajute, dar, după fața ei sumbră de azi-dimineață, s-ar putea să fie nevoie de ceva mai mult decât vreo minune financiar-contabilă din partea ei pentru a rezolva problema. Vino acasă, Mick! Fie că recunoaște, fie că nu, Jess are nevoie de ajutorul tău acum. Și, desigur, dacă ai lua un avion chiar în seara asta, ai avea ocazia să petreci un pic de timp și cu Abby și cu nepoatele tale.

- În seara asta? Întrebă el, încercând să pună la punct toată logistica imposibilă pentru asta. Nu cred că îmi pot lua bilet așa repede.

- Cheltuiește și tu, de data asta, pe ceva important un pic din averea aia pe care o faci. Închiriază un avion particular dacă e nevoie.

Se gândi că o avea din nou pe una dintre fiicele lui și pe singurele nepoate sub acoperișul lui, că putea să fie acolo când era posibil ca fiica lui cea mică să admită că avea nevoie de el și luă o decizie. Mama lui avea dreptate. Dacă era vreodată un moment bun să se afle acasă cu familia lui, atunci acum era acel moment.

- Să văd ce pot face, spuse el în cele din urmă.

- Foarte bine, replică mama lui. Și hai să ne prefacem, noi doi, că nu am purtat niciodată discuția asta.

Mick râse pentru prima oară de la începutul acestei discuții neplăcute.

- Nu ți-ai pierdut șiretenia, nu-i așa, mamă?

- Ba chiar mă mândresc cu asta.

Abby petrecu toată ziua de sâmbătă îngropată în hârțogăraia de la han. După cum o asigurase sora ei, proiecțiile erau pozitive, însă Jess nu se prea înțelegea cu gestiunea financiară. Dacă își dorise perdele de duș elegante și de cea mai bună calitate sau prosoape groase și luxoase, atunci le cumpărase, deși îi dăduse peste cap bugetul.

Nu că ar fi pus un buget pe hârtie sau și-ar fi făcut un plan de afaceri minim, după cum s-ar fi așteptat Abby să solicite banca. Era evident că făcuse totul după ureche, iar banca închisese ochii pentru că era o membră a familiei O'Brien, într-un oraș în care asta chiar însemna ceva. Orice bancă națională ar fi adoptat recomandări mult mai stricte decât cele pe care se părea că le urmase Community Bank din Chesapeake Shores.

Abby o chemă pe Jess la masa din bucătărie sâmbătă seara și îi explică situația, în timp ce bunica era la etaj, citindu-le fetelor o poveste înainte de culcare.

- Aproape că nu ai nici un fel de capital operațional. Cum te gândeai să cumperi necesarul pentru restaurant? Ori, în egală măsură, săpunuri și articolele de toaletă pentru camere?

- Pe credit, spuse Jess vag, cu o privire de parcă urma să înceapă să plângă. Încă nu am dat gata cardurile de credit.

Abby își reținu o bombăneală.

- Sapi o groapă așa adâncă, încât nu vei mai reuși niciodată să ieși din ea. Vrei, nu vrei, o să-ți fac un transfer de lichidități și o să stabilesc un buget strict. Asta în cazul în care vom putea convinge banca să meargă mai departe. Mă rog, doar să nu fi inițiat deja procedura de executare silită. O să fiu la ușa lor la nouă fix, luni dimineată, și vom vedea care este situația.

- Vin cu tine, spuse Jess. Este proiectul meu.

Abby ezită, dar fu de acord.

- Bine, dar să mă lași pe mine să discut cu ei, cu excepția situațiilor în care cer informații pe care eu nu le știu.

- Bine, conveni Jess, fără să o privească în ochi.

Abby o privi cu atenție. Obrajii lui Jess se aprinseseră un pic. Poate îi era doar rușine că ajunsese într-o situație financiară atât de dezastruoasă, însă Abby se gândi că mai era ceva. Avea o privire vinovată.

- Este ceva ce nu-mi spui? o întrebă Abby. Procesul de executare silită a mers mai departe decât ai vrut să recunoști? Sunt mai multe facturi decât mi-ai arătat?

Jess ezită, dar apoi spuse:

- Nu. Ți-am arătat fiecare bucată de hârtie și fiecare factură pe care trebuie să o plătesc.

- Atunci, de ce ai fața asta vinovată?

- Vinovată?

Mări ochii, încercând să pună o față inocentă. Abby nu se lăsă convinsă.

- Nici măcar nu încerca să joci teatru cu mine. Te știu prea bine și de prea multă vreme. Asta-i privirea pe care o afișai când te furișai noaptea pe fereastra dormitorului ca să te întâlnești cu Matt Richardson, iar buni te lua la întrebări.

Obrajii lui Jess se înroșiră și mai tare.

- Bine, poate că mai e ceva ce ar trebui să afli înainte de ziua de luni.

- Spune-mi, îi ceru Abby, cu un gol crescându-i în stomac. Nu carecumva să îmi faci vreo surpriză la întâlnirea aia.

Înainte ca Jess să poată răspunde, ușa se deschise, iar tatăl lor intră în bucătărie. Jess se uită când la el, când la Abby.

- Văd că a sosit cavaleria, spuse Jess furioasă. Îi aruncă lui Abby o privire încruntată. Tu lai chemat?

- Normal că nu, zise Abby, după care se ridică și își îmbrățișă tatăl într-o încercare de a îmblânzi reacția lui Jess. Îi zâmbi fericită acestuia. De ce nu ne-ai spus că vii acasă?

- A fost o decizie de moment, spuse el aruncând o privire îngrijorată către Jess. Se întâmplă ceva despre care nu ar trebui să știu?

- Nimic, spuse ea hotărâtă, aruncându-i lui Abby că o împiedică să trădeze ceva. Fără a-și ascunde neplăcerea, Jess se ridică și îi dădu lui Mick sărutul obligatoriu pe obraz. Bună, tati. Bun venit! Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar trebuie să merg acasă.

- Ultima oară când te-am văzut, casa ta era aici, spuse el.

- Acum, locuiesc la han, răspunse ea, adunându-și toate hârtiile de pe masă și îngrămădindu-le într-o servietă. Era limpede că nu voia să riște ca Mick să apuce să arunce vreo privire peste ele. Se îndrepta deja către ușă, când spuse: Vorbim mâine, Abby.

Abby ar fi vrut să îi spună că încă aveau chestiuni de discutat, însă era limpede că Jess cu dorea să dezvăluie nimic în fața tatălui lor. Nu avea decât să aștepte până duminică să afle ce îi ascundea Jess.

Imediat ce sora ei se îndepărtă îndeajuns cât să nu îi mai audă, Abby se întoarse către tatăl ei. Arăta obosit, dar cât se putea de zdravăn, altfel. Avea șuvițe cărunte în buclele blonde-roșcate, însă umerii lați și talia subțire stăteau mărturie că își menținea încă regimul de fitness, în ciuda îndelungilor călătorii și a nenumăratelor mese la restaurant. Tenul îi era arămiu de la munca în aer liber și avea câteva riduri în plus în jurul ochilor albaștri, care priveau în urma lui Jess plini de îngrijorare.

- Te-a sunat buni, nu-i așa? îl întreabă Abby.

El ezită o miime de secundă, după care încuviință din cap.

- A vrut să știu că sunteți aici, fetelor. Am luat primul avion pe care l-am putut prinde ca să pot sta un pic cu voi. De multă vreme nu ne-ai mai onorat cu prezența.

- De *prea* multă vreme, fu ea de acord. Asta este tot ce ți-a spus?

Mick se duse până la masă și își turnă o ceașcă de ceai, după care se așeză fără să răspundă. Amestecă zahărul în ceaiul tare și luă o înghițitură, după care o privi pe Abby în ochi.

- Da. Se mai petrece și altceva?

- N-o face pe prostul cu mine, tati. Te-ai întors, de fapt, fiindcă ți-a spus că Jess e în bucluc.

Mick strânse din buze când auzi asta.

- Chiar așa? Acum, citești și gândurile oamenilor? Sau ai tras cu urechea la discuția noastră particulară?

- Normal că nu.

- Atunci, ia de bun ce îți spun eu, îi ceru el. E mai bine așa. Acum, spune-mi, te rog, unde sunt nepoatele mele dragi.

- În pat, sper, spuse ea. Și nu le vom trezi la ora asta. Că nu le mai culc în veci dacă le trezim acum. O să se agite prea tare dacă te vād. Poți petrece toată ziua de mâine cu ele. Îi aruncă o privire severă. Și te rog să nu le răsfeți prea tare. Cred că ai cumpărat tot magazinul de jucării ultima oară când ai venit la New York.

- E privilegiul unui bunic să-și răsfețe un pic nepoții, o contrazise el. Asta-i treaba noastră.

Abby își dădu ochii peste cap. După câteva zile în care urmau să primească atâta atenție din partea lui buni, iar acum și din partea lui Mick, gemenele aveau să devină niște mici teroriste înainte să ajungă înapoi la New York.

Își dădu seama că Mick o studia pe deasupra ceștii lui de ceai.

- Pari epuizată, Abby. Muncești prea mult.

- Așa-i munca mea.

- Îți lasă măcar destul timp pentru fetițele tale dragălașe?

- Nu prea, recunosc ea, după care adăugă cu subînțeles: Dar tu ar trebui să știi cel mai bine cum este să iei decizii dificile, să faci ceea ce este mai bine pentru familia ta.

Într-un fel, erau foarte asemănători ei doi, ceea ce o făcea să simtă că, parțial, critica ei era oarecum ipocrită.

- Da, știu cum e să iei decizii dificile, spuse el, fără să se simtă ofensat. Dar tu ar trebui să știi mai bine decât oricine cât m-a costat. Am pierdut femeia pe care o iubeam. Și nu-i unul dintre voi care să nu fi așteptat

cu nerăbdare să se care de-aici. Așadar, ce lucruri bune mi-au adus banii și succesul, până la urmă?

- Jess e încă aici.

- Și nu trece zi fără să nu mă întreb de ce.

- Cred că știu eu de ce, spuse Abby. Îi place aici mai mult decât ne-a plăcut nouă, celorlalți. Și încă încearcă să îți dovedească ce poate, aici, în locul care a însemnat cândva totul pentru tine. Cred că speră să creeze o punte între voi, în cele din urmă.

- Dar nu trebuie să îmi dovedească nimic. Iubirea mea pentru tine, Jess, Bree și frații voștri e necondiționată.

Abby înțelese că el credea cu toată sinceritatea că era atât de simplu și de evident. Decise ca, de data aceasta, să fie sinceră, în loc să vorbească voalat despre adevăratele probleme pe care le avea familia asta.

- Tată, când a plecat mama, ai fi putut la fel de bine să pleci și tu. Din acea clipă, ai fost prezent în viața noastră când aveai câteva zile libere, însă nu ai știut nimic despre noi. A fost dificil pentru Connor, Kevin, pentru mine, chiar și pentru Bree, însă noi eram deja mari. Jess nu era decât o copilă.

El se încruntă la aceste cuvinte.

- Ce tot spui? Știam tot ce era de știut despre voi toți. Știam când erați bolnavi. Știam când unul dintre voi lua un premiu la școală sau când marca un gol într-un meci. Plăteam facturile la colegiu și mă uitam pe carnetul de note.

Abby simți cum își pierde răbdarea.

- Iar tu ai crezut că asta este tot ce contează? Un detectiv particular ți-ar fi putut spune oricare dintre aceste lucruri, deși cea care te ținea pe tine la curent era buni, desigur. Aveam nevoie ca tatăl nostru să fie aici, să ne susțină, să plângem pe umărul lui, să ne certe când greșeam.

Bărbatului i se aprinseră obrazii și căpătă un ton defensiv când îi aminti:

- Dar ați avut-o mereu pe bunica voastră pentru asta.

- Și a fost minunată. Și, da, a făcut toate acele lucruri, dar ea nu era nici tu, nici mama. Abby scutură din cap, resemnându-se cu faptul că el nu avea să reușească niciodată să înțeleagă. Ce sens mai are să ne certăm acum din cauza asta? Ce-a fost a fost. Am supraviețuit. Nu toți copiii au familii frumoase, iar noi am avut aici o viață mai bună decât o au, cu siguranță, cei mai mulți.

- Am făcut și eu ce-am putut, protestă Mick.

Ea îl privi cu milă.

- Poate că ai făcut, dar știi ce? Poate pentru că sunt cea mai mare, eu îmi amintesc o vreme când puteai face mai mult. Se ridică, își clăti ceașca și o așeză în mașina de spălat vase. Noapte bună, tată. Fetele vor fi încântate să te vadă mâine-dimineață.

Își dorea să poată spune același lucru despre sine. Cu toate că știa, dincolo de orice îndoială, că el venise acasă pentru a încerca să ajute cumva cu problemele lui Jess, avea sentimentul îngrozitor că prezența lui nu avea să facă decât să înrăutățească situația.

Duminică dimineața, Trace stătea așezat pe docul familiei, cu picioarele atârând în apă, când își făcu apariția Laila. În pantalonii ei foarte scurți, maioul decupat la spate și părul prins într-o coadă neglijentă, părea să aibă șaisprezece ani, nu douăzeci și nouă.

Aceasta îi întinse o cutie rece de suc.

- Ce mai face fiul rătăcitor? îl întrebă ea, aruncându-și cât colo papucii și lăsându-se să alunece lângă el, pe lemnul neted, încălzit de soare. Un uliu șfichiui aerul, după care se așeză sus, într-un stejar bătrân, să privească scena de pe ramura lui semeață.

- Numără secunde până se întoarce la New York, răspunse el. Ceea ce aș putea face dacă nu ai fi atât de încăpățânată.

Ea îl înghionti cu cotul.

- Hai, recunoaște. Te simți bine aici.

- Când vin în vizită, sublinie el. Nu am vrut niciodată să am nimic de-a face cu banca. Țasta-i visul tău, nu al meu.

- Din păcate, tati vede lucrurile altfel. În lumea lui patriarhală, averea familiei trebuie să revină fiului. Fiicele primesc resturile.

O privi încruntat.

- Nu așa am auzit eu că stau lucrurile. Tata a spus că ți-a oferit un post la bancă.

- Nu ți-a zis și despre ce post era vorba?

- Cel în care mă aflu eu acum, presupun.

- Presupui greșit. Se aștepta să lucrez ca asistenta lui Raymond, ceea ce, în caz că încă nu ai deslușit ierarhia de acolo, înseamnă un post secretarial pe care l-ar putea ocupa și-un țânc de liceu.

Trace făcu ochii mari.

- Nu asta este impresia pe care mi-a dat-o.

- Întreabă-l pe el dacă nu mă crezi.

Din păcate, Trace o credea. Era tipic tatălui lor să îi fluture Lailei pe la nas un post, știind că acesta nu se ridică la înălțimea ei și că ea avea să refuze. Pentru ca apoi să pretindă, așa cum o făcuse față de Trace, că îi dăduse o șansă.

- Îmi pare rău, spuse el.

Ea ridică din umeri, prefăcându-se că nu îi păsa, dar Trace știa prea bine că da.

- Să nu îți pară rău, zise ea, totuși. Este doar tata, comportându-se, ca de obicei, ca un sexist. M-am obișnuit deja.

- Nu știu dacă te consolează, dar eu i-am spus deja că tu ești cea pe care ar trebui să o curteze să preia banca.

- E straniu, dar chiar e o consolare.

Stătură în tăcere câteva minute, înainte ca ea să privească într-o parte.

- Abby e acasă. Știi?

- Am auzit că s-ar putea să facă o vizită, răspunse el indiferent.

- Ai văzut-o?

El clătină din cap.

- Dar îmi imaginez că ne-om intersecta noi înainte să plece.

- Ce părere ai despre asta?

- Suntem adulți, spuse el un pic iritat. A trecut multă vreme. Sunt sigur că voi reuși să mă comport civilizată, Laila.

- Nu am întrebat cum te aștepti să te porți. Te-am întrebat cum ți s-ar părea să o vezi din nou. Știm amândoi că a fost iubirea vieții tale și că nu ai uitat-o niciodată.

El o privi derutat.

- Serios? Așadar, știm amândoi.

- Cel puțin, eu știu, spuse ea, aruncându-i un zâmbet pieziș. Tu, cu toate acestea, s-ar putea să fii prea prost și încăpățânat ca să recunoști. Dar ești bărbat, și nu este de mirare.

- Nu vorbesc despre Abby cu tine.

Laila nu se dădea ușor bătută odată ce își înfigea colții într-un subiect.

- Hai, Trace, recunoaște. Ai fost terminat când a plecat din oraș. Am văzut cum erai.

- Atunci, de ce vrei să îmi amintești acum de toate astea?

- Pentru că acum ai șansa să afli ce s-a întâmplat.

- Știu ce s-a întâmplat. Abby a decis să o termine cu mine. Și punct!

- Dar nu este punctul final din povestea asta, îl contrazise sora lui. Este numai partea pe care o știi tu. Află restul. Poate că vei încheia episodul ăla o dată pentru totdeauna, așa încât să poți merge mai departe.

- Sunt ani întregi de când am mers mai departe, susținu el.

- Vrăjeală!

O privi strângând din buze.

- Parc-am fi la grădiniță.

- Eu nu, dar ăsta pare să fie nivelul tău de maturitate când vine vorba despre asta. Adulții stau de vorbă și își rezolvă problemele.

- Nu eu sunt cel care a plecat. Ai vorbit despre asta cu Abby?

- Am vorbit acum zece ani, recunosc Laila.

Trace tresări.

- Serios? Și ce ți-a spus ție Abby și eu nu știu.

- De fapt, mi-a spus să îmi văd de treaba mea.

El începu să râdă, însă nu părea tocmai amuzat.

- Mi se pare un sfat bun.

Fu izbit de același gând sâcâitor ca în prima zi când mersese la bancă.

- Nu ai vorbit nimic despre asta cu tata, nu-i așa?

- Despre Abby? Nu, de ce?

Îi studie chipul, încercând să își dea seama dacă o putea crede pe cuvânt.

- Mi se pare extrem de convenabil că tata a decis să își impună ideea asta de a mă convinge să lucrez la bancă tocmai când urmează să se dea o luptă cu familia O'Brien, pentru care Abby va veni negreșit în oraș.

- Te referi la acea posibilă executare silită pentru han? Întrebă ea cu inocență. De asta crezi că a venit Abby?

- Tu nu?

- Cred că are logică, încuviință ea. Abby a fost întotdeauna pricepută la afaceri și a fost mereu prima la care a apelat Jess.

- Și nici unul dintre lucrurile acestea nu ți-a trecut prin minte atunci când ai auzit că banca execută silit proprietatea lui Jess? Sau când ai auzit că tata mă târăște înapoi aici?

- N-o să-ți vină să crezi, dar chiar nu îmi petrec prea mult din timpul meu liber punând la cale conspirații cu tata. Și, dacă ar fi fost după mine, te-ai fi aflat încă la New York, în timp ce eu m-aș fi aflat la biroul ăla mare din colț de la bancă, ocupându-mă de Jess.

- Bine, atunci, spuse Trace, hotărând să o creadă totuși pe cuvânt. Vedea probabil conspirații acolo unde

nu era cazul. Până la urmă, Abby se afla aici, iar el era aproape sută la sută sigur că urmau să se întâlnească. Aproape nici nu mai conta cum se ajunsese la această confruntare inevitabilă. Trebuia doar să se pregătească pentru ea, astfel încât să nu se facă de râs chiar de tot. Probabil era o idee proastă să se repeadă peste birou și să o sărute. De fapt, spera că nici nu avea să își dorească să facă asta.

Buni pregăti un prânz de duminică suficient pentru o armată și insistă să stea la masă cu toții, inclusiv cu Caitlyn și Carrie, ale căror maniere la masă încă lăsau mult de dorit. Cu toate acestea, Abby simțea că fetele erau un amortizor excelent între sora și tatăl ei. Jess îi arunca priviri neîncrezătoare lui Mick, pe care acesta părea să nu le remarce. El tot puneă întrebări, aparent inocente, despre han. Însă, dată fiind situația, întrebările lui erau, de fapt, la fel de explozive ca o ladă cu dinamită.

- Fără discuții despre afaceri la masă, spuse buni, într-un final, când Jess părea că mai avea un pic până își arunca șervețelul și o lua la fugă. Sunt sigură că putem găsi și alte subiecte de discuție. Până la urmă, când am avut noi ultima oară ocazia să stăm împreună sub același acoperiș? Hai să facem cina asta să fie o ocazie deosebită, așa cum se cuvine.

- Ce mai fac unchiul Jeff și unchiul Tom? întrebă Abby, agățându-se de primul gând care îi trecu prin minte.

- De unde să știu eu? răspunse tatăl ei cu amărăciune. Tonul lui sugera că nici nu-i păsa prea mult. Era evident că nici timpul și nici buni nu reușiseră să îl îmbuneze în ceea ce îi privea pe frații lui.

Ruperea relațiilor de afaceri dintre ei se reflectase și în plan personal. Scosese la iveală toate conflictele filosofice și de mediu dintre frați. Dat fiind că, asemenea tuturor celor din familia O'Brien, nici unul dintre ei nu era dispus să cedeze, colaborarea dintre ei fusese,

din start, o idee nefericită. Fusese o mare minune că reuşiseră să termine Chesapeake Shores.

Buni se încruntă la Mick, după care se întoarse către Abby.

- Sunt bine. Tom lucrează la un proiect de legislație pentru protejarea golfului și încearcă să strângă fonduri pentru a curăța apele, atât din golf, cât și din cele afluențe. Jeff e la conducerea societății care se ocupă de închirierea magazinelor din centru. Fiica lui, Susie, lucrează împreună cu el.

- Doamne, n-am mai văzut-o pe Susie de un secol, spuse Abby. Era încă mică atunci când am plecat eu la New York.

- A terminat colegiul anul trecut, completă Jess. Cu *magna cum laude*, nu-i așa, buni?

Bunica ignoră nota de sarcasm din vocea lui Jess și spuse pe un ton neutru:

- Cred că da. Jeff a fost foarte mândru de ea.

- Ce mai face mama ta, Abby? izbucni dintr-odată Mick. Te vezi cu ea, nu-i așa?

Abby observă durerea profundă din ochii lui și fu cuprinsă de aceeași compasiune pe care o simțea când mama ei o copleșea cu întrebări despre restul familiei.

- Luăm prânzul o dată la câteva săptămâni și petrece timp cu fetele sâmbăta, dacă poate. Este bine. Îi place mult viața la oraș.

- Cred și eu că îi place, spuse Mick fără să-și ascundă tonul acru, dar închizând hotărât gura când Abby îi făcu direct semn cu capul către fete, pentru a-i aminti că nu era cazul ca ele să audă vreo vorbă de rău despre bunica lor.

- Bunica Megan este frumoasă, spuse Caitlyn, după care îl privi nedumerită pe Mick. Tu o cunoști?

Abby înțelese că, din moment ce fetele nu îi văzuseră niciodată pe Mick și pe Megan împreună, nu aveau cum să înțeleagă dedesubturile relației lor.

Umbrele din privirea lui Mick se adânciră când îi răspunse nepoatei sale:

- Am cunoscut-o cândva, spuse el încetișor.

- Bunica Megan a fost căsătorită cu bunicul Mick, îi explică Abby.

Aceste cuvinte stârniră o scânteie în ochii lui Carrie.

- Și voi sunteți divorțați ca mami și tati?

Mick încuviință din cap.

- Da, suntem.

- Și îți mai iubești copiii? întrebă Caitlyn îngrijorată. Mami și tati spun că ne vor iubi pentru totdeauna, chiar dacă ei nu se mai iubesc unul pe celălalt.

- Mamele și tații își iubesc întotdeauna copiii, o asigură Mick.

Privirea lui serioasă se îndreptă către Jess când spuse asta, de parcă ar fi încercat să îi spună ei acest lucru. Ea își întoarse hotărâtă ochii, concentrându-se să își felieze bucata de carne de pe farfurie în bucățele mici, pe care le împinse apoi într-o parte și le lăsă nemâncate. Simțind că nu era nici pe departe un subiect mai potrivit decât afacerile, Abby se ridică.

- Fetelor, ce-ar fi să luăm o înghețată, pe care să o mâncăm afară? Voi o să ne scuzați, nu-i așa?

Se ridicase deja când puse întrebarea și nici nu mai așteptă vreun răspuns.

Carrie și Caitlyn se ridicară de pe scaune cu un chiot și alergară către bucătărie, cu Abby în urma lor. Abia după ce se îndepărtă de atmosfera tensionată din sala de mese, Abby oftă ușurată. Bun, tocmai o aruncase pe Jess în gura lupului, însă în clipa aceea simțea că fiecare femeie trebuia să se apere singură.

- Ce fel de înghețată putem să mâncăm, mami? întrebă Carrie, trăgându-și pantalonii-n sus.

- Să vedem ce are buni în congelator, zise ea, deși știa prea bine răspunsul.

Fusese o vreme când congelatorul era plin cu înghețată de căpșune, preferata bunicii, și de ciocolată, care fusese întotdeauna pe primul loc pentru Mick, frații ei și ea însăși. Alegerea lui Jess fusese întotdeauna vanilie și caramel, așa că trebuia să fie și din asta pe-acolo.

Le spuse fetelor ce opțiuni aveau – acestea căzură de acord, de data asta, asupra celei de căpșune –, după care pregăti câte o cupă pentru fiecare.

– Haideți afară, le spuse ea oferindu-le castroanele și lingurile de plastic. Vin și eu imediat.

Își puse și ea o porție dublă de înghețată cu ciocolată, pe care o acoperi cu o cantitate generoasă de sos de caramel. După cum mergeau lucrurile, avea nevoie de ciocolată în cantități considerabile pentru a face față acestei zile.

capitolul 4

Abby se bucură că luase avionul spre casă încă îmbrăcată în impunătorul costum pe care îl purtase vineri la serviciu. Îl călcă înainte să îl îmbrace luni dimineață, după care se duse cu mașina să o ia pe Jess. Când ajunse Abby, Jess încă purta o pereche de pantaloni scurți pătați de vopsea și un tricou spălăcit. Abby abia își reținu un oftat. Se părea că Jess fusese distrasă de unul dintre proiectele ei de design interior.

– Îmi pare rău, spuse Jess, părând agitată. Nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Nu am putut dormi, așa că m-am apucat să pictez cu noaptea în cap, apoi a sunat cineva să facă o rezervare.

Abby i-o tăie:

– Jess, nu avem timp pentru asta. Nu poți merge la bancă așa, îi spuse ea, încercând să nu își piardă răbdarea.

Jess era, în mod evident, destul de tensionată și fără ca Abby să țipe la ea.

– Știi cât de importantă este întâlnirea asta. Este extrem de important să părem cât mai profesioniste cu putință. Schimbă-te, iar asta repede, te rog.

– Nu durează mai mult de cinci minute, îți promit. Poți s-o iei înainte. Ne vedem acolo.

Abby încuviință din cap și porni mașina, cumva ușurată că mergea singură. Așa ar putea spune lucruri

pe care nu le-ar fi spus în fața surorii ei, ar putea recunoaște greșelile făcute de Jess, cât și să sublinieze că acum beneficia de susținere și că, de acum înainte, lucrurile aveau să meargă așa cum trebuia.

Abby păși în interiorul băncii ca acasă și se îndreptă direct către biroul lui Riley Lawrence. Zâmbi larg către Mariah Walsh, despre care ea ar fi putut spune că lucrase acolo dintotdeauna.

- Abby, ce Dumnezeu cauți tu înapoi în oraș? o întrebă Mariah.

- Îmi vizitez familia, spuse ea. Ce mai faci?

- Cum mă știi. Doar un pic mai bătrână.

Abby arătă din cap spre biroul domnului Riley.

- E înăuntru? întrebă ea. Trebuie să discut ceva cu el.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Mariah, ridicând deja receptorul.

- Împrumutul lui Jess pentru hotel.

Mariah se încruntă și închise telefonul.

- În cazul ăsta, va trebuie să discuți cu Trace.

Abby simți cum i se strânge inima când auzi numele lui Trace Riley. Nu se mai văzuseră de ani buni, și era ridicol că i se înmuiau genunchii numai la auzul numelui său. Însă înțelesese într-o secundă ce îi ascunsese, mai exact, Jess. Ea știuse că Trace era implicat în această situație și că Abby avea să fie nevoită să discute cu el, nu cu tatăl lui.

Încercând să își recapete stăpânirea de sine înainte ca Mariah să își dea seama de cât de tulburată era, spuse:

- Trace lucrează aici? Sunt uimită. A jurat întotdeauna că nu are să lucreze într-o bancă decât dacă or zbura porcii - și cu atât mai puțin pentru tatăl lui.

Mariah râse.

- Păi, iată că au început să zboare porcii, nu-i așa? A început să lucreze aici săptămâna trecută, dar spune că e ceva doar temporar. Tatăl lui speră să-l facă să se răzgândească, totuși. Între timp însă, el este cel care conduce departamentul de împrumuturi.

„La naiba“, se gândi Abby. Poate că asta avea să-i fie de ajutor, deși se cam îndoia. Ultima oară când se văzuseră, se culcase cu el, îi spusese că îl iubea, după care plecase la New York fără să-i spună vreo vorbă.

De-a lungul lunilor și al anilor care urmaseră, se convinsese că nu avuse de ales, că Trace o distrăgea, iar ea nu își permitea așa ceva. De fapt, avea un pomelnic de scuze care fuseseră perfect logice pentru ea la momentul respectiv. Își spusese chiar și că o terminase cu el spre binele lui, la fel de mult ca spre binele ei.

Desigur, ar fi trebuit să aibă totuși curajul să îi spună asta în față. În schimb, alesese să fie lașă, deoarece el o ademenea în feluri care erau absolut irezistibile pentru ea. Dacă l-ar mai fi întâlnit o singură dată, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu decizia ei de a merge la New York și de a avea o carieră pe Wall Street. Ar fi putut-o chiar convinge să rămână cu el aici. Uite că el cedase presiunii din partea părinților, așa cum se temuse și ea mereu că ar putea face. Teamă aceea îi făcuse imposibil să se încreadă în toate cuvintele frumoase pe care i le spunea și în toate promisiunile pe care i le făcea cu privire la viitorul lor.

Mariah o privi cu înțelegere.

– Biroul lui este în josul holului, la stânga. Vrei să îl sun și să îi spun că ai venit?

– Mai bine să îi fac o surpriză, răspunse Abby, apoi se îndreptă de spate și porni către biroul lui.

Participase la suficient de multe întâlniri neplăcute care să o întărească pentru cea care urma. Bătu la ușă, după care intră fără să aștepte vreun răspuns.

Trace vorbea la telefon, privind pe fereastră. Îi făcu semn distras cu mâna să ia loc, fără măcar a întoarce capul. Ea răsufală ușurată la această amânare. Îi dădea timp să îl studieze.

Arăta bine. Foarte bine. Avea mânecile cămășii suflecate, dezgolindu-i brațele bronzate. Ridurile de expresie care îi încercuiau ochii erau mai pronunțate acum. Părul, des și întunecat, cu șuvițe îngălbenite de soare, era

lunguț și ciufulit. Zâmbi. Ar fi putut paria că venise la serviciu pe Harley. Motocicleta aceea fusese primul lui gest de rebeliune în liceu, și gândul că nu renunțase la ea îi dădu un sentiment neașteptat de speranță. Acela era Trace pe care și-l amintea ea, nu un bărbat care devenise un bancher cuminte, asemenea tatălui său. Cu acel bărbat putea discuta, pe el îl putea provoca să adapteze regulile.

Când termină convorbirea, el se răsuci și abia atunci o văzu. Ceva întunecat și periculos îi luci în ochi, însă păstră o expresie neutră.

- Ia te uită cine-mi trece pragul!

- Bună, Trace.

- Cred că nu te așteptai să dai peste mine aici, spuse el.

- Asta da, surpriză plăcută.

- Plăcută? întrebă el neîncrezător.

- Pentru mine, da. Am fost prieteni, Trace. Cum să nu mă bucur că te revăd? întrebă ea, deși știa răspunsul.

Spera doar să depășească cu grație momentul de stânjeneală. Furia mocnită din ochii lui îi sugeră însă că nu prea era posibil.

- Prieteni? repetă el ridicând din sprâncene. Nu așa îmi aduc eu aminte să fi stat lucrurile. Poate mă înșală pe mine memoria, dar cred că eram mai mult de atât.

Abby simți cum i se aprind obraji.

- Asta a fost demult, Trace. E o viață de-atunci, de fapt.

El ezită, fixând-o cu privirea câteva clipe care părură o veșnicie, după care se uită în altă parte, pentru ca în cele din urmă să întindă mâna după un dosar cu o amenințătoare etichetă roșie.

- Presupun că pentru asta te afli aici, spuse el pe un ton dintr-odată dur și foarte profesional. Jess a intrat într-o încurcătură mai mare decât ea.

- Suntem conștienți de asta și suntem pregătiți să asigurăm banca de schimbările viitoare ale situației.

- Va fi nevoie de ceva eforturi ca să reușiți asta, spuse el. Nu are nici un fel de abilități de management. Cred

că asta este limpede. Înainte de toate, nu înțeleg de ce banca a aprobat împrumuturile astea. Presupun că a făcut-o din considerație pentru tatăl tău.

Tocmai atunci, ușa se deschise și Jess intră în birou. Se încruntă când auzi aceste cuvinte.

- Te înșeli foarte tare, Trace. Au făcut-o pentru că era o investiție sigură. Asta mi-a zis tatăl tău când m-a sunat să îmi spună că ipoteca și împrumutul au fost aprobate. Îl privi pe Trace fără cea mai mică urmă de ezitare și adăugă: Și este în continuare.

- Nu și dacă ne luăm după hârtiile astea pe care le am în față, o contrazise Trace. Este momentul să punem punct, și este exact ceea ce am de gând să îi recomand mâine consiliului director.

- Nu, spuse Abby cu înverșunare. Nu înainte să auzi ce avem de spus. Încercă să nu ia în seamă alarmarea din ochii lui Jess și nici culoarea stacojie din obrajii lui Trace. În schimb, se lansă cu capul înainte, lăsând diplomația deoparte. Iar dacă ai vreun dram de pricepere la afaceri, atunci o să poți înțelege că planul nostru este logic.

- De ce aș crede vreun cuvânt din ce spui tu? Întrebă el.

Abby înghiți în sec. Urma să se ducă totul de răpă doar pentru că ea și Trace aveau ceva de împărțit. De ce nu o avertizase Jess? Dacă ar fi făcut-o, atunci ea s-ar fi ținut deoparte, nu s-ar fi apropiat de bancă. Acum, din moment ce era pusă în fața faptului împlinit, nu-l putea lăsa să o facă să dea înapoi.

- Nu ne amesteca pe noi în povestea asta, Trace, spuse ea încetișor. Nu te pune pe tine și nici banca într-o lumină foarte bună.

Acesta o privi încruntat.

- Măi, da câtă importanță îți mai dai! Crede-mă, tu nu ai nici o legătură cu decizia mea. Este scris aici negru pe alb. Oamenii pot minți, dar cifrele nu mint.

Abby știa că avea dreptate aici, dar nu voia să se dea bătută atât de ușor. Remarcase urma de vinovăție din

ochii lui când îl acuzase că permitea propriilor sentimente să se amestece în această situație. Avea de gând să se folosească de asta, pentru a-i forța mâna și a-l face să se răzgândească.

Își înmuie tonul.

- Vrei măcar să mă ascuți? Măcar atât ne datorezi.

- Serios? spuse el zeflemitor. Cum așa?

- Păi, vrei să arăți că iei o decizie complet obiectivă, nu-i așa? Atunci, trebuie să ții cont de toate datele. Altfel, va trebui să insist să mă întâlnesc eu însumi cu acel consiliu director, iar tu vei fi pus într-o situație penibilă după numai o săptămână în acest post.

Trace arătă din nou către dosar.

- Datele sunt aici.

- Nu toate, insistă ea. Îi întinse un teanc de hârtii la redactarea cărora își dedicase toată după-amiaza de duminică, pe de o parte pentru că își dorea ca acestea să fie suficient de convingătoare încât să îi susțină punctul de vedere, iar, pe de alta, pentru că dorise să îl evite pe Mick. Aruncă o privire, Trace. După cum vei vedea, există un nou partener de investiție. Jess are mai mult decât suficienți bani acum pentru a face față fără probleme ratelor de credit și pentru a asigura funcționarea hotelului în primele șase luni, ba chiar mai mult, dacă este atentă. Ai un plan serios de afaceri pe paginile doi și trei. Iar pe pagina patru găsești un plan de refinanțare a acestui credit ipotecar fără dobândă insultător, care nu ar fi trebuit propus de la bun început. Cred că putem demonstra că banca a sperat ca sora mea să întâmpine dificultăți financiare, astfel încât să o poată executa silit și să pretindă hanul, după ce ea făcea investițiile necesare pentru renovare.

Trace o privi neîncrezător.

- Doar nu vorbești serios? Crezi că a fost vina băncii? Ea îi zâmbi.

- Da.

- Ești nebună!

- Vrei să îmi verifici ipoteza la tribunal? Cred că oamenii sunt furioși din cauza practicilor de împrumut care au întors toată această industrie cu susul în jos. Cred că putem face din Jess o victimă foarte simpatizată.

Trace o privi cu o sclipire de respect reînnoit.

- Ești tare! Aproape că m-ai păcălit.

- Nu glumesc, îl asigură Abby. Să știi că merg direct la biroul unui avocat dacă nu te pot face să înțelegi de vorbă bună.

Trace era înmărmurit.

- Va trebui să discut această propunere cu consiliul director, spuse el în cele din urmă.

- Sigur că da. Se reunește mâine?

- La ora zece, confirmă el.

- Atunci, vei avea un răspuns până la prânz?

El încuviință din cap.

- Ne vedem la clubul de iaht la douăsprezece și un sfert și îți dau noutățile la masa de prânz.

Abby ezită. Putea rămâne, plănuise să rămână, de fapt, însă era prea complicat cu implicarea lui Trace.

- Jess va fi acolo, dar eu nu. Trebuie să mă întorc la New York diseară.

El o privi în ochi.

- Vei fi acolo dacă vrei ca propunerea să fie aprobată.

- De ce? Este afacerea lui Jess, nu a mea.

- Vei fi acolo pentru că am de gând să propun consiliului să își dea aprobarea cu o singură condiție.

Jess se îndreptă de spate.

- Ce condiție? întrebă ea circumspectă.

Trace se uită la ea, de parcă ar fi uitat că se afla în biroul lui.

- Ca sora ta să devină manager al proiectului.

- Nu! spuseră Abby și Jess în același timp.

- Este hanul meu, protestă Jess. Nu ai nici un drept să comanzi cine să îl conducă.

- Ba am, atâta vreme cât este vorba despre banii băncii, iar tu ai dovedit deja că nu reușești să îți plătești

ratele, spuse el, privindu-le cu hotărâre. Dacă Abby nu rămâne, nu batem palma.

- Dar avem un plan, spuse Abby.

- Nu valorează nimic dacă nu ești și tu implicată în continuare, spuse el. Nu avem nici o garanție că n-o să fie irosit pe cine știe ce, înainte de scadența viitoarei plăți.

- Haide, Trace, fii rezonabil, îl rugă Abby. Trebuie să mă întorc la New York. Am un serviciu. Jess știe ce trebuie făcut. Am încredere în ea.

- Tu ești sora ei, eu sunt bancherul ei, spuse el. Dacă nu accepți condițiile mele, mergem mai departe cu executarea silită. Se uita când la Abby, când la Jess. Deci? Ce-o să fie? Ne vedem mâine?

Abby își mușcă limba și dădu încetișor din cap, temându-se de ce i-ar putea ieși pe gură dacă vorbea. Își ținu răsufarea, rugându-se ca Jess să fie la fel de diplomată. Când se întoarse către ea, descoperi că aceasta era furioasă. Dar măcar nu spuse nimic.

Pentru moment, le pusese pe amândouă cu botul pe labe, lucru de care erau conștienți toți trei. Însă Abby se gândea că avea să se declare mulțumit cu această victorie, odată ce consiliul director accepta planul ăsta nebunesc al lui. După aceea, îl putea aduce ea cu picioarele pe pământ. Nu avea nici o îndoială.

Pe de altă parte, învățase cu mult timp în urmă că un bărbat cu mândria rănită se putea transforma într-un dușman încăpățânat și neînduplecat. Pentru moment, cel puțin, Trace Riley avea toate atuurile în mânecă, așa că ea și Jess nu aveau ce să facă decât să intre în jocul lui... Cel puțin, până reușea ea să vină cu un nou set de reguli și să îl facă pe el să creadă că acesta îi aparținea întru totul.

Odată ieșite din bancă, Jess rămase pe trotuar tremurând. Se năpusti asupra surorii sale.

- Ce naiba s-a întâmplat acolo? Credeam că ești de partea mea.

- Normal că sunt de partea ta, spuse Abby, sincer uită că Jess era furioasă pe ea. Am făcut totul pentru ca tu să nu pierzi hotelul.

- Mai bine îl pierdeam, izbucni Jess. Te-a pus pe tine la conducere. Bravo, surioară!

Abby se încruntă.

- Jess, liniștește-te! Hai să bem o cafea la Sally's și să vorbim despre asta. Trebuie să ne facem un plan.

- Un plan pentru ce? Să punem numele tău pe actul de proprietate?

- Jess!

Abby o privi rănită, însă Jess nu simți că trebuia să dea înapoi. Era turbată de furie și avea nevoie de cineva pe care să își verse furia. Sora ei era cea mai la îndemână opțiune, din moment ce nu se putea întoarce în bancă și să îl ia pe Trace la pumni. Chiar și în această stare de furie, își dădea seama că mai rău ar face.

- Ar fi trebuit să îl las pe Mick să se ocupe de asta, spuse ea. Ar fi dat câteva telefoane, iar banca ar fi dat înapoi. Poate că ar fi trebuit să-i înghit la nesfârșit acel „Ți-am spus eu“, dar ar fi fost mai bine decât să vii tu să mă înjunghii pe la spate.

- Furia se aprinse în ochii lui Abby, iar Jess își dădu imediat seama că mersese prea departe.

- Până aici! spuse Abby pe un ton rece ca gheața. Am venit aici pentru că tu mi-ai cerut. Nu-i harababura mea, dar am găsit o cale să o rezolv. L-am convins pe Trace să accepte, în așa fel încât să îți poți păstra hanul. Se încruntă și mai tare. Iar acum, vrei să dai vina pe mine pentru că Trace a impus condițiile astea ca să nu te execute silit? M-ai auzit pe mine cerându-i asta? M-ai auzit cum i-am spus nu? Chiar crezi că vreau să rămân legată de Chesapeake Shores Dumnezeu știe câtă vreme, când am viața mea la New York? Scutură din cap. Chiar că e adevărat: nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Cu acestea, se întoarse și plecă. Jess fu copleșită de vinovăție. Abby avea dreptate. Nu ea ceruse să se ajungă aici. Și, poate - dar poate -, dacă Jess nu i-ar fi ascuns

faptul că urma să aibă de-a face cu Trace, Abby s-ar fi putut aștepta la ceva de genul acesta și ar fi gândit un alt gen de strategie. Adevărul era că fusese luată prin surprindere, exact cum o avertizase pe Jess că nu voia să fie. Și era limpede că Trace nu își respectase promisiunea de a nu-și lăsa sentimentele să intervină în decizia băncii. Nu era vorba despre nimic altceva decât despre dorința lui de a-și lua revanșa, de a o forța pe Abby să păstreze legătura cu el ca să... Ca să ce? Să o umilească? Să iasă cu ea? Încă nu înțelesese partea asta.

Jess trase aer în piept și alergă după sora ei.

- Abby, așteaptă!

Abby nici măcar nu încetini pasul. De fapt, era atât de furioasă, încât trecu vijelios pe lângă mașina pe care o închiriasse. Jess reuși să o prindă din urmă în dreptul străzii următoare.

- Îmi pare rău, spuse ea. Nu a fost vina ta. Știu. M-a infuriat, pur și simplu, atât de tare!

- Și pe mine la fel, spuse Abby sec. De ce nu mi-ai spus că Trace lucrează la bancă și că este amestecat în asta? Știai, nu-i așa?

- Nu știam când te-am sunat, jură Jess. Nu mai trăiește aici de ani întregi. Chiar înainte să vii tu, a trecut pe la han să arunce o privire. Abia atunci am aflat și eu că a revenit în oraș și că, mai mult, lucrează la bancă. Mi-a fost teamă că, dacă afli, mă lași baltă.

Abby ridică din sprâncene.

- Credeam că mă cunoști mai bine.

- Eu habar nu aveam cât de rău stau lucrurile între voi. Nu mi-ai spus niciodată de ce te-ai despărțit de el. Toată lumea din oraș știe că i-ai frânt inima. Ceea ce nimeni nu pare să știe este de ce sau dacă, poate, și el ți-a frânt-o ție. Nu ții minte că te-am întrebat de o mie de ori, până mi-ai spus că, dacă mai auzi o singură dată numele lui, nici nu mai suni acasă?

- Erai chiar enervantă, spuse Abby, dar strânse din buze când își aduse aminte. Bine, să spunem că înțeleg

de ce nu mi-ai spus că o să am de-a face cu bărbatul pe care l-am părăsit.

- Să nu uităm că eu am încercat să îți spun, îi aminti Jess. Numai că a apărut tata, mai ții minte?

Abby încuviință din cap.

- Da, țin minte.

Jess făcu un gest de împăcare.

- Vrei să mergem să bem cafeaua aia, până la urmă? Fac cinste.

- Ce? răspunse Abby. Ultimul bănuț pe care îl ai trebuie să intre în hanul ăla. Fac eu cinste.

Jess zâmbi larg.

- Treaba ta, dar să știi că eu o să mai comand ouă, șuncă și gofre. Aveam stomacul prea întors pe dos ca să iau micul dejun înainte de întâlnire. Iar acum, sunt leșinată de foame după discuția asta atât de enervantă. Ție nu ți-e foame?

- Dacă Sally ar avea și băuturi, aș bea două pahare de tărie, dar, din moment ce nu are, o să iau și eu gofre, spuse Abby.

Nu mai spuseră nimic până ajunseră la cafenea, care se afla la o stradă distanță. Când Abby se întinse să deschidă ușa, Jess puse mâna peste a surorii ei și așteptă ca aceasta să o privească în ochi.

- Îmi pare foarte rău pentru ceea ce am spus.

Abby oftă.

- Știu.

Jess își privi sora cu atenție, după care zâmbi.

- Dar pun pariu că eu știu ceva ce tu nu știi.

- Ce anume?

- Trace e încă aprins după tine.

- Ești nebună!

Jess scutură din cap.

- Și mai știi ceva? Sunt aproape sută la sută că este reciproc.

Abby se îndreptă de spate până ce stătu dreaptă ca o stinghie, cu o expresie maiestuoasă și indiferentă.

- Nici că ai putea să te înșeli mai tare.

Jess nu fu impresionată de prestația surorii sale.

– Mai vedem noi.

Probabil că spectacolul pe care îl făceau cele două, în strădania de a nega ceea ar fi fost oricui din afară evident, era singura parte amuzantă din toată acea situație încâlcită.

Abby nu avea nici un chef de interogatoriul care o aștepta acasă. Buni și Mick aveau să insiste să afle fiecare detaliu al întâlnirii, iar ea nu era sigură că o țineau nervii să îi pună la curent. Desigur, îi trecuse de mai multe ori prin minte că o cale sigură de a se eschiva din această situație ar fi să îl lase pe tatăl ei să intervină. Chiar și Jess menționase această posibilitate, deși părea cu totul înfrântă când o spusese. Abby știa prea bine că nu ar putea face asta.

Când ajunsese acasă, îl găsi pe Mick pe verandă, arătând mai răvășit decât își amintea să îl mai fi văzut vreodată. Avea pete curioase pe cămașă, era palid și stătea aplecat peste balustradă, trăgând puternic aer în piept.

– Tată? întrebă ea alarmată. Ai pățit ceva? Obrajii i se colorară brusc. Tată, vorbește cu mine. Ce s-a întâmplat?

– Cu mine? Nimic. E vorba despre fete. De dimineață, imediat după ce ai plecat, au început să se plângă de dureri de cap și aveau ochii cam obosiți. M-am gândit că poate n-au dormit suficient azi-noapte, dar buna ta e de părere că au făcut pojar. Mi-a spus că nu le-ai vaccinat.

– Așa este – la vremea respectivă, se considera că vaccinul ROR poate să suprasolicite un sistem imunitar imatur și era chiar și o teorie care spunea că putea cauza autism. Nu am vrut să risc. Cum sunt acum?

– Dorm, așa că am ieșit aici câteva minute.

– Cred că trebuie să faci duș și să te schimbi, spuse ea, uluită de semnele care arătau că nu se dăduse la o parte și că ajutase și el. Merg eu să stau cu ele. Sunt sigură că lui buni i-ar prinde bine o pauză. Aș fi vrut să mă fi sunat.

- Am căzut de acord că întâlnirea de la bancă era prea importantă ca să te întrerupem. În plus, amândoi am mai văzut copii bolnavi până acum. Nu au fost în nici un pericol, spuse el în apărare.

- Știu, mulțumesc că ai avut grijă de ele.

- Face parte din rol, replică el ridicând din umeri. Vrei să îmi spui cum a mers întâlnirea la bancă?

- Chiar vreau să văd mai întâi ce fac fetele.

El încuviință din cap.

- Sigur că da. Dă un semn dacă ai nevoie de ceva.

Era înăuntru și urca deja pe scări când o văzu pe bunica sa coborând.

- Îmi pare rău că a trebuit să te ocupi de asta. Dacă aș fi știut că au fost expuse la pojar, nu le-aș fi adus cu mine aici în vizită.

- E destul de greu să ferești copiii de boli când sunt în preajma altor copii. Și mai ales e dificil când sunt doi. Bine că a fost și tatăl tău aici. L-ai văzut?

- E pe verandă. Cred că boala fetelor l-a răvășit mai mult decât vrea să recunoască.

- Nimeni nu vrea să îi vadă suferind pe cei pe care îi iubește, spuse buni. Tatăl tău nu e mai dur decât noi ceilalți în această privință.

- Bine, imediat ce arunc o privire la fete, cobor să vă pregătesc amândurora prânzul, sau un ceai, sau ce vreți voi.

Aflată la etaj, trase repede pe ea o pereche de pantaloni scurți și o bluză, după care se strecură în camera lui Connor, remarcând teancul de așternuturi murdare de lângă ușă. Se gândi să le ia cu ea jos să le pună la spălat. Se lăsă în genunchi între paturile paralele și reuși să își pună câte o mână pe fruntea fiecăreia dintre fete. Aveau febră, dar nu ardeau. Pentru moment, păreau a se odihni bine, fără să știe ce mâncărimi le aștepta curând după aspectul bubițelor răspândite pe pielea lor.

- Vă iubesc, dragile mele, șopti, după care se ridică, luă așternuturile și le duse în spălătoria de lângă bucătărie.

Buni stătea la masa din bucătărie cu o ceașcă de ceai în față, iar Mick vizavi, cu o bere.

- Sunt bine? întrebă tatăl ei cu o privire sincer îngrijorată.

- Dorm tun, spuse ea. Dar prânzul? A mâncat vreunul dintre voi?

- Mi-ar prinde bine un sendviș, răspunse Mick. Mamă, tu ce vrei?

- Poate un pic din supa de cartofi pe care am făcut-o ieri, spuse ea și dădu să se ridice.

- Stai jos, îi comandă Abby. Pot să fac eu un sendviș și să încălzesc niște supă. Tată, vrei și tu supă?

- Da, sună bine. Dar tu?

- Am luat un mic dejun târziu cu Jess la Sally după întâlnirea de la bancă, spuse ea, rămânând intenționat cu spatele la ei, în timp ce pregătea masa.

Spera ca asta să-i descurajeze să întrebe mai mult, dar sigur că nu o făcu. După ce le puse mâncarea în față, se așeză și ea la masă cu o ceașcă de ceai.

- Bun, iată cum stau lucrurile, spuse ea rezumând ceea ce se întâmplase la întâlnire.

Mick părea din ce în ce mai neliniștit. Când ea încheie, el se ridicase deja și se întindea după telefon.

- O să pun capăt chiar acum.

Abby îi smulse telefonul.

- Nu, tată, nu te amesteca. Trace va convinge banca să renunțe. Nu vor trece la executare silită.

- Iar tu vrei să mai rămâi o vreme pe aici așa cum îți cere el? întrebă Mick.

- Îl sun pe șeful meu și rezolv cumva. Mare parte din munca mea se poate face online și la telefon sau prin fax. După ce se va mai gândi un pic, Trace va înțelege cât de absurd este.

- Nu și dacă este modul în care vrea să te țină sub papuc, spuse buni cu subînțeles.

- Ce vrei să spui? întrebă Mick.

- Doamne, Dumnezeu, Mick! Trace a avut întotdeauna o slăbiciune pentru Abby. Nu se poate să nu ții minte că tot venea pe-aici. N-o făcea doar ca să joace leapșa cu Kevin și cu Connor, să știi. O privi în ochi pe Abby. Poate că sentimentele lui pentru tine au fost mai profunde decât ai lăsat vreodată să se înțeleagă, nu? Am avut întotdeauna sentimentul că s-a întâmplat ceva între voi doi înainte ca tu să pleci la New York.

- Și ce înseamnă asta? O șantajează ca să rămână aici?

- Mick, nu face ca lucrurile să sune atât de urât, îl certă buni. Bărbații îndrăgostiți fac multe nebunii pentru a obține ce vor.

- Trace nu este îndrăgostit de mine, protestă Abby. Haide, buni, nu discutăm despre ce trebuie acum. Tot ce contează este să o ajutăm pe Jess să păstreze hanul.

Era rândul lui Mick să îi arunce o privire cu subînțeles.

- Dacă doar asta contează, de ce nu mă lași să îl sun pe Lawrence Riley? Să fie pentru că ești bucuroasă de această răsturnare de situație?

Abby se încruntă.

- Normal că nu sunt bucuroasă, însă mă pot descurca. Îi pot face față lui Trace.

- Nu așa se pare, din câte văd eu, spuse buni, deși părea surprinzător de încântată de asta. Dacă i-ai fi făcut față atât de bine, nu ar fi fost încă îndrăgostit de tine după zece ani.

- Vrei să încetezi? o rugă Abby. Merg sus să văd ce fac fetele. Voi suna la muncă să le spun că va trebui să lucrez de aici câteva zile, până când rezolv totul.

Nici nu se îndepărtase bine, când își auzi tatăl spunând:

- Abby și Trace Riley? Eu de ce nu am știut despre asta?

- Pentru că nu stăteai pe-aici, îi răspunse buni, și pentru că nu auzeai nici jumătate din ce îți spuneam eu, mai ales când venea vorba despre viața sentimentală

a fiicelor tale. Dacă ar fi fost după tine, nici una dintre ele nu ar fi avut vreo întâlnire înainte să împlinească treizeci de ani.

- O spui de parcă ar fi ceva rău, mormăi el.

Abby oftă. Măcar, pentru moment, tatăl ei nu încerca să se amestece în afacerea lui Jess. Se părea că descopere, dintr-odată, că viața ei era mult mai interesantă. Din păcate, nu se știa niciodată la ce putea duce asta. Cu siguranță, la nimic bun. Singurul lucru care poate fi mai rău decât un tată absent era un tată care se amestecă în treburile tale.

capitolul 5

Mick se ridică de la masa din bucătărie. Era hotărât. Nu putea sta deoparte, lăsându-l pe Trace Riley să manipuleze situația într-un mod care, cu siguranță, avea să ducă la discuții între fiicele sale. Nu îi păsa de ce spune Abby despre asta.

- Unde te duci? îl întrebă suspicioasă mama lui.

- Mă gândeam să fac o plimbare cu mașina, răspunse el evaziv.

- În oraș?

- Cred că da. E vreo problemă?

- Este, dacă te gândești să te oprești și la bancă. Ai auzit-o pe Abby. O să rezolve ea.

Mick o privi iritat.

- Mamă, cum să îl las pe Trace Riley să facă așa ceva? Știi și tu cum se va termina. Jess va sfârși prin a o detesta pe Abby la fel cum mă detestă și pe mine pentru că mă amestec în problemele ei. Eu sunt obișnuit cu asta. Pot duce furia lui Jess, așa cum o pot duce și pe a lui Abby, dacă vine vorba, dar nu vreau să intervină nimic între fetele astea două. Abby a avut mereu grijă de Jess, iar Jess i-a cerut mereu ajutorul surorii ei mai mari. Legătura dintre ele nu trebuie să fie amenințată de niște credite pe care eu le pot garanta cu o simplă semnătură.

- Nu te amesteca, Mick. O să se descurce singure, spuse mama lui încrezătoare. Chiar tu ai zis că fetele au fost mereu apropiate. Nu are nici un rost să înrăutățești relația dintre tine și Jess, pentru că fix asta se va întâmpla dacă te amesteci și încerci să rezolvi situația cu banca. Și nici Abby nu cred că va fi prea fericită.

- Îmi ceri să stau cu mâinile în sân și să nu fac nimic, mormăi el. Nu îmi stă în fire.

Ea îl privi cu mustrare.

- Ți-am zis eu să nu faci nimic? Cred și eu că unui om îngrijorat îi prinde bine o plimbare, spuse ea cu o privire șireată. Hanul nu e decât la vreun kilometru de aici. N-ar fi rău să o rogi pe fiica ta să îți facă un tur al locului, să îți arate toate îmbunătățirile pe care le-a adus.

Mick se gândi că era o idee bună. Trebuia să recunoască și el că era curios să vadă ce făcuse Jess. În cele din urmă totuși, scutură din cap.

- Va zice că m-am dus să o spionez.

- Sau poate va zice că te interesează ceva ce este cu adevărat important pentru ea. Numai să nu începi să îți dai cu părerea neîntrebat. Când Mick dădu să-i răspundă, aceasta ridică o mână în aer. Știu că nici asta nu îți stă în fire, dar ascultă-mă și tu o dată și fă ce îți spun. Crezi că nu am învățat nimic despre ce înseamnă momentul potrivit după ce mi-am petrecut douăzeci și cinci de ani din viață măritată cu cel mai încăpățânat bărbat din lume, crescând trei băieți imposibili?

- Să fac o plimbare, să fac un tur al hanului, să îmi țin gura închisă, repetă el. Am înțeles bine?

Ea îi aruncă un zâmbet mulțumit.

- Da, cred că e bine. Eu o să trag un pui de somn. Trebuie să recunosc, sunt epuizată după ce am avut grijă de fete în dimineața aceasta.

Mick o privi îngrijorat.

- Ești bine? Vrei să chem doctorul?

- Doamne, Dumnezeuule, nu. Sunt doar un pic obosită. Tu petrece-ți după-amiaza cu Jess. Acolo este nevoie de tine.

- Bine, atunci, spuse el, aplecându-se să o sărute pe frunte. Dacă tu sau fetele aveți nevoie de ceva, să știi că îmi iau telefonul cu mine.

- Noi o să fim bine. Tu ocupă-te doar să repari relația ta cu Jess.

Mick își începu plimbarea în briza care bătea dinspre golf și răcorea aerul, în ciuda soarelui arzător. Fiind încă în timpul săptămânii, numai câteva bărci de agrement pluteau pe apă. Văzu câțiva pescari verificându-și plasele de crabii de stricăciuni, însă cei mai mulți reveniseră la mal la ora aceea, mai ales că era abia începutul sezonului. Peste câteva săptămâni, aveau să iasă înainte de răsăritul soarelui, târșâindu-și picioarele, pentru a-și câștiga existența din prada tot mai mică de crabii, pești mici și fructe de mare din aceste ape frumoase, dar tot mai poluate.

I se făcea rău când se gândea că oamenii credeau că pot face orice în golf. Bine că mai existau și oameni ca fratele lui Thomas. E adevărat că erau ca șoarecele și pisica atunci când încercau să lucreze împreună, însă Mick îl admira pe Tom, care lupta pentru mediu și încerca să protejeze resursele naturale ale golfului. Mick încercase să dezvolte Chesapeake Shores într-un mod responsabil, însă nu reușise, în ciuda tuturor eforturilor depuse, să se ridice la așteptările fratelui său. Și nici unul din ei nu se pricepuse prea bine să facă vreun compromis, deși reușiseră, în cele din urmă, se pună la cale un plan acceptabil pentru amândoi.

El lăsase mai multe spații deschise decât plănuse inițial, se ținuse cât mai departe de mlaștini și încercase să nu taie copaci dacă nu era absolut necesar. Lucrările de peisagistică incluseseră plante dintr-o listă foarte precisă pe care fratele său o elaborase pentru el. Dacă ar fi fost după Tom, nici un singur copac nu ar fi fost pus la pământ, iar magazinul general dărăpănat, care fusese

cândva proprietatea unui strămoș al familiei O'Brien, ar fi devenit punctul central din inima orașului. Mick fusese de acord să renoveze ferma originală a familiei și să păstreze o structură arhitecturală veche, care servise atât de școală, cât și de biserică, însă aici pusese și el o limită.

Încă se gândea la certurile animate pe care le avusese-ră pe acest subiect, când trecu de ultima curbă pe șosea și văzu hanul pentru prima oară de când îl cumpăraseră Jess. Fu uluit de cât de bine arăta. Jess îi reconstituise fațada, de parcă și-ar fi amintit cât de primitoare arătase la început, când el și Jeff îl construiseră. Însă Jess nu era decât o bebelușă pe atunci. Cum de și-l amintise atât de bine? Era clar că familia Patterson nu îi păstrase acest aspect de-a lungul anilor. Curtea era umbrită de stejari bătrâni, și erau chiar și câteva sălcii plângătoare, la o distanță suficient de mare de casă încât să nu încurce țevile de apă. Hotelul fusese numit după un vultur singuratic, pe care fratele său îl zărise în timpul lucrărilor de construcție. De atunci, se adunaseră mai mulți vulturi în zonă, inclusiv o pereche care își făcuse cuib în ramurile cele mai înalte ce tronau peste golf și peste han.

- Tată!

Simți surprinderea din vocea ei, după care o zări așezată pe verandă, cu un pahar de ceai rece în mână și cu picioarele goale sprijinite pe balustradă.

- Bună, Jess, o salută el pe un ton pe care îl dorea neutru. Am ieșit la plimbare după prânz și m-am trezit venind înapoi.

- De ce? întrebă ea, ușor suspicioasă.

- Voiam doar să văd ce ai făcut aici, recunosc el, așezându-se lângă ea. Privi într-o parte, îi văzu umerii încordați și întrebă: Mai ai niște ceai?

Jess ezită. Nu părea să se bucure de ideea de a petrece timp alături de el. După aceea, se ridică, iar ospitalitatea înăscută îi învinse reținerile.

- Sigur. Ți aduc și ție imediat.

Mick oftă când o văzu plecată. Nu avea să-i facă vizita ușoară, conchise el. Și, până la urmă, de ce ar face-o? Mama lui avea dreptate într-o privință. El întotdeauna o criticase pe Jess. La început, se folosise de pretextul că fusese aspru cu toți copiii săi. Dar apoi, când aflaseră că Jess avea ușoare simptome de ADD, nu reușise să renunțe la această atitudine, ca și cum și-ar fi imaginat că ea și-ar putea schimba comportamentul dacă ar fi vrut foarte tare, chiar și fără medicamentele de care doctorii considerau că nu avea neapărat nevoie. Mick oftă, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să revină asupra acestei decizii. Poate că, de fapt, chiar ar fi avut nevoie de ele.

Pentru că își dăduse seama că atitudinea lui nu era de nici un folos, considerase întotdeauna că era mai fericită atunci când el era plecat, însă era posibil să nu fi fost chiar așa. Poate că se simțise abandonată, așa cum sugerase mama lui. Își propuse să încerce o altă abordare.

Când Jess reveni cu paharul de ceai, îl ridică să dea noroc.

– Felicitări, Jess! Ai făcut o treabă minunată aici. Nu a mai arătat așa bine din ziua în care eu și Jeff l-am vândut familiei Patterson.

– Chiar l-au lăsat să se dărâme, spuse ea. Dar, datorită ție, avea o structură bună. Cea mai mare parte a lucrărilor pe care le-am făcut au fost de cosmetizare.

– Mi-ar plăcea să văd ce ai făcut înăuntru, dacă ai timp să îmi arăți.

Ea păru surprinsă.

– Serios?

– De ce nu? Dacă tot sunt aici. Doar dacă ai timp.

– Nu, haide, spuse ea, deși nu părea să găsească un echilibru între nerăbdarea de a se mândri cu ceea ce făcuse și teama de reacția lui. Bine, pot să îți arăt măcar un pic.

Mick o urmă înăuntru, reamintindu-și că trebuia să facă observații pozitive și superficiale, indiferent de cât de tare i-ar fi venit să o sfătuiască. Însă, când ajunseră

la etajul al treilea, înțelesese deja că avertismentul pe care și-l făcuse nu fusese necesar. Ea se descurcase de minune, fără vreun ajutor din partea lui. Moștenise de la unchiul său, Jeff, simțul intuitiv al stilului. Mick putea construi o structură durabilă, un amplasament care să devină o comunitate, însă Jeff fusese cel care dăduse fiecărei case personalitatea ei distinctă.

- Sunt impresionat, spuse el după ce făcură turul tuturor camerelor, inclusiv al bucătăriei, în care fiecare suprafață de oțel inoxidabil strălucea. Prin contrast, electrocasnicele vechi arătau un pic uzate. Chiar ești talentată, Jess.

Spre uimirea lui, fata își reținu câteva lacrimi.

- Mulțumesc, șopti ea, după care se întoarse făcându-și de lucru și turnând din nou ceai.

El îi puse mâna pe umăr.

- Sunt foarte mândru de tine.

Ea se întoarse încet către el, cu ochii plini de lacrimi.

- Nu mi-ai mai spus asta niciodată până acum.

- Cum să nu?

Ea strânse din dinți cu încăpățănare.

- Nu, tată, niciodată.

- Atunci, îmi pare rău. Te asigur că nu este prima oară când simt asta.

Zâmbetul care se întinse încetîșor pe fața ei îi trimise tatălui ei un junghi în inimă. Cum era posibil să nu își fi dat seama de câtă nevoie avea ea de un lucru atât de simplu: ca el să își exprime aprobarea? Își jură că avea să fie mai generos cu laudele. Acum însă, mai era o problemă de care trebuia să se ocupe, și avea destulă minte cât se știe că trebuia să fie prudent, chiar dacă asta venea în contradicție cu stilul său, de obicei, direct. Cu toate acestea, ezită să aducă în discuție întâlnirea de la bancă și să strice acest moment de pace parțială pe care o obținuse cu fiica lui cea mai mică.

În cele din urmă, pentru că rezultatul acelei întâlniri îi stătea ca un ghimpe în coastă, nu se mai putu abține.

- Jess, ce părere ai tu despre ce s-a întâmplat la bancă?

Fata se încruntă și se retrase, punând capăt apropierei și lăsând distanța să se instaleze din nou între ei.

- Nu sunt bucuroasă, dar cred că îl înțeleg și pe Trace. Abby se pricepe mai bine decât mine la finanțe, și nu e ca și cum ea mi-ar lua hanul. Nu se va implica decât până ce voi avea stabilitate financiară. Îl privi în ochi și îi văzu îngrijorarea. De ce? A spus ea ceva? Sper că nu are de gând să se retragă.

- Nu, e hotărâtă să rezolve situația. Voiam doar să mă asigur că asta nu va crea probleme între voi două. Eu l-aș putea suna pe Lawrence Riley, să pun punct planului pe care îl are Trace.

- Cum?

- Aș gira creditul tău.

- Nici nu se pune problema, spuse ea fără să stea pe gânduri. Nu vreau să mă finanțezi tu.

- Nu ar fi o finanțare. Aș fi doar girantul tău, iar sora ta și-ar putea vedea de viața ei. Nu aș face decât să îmi pun semnătura pe câteva hârtii. Atât.

Jess îl privi încordată.

- Nu ar fi doar atât, tată, știi prea bine. Ai considera că semnătura ta îți dă dreptul să faci câteva sugestii, și numaidecât ai ajunge să conduci totul pe aici.

- Dar eu nici nu o să stau pe aici, protestă el. În câteva zile, mă întorc în California. Haide, Jess. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

- De ce insiști atât?

- Pentru că ești fiica mea. Vreau să te ajut într-o problemă atât de importantă pentru tine. Ai găsit, în sfârșit, un lucru de care pare să îți pese cu adevărat. Nu vreau să îți fie luat.

- Abby va avea grijă, tată. Întotdeauna mi-a fost alături. Iar faptul că se află din nou aici va fi minunat pentru amândouă. Poate va învăța și ea să se relaxeze. Va fi minunat și pentru Caitlyn și Carrie. Va fi un câștig de toate părțile, tată. Sunt sigură.

El oftă.

- Sper.

- Ascultă, apreciez oferta ta. Serios. Dar este mai bine așa. Abby nu o va face pe șefa cu mine.

Mick o privi neîncrezător.

- O cunoști pe sora ta? A crescut făcând-o pe șefa cu ceilalți.

Jess râse.

- E adevărat, dar pe mine nu mă sperie.

- Iar eu te sperii?

- Mult mai mult decât ți-ai imagina, recunosc eu.

Acesta era alt aspect pe care el trebuia să îl accepte - și să învețe cum îl poate schimba.

- Bine, atunci, vă las în pace, spuse el, îndepărtându-i o șuviță de pe obraz. Dar, dacă apar tensiuni între voi, nu uita că oferta mea rămâne valabilă. Nu vreau să intervină nimic între tine și Abby, de acord? Promite-mi că mă vei suna dacă se întâmplă ceva.

- Așa voi face, spuse ea. Mă bucur că ai trecut pe aici.

- Și eu. Te mai pot ajuta cu ceva? Încă mă descurc destul de bine cu bidineaua. Te pot ajuta cu ultimele camere de la etaj. O văzu cum stă pe gânduri. Era prea afurisit de încăpățânată ca să recunoască vreodată că avea nevoie de ajutor, chiar și din partea lui. Sau, poate, *mai ales* din partea lui. Se aplecă și o sărută pe obraz. Lasă. Știu că vrei să faci totul singură. Dar și această ofertă rămâne valabilă, în caz că te răzgândești.

- Mulțumesc pentru înțelegere, tată.

Spre surprinderea lui, fata se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

- Te iubesc, spuse ea.

- Și eu te iubesc, îi răspunse. Vii la cină diseară?

- Cred că da.

- Trebuie să te avertizez, Caitlyn și Carrie au pojar.

- Doamne, Dumnezeu, cred că Abby nu își mai vede de treburi.

- Ne are pe mine și pe buni de ajutor.

- În cazul ăsta, aveți cu toții suficiente pe cap. O să sar peste cină, dar sunați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

- Bine, spuse el. Ajunsesse la jumătatea holului când se întoarse și îi strigă: Apropo, am văzut că rododendronul de pe veranda din spate trebuie tuns un pic.

Spre uimirea lui, Jess râse.

- Știam eu. Știam eu că nu poți pleca de aici fără să găsești măcar un lucru pe care să îl critici.

Bărbatul se certă în sinea lui că deschisese gura. Încercă s-o dreagă:

- Ei, nu-i decât o floare. Nu-i mare scofală.

Jess scutură din cap, cu buzele curbate într-un zâmbet.

- Adu-ți foarfeca mâine și tunde-o tu dacă vrei.

Era pe jumătate invitație, pe jumătate provocare, însă Mick simți că fiica lui deschisese un pic ușa pentru o relație adevărată între ei. Acum, nu trebuia decât să fie atent și să nu stârnească discuții care să îi ducă înapoi de unde pleaseră.

Trace era foarte mulțumit de strategia lui de a o ține pe Abby aproape, cât să aibă ocazia s-o cunoască din nou. Habar nu avea ce se întâmpla în viața ei în prezent, dar observase că nu purta verighetă la numai două secunde după ce își dăduse seama că ea era femeia care venise în biroul său. Cu ani în urmă, o văzuse cu un alt bărbat, îi văzuse, mai precis, inelul de logodnă pe deget, însă ieri nu i-l mai zărise. Nu înțelegea de ce conta atât de mult pentru el, dar clar conta. Poate căuta numai ocazia de a-și lua revanșa, de a o avea la degetul mic, pentru ca apoi să o părăsească, așa cum și ea îl părăsise pe el. Gândul răzbunării era destul de dulce.

Pe de altă parte, aflase ceva după întâlnirea din ziua precedentă: descoperise că era o femeie care se ținea pe poziții. Venise acolo pregătită de luptă, cu o propunere financiară serioasă pentru a-și susține poziția. Se întreba dacă Jess avea cea mai mică idee cât de norocoasă era să aibă de partea ei pe cineva atât de priceput la afaceri.

Fusese destul de ușor să convingă consiliul să amâne executarea silită și să ofere noii conduceri ocazia

de a pune hanul pe picioare. Dar nu voia ca Abby să afle asta. Voia ca ea să îi fie recunoscătoare că se luptase pentru sora ei.

Intră în clubul de iaht de la Chesapeake Shores la douăsprezece și un sfert fix, crezând că avea s-o găsească pe Abby așteptându-l. Alesese înadins clubul de iaht, unde puteau fi văzuți de toată crema orașului. Abby detestase întotdeauna lumea pretențioasă de acolo, ceea ce îi dădea lui un avantaj.

La o privire prin salon, nu o zări niciunde. Oare îl lăsase baltă, până la urmă? Această posibilitate îl scoase din sărite.

- Bună, Liz, o salută el pe fata de la intrare, care îi fusese colegă de liceu. Ai văzut-o pe Abby O'Brien?

- O cheamă Abby Winters acum, îl corectă ea. A sunat să spună că întârzie. E ceva cu gemenele care s-au îmbolnăvit. Va fi aici imediat ce reușește să ajungă. A zis să o suni dacă nu vrei să o aștepti.

Trace tresări când auzi numele de căsătorie și aproape gemu când i se spuse despre gemene. Poate că, până la urmă, înțelesese totul greșit. Poate că Abby nu era disponibilă. Poate de aceea era atât de nerăbdătoare să se întoarcă la New York. Dacă era așa însemna că se riscase degeaba. În fine, nu chiar degeaba. Hanul chiar merita o șansă, însă nu putea nega că avusese și un interes personal.

Luă foaia de hârtie pe care Liz i-o întinsese și pe care era trecut numărul lui Abby. După ce formă numărul, notă la rezezeală pentru Liz o comandă la pachet, cât aștepta ca Abby să răspundă.

- Roagă la bucătărie să se grăbească cu asta, îi ceru lui Liz chiar în momentul în care Abby răspunse într-un final. Părea epuizată.

- Bun, ești încă acolo, spuse el, după care anunță: Am comandat la pachet. Vin la tine.

- Nu-i o idee bună, Trace, protestă ea. Pot ajunge eu în douăzeci de minute.

- Ceea ce înseamnă că și eu pot ajunge fără probleme la tine în douăzeci de minute, sublinie el.

- Dar este cam haos aici.

- Ceea ce înseamnă că nici nu trebuie să te miști, spuse el. Am comandat deja mâncarea. E gata în câteva minute, apoi vin spre tine. Spune-i bunicii tale să nu pregătească prânzul. Este suficient și pentru ea.

- De ce ești așa drăguț?

- Pentru că așa sunt eu, un tip drăguț.

- Un tip drăguț nu m-ar șantaja ca să rămân la Chesapeake Shores.

- Prefer să consider că este o modalitate de a proteja investiția băncii, i-o întoarce el. Pe mai târziu!

De fapt, era încântat de această răsturnare de situație. Încă de când o revăzuse, își dorise să poată verifica terenul, dacă se poate spune așa. Și nu putea fi mai bine decât să vadă el însuși cum stăteau lucrurile.

Ultima persoană pe care Trace se aștepta să o găsească odată ajuns acolo era tatăl lui Abby. Mick stătea pe treapta de sus, cu o expresie amenințătoare, și, după câte se părea, se așezase intenționat pe scări, pentru a sta în calea lui Trace.

- Am auzit că vii încoace, spuse Mick fără nici o urmă de amabilitate în glas.

Trace arată pachetele de mâncare.

- Am o întâlnire cu Abby. Am adus prânzul.

Mick bătu cu palma pe treapta pe care stătea.

- Așază-te să stăm un pic de vorbă, înainte să mergi la Abby.

Chiar în clipa în care Mick spunea asta, ușa cu plasă se deschise.

- Trace, ai ajuns! spuse Abby cu prefăcută bucurie. Hai înăuntru!

Mick se încruntă.

- Eu și Trace voiam să stăm un pic de vorbă.

Abby își privi încruntată tatăl.

- Mai târziu, spuse ea hotărâtă.

Trace îi privea curios, întrebându-se cine avea să câștige această luptă de putere. Spre distracția lui, Mick fu cel care cedă, până la urmă. Se ridică și îl lăsa pe Trace să treacă.

- Cred că mă duc la han să mă ocup de tufa aia mare de rododendron, mormăi el, luând foarfeca de grădină.

Abby șovăi.

- Jess știe că mergi?

- A fost ideea ei, o liniști Mick.

- În cazul ăsta, e o idee minunată, răspunse Abby încântată.

După ce îl privi pe Mick îndepărtându-se agale, Trace se întoarse către Abby.

- De ce am sentimentul că tocmai m-ai salvat?

- Pentru că asta am și făcut. Nu este foarte încântat de schema asta a ta.

- Nu este o schemă. Este perfect logic din punct de vedere financiar, repetă el.

- Bla, bla, bla, răspunse ea. Știm amândoi că nu e așa.

Trace o privi îndelung în ochi.

- Chiar crezi că m-aș folosi de creditul lui Jess ca să... ce? Ca să mă răzbun pe tine? Credeam că am stabilit asta ieri.

- Nu la un mod convenabil pentru mine, îi spuse ea. Din ce am auzit, ești blocat aici cel puțin șase luni. De ce să nu-mi nenorocești și mie viața, obligându-mă și pe mine să rămân aici?

- Nu sunt blocat. Am făcut o înțelegere cu tatăl meu. Este o probă de șase luni. Desigur, știu că rezultatul va fi că eu voi pleca, iar Laila va primi postul pe care ar fi trebuit să îl ocupe deja, însă ideile optimiste ale tatălui meu se vor rezolva altfel.

- Te-ai mai afla aici și ai lucra la bancă dacă nu te-ai fi obligat tatăl tău?

- Nu m-a obligat să fac asta, spuse Trace. Am fost de acord, în principal pentru a demonstra ceva.

- Ce vrei să demonstrezi?

- Că sora mea este cea care ar trebui să lucreze aici.

Abby zâmbi.

- Și cum ai de gând să demonstrezi asta? Printr-un eșec îngrozitor?

- Nu așa îngrozitor, spuse el. Uită-te numai la înțelegerea pe care ți-am oferit-o ție. Aș putea spune că, prin asta, mi-am dovedit deja competența.

- Nu o să putem cădea de acord în această privință, nu-i așa?

El ridică din umeri.

- Probabil că nu.

- Atunci, hai să luăm prânzul. Buni a pus masa în sufragerie. După părerea ei, aceasta este o întâlnire formală, strict de afaceri și așa mai departe.

Trace râse înfundat.

- Este la fel de supărată pe mine ca tatăl tău?

- Cam așa ceva.

- Înseamnă că va fi distractiv, spuse Trace, după care îi ținu ușa și o urmă înăuntru.

Spre necazul lui Abby, buni se făcuse nevăzută înainte ca ei să ajungă în sufragerie, iar masa fusese pregătită pentru numai două persoane.

Trace râse ștrengărește când văzu asta.

- Ce întorsătură interesantă de situație, nu-i așa? șopti el. Crezi că bunica ta vrea să ne cupleze?

- În nici un caz! spuse Abby cu înverșunare.

- De ce, pentru că ești căsătorită? Cel puțin, presupun că, dacă ai copii, trebuie să existe și un soț în peisaj.

- A existat, recunosc eu, regretând divorțul pentru o clipă scurtă, fie numai și pentru că își dădea seama că existența unui soț ar fi șters zâmbetul răutăcios de pe fața lui Trace.

- Separată sau divorțată? întrebă el, în timp ce scotea caserolele cu salată din plasele pe care le adusese.

Continuă fără să întrebe și vărsă salata în bolul prețios de porțelan, cu margini aurite, pe care buni îl așezase pe masă.

- Divorțată, spuse ea, scrâșnind din dinți din cauză că discuția atinsese acest subiect intim. Uite ce e, suntem aici să vorbim despre han, nu despre viața mea.

- Ne mai puneam și noi la curent, spuse el, în timp ce se întinse după a doua plasă, din care scoase o caserolă în care se găsea decadentul mousse de ciocolată al clubului de iaht, care fusese întotdeauna desertul preferat al lui Abby. Uneori, acest mousse de ciocolată era singurul lucru cu care Trace sau familia ei reușeau să o facă să intre în atmosfera înăbușitoare a clubului de iaht. Puseseră chiar și o cupă de frișcă în plus deasupra, exact așa cum îi plăcea ei.

Se încruntă când el i-o așează în față. Cum de ținuse minte asta? Și de ce își bătuse capul? Poate că era doar o cale prin care el încerca să o destabilizeze, pentru ca apoi să o surprindă cu o nouă lovitură, atunci când ea se aștepta mai puțin?

Așteptă precaută până ce el se așează, după care întrebă:

- Ce se întâmplă, Trace?

Acesta o privi cu nevinovăție.

- Trebuia să ne întâlnim la prânz. Am adus prânzul. Nu văd ce e rău în asta. Ba, mai mult, m-am gândit că ar fi foarte amabil din partea mea, dat fiind că ai copiii bolnavi. Sunt gemene, așa-i? Parcă așa a spus Liz.

- Carrie și Caitlyn, răspunse ea încordată, fără să se încreadă încă în amabilitatea lui. Au făcut pojar ieri. Și, de fapt, cred că o să se trezească în curând din somnul de prânz, așa că noi ar trebui să ne terminăm treaba. S-a întrunit consiliul?

- Da, s-a întrunit.

- Nu mă lăsa să mă rog de tine. Spune-mi, ce au hotărât?

- Totul rămâne în picioare atâta vreme cât rămâi și tu.

Nu îi era clar de ce, însă Abby sperase la un rezultat negativ. Poate crezuse că membrii consiliului aveau să intuiască planul lui Trace și aveau să-l respingă. Evident,

nu luase în considerație puterea lui de convingere și nici determinarea acestuia.

Își reprimă dorința de a începe o nouă discuție fără șanse de izbândă pentru ea și îl privi cu răceală.

- Cum crezi că o să funcționeze asta? Eu am o carieră, Trace - în New York. Aș putea controla fără probleme toate cheltuielile de acolo, aș putea viza plățile și așa mai departe.

El scutură din cap.

- Nu e suficient. Haide, Abby, doar o cunoști pe Jess. În clipa în care ai întoarce spatele, și-ar relua cheltuielile impulsive, iar tu te-ai chinui apoi să rezolvi problemele.

Ea îl privi cu seriozitate.

- Mă voi asigura că asta nu se va întâmpla. Ai cuvântul meu.

- Nu e suficient.

Abby se înfurie când auzi asta.

- Ce vrei să spui?

- Am aflat pe pielea mea că nu se poate avea încredere în cuvântul tău, ai uitat?

- Este ridicol. Aici e vorba despre cu totul altceva. În plus, nu ți-am dat cuvântul meu în legătură cu nimic acum zece ani.

- Îmi spuseseși că mă iubești. Și te luasem în serios.

- Chiar te iubeam, spuse ea, iritată de hotărârea lui de a se folosi de trecut pentru a manipula prezentul.

- Cu toate astea, ai dispărut fără să îți iei măcar la revedere, fără să îmi dai nici cea mai mică explicație. Nu îmi asum riscul să pățesc asta din nou, cel puțin nu înainte ca banca să fie sigură că aceste credite sunt garantate.

- Vrei să spui înainte de a fi tu sigur, completă ea. Nu are nici o legătură cu nevoile nimănui de la bancă. Sunt suficiente lichidități în contul hotelului pentru a acoperi cheltuielile, iar tu știi asta. Acum, nu faci altceva decât să te răzbuni pur și simplu, Trace, și sunt indignată. Pui supărarea dintre noi, dacă vrei să îi zici așa, în cârca surorii mele. Știi prea bine că va returna fiecare bănuț din

acele credite. La fel știe și banca. Aici nu este vorba doar despre mine și despre tine.

- Chiar așa? întrebă el, cu o expresie inocentă.

- Nu m-aș fi gândit că poți fi atât de răzbunător și de răuvoitor.

- Ceea ce nu face decât să demonstreze, încă o dată, că, de fapt, nu ne-am cunoscut deloc unul pe celălalt, pentru că nici eu nu m-aș fi gândit că poți fi atât de nemiloasă și de lașă.

Cuvintele lui o lovira din plin. Știa că le merita, pentru că exact așa fusese, nemiloasă și lașă. Dar asta nu însemna că era ușor să le audă sau să le lase să o copleșească după atâția ani.

Îl privi consternată.

- Dacă ai o părere atât de proastă despre mine, de ce Dumnezeu vrei să mă aflu aici acum?

- Pentru că ai fost întotdeauna cea mai fascinantă și mai enervantă ființă din Chesapeake Shores, spuse el. M-am gândit că, în prezența ta, următoarele luni nu vor fi chiar așa plictisitoare.

- Așadar, ce să înțeleg? Eu sunt șoarecele, iar tu ești mîța cea mare și rea care poate să se joace cu mine pentru simpla sa distracție?

- Ceva de genul ăsta.

Abby se ridică, tremurând de indignare.

- Ești odios, spuse ea, apucând carafa de cristal plină cu apă rece și cuburi de gheață.

Trace strânse din ochi.

- Nu cred că vrei să faci asta, o avertiză el.

- Ba da, chiar vreau, zise ea și i-o vărsă în cap. Îl privi cu interes cum stătea acolo, ud din cap până în picioare, cu șocul întipărit pe chip. Apoi, zâmbi cu satisfacție. Da, este exact ceea ce doream să fac.

După aceea, se răsuci pe călcâie și merse la etaj să vadă ce făceau fetele. Mulțumită cum era de ieșirea furioasă pe care o avusese, fu luată prin surprindere când îl auzi pe Trace rîzînd în urma ei.

În hol, o întâlni pe buni.

- Ce se întâmplă? o întrebă bunica.

- Doar i-am vărsat lui Trace carafa cu apă în cap.

Ochii bunicii sclipiră, dar încearcă să își rețină zâmbetul.

- A fost înțelept din partea ta?

- Probabil că nu, dar m-am simțit al naibii de bine.

Totuși, gândul că ea - și probabil chiar și Jess - aveau să plătească, foarte probabil, pentru asta o neliniștea un pic.

capitolul 6

Simțindu-se ca acasă, Trace se duse în bucătărie, luă un prosop, se șterse pe față și încercă să absoarbă ceva apă și din cămașă, după care luă alt prosop cu care merse în sufragerie pentru a curăța și dezastrul de acolo. Privi cu regret către farfuria cu mousse de ciocolată. Nu se dovedise a fi întocmai acea ofrandă de pace pe care și-o imaginase.

- Mousse de ciocolată? Preferatul lui Abby, comentă Nell O'Brien când intră în sufragerie și observă desertul din mâna lui. O mișcare bună, deși îmi imaginez că alegerea clubului de iaht pentru prânz a fost, în mintea ta, un joc de putere. Știi prea bine că detestă locul ăla.

Fu uimit de precizia acestei observații.

- Nimic nu a mers chiar cum plănuisem eu, comentă el sec.

- Dar nu cred că ți-a turnat carafa de apă în cap din cauză că i-ai adus desert, spuse ea.

- Nu, cred că a fost mai mult din cauza unor lucruri neplăcute pe care i le-am spus.

Ea scutură din cap

- Voi doi vă purtați de parcă ați avea șase ani și ați fi încă pe terenul de joacă. Mergi la bucătărie și dă-ți cămașa jos de pe tine. O pun în uscătorul de rufe și apoi, poate, îți dau și câteva sfaturi despre cum să o iei pe nepoata mea.

Trace se încruntă la ea, fără a se încrede pe de-a-ntregul în oferta ei aparent mărinimoasă. Nell nu fusese întocmai una dintre cele mai mari fane ale sale cu zece ani în urmă. Nu-și imagina că situația se schimbase dintr-odată.

- De ce ați face asta? o întrebă.

- Pentru că mi-e clar că voi doi nu veți reuși decât s-o dați în bară și a doua oară dacă sunteți lăsați de capul vostru, spuse ea pe un ton cât se poate de iritat. Și mi-aș dori să îmi văd nepoata fericită.

- Cu ce anume credeți că o s-o dăm în bară? întrebă Trace, deși era clar că nu se referise la noua și îndeosebi dificila lor relație de afaceri.

Bunica nu făcu decât să își dea ochii peste cap, ca și cum întrebarea i se părea ridicolă, iar răspunsul - evident.

- Du-te, îi comandă ea.

Trace ieși din cameră, dându-și cămașa jos de pe el din mers. Nell aduse din urmă o tavă plină cu resturile prânzului lor eşuat și o așeză pe blatul de bucătărie, după care luă cămașa de la el și o aruncă în uscătorul de rufe.

- Ce-ai zice de o ceașcă de ceai cât așteptăm? întrebă ea și, fără să aștepte răspunsul lui, puse două cești pe masă și începu să le umple.

Trace era suficient de chibzuit încât să nu se opună acestui ritual. Aflase cu ani în urmă că bunica lui Abby juca numai după cum cânta ea însăși și că era cel mai bine să îi ții isonul. Cei care nu voiau să facă asta aveau, cel puțin, bunul-simț de a nu sta în calea ei.

- Asta te va încălzi, spuse ea, de parcă nu ar fi fost aproape treizeci de grade afară și poate chiar mai multe în bucătărie, în ciuda ventilatorului care vântura aerul. Îl privi cu răceală în timp ce amesteca un pic de zahăr în ceașca ei de ceai. Ce vrei de la Abby?

- Vreau să se asigure că hanul este renovat conform programului și că sora ei respectă bugetul, spuse el fără să clipească.

- Prostii, răspunse ea. Asta e pretextul tău. Ceea ce vrei tu este o a doua şansă cu ea. Poți măcar să fii sincer cu tine însuși în această privință.

Trace se încruntă când auzi această părere. Nu o voia pe Abby înapoi. Voia doar să se răzbune pentru felul în care se purtase cu el, voia să o facă să sufere așa cum suferise el, voia să îi dea viața peste cap așa cum pățise el atunci când ea îl părăsise fără nici o explicație.

- Vă înșelați, răspunse el sec.

Trebuia să se înșele. Altfel, ar fi însemnat că el era de-a dreptul sadic.

- Oare? întrebă ea. Atunci, poate vrei să te răzbuni pentru ceva ce s-a întâmplat acum zece ani? Nu încapе îndoială că te pricepi să porți supărare, nu-i așa?

Nu îi plăcea să audă adevărul, mai ales din partea unei femei care fusese mereu bună cu el, deși nu întru totul încântată de relația lui cu Abby.

- Nu aş spune chiar așa.

- Atunci, cum ai spune? întrebă ea pe un ton blând. Spui că nu o vrei și că nici răzbunare nu cauți. Iar eu spun că nu are nici o legătură cu garanția creditului pentru han. Deci ce ne rămâne?

Trace se simți la fel de încolțit cum se simțise cu ani în urmă, când ea îl întrebase ce intenții avea cu nepoata lui. Fusese sincer atunci. Recunoscuse că voia să se căsătorească cu Abby. Atâta că nu fusese dispus să se pronunțe asupra unei date. Văzuse dezamăgirea din ochii ei, însă nu dorise să se angajeze la ceva ce i-ar fi schimbat atât de mult viața, într-un moment în care planurile sale se tot schimbau, în încercarea de a găsi un teren solid de pe care să se lupte cu tatăl său și să își urmeze propria carieră.

Spre cinstea ei, Nell O'Brien nu îl dăduse afară și nici nu îl alungase din viața lui Abby. Îi lăsase pe cei doi să se lămurească singuri, dar el îi simțise aversiunea de fiecare dată când se întâlneau după aceea. Întotdeauna se întrebase dacă plecarea inopinată a lui Abby nu avea

cumva legătură cu dezaprobarea tăcută a femeii pe care ea o respecta cel mai mult pe lume.

- Pe vremuri, aveai un răspuns la toate, îi spuse ea când îl văzu tăcut.

- Am învățat că răspunsurile nu sunt întotdeauna simple și că primele care îți vin în minte pot să nu fie cele corecte, îi răspunse el.

- Nu ești la un examen. Nu sunt răspunsuri corecte sau greșite, ci numai adevărul.

El o privi pieziș.

- Poate tocmai de aceea îmi este atât de greu. Nu sunt sigur că știu care este adevărul.

Ea încuviință din cap, cu o expresie surprinzător de mulțumită.

- Acum mai stăm de vorbă. E nevoie de oarece maturitate ca să înțelegi că lucrurile nu sunt întotdeauna în alb și negru. Vrei să știi ce cred eu?

Se lăsa pe spătarul scaunului și zâmbi, fericit că măcar nu se mai afla în colimator.

- Absolut!

Eu cred că încă ești îndrăgostit nebunește de Abby, așa cum ai fost în toți anii aceia de liceu și colegiu. Mai cred că încă ești furios și rănit din cauza felului în care ea a plecat. Ceea ce nu înțeleg, ceea ce nu am înțeles niciodată este de ce nu ai luptat mai mult pentru ea atunci.

Trace își aminti de acele prime zile și săptămâni umiltoare după ce ea plecase din oraș. De abia împlinise douăzeci și doi de ani. Încă funcționa mai mult pe hormoni decât pe rațiune. Se lupta cu tatăl lui pentru propriul viitor, hotărât să pornească pe picioarele lui ca designer. Plecarea lui Abby, într-un moment în care avea cea mai mare nevoie de sprijinul ei, fusese o lovitură zdrobitoare. Cumva, asociase asta cu atitudinea tatălui său și conchisese că nici ea nu avea mai multă încredere în talentul lui artistic decât Lawrence Riley.

Mai târziu, când era încă măcinat de durere, își dăduse seama că această lovitură îi rănise chiar inima,

nu numai orgoliul. Atunci, înțelesese că mândria nu conta, până la urmă. Tot ce conta era să o găsească și să o câștige înapoi.

– M-am dus după ea, spuse el într-un final.

Era ceva ce numai sora lui știa. Se gândise că ar fi mai puțin umilitor să știe mai puține persoane, în caz că Abby l-ar părăsi și a doua oară. Deci nu fu de mirare că Nell era consternată.

– Nu am știut asta, spuse ea. Abby nu mi-a povestit niciodată.

– Nici ea nu a știut, recunosc eu. Am ales un moment tare nepotrivit. Am așteptat prea mult. Laila îmi spusese unde era. Pentru ea, Abby era ca o soră mai mare. Au ținut legătura. Am urmat-o la New York. În loc să mă duc direct la ea, am așteptat luni de zile se găsesc ceva de lucru, ca să fiu sută la sută sigur ca o puteam susține. Apoi, m-am dus pe Wall Street într-o zi, hotărât să îndrept lucrurile sau măcar să încerc să o luăm de la capăt de unde rămăsesem.

– Și ce s-a întâmplat?

– Abby a ieșit dintr-un zgârie-nori la braț cu un tip în costum Armani și cu un diamant cât o piatră pe mâna stângă. Reușisem să mă pun pe picioare, începusem să am succes în carieră, dar nu puteam concura cu așa ceva.

– Te-ai speriat de un costum elegant și de o bijuterie? îl întrebă ea, privindu-l cu dezamăgire, pentru a doua oară în toți acești ani de când se cunoșteau.

Trace scutură din cap.

– Nu, ceea ce m-a făcut să îmi văd de drum a fost expresia de fericire absolută de pe chipul lui Abby, iubirea care îi lumina ochii când îl privea. Cunoșteam privirea aia. Știam ce însemna. Nu mă mai puteam amăgi că aveam cum să repar ceva. Abby uitase de mine.

Nell îl privi compătimitor.

– Îmi pare rău.

- A fost numai vina mea, pentru că aveți sută la sută dreptate într-o privință. Ar fi trebuit să lupt mai mult și ar fi trebuit s-o fac mult mai devreme.

- Dacă știi asta, de ce dai vina pe Abby că lucrurile nu au mers între voi?

- Nu dau vina pe ea, o asigură el. În felul meu prostesc și, cel mai probabil, nepotrivit, lupt pentru o a doua șansă.

- De asta i-ai spus că a fost nemiloasă și lașă? întrebă ea sceptică. Tocmai veneam de sus și am auzit ce ai spus.

El o privi cu o expresie îndurerată.

- Cred că asta a fost o greșeală.

- Serios? Așa crezi?

Sarcasmul ei îl tulbură.

- Dar trebuie să recunoașteți că asta i-a atras atenția, spuse el încercând să se apere.

- Fără îndoială, admise ea. Poate că sunt eu nebună, dar nu ai prefera să te sărute în loc să îți verse apă în cap?

Înainte ca Trace să apuce să răspundă, Abby intră în bucătărie și îi aruncă bunicii ei o privire revoltată.

- Îi dai sfaturi despre mine?

- Cineva trebuie s-o facă, îi răspunse bunica fără să clipească. Acum, dacă mă scuzați, cred că o să merg afară să lucrez un pic în grădină. Roșiile mele au nevoie de atenție.

- Buni, spuse Abby pe un ton care o făcu pe femeie să se oprească la mijlocul drumului. De acum înainte, lasă-mă pe mine să mă ocup de Trace, bine?

- Este cum nu se poate mai bine, îi răspunse ea, cu o sclipire provocatoare în ochi. Dar, de acum înainte, încearcă să o faci totuși la un mod care să nu impună ca unul din voi să se dezbrace pe aici pentru a nu face pneumonie.

Dacă Abby nu și-ar fi adorat bunica, ar fi fost foarte tentată să arunce cu ceva după ea din cauza

comentariului pe care îl făcuse nonșalantă, pentru ca apoi să își vadă de drum degajată, lăsând-o pe Abby singură cu Trace și cu abdomenul lui dur ca piatra și umerii săi goi.

Merse apăsător până în spălătorie, scoase hotărâtă cămașa lui încă umedă din uscătorul de rufe și o aruncă înspre el.

- Pune asta pe tine și pleacă, îi ceru ea.

- Nu încă, răspunse el, rămânând pe loc, dar îmbrăcând totuși cămașa.

Istovită de încercarea de a rezolva problemele financiare ale surorii sale și de gemenele care se simțeau acum îndeajuns de bine încât să ceară imposibilul, Abby nu credea că se mai putea ocupa și de Trace.

- Pleacă, repetă ea. Chiar nu am timp de asta.

Fix în clipa aceea, Carrie și Caitlyn se strecurară în bucătărie, cu picioarele goale și părul lor blond-arămiu răvășit, cu atât de multe bubițe pe chipurile lor dulci, încât arătau de mai mare mila.

- Mami, putem să mâncăm înghețată? o rugă Caitlyn, înainte să apuce să îl vadă pe Trace. Tu cine ești?

- El este domnul Riley, spuse Abby încordată. Ele sunt fiicele mele, Caitlyn și Carrie. Le arată pe fiecare pe rând, deși, cel mai probabil, se obosea degeaba.

Când le întâlnea pentru prima oară, nimeni nu putea spune care-i una și care cealaltă.

Dacă se aștepta ca vederea lor să-l pună pe fugă, Trace îi dovedi că se înșela. În loc să fugă, acesta zâmbi larg, o prinse pe Caitlyn de bărbie și îi întoarse chipul când într-o parte, când în cealaltă, în semn de admirație.

- Ce mai erupție ai tu aici, spuse el, după care se întoarse către Carrie. Și tu. Ați numărat să vedeți care are mai multe bubițe?

Carrie păru vag interesată de idee.

- De ce? Câștigătoarea ar primi un premiu?

- Clar, spuse Trace. Câtă înghețată poți să mănânci la Sally, odată ce te faci bine.

- Fetele îl priveră amândouă cu ochii mari.

- Serios?

El încuviință din cap.

- Asta am primit eu, pentru că am avut mai multe bubițe decât sora mea când eram cam de vârsta voastră și am făcut varicelă în același timp.

Caitlyn făcu o față serioasă.

- Nu cred că mama ne-ar da voie să mâncăm câtă înghețată vrem.

Trace o privi pe Abby cu un zâmbet fermecător.

- O, haide mami, trebuie să existe o consolare după ce ai fost bolnav.

- Vrei să spui că nu este suficient să te faci bine din nou? se trezi Abby întrebând, cu o expresie severă.

Trace se uită la gemene.

- Eu cred că nu. Voi ce credeți, fetelor? Nu sunteți de părere că este nevoie de o recompensă?

- Ba da, strigară ele în cor.

Abby nu putu să nu râdă când le văzu atât de entuziasmate.

- Bine, înghețată pentru câștigătoare, când vă faceți bine. Pentru moment însă, puteți primi suc. Și, după ce îl terminați, vreau să mergeți la etaj, să numărați bubițele și apoi să dormiți.

- Dar am tot dormit, se plânse Carrie. Nu mai suntem obosite. Și ne mănâncă prea tare.

Caitlyn încuviință din cap.

- Da, ne mănâncă foarte, foarte tare.

Abby se așteptase la problema asta.

- Bine, urc și eu imediat, puteți intra în cadă. Am ceva care va alina mâncărimile.

Caitlyn se întoarse către Trace.

- Poți veni și tu?

Abby interveni înainte ca el să răspundă:

- Domnul Riley nu are timp să vă ajute să faceți baie. În plus, nu puteți ruga persoanele străine să vină cu voi la baie.

- Dar el nu este o persoană străină, răspunse Caitlyn, cu o privire uimită. Este prietenul nostru.

- Ai perfectă dreptate, spuse Trace, aruncându-i lui Abby o privire piezișă. Eu și mama voastră suntem prieteni vechi. Însă are și ea dreptate într-o privință: chiar trebuie să mă întorc la serviciu.

- Dar, când ne facem bine, o să vii cu noi să mâncăm înghețată, nu-i așa? întrebă Caitlyn.

Carrie încuviință din cap.

- Da, să fim sigure că mâncăm câtă vrem.

- E stabilit, spuse el, țintuind-o pe Abby cu privirea într-un mod care îi dădu acesteia fiori. Mă bucur că te-am cunoscut, Caitlyn, adăugă, privind-o pe fata din dreapta. Apoi, se întoarse către sora ei. Și pe tine, Carrie. Sper să ne revedem curând.

Cum de reușise să le deosebească atât de repede? Reușise, în ciuda pijamalelor identice, a părului la fel de ciufulit și a fețelor pline de bubițe. Cum de observase atât de repede diferențele de personalitate dintre ele - stilul sobru și contemplativ al lui Caitlyn și cel îndrăzneț al lui Carrie? Evident, reușise pentru că le oferise întreaga lui atenție, ceea ce puțini adulți se oboseau să facă.

- Pe curând, fetelor, spuse el în timp ce se îndrepta către ușa din spate.

Abby se pregătea să ofteze ușurată, când el se opri lângă ea și o sărută hotărât pe frunte.

- La revedere, mami!

Gemenele chicotiră admirativ, doar Abby rămăsese fără cuvinte. Trace știa că o cucerise și pe ea. Ieși cu o expresie satisfăcută pe chip, după care îi făcu cu mâna vesel de pe treptele din spate.

- Putem să mergem mâine la Sally să mâncăm înghețată? o rugă Caitlyn. O să fim vindecate deja.

- Da, o susținu Carrie. Și vrem să îl vedem din nou pe domnul Riley. Este foarte drăguț.

Abby ar fi vrut să le spună să nu aibă încredere în amabilitatea și farmecul lui, dar cum ar fi putut-o face? Fusesse drăguț cu fetele. Iar dacă știa cu certitudine ceva despre Trace, știa că nu le-ar fi rănit niciodată intenționat pe fete.

*

Când Trace reveni la bancă, Mariah îi strigă în timp ce el se îndrepta către birou:

- Tatăl tău vrea să te vadă.

Fără nici o tragere de inimă, Trace schimbă direcția. Se opri la biroul la care lucra Mariah și se aplecă înspre ea.

- În ce dispoziție este? întrebă el într-o șoaptă exagerată. Războinică sau pașnică?

Aceasta râse.

- Cred că ești în siguranță. Intră la el.

- Când intră, tatăl lui își ridică privirea din registrele pe care le citea și îi zâmbi bucuros.

- Iată-te! Unde ai fost?

- Am avut o întâlnire de afaceri.

- Cu Abby O'Brien?

- Abby Winters, îl corectă Trace. Dar, da, am avut întâlnire cu ea.

Tatăl lui îl privi mai atent.

- Ești sigur că a fost o întâlnire de afaceri? De ce ai cămașa udă? Sper că nu te-a aruncat în golf.

Trace nu dorea să îi povestească tatălui său despre carafa de apă și despre acel incident.

- Ce voiai să vorbești cu mine?

- Voiam să mă asigur ca a fost de acord să conducă afacerea Jessicăi. Creditele astea ar putea crea foarte repede probleme dacă nu ne ocupăm de ele.

- Te asigur că mă voi ocupa îndeaproape de această situație, spuse Trace.

Tatăl său încuviință din cap mulțumit.

- M-am gândit eu. Îi făcu semn cu mâna să plece. Asta e tot. Poți reveni la lucru acum. Cred că Raymond are niște hârtii pe care vrea să le vezi.

- Vorbesc eu cu el, îl asigură Trace. După aceea, am o întâlnire la care trebuie să ajung.

- Pentru bancă?

- Nu. Caut o casă de închiriat.

Aproape pufni în râs când văzu reacția tatălui său. Părea a nu fi foarte decis dacă să se supere că Trace urma să stea în altă parte sau să se bucure că plănuia să rămână la Chesapeake Shores, până la urmă.

– De ce să închiriezi? întrebă el într-un final. E mai bine să cumperi.

– Nu pentru șase luni, spuse Trace hotărât.

– N-ai să găsești chirie pe termen scurt niciunde în oraș, protestă tatăl lui. Mai bine rămâi cu mine și cu mama ta.

– De fapt, am deja câteva opțiuni. Și o să îmi fie mai bine singur. Uneori, lucrez la proiectele mele de design până noaptea târziu.

– Ce proiecte de design? întrebă tatăl lui. Lucrezi pentru bancă acum, și este nevoie să îi acorzi întreaga ta atenție.

– Dar nu va fi nevoie de mine douăzeci și patru de ore pe zi, spuse Trace liniștit, fiind hotărât să nu se lase atras într-o ceartă cu tatăl lui despre munca sa independentă. Iar, când lucrez, am lucruri aruncate peste tot. Ar înnebuni-o pe mama, ca să nu mai spun ce reacții aş avea eu dacă ar intra menajera și ar încerca să îmi facă ordine în lucruri.

– Înțeleg ce vrei să spui, răspunse tatăl lui. Bine, atunci, cum vrei tu.

Era exact ceea ce Trace avea de gând să facă. Cu puțin noroc, avea să se mute în casa lui până la sfârșitul săptămânii. Și-ar aranja numaidecât atelierul, ar putea reîncepe să lucreze la cele două proiecte pe care tocmai le acceptase și care trebuiau preluate la începutul săptămânii următoare. Între aceste două servicii și întâlnirile frecvente pe care le plănuia cu Abby, următoarele șase luni aveau să treacă foarte repede.

Abby reușise, în sfârșit, să culce din nou fetele, își verificase toate e-mailurile, răspunsese la ele, iar acum se afla pe verandă, cu un pahar de ceai cu gheață, când mașina lui Jess intră în viteză pe alee și se opri

cu scârțaituri de frână și în nori de praf. De cum ieși din mașină, fu evident că era într-o dispoziție îngrozitoare.

- Te ocupi de asta? întrebă, în timp ce aruncă mai multe carduri bancare făcute bucățele către Abby.

Aceasta o privise absentă în timp ce aduna de pe jos rămășițele de plastic. Cine le-a tăiat fusese foarte meticulos.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton liniștit, pentru a contracara atitudinea aproape isterică a lui Jess.

- Ție ce ți se pare că s-a întâmplat? întrebă Jess, pășind de colo-colo în fața ei. Scotea efectiv flăcări pe nas. Cardul de credit a fost respins când m-am dus să mai cumpăr vopsea. Nu numai că a fost respins, dar a fost făcut bucățele chiar în fața mea și a oamenilor de la rând. Nu am fost în viața mea umilită în halul ăsta. Îți jur că, dacă tu ai făcut asta, nu mai vorbesc cu tine niciodată.

- Nu te uita la mine, îi răspunse Abby. Nu am avut nici un fel de contact cu societățile de carduri de credit cu care lucrezi tu.

- Pe cuvântul tău?

- Pe cuvântul meu, normal, spuse Abby, enervându-se. Te-am mințit eu vreodată?

Jess afișă o mutră supărată și vinovată.

- Îmi pare rău. A fost atât de îngrozitor, și nu îmi puteam imagina ce altceva s-ar fi putut întâmpla. Și, desigur, cei de la magazin nu îți spun nimic.

- Ai sunat la compania de carduri de credit?

- Nu încă.

- Deci, în loc să te duci la cei care îți pot spune ce s-a întâmplat, ai venit direct aici, să ții la mine? întrebă Abby, exasperată.

Jess se simți rușinată.

- Cam așa. O să îi sun imediat ce ajung înapoi la han.

- Ai cumpărat vopseaua?

- Nu, am lăsat-o acolo. Mi-a fost prea jenă ca să mai încerc vreun alt card de credit. Mă temeam să nu fi fost toate blocate.

- Mi-a spus ieri că nu e depășit creditul, pe nici unul dintre carduri, îi aminti Abby.

- Dar nu am depășit, o asigură Jess.

- Și ți-ai plătit facturile la timp?

- Normal, spuse Jess fără să clipească, după care se încruntă. Cel puțin, așa cred. Știi cât de ocupată am fost.

Abby oftă. Mai știa și cât de ușor putea fi distrasă Jess când trebuia să facă lucruri care nu o interesau - cum ar fi să plătească facturile. Acesta era efectul ADD-ului. Deși simptomele lui Jess se îmbunătățiseră cu vârsta, capacitatea ei de concentrare era cel puțin imprevizibilă. Pentru că era în mare parte funcțională la un nivel acceptabil, din câte știa Abby, doctorii nu îi recomandaseră niciodată să ia medicamente. Oricum, ar fi fost tipic pentru Jess să refuze să ia vreun fel de medicament.

- Vin mai târziu la tine și o să trecem prin toate hârtiile care s-au adunat pe biroul tău, să vedem dacă ai uitat de vreo factură, îi spuse Abby. Sunt sigură că putem rezolva această problemă.

Jess oftă și se prăbuși pe scaunul de lângă ea.

- O tot dau în bară. Cum de mai suporți să îmi tot rezolvi problemele?

Adevărul era că Abby nu știa dacă avea să poată face asta pe termen lung. Nu fără să își piardă cu totul răbdarea. Avea nevoie să se concentreze pe calitățile surorii sale, nu pe defectele ei, și apoi să găsească o modalitate de a compensa pentru lucrurile pe care Jess era puțin probabil să și le amintească singură. Angajarea unui contabil era soluția cea mai evidentă, însă bugetul nu permitea asta. Cel puțin, nu pentru moment. Era evident că munca de contabilitate avea să pice pe umerii ei.

- Ce ai făcut astăzi? întrebă Jess, luând paharul de ceai din mâna lui Abby și terminându-l.

- Am încercat să nu le las pe gemene să înnebunească cu totul, iar eu și bunica odată cu ele, am luat prânzul și apoi m-am certat cu Trace.

- O zi plină, spuse Jess, privind-o cu îngrijorare. Ești bine?

- Să spunem doar ca așa fi preferat o confruntare pe Wall Street. Este mai puțin stresant.

- Dar totul este în regulă cu împrumutul, da? întrebă Jess preocupată, punând îngrijorarea pentru Abby după grija pentru propriile probleme. A fost banca de acord cu planul tău?

Abby încuviință din cap.

- Atâta vreme cât mă ocup eu.

- Îmi pare rău că te-am băgat în asta, spuse Jess. Dacă ajută cu ceva, să știi că ai recunoștința mea eternă.

- Nu am nevoie de recunoștința ta eternă, îi spuse Abby. Dar am nevoie ca tu să faci un efort adevărat, să mă ajuți să aducem lucrurile pe linia de plutire. Vrei?

- Așa voi face. Promit, spuse Jess. Tu spune-mi ce trebuie să fac, iar eu fac.

Deși Jess vorbise din inimă și convingător, Abby nu putea să nu se întrebe cât avea s-o țină acest angajament, odată ce se lovea de realitatea financiară. Reacția ei la distrugerea cardurilor de credit nu o făcea să fie prea optimistă.

capitolul 7

Abia trecuse de ora patru, când Trace plecă la bancă pentru a se întâlni cu Susie O'Brien, verișoara lui Abby. Cu un an mai mică decât Jess, Susie lucra la O'Brien Management, firma care se ocupa de închirierea apartamentelor mici construite deasupra magazinelor de pe strada principală.

Când Mick și frații lui proiectaseră Chesapeake Shores, se gândiseră că aceste locuințe aveau să completeze farmecul și vitalitatea centrului orașului. Unii dintre proprietarii magazinelor cumpăraseră unitățile de la etaj pentru ei înșiși. Restul erau închiriate celibatarilor sau tinerelor cupluri care voiau să meargă la plajă, dar

nu își permiteau proprietăți mai mari în oraș și apreciau atmosfera urbană a traiului în inima unui oraș atât de mic, de unde puteau ajunge repede la restaurante, la magazine și la plajă.

Era evident că Susie avea sânge de O'Brien, deși nu era la fel de frumoasă ca Abby și surorile ei. Ea avea părul roșcat aprins, obrații ușor pistruiați, însă aceiași ochi albaștri care erau marca familiei, picioare lungi și un zâmbet de învingătoare. Avea, de asemenea, înclinația de a pune prea mare preț pe rădăcinile sale sudiste, vorbind cu un accent pe care puțini dintre cei născuți acolo îl aveau.

- Trace Riley, ce bucurie să te văd, îi spuse ea cu entuziasm, sărutându-l pe obraz. Nu mi-a venit să cred când m-ai spus recepționera că ai sunat. Era și momentul să decizi să te muți acasă.

- Nu mă mut aici definitiv, îi spuse el. Caut doar ceva de închiriat pe termen scurt.

- Așa mi-a spus Pat, dar mă gândeam că vrei ceva temporar până îți construiești o casă ori apare altceva.

- Nu, asta este casa. Stau aici șase luni, după care mă întorc la New York.

- Păi, asta e chiar păcat, spuse ea. Dar am câteva locuri pe care ți le pot arăta. Să începem chiar aici? E un apartament cu două dormitoare deasupra magazinului lui Ethel. Este, probabil, cel mai mare și, cum se află tocmai la capătul străzii, are vedere în larg, dacă asta te interesează.

- Hai să îl vedem, spuse Trace, începând să meargă deja în acea direcție, nerăbdător să se vadă instalat.

Lumina îl interesa mai mult decât dimensiunea și locația. Avea nevoie de multe ferestre pentru munca pe care o făcea.

Susie nu a avut nici o problemă să țină pasul cu el. Trace își aminti că practicase atletism în liceu și era evident că nu renunțase la alergat. Cu o stradă înainte să se termine strada principală, ea făcu dreapta și o luă pe o alee din spatele clădirii.

- Știi că intrările aici sunt în spate, nu? E și spațiu de parcare pentru o mașină. Din păcate, musafirii vor fi nevoiți să găsească parcare pe stradă sau pe chei, ceea ce este dificil la sfârșit de săptămână.

- Nu este nici o problemă, îi spuse el. Nu o să primesc prea multe vizite.

- În cazul acesta, hai să urcăm ca să arunci o privire.

O luă în sus, pe scara acoperită, și deschise ușa, după care se dădu la o parte și îl lăsă pe el să intre primul.

- Nu te grăbi cu vizita apartamentului, spuse ea. Eu te aștept pe o bancă, dacă nu te deranjează. Am umblat de colo-colo de azi-dimineață. Mi-ar prinde bine o pauză, și, în general, lumea preferă să simtă atmosfera locului fără ca eu să îmi răcesc gura vorbind despre lucruri evidente.

- E perfect din partea mea, spuse el, deja cu gândul la apartament.

Încăperile nu erau mari, iar mobilierul era confortabil, însă neinteresant, un amestec de stiluri care ofensa ochiul artistic, dar care mergea fără probleme pentru perioada de timp pe care plănuia să o petreacă în oraș. Dormitorul principal se afla în spate și era slab luminat, însă nici de asta nu îi păsa prea tare. Al doilea dormitor, cel pe care l-ar folosi ca atelier, era cel care conta.

Când intră în acea încăpere spațioasă, un zâmbet i se întinse încet pe față. Sigur, ferestrele generoase deschise acolo însemnau că avea să audă tot zgomotul străzii, motivul evident pentru care nu fusese ales ca dormitor principal, însă lumina inunda încăperea prin ferestrele care acopereau doi dintre pereți. Către est, avea o panoramă spectaculoasă asupra golfului, iar către nord, fereastra dădea către piața principală a orașului. Ar fi ideal pentru munca lui ca designer. De fapt, întregul apartament era exact ce îi trebuia - și era la o distanță mică de mers pe jos de birou.

Hotărât să-l ia, încuie și merse să o caute pe Susie.

- Contractul de închiriere, îi spuse el, când o găsi hrănind cu pâine un stol de pescăruși lacomi.

- Îți place, spuse ea, părând surprinsă. Credeam că o să fii dezamăgit de modul în care este decorat. Nu arată prea diferit de un magazin de vechituri. Doamna Finch refuză să aducă îmbunătățiri. Spune că obiectele din podul ei sunt suficiente pentru cei aflați în trecere.

Trace făcu o grimasă. Parcă o auzea pe bătrâna văduvă spunând aceste cuvinte.

- Mă miră că nu are peste tot glastre cu flori artificiale de liliac, dat fiind că îi plac atât de mult. Cred că ar trebui să fii recunoscător pentru asta.

- Nu ai remarcat că miroase a liliac acolo? întrebă Susie. Când este liber, vine ea însăși o dată pe săptămână să șteargă praful. Nu pleacă niciodată fără să dea cu spray cu miros de liliac prin fiecare cameră.

- Câtă vreme nu face asta cât stau eu acolo, nu e nici o problemă, spuse el cutremurându-se imaginându-și-o pe văduvă pulverizând aroma ei favorită prin apartament.

- A, nu, nu ar intra niciodată peste un chiriaș, îl liniști Susie. Așadar, asta este? Ești sigur? Nu vrei să vezi și alte locuri?

- Asta este, îi spuse el.

- Bine, atunci. Voi pregăti actele pentru tine, să le semnezi mâine-dimineață. Treci pe la birou. Poate te întâlnești cu tatăl meu. Știu că s-ar bucura să te vadă.

Trace știa că Jeff O'Brien și Mick nu se aveau deloc la suflet unul pe celălalt, însă Jeff i se păruse întotdeauna mai agreabil. După întâlnirea de mai devreme cu Mick, i se părea o idee bună să vadă un bărbat prietenos din familia O'Brien.

- Abia aștept, îi spuse lui Susie.

Acum, nu mai trebuia decât să ajungă acasă și să îi spună mamei că se muta. Avea o presimțire că ea urma să fie mult mai puțin înțelegătoare decât fusese tatăl lui în această privință.

Mick intră în biroul său și o găsit pe Abby la masa lui, cu laptopul deschis și cu telefonul mobil la ureche,

iar pe ecranul mare al televizorului din celălalt capăt al camerei rula, fără sunet, canalul CNBC cu informațiile de la bursă. Era o parte a ei pe care nu o văzuse nicio dată. Pentru el, ea era și acum prima lui născută, fetița care alerga bucuroasă la el în fiecare seară când ajungea acasă, târând după ea păpușa ponosită de cârpă Raggedy Ann pe care i-o făcuse buni.

- Da, da, am înțeles, șopti ea, în timp ce tasta la computer. Nu este nici o problemă, Jack, mă ocup de asta imediat. Sunt de acord că suntem suprasolicitați de raporturile financiare. Lasă-mă să arunc o privire, să văd la care putem renunța și să găsesc câteva recomandări din zona IT peste care să te uiți. Revin într-o oră.

Când încheie convorbirea, Mick îi zâmbi larg.

- Ar fi trebuit să știu încă de pe atunci, când aveai opt ani și ai insistat să cumperi un Certificat de Depozit, în loc să deschizi un cont de economii, că, atunci când vei crește, o să devii o zeiță a finanțelor.

- Nu sunt nici o zeiță, protestă ea, însă zâmbi când spuse asta, încântată de părerea lui.

- Despre câți bani vorbeai acum? insistă Mick.

- Jumătate de milion, cam pe-acolo, dacă batem palma, însă nu sunt banii mei. Când vine vorba despre soldul meu bancar, nu sunt la fel de zeiță.

- Dar te descurci foarte bine, asta este evident.

- Cred că da. Ceea ce contează pentru mine este că îmi place ceea ce fac. Este o presiune extraordinară să știu că mă ocup de banii altor persoane, de economiile lor de-o viață, de conturile lor, însă, în zilele bune, mă simt extraordinar să știu că, practic, ajut niște oameni să strângă averi personale. Ridică din umeri întristată. Desigur, sunt și zile rele, când se poate spune că ar trebui să cumpăr la bursă doar sedative.

- Lucrezi deja de multă vreme în domeniul acesta. Este evident că te pricepi la ce faci.

- Așa sunt de părere și șefii mei, spuse ea cu modestie.

Mick o studie gânditor.

- Am niște investiții care nu merg foarte bine. Vrei să te ocupi tu de ele?

- Nu prea cred, spuse ea fără să stea pe gânduri.

El se încruntă când auzi acest răspuns rapid.

- De ce nu?

- Pentru că, la cea mai mică problemă, vei da vina pe mine. Cred că este mai bine să nu amestecăm banii tăi în relația noastră.

- Păi, ce sens are să ai în familie o expertă în investiții dacă nu îți poți lăsa banii pe mâna ei?

Ea păru surprinsă, dar comentariul lui atinse, din nou, o coardă sensibilă în ea.

- Chiar ai avea încredere în mine cu investițiile tale?

Mick fu surprins de nota de vulnerabilitate din vocea ei. Oare fusese atât de îngrozitor în comunicare încât nici măcar Abby cea încrezătoare nu înțelesese cât de mândru este de ea?

- Normal că am încredere în tine, spuse el cu empatie.

Cu toate acestea, ea ezită, păstrând o atitudine nesigură.

- Uite cum facem. Tu lasă-mi situațiile financiare. Eu arunc o privire și putem discuta câteva idei, dar tu vei fi cel care va lua decizia finală.

- Dar, dacă te plătesc pentru consiliere, atunci nu va trebui, nu e așa? Nu e nevoie ca eu să semnez pentru fiecare tranzacție.

- Aș prefera să o faci, insistă ea. Măcar la început. Apoi, vedem cum merge.

- Bine, spuse el. Așa mai merge. O să caut situațiile financiare cele mai recente și ne putem uita peste ele înainte să plec.

Ea îl privi tulburată.

- Pleci?

- Deja am stat mai mult decât plănuisem, spuse el, fără să reușească să își mascheze tonul defensiv. Trebuie să mă întorc la San Francisco, unde am o întâlnire mâine.

- Jess știe?

„Deci asta era“, se gândi el. Se temea de reacția surorii ei, nu era dezamăgită pentru ea însăși. Oare întotdeauna pusese nevoile și sentimentele celorlalți mai presus de ale sale? Sau era ceva ce luase asupra ei după ce plecase Megan? E adevărat, avea deja șaptesprezece ani când mama ei se mutase, deci era aproape adultă, însă nu ar fi trebuit să fie nevoită să preia responsabilitățile unui adult pentru frații și surorile ei. Mick se simți dintr-odată extraordinar de vinovat pentru că o privase de ultimele zile lipsite de griji din liceu.

Însă, în loc să vorbească despre asta, preferă să răspundă la subiect:

- Nu i-am spus încă lui Jess. De ce? Probabil se va bucura că nu mai stau pe capul ei.

Abby scutură din cap.

- Nu o înțelegi deloc, tată. Nu ai văzut cât de încântată a fost ca ai mers pe la han?

- Singurul lucru pe care m-a lăsat să îl fac a fost să tund tufa de rododendron.

- Exact. Nu era vorba decât să petreacă timp cu tine. Jess nu are nevoie ca tu să faci ceva sau să îi spui ei ce să facă. Când a fost ultima oară când voi doi ați petrecut timp împreună?

Mick rămase pe gânduri.

- Niciodată, spuse el oarecum rușinat să recunoască asta.

- Exact ce spuneam, continuă Abby. Mergeai la pescuit cu Connor și cu Kevin. Bree te ajuta întotdeauna când proiectai noi case. Iar când eram eu mică, mă purtai pe umeri în timp ce supravegheai șantierele de construcții. Aveam chiar și propria mea cască de protecție, mai ții minte? Mama o găsisse undeva. Era roz aprins și arăta îngrozitor peste părul meu roșcat, dar eu o adoram.

Mick zâmbi când își aduse aminte.

- Uitasem de asta. Toată lumea te trata ca pe o mică prințesă. Jumătate din echipă avea bomboane în buzunare, să îți ofere ție.

Ea râse.

- De ce crezi că te rugam să mă iei cu tine?

- Deci, în modul tău diplomat, încerci să îmi spui că Jess a fost nedreptățită pentru că eram atât de mult plecat?

- Este exact ce încerc să îți spun. Și știu că buni ți-a spus același lucru, deci nu te preface că ești surprins. Prezența ta aici în ultimele zile a însemnat enorm pentru Jess. Simplul fapt că ai venit tocmai din California din cauza situației dificile chiar i-a demonstrat ceva. I-a arătat că îți pasă.

- Păi, normal că îmi pasă. Aș face la fel pentru oricare dintre voi, spuse Mick.

- Cred că noi, ceilalți, am știut, probabil, asta dintotdeauna. Dar nu și Jess.

Mick își reținu un oftat când se gândi cât de complicat era să înțelegi ce trebuia să faci pentru copii odată ce au crescut, mai ales pentru fiice, care par sensibile la orice nuanță. Relațiile lui cu Kevin și Connor erau, cu siguranță, mai puțin complicate.

- Nu se va gândi că am abandonat-o din nou pentru că trebuie să mă întorc, nu-i așa? întrebă el îngrijorat.

- De ce nu o întrebi pe ea? sugeră Abby. Trebuie doar să vorbești cu ea, bine? Vrei să faci asta?

Mick se ridică.

- Chiar acum, spuse el, după care se uită înapoi. Noi doi suntem bine, așa e?

- Normal, îi răspunse ea.

Lui Mick i se păru că zâmbetul ei era un pic forțat, dar alese să o creadă pe cuvânt. Era deja suficient de dificil să se ocupe de Jess. Va trebui să facă un efort mai mare să înțeleagă cum stăteau lucrurile cu Abby data următoare când se întâlnea cu ea. Sperase ca întreaga poveste cu investițiile, pe care o sugerase mai devreme, să creeze o legătură între ei, însă adevărul era că relația lor nu putea fi ușoară până nu clarificau locul pe care mama ei îl ocupa în viața lor.

După vizita tatălui său și revizuirea portofoliului pentru șeful ei, Abby avea nevoie să iasă un pic din casă. Simțea nevoia să ia aer și să schimbe peisajul.

- Buni, te deranjează dacă mă duc un pic în oraș? Fetele își fac somnul de amiază.

- Cred că nu o să mai doarmă mult, spuse buni, dar o să ne descurcăm. Le învăț să joace dame. Deja mă bat la fundul gol.

- Nu uita că nu au voie să primească nici un fel de gustări, în afară de suc. Fără prăjituri.

Buni îi aruncă o privire inocentă.

- Mă înveți cum să hrănesc un copil bolnav? Crezi că nu m-am descurcat cu tine și cu frații și surorile tale? Toți v-ați făcut mari, până la urmă.

Abby râse.

- Bine, poți să le dai prăjituri, dar eu o să mă prefac că nu știu. Poșeta și cheile. Mă întorc într-o oră.

- Nici o grabă, spuse buni. Mergi un pic și la cumpărături, nu vrei? Adu-le o surpriză fetelor. Merită. Au fost extraordinar de cuminiți.

- Așa o să fac, răspunse Abby.

În oraș, găsi un loc de parcare pe strada principală, chiar în față la Ethel's Emporium. În vitrina cu marchiză se vedeau jucării pentru nisip, mingi de plajă, tricouri și costume de baie cu Chesapeake Shores afișate pe manechine bine făcute.

Deși își propusese să meargă la Sally și să ia un prânz târziu, poate chiar și o felie din clasica plăcintă cu mere, dacă găsea, până la urmă, decise să asculte sfatul bunicii și să caute ceva pentru fete. Probabil le-ar plăcea niște jucării de plajă sau poate un tricou ca suvenir.

Tocmai ieșea din mașină, când Trace apăru de după colț, din spatele clădirii. La costum și cu cravată, cu părul aranjat, s-ar potrivi printre bărbații alături de care lucra ea, în fiecare zi, pe Wall Street. Nu se vedea nici o urmă din rebelul care fusese cândva sau din cel pe care ea încă îl intuia în strălucirea pasageră din ochii lui. Într-un fel, asta o întristă, deși nu înțelegea

de ce. Alegerile pe care le făcuse Trace și viitorul lui nu aveau nici o legătură cu ea.

Îi făcu cu mâna fără prea mult entuziasm, sperând să-l descurajeze să se oprească și să vorbească cu ea, însă el se îndreptă, desigur, către ea.

- Mă mir să te văd aici, în oraș, la ora asta, spuse el, ținând pasul cu ea, în timp ce mergeau către magazinul lui Ethel.

- De ce? întrebă ea.

- Mă gândeam că ești la han.

- Și ce să fac acolo?

- Să conduci afacerea.

Se întoarse cu fața către el. Aveau nevoie să clarifice câteva lucruri, iar acum era un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

- Ascultă, poate că ai reușit să manipulezi situația astfel încât să mă ții la Chesapeake Shores pentru moment, însă nu vei putea să îmi spui cum să îmi petrec timpul. Chiar și cel mai umil funcționar are dreptul la pauză de prânz. De exemplu, tu ești aici, pe stradă, în mijlocul zilei de lucru, nu la biroul tău. Să te spun tatălui tău?

El strânse din buze.

- Bine, ai dreptate. Ce fac fetele?

- Se simt mai bine, spuse ea. Merg să văd dacă Ethel are ceva drăguț de cumpărat, să le fac o surpriză.

- Vin cu tine, spuse el deodată. După aceea, poate reușesc să te conving să ieși prânzul cu mine.

Abby se încruntă.

- De ce?

- De ce ce? Vin cu tine la cumpărături deoarece cred că o să fie distractiv. Mi-ar plăcea să iau prânzul cu tine din același motiv.

Abby nu prea avea încredere în motivele expuse de el, însă ar fi fost inutil de nepoliticos să îi ceară să se care. Și nici nu îi putea spune că prezența lui o făcea să se simtă emoționată. La naiba, nu voia să recunoască asta nici măcar față de sine. Petrecuse foarte mulți

ani asigurându-se că nu era niciodată vulnerabilă. Oricelnelinişti ar fi simţit fuseseră adânc îngropate, astfel încât să le poată face faţă, la început pentru a-şi susţine fraţii şi surorile, după ce Megan plecase, iar apoi în viaţa sa profesională şi cu fiicele sale, după ce căsătoria ei se destrămase.

- Cum vrei, spuse ea în cele din urmă, la magazin, unde fu purtată înapoi în copilărie de imaginea tuturor acelor mărunţişuri ieftine pentru turişti care cândva o încântaseră.

La fel ca nenumăratele bombonele din care echipa de construcţie a tatălui ei avea mereu la îndemână pentru ea. Preţul era mai mare acum, însă varietatea era la fel de tentantă, fie şi măcar de dragul nostalgiei. Trace îi zâmbi larg şi se îndreptă direct către bombonele.

- Bomboane de alea tari de-ţi rupi dinţii sau din cele cu scorţişoară?

- Din cele umplute cu sirop de cireşe, răspunse fără să stea pe gânduri.

- Bună, Ethel, strigă Trace. Vrem un mix de bomboane.

Ethel veni din celălalt capăt al magazinului, zâmbindu-i radios.

- Trace Riley, chiar mă întrebam când o să treci pe aici, spuse ea abia aruncând o privire către Abby. Am auzit că te muţi la etaj.

- Fără să ia în seamă privirea rece, deşi deloc neaşteptată, a lui Ethel, Abby se întoarse uimită către Trace.

- Serios? Ți-ai închiriat apartament? Credeam că vei sta cu părinţii tăi. Nu ştia nici ea de ce asta o nedumerea. Se schimbase ceva? Era mai decis să rămână aici, la Chesapeake Shores decât îi dăduse ei de înţeles? Şi ce conta asta pentru ea?

Trace o privi în ochi.

- M-am gândit că s-ar putea să vină un moment când îmi voi dori puţină intimitate, spuse el cu subînţeles.

Abby simţi că îi stă inima în loc o clipă, aşa că se uită în altă parte, înainte de a surprinde zâmbetul satisfăcut de pe chipul lui.

- Ce porc, șopti ea printre dinți.

Trace râse.

- Am auzit asta.

- Și eu, spuse Ethel chicotind. Voi doi ați avut mereu ceva unul cu altul. După care, cu o atitudine ceva mai caldă față de Abby, adăugă: Presupun că, dacă Trace este aici, te voi vedea și pe tine foarte des.

Abby înțelese atunci ce greșală făcuse intrând în magazin cu Trace și ce greșală ar fi să fie văzută luând prânzul cu el la Sally. Puține lucruri le plăceau rezidenților nesezonieri din Chesapeake Shores mai mult decât bârfa locală. Iar doi vechi iubiți văzuți împreună în oraș le-ar fi dat multe subiecte de discuție.

- Nu cred că o să mă vezi prea des, îi spuse ea lui Ethel. Eu o ajut pe Jess să pregătească deschiderea hanului. După aceea, mă întorc la New York, adăugă ea, aruncându-i lui Trace o privire sfidătoare, prin care îl provoca să o contrazică.

Ethel părea dispusă să conteste afirmația pe care o făcuse Abby, însă Trace arată către bomboanele din vitrină.

- Luăm trei pungi. Să fie cât mai variată fiecare.

- Trei pungi? întrebă Abby.

- Trebuie să le duci câte una gemenelor. Nu cred că au ocazia să mănânce bomboane ca astea la New York.

- Nu au și, probabil, de aceea, nu au nici carii încă, răspunse Abby.

Trace expedie comentariul ei.

- O să se spele mai mult pe dinți în seara asta. Iar dacă nu ești de acord să le dai bomboanele, o să le aduc chiar eu mai târziu.

Abby înțelese că nu avea sorți de izbândă.

- Fie, mormăi ea și apoi se duse să vadă tricourile.

Găsi două adorabile - turcoaz pentru Caitlyn și verde brotăcel pentru Carrie - și le duse la tejea.

- Sunt sigur că o să le placă mai mult surpriza mea, îi șopti Trace la ureche, în timp ce Ethel îi întindea plasa cu tricourile.

Fu atât de surprinsă de această apropiere neașteptată și de șoapta provocatoare a răsuflării pe pielea ei, încât scăpă pachetul. Spre enervarea ei, Trance îi zâmbi cu subînțeles în timp ce îl ridică să i-l dea.

- Totul este un joc pentru tine? murmură ea, în timp ce se îndrepta către ușă.

- Nu până recent. Cred că îmi trezești spiritul competitiv.

- Poți să te liniștești, răspunse ea. Și nu iau prânzul cu tine.

- De ce nu? Te sperie atât de tare ideea de a împărți un separeu cu mine la Sally?

- Normal că nu mă sperie, replică ea, aruncând în mașină pachetul și pungile cu bomboane, pe care el insistase să i le dea.

- Atunci, hai cu mine, încercă el să o înduplece. Nu prea am avut ocazia să povestim despre ce-am mai făcut, Abby. O să luăm burgeri. Tu îmi vei fura cartofi prăjiți de pe farfurie, și apoi putem împărți o felie de plăcintă cu mere la Sally ca pe vremuri.

Abby simți că era o idee foarte proastă să facă orice din ce făceau pe vremuri. Se ajunsese numai la probleme și suferință. Pe de altă parte, nu se simțea în stare să refuze invitația pe care el o transformase intenționat într-o provocare.

- Bine, fie, răspunse ea în cele din urmă, trântind ușa mașinii și luând-o hotărât înaintea lui. Când ajunseră la ușa cafenelei, se opri și îl privi în ochi. Când intrăm aici, nu vreau să faci nici cea mai mică aluzie că am fi împreună. Dacă întreabă Sally, discutăm afaceri, nimic altceva. Nu este ceva personal și nu este o întâlnire.

- Așa nu o să fie prea ușor să povestim despre ce am mai făcut, spuse el.

- Astea sunt condițiile mele.

El o privi cu o expresie de determinare serioasă, trădată de amuzamentul care se citea în ochii lui.

- Da, să trăiți, doamnă, spuse el. Așa facem.

- Nu glumesc, îl avertiză ea.

- Am înțeles.

- Nu vreau ca jumătate din oraș să vorbească pe la spate despre noi doi.

- Atunci, ar trebui, probabil, să stăm la mese separate, spuse el rămânând pe gânduri. Dar și asta ar stârni tot felul de bârfe, nu crezi? Nici nu știi ce să mai faci într-o astfel de situație.

Tonul lui zeflemitor o exasperă, dar se făcu a nu observa.

- Crede-mă, aş alege să stăm la mese diferite doar ca să aflu, spuse ea.

- Ei bine, eu nu. Pe lângă asta, doar nu vrei să cred că ești lașă, nu-i așa? Se prefăcu, pentru o clipă, consternat. A, pardon, eu știu deja asta despre tine, nu?

Abby nu mai simțise în viața ei o asemenea nevoie de a ataca și de a lua la pumni pe cineva.

- Ai uitat deja de carafa aia cu apă?

- Din fericire pentru costumul meu, Sally nu servește decât la pahar, comentă el, în timp ce deschise ușa, lăsând-o pe ea să intre prima. O privi în ochi cu o expresie solemnă. Facem pace, da? Doar pentru următoarea oră.

Abby privi în ochii aceia cândva atât de cunoscuți și simți că se scufundă. Dintr-odată, o mie de amintiri diferite începură să i se învârtă în minte, care mai de care mai ademenitoare. Înghiți în sec și privi în altă parte. Ar fi trebuit să o ia la fugă, să se salveze.

Dar, în loc să facă asta, ridică privirea, se uită în ochii lui Trace și reuși să păstreze un ton calm când spuse:

- Pace.

Până la urmă, nu avea să dureze mai mult de o oră. Cât de greu putea fi? În mod uimitor totuși, pentru moment i se părea că era vorba despre o veșnicie.

capitolul 8

Trace observă privirile curioase când el și Abby se așezară la o masă lângă fereastră, în cafeneaua lui Sally. Se întrebă dacă își amintea că era aceeași masă pe care o alegeau întotdeauna când era liberă. Ținea minte sute de discuții pe care le purtasera acolo, zeci de priviri duioase, chiar și câteva săruturi furate când se înghesuia pe scaunul de lângă ea, în loc să stea de partea cealaltă a mesei. Cu toate că și-ar fi dorit să se așeze la fel acum, se gândi că era mai bine să nu o enerveze și se mulțumi cu scaunul din fața ei.

Abby își ascunse imediat fața în spatele meniului, ceea ce nu era o treabă ușoară, din moment ce meniul special de la Sally era afișat pe o tablă, iar meniul propriu-zis nu era decât o foaie de hârtie laminată. Cei care veneau aici în mod obișnuit să ia micul dejun și prânzul știau ce voiau fără să se uite pe vreunul din meniuri. În timpul săptămânii, de exemplu, micul dejun special era întotdeauna ouă jumări cu cereale, pâine prăjită și șuncă sau cârnați. Sâmbăta, erau clătite, iar duminica, frigănele. Meniul special de prânz alterna între burgeri, pastă de ton, sendvișuri calde cu vită ori surimi și brânză prăjită, poate însoțite de salată de cartofi sau de cartofi prăjiți.

Deserturile și produsele de patiserie însă țineau de toanele lui Sally. Trace observă, pe tabla de lângă ușă, că astăzi aveau plăcintă cu mere, ceea ce și sperase, știind că era preferata lui Abby – sau, cel puțin, pe locul doi după acel mousse de ciocolată de la clubul de iaht.

– Știi ce vrei? întrebă el, după ce o studie pe ea și nu meniul, timp de câteva minute.

– Doar o porție mică din salata casei, spuse ea oftând.

– Ei, haide acum. Când ai mâncat ultima oară un burger mare și succulent? Dacă gemenele au început să se simtă mai bine, o să îl dai jos numaidecât, spuse el, după care se corectă rapid: Nu că trebuie să îți faci griji

în privința asta. Arăți la fel de bine ca acum zece ani. Ba chiar mai bine. Deși erai foarte frumoasă atunci.

- Cauți pe unde să scoți cămașa? îl întrebă ea cu ochii sclipind de amuzament.

- Cam așa ceva, admise el.

- Slavă Domnului! O să iau, totuși, un cheeseburger.

- Cartofi prăjiți?

Se gândi serios la această sugestie, după care scutură din cap.

- Ceea ce înseamnă că o să furi de la mine, se plânse el. O s-o rog pe Sally să îmi aducă porție dublă.

- Nu o să mă ating de cartofii tăi prăjiți, insistă ea. După care zâmbi ștrengărește. Păstrez kaloriile pentru plăcintă.

Chiar atunci, Sally veni la masa lor. Spre deosebire de Ethel, nu păru deloc surprinsă să îi vadă acolo sau că veniseră împreună. Era, evident, mai bine conectată la bârfa locală.

- Doi cheeseburgeri, cartofi prăjiți și plăcintă de mere, spuse ea, scriind comanda înainte ca vreunul din ei să apuce să deschidă gura.

- Fără cartofi pentru mine, completeă Abby pe un ton hotărât.

- Atunci, o să pun câțiva în plus pe farfuria lui Trace, spuse ea.

Trace chicoti când văzu expresia indignată de pe chipul lui Abby.

- Se pare că ți-ai făcut o anumită reputație aici, îi spuse el după ce Sally plecă spre bucătărie. Face parte dintre bucuriile și neplăcerile de a crește într-un oraș mic. Toată lumea crede că știe ce urmează să faci, ce vei comanda și cu cine vei fi.

- Este unul dintre motivele pentru care sunt atât de recunoscătoare că locuiesc în New York, spuse Abby. Îmi place să fiu anonimă.

- Chiar îți place? întrebă Trace. Mie mi-a lipsit asta uneori, de-a lungul anilor.

- Unde locuiești? Nu cred că mi-ai spus. Sau, mai degrabă, unde locuiai înainte să vii aici?

- În SoHo, răspunse el atent la reacția ei. Mi-am păstrat apartamentul acolo.

- În SoHo? În New York?

Abby tresări, vizibil surprinsă.

El încuviință din cap.

- Pari surprinsă.

- Chiar sunt. Credeam că locuiești, probabil, în... Glasul i se pierdu. Ridică din umeri. Nu știu, cred că am presupus că locuiești mai aproape de-aici, poate în Baltimore sau în Washington.

- Nu. Sunt la New York de aproape zece ani. Practic, la fel ca tine. Credeam că ai aflat.

- Nu ții legătura cu foarte multe persoane de aici, spuse ea. Adică, în afară de familie.

- Nici măcar cu Laila? Erai apropiată de sora mea.

- Mai vorbim din când în când, spuse ea. Dar, crede-mă, nu vorbim despre tine. Îmi pare rău dacă asta îți rănește orgoliul.

- Orgoliul meu e obișnuit cu loviturile, răspunse el, deși nu era sigur cât de mult - mai ales când veneau din partea ei.

- Cu ce te-ai ocupat în New York? Va trebui să cauți din nou de lucru când te întorci?

- Nu. În cea mai mare parte, pot lucra de oriunde. Sunt designer independent și lucrez cu mai multe agenții de publicitate și cu câțiva clienți personali.

Pentru prima oară de când se văzuseră în biroul lui de la bancă, ea părea să fie realmente intrigată, poate chiar un pic impresionată. Zidul pe care îl ridicase în jurul ei când era în preajma lui se dărâmă. Se aplecă ușor în față, vizibil curioasă.

- Crezi că aș putea recunoaște vreuna dintre lucrările tale?

- Asta depinde de câtă atenție acorzi reclamelor pe care le vezi în reviste, răspunse el. Am câțiva clienți foarte mari.

Numi mai mulți dintre ei și se bucură să o vadă cum făcea ochii mari.

- Uau, habar nu aveam! Cred că nu mi-am imaginat niciodată că erai serios în privința asta.

El o privi amuzat.

- Cu toate că am studiat design grafic și artă în colegiu?

- Credeam că faci asta în principal ca să îl enervezi pe tatăl tău, recunosc eu ea. Până la urmă, ai și o diplomă în business.

- Asta pentru că m-am gândit că nu este rău să știi cum să te ocupi de o afacere și era mai simplu decât să mă cert cu el, spuse el și se încruntă. Ți-am spus toate astea pe atunci.

- Cred că nu eram convinsă că vorbești serios.

Trace se simți neobișnuit de rănit de lipsa ei de încredere în el. Nu era ea cea care îl cunoscuse mai bine decât oricine? Cât de des nu îi făcuse el confesiuni despre speranțele și visurile lui?

- De ce nu? întrebă el, dintr-odată țăfnos.

- Vrei să îți spun adevărul? întrebă ea ezitând.

- Desigur.

- Deși vorbeai despre asta dintr-o perspectivă pragmatică, eu am luat-o drept un semn că nu îi vei ține niciodată piept tatălui tău. Cu toate că știam ce îți dorești cu adevărat, nu mi-am imaginat niciodată că o să pleci din Chesapeake Shores și că nu o să lucrezi la bancă.

Trace era uimit de părerea proastă pe care o avea ea despre hotărârea lui de atunci.

- Scumpo, oi părea eu un tip drăguțel, dar să știi că am coloană vertebrală. Cum este posibil ca tocmai tu să mă fi judecat atât de greșit? Credeam că erai singura persoană care mă înțelegea cu adevărat.

Ea se uită în altă parte, cu o expresie tristă.

- Se pare, totuși, că nu te înțelegeam.

- De asta ți-a fost atât de ușor să pleci? Credeai că nu vorbesc serios când spuneam că vreau să construim un viitor împreună?

Abby scutură din cap.

- Credeam că vorbești serios, la momentul respectiv. Dar nu puteam risca să te răzgândești. Știam exact ce voiam și unde trebuia să mă aflu ca să ajung acolo. Dacă...

Aici, vocea i se stinse.

- Dacă ai fi avut încredere în mine, iar eu aș fi cedat dorințelor tatălui meu, visurile tale nu s-ar fi împlinit, nu-i așa?

- Cam așa ceva, spuse ea încuviințând din cap.

Sally veni chiar atunci cu mâncarea lor, însă Abby împinse farfuria.

- Nu îmi mai este foame.

- Mănâncă, îi ordonă el scurt. Nu vreau să fiu acuzat că îți stric pofta de mâncare.

- De ce ești furios? tresări ea când îi auzi tonul.

- Pentru că, dacă am fi vorbit despre asta acum zece ani, poate că lucrurile ar fi stat altfel. În schimb, tu ai fugit pur și simplu. Uită-te și tu cât timp am pierdut!

- Te înșeli, îl corectă ea calmă. Nu înțelegi, Trace, că nimic nu ar fi fost altfel. Eram prea speriată ca să cred vreun cuvânt din ce îmi spuneai. Cred că trebuia să fiu liberă ca să îmi urmez visurile. Este adevărat că nu aveam încredere în ceea ce spuneai, dar nici în mine nu aveam pe deplin încredere. Mă temeam de ceea ce simțeam pentru tine și de ce aș putea face din cauza acestor sentimente. Dacă mi-ai fi cerut să rămân aici și să aștept până rezolvi tu situația cu tatăl tău, cred că aș fi făcut asta. Ne-am fi stabilit într-o rutină comodă și nu am fi mers niciodată mai departe.

Trace nu era de acord. Fuseseră amândoi mai puternici și mai hotărâți de atât, chiar dacă Abby nu voia să recunoască.

- O, te rog, pufni el. Recunoaște, Abby, nu m-ai iubit niciodată, spuse el pe un ton categoric, împingând la o parte propria farfurie.

- Ba da, insistă ea. Te iubeam. Pe chip i se întipări tristețea. Doar că nu era suficient.

Greutatea acelor cuvinte se lăsă ca plumbul în stomacul lui Trace.

- Trebuie să mă întorc la lucru, afirmă el, aruncând câteva bancnote pe masă. Asta ar trebui să acopere prânzul.

Tocmai se ridicase de la masă, când Abby spuse încetișor:

- Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

- Da. Și mie.

Nici nu avea ea idee cât de rău îi părea. Deoarece, pentru prima oară, își dădu seama că nici el nu o înțelesese pe ea deloc. În toți acești ani, iubise o iluzie.

Când Mick ajunse la hotel ca să îi spună lui Jess că pleca, o găsi sus, la mansardă, scotocind printr-un cuțar vechi plin cu nimicuri, după cum i se părea lui. Dat fiind cât de mult îi luase să pregătească locul pentru deschidere, nu i se părea că ea își folosea timpul în cel mai bun mod.

- Hei, puștoaico, ce faci? întrebă el, făcând eforturi să mențină un ton lejer și să nu dea glas criticilor care îi stăteau pe vârful limbii.

Nu voia să strice noua apropiere dintre ei cu numai câteva cuvinte aruncate la întâmplare.

- Am venit aici să văd dacă există vreo cale să fac din locul ăsta vreo două camere și am dat peste asta. Ridică un volum prăfuit, care părea a fi de poezie. Uită-te la asta! Cred că este o ediție princeps a poemelor lui Emily Dickinson. Are și autograf.

- Asta e super, spuse el, încercând să pară entuziasmat.

- De ce ai tonul ăsta ascuțit? îl întrebă Jess intrigată.

- Ce ton?

- Acela care spune că te doare undeva de o carte cu poeme și că tot acolo ar trebui să mă doară și pe mine.

Mick o privi sceptic.

- Asta ai înțeles tu din ce am spus?

- Am avut la dispoziție o viață întreagă să învăț să interpretez ceea ce vrei să spui, de fapt. Dacă ești supărat pe mine din vreun motiv, spune-mi direct.

Mick ezită. Chiar nu voia să își încheie vizita la Chesapeake Shores printr-o ceartă cu Jess. Totuși, orice ar fi putut spune nu ar fi dus decât la asta. Cu toate acestea, cum o putea lăsa să își piardă timpul și, până la urmă, banii lui Abby pierzând vremea cu niște cărți vechi, indiferent de cât de rare erau?

- Cred că sunt mirat să te găsesc aici, sus, când mai ai de terminat două sau trei camere înainte să deschizi, spuse el, alegându-și cu grijă cuvintele, ceea ce se ostenea rareori să facă.

- Am luat o pauză, pentru numele lui Dumnezeu. Nu am voie?

- Normal că ai, bătu Mick în retragere. Mă gândeam doar că ai în față un termen foarte strict.

Jess i-o tăie:

- Sunt perfect conștientă de programul nostru și de ceea ce trebuie făcut. Nu am nevoie să vii aici și să mă supraveghezi, ca să te asiguri că îmi fac treaba. Presupun că te-a trimis Abby. Voi doi stați de vorbă și decideți al cui este rândul să pună biciul pe mine?

- Nimeni nu stă cu biciul pe tine, răspunse el, pierzându-și răbdarea. Ceea ce facem cu toții este să încercăm să te ajutăm să îți împlinești visurile. *Ale tale*, Jess. Nu ale lui Abby și nici ale mele. Mă gândeam că vei fi un pic mai recunoscătoare și poate vei depune un pic mai multe eforturi pentru a te asigura că Abby nu muncește degeaba.

Spre stupoarea lui, ochii fetei se umplură de lacrimi.

- Chiar am crezut că începuseși să crezi în mine, șopti ea, cu bărbia tremurându-i. Ce greșală! În schimb, stai pe aici așteptând să o dau în bară. Da, tată, asta fac eu, așa că nu ai decât să te întorci în California, știind că sunt pregătită s-o fac din nou.

Iritarea lui se risipi.

- O, haide, Jess. Nu am spus nici o clipă că o dai în bară. Nu ți-am spus cât de mândru sunt de ceea ce ai realizat aici?

- Ba da, suspină ea, dar asta nu înseamnă că ai încredere că pot într-adevăr face asta.

- Ba sigur că am, insistă el. Trebuie doar să fii atentă.

- Și să nu mai plec niciodată de-aici? Să nu iau nicio dată pauză cinci minute ca să fac altceva?

Mick se lăsă pe vine în fața ei și îi luă o mână între ale sale. Era rece ca gheața și aspră de la toată munca de renovare a hotelului.

- Spune-mi un lucru, atunci, continuă el liniștit. De câtă vreme ești aici, în mansardă?

- Nu știu. De vreo câteva minute.

- Ce oră era când ai urcat aici? insistă el.

- Nu știu. Nouă și jumătate, poate zece. Nu de mult timp.

- E trecut de amiază acum.

- Habar nu aveam, zise ea.

- Este exact ceea ce voiam să spun. Odată ce deschizi locul ăsta, vei avea suficient timp să scotocești prin pod sau să faci orice altceva îți dorești, dar să pierzi câteva ore acum, când trebuie să termini cu zugrăvitul... Scutură din cap. Nu îți poți permite asta, Jess. Este tot ce încerc să îți spun.

- Ea oftă din greu, cu o mină spășită.

- Îmi pare rău că am reacționat așa. Ai dreptate. Se ridică și își scutură praful de pe mâini. Mă întorc la lucru chiar acum.

- Pot să te ajut vreo oră sau două, se offeri el. După aceea, trebuie să plec să prind avionul.

- Te întorci în California? întrebă ea, oprindu-se în loc.

Mick încuviință din cap.

- Credeam că vei fi aici cel puțin până la deschidere.

- Mă întorc pentru asta, promise el. Nu vreau să o ratez pentru nimic în lume. Iar dacă ai nevoie de ceva

între timp... Văzu cum resemnarea i se așternu pe chip și își reținu un oftat. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine? Pot trimite o echipă aici să te ajute să termini dacă este nevoie. Doar să îmi spui.

- Nu, răspunse ea aspru.

Mick o privi cu regret. Se părea că le era dat să încheie într-o notă amară, orice-ar fi spus acum. Progresele pe care le făcuseră în ultimele câteva zile se risipiseră. Le distrusese cu acele observații critice prin care voise să o ajute, dar pe care ea le pusese la inimă și pe care le privise doar prin prisma vechii lor relații. Era puțin probabil să poată spune acum ceva care să repare situația.

Se oferî din nou să o ajute la zugrăvit și, din nou, ea îl refuză.

- Atunci, ne vedem peste câteva săptămâni, spuse el. Când încercă să o îmbrățișeze, ea se ținu țeapănă. Te iubesc, Jess. Îi ridică bărbia cu mâna, astfel încât să o privească în ochi. Te iubesc, repetă el.

- Știu, șopti ea.

Privirea ei rece și tristă îi transmise lui Mick că nu îl credea. Nu întru totul. Și, din câte se părea, nu putea face nimic pentru a o convinge.

Jess era așa supărată pe sine însăși că permisesese ca tatăl ei să o prindă trăgând chiulul, încât, după plecarea lui, își dublă eforturile.

Lucră încontinuu în ceea ce ea numea acum camera galbenă, cea cu pereții însoriți, finisaje albe și covor albastru-închis. Mobilierul din această cameră era alb - un pat vechi de metal, o comodă de epocă, pe care se aflau o oglindă oblică și un lavoar, toate vopsite în alb. Găsise draperiile perfecte în dungi minuscule albe, galbene și albastre. Plapuma și pernuțele pentru scaune aveau dungi similare, dar și crenguțe cu flori galbene și albastre presărate pe fundalul materialului. Urma să arate extraordinar.

Tocmai terminase de vopsit ultima bucată de tâmplărie, când se trezi cu Abby acolo.

- O, îmi place, se entuziasmă sora ei. Arată atât de vesel.

- Stai să vezi draperiile și plapuma, spuse Jess bucurată de lauda lui Abby. Dacă vrei să arunci o privire, le-am pus în camera de alături până se duce mirosul de vopsea de aici. O să las fereastra deschisă, și ar trebui să fie în regulă până mâine-dimineață.

- Arată-mi-le, îi ceru Abby nerăbdătoare.

Jess o conduse în camera alăturată și îi arătă pachetele așezate unele peste celelalte lângă pat.

- Toate cuverturile, draperiile și pernele pentru ultimele trei camere sunt aici. Cele cu galben și albastru merg alături. Mai sunt turcoaz pentru camera din capătul holului și verde-închis pentru ultima cameră de la acest etaj.

Abby admiră toate lucrurile pe care Jess avuse timp să le aleagă.

- Chiar ai gusturi foarte bune. Fiecare cameră are propria personalitate.

- Asta sper și eu, confirmă Jess. Ezită o clipă, după care spuse: A fost tata pe aici mai devreme. Se întoarce în California.

- Știu. Mi-a spus și mie înainte să merg în oraș.

- Normal că se cară când sunt o mie de lucruri de făcut, spuse Jess.

Sora ei se încruntă când îi auzi tonul acuzator.

- Stai un pic, Jess. De câte ori s-a oferit el să ajute și de câte ori tu l-ai refuzat categoric?

- Bine, oftă Jess. Știu că ai dreptate, dar așa este întotdeauna. Mereu este pe picior de plecare.

- Așa este serviciul lui, sublinie Abby, pierzându-și răbdarea. De ce ești din nou supărată pe el? S-a întâmplat ceva când a venit aici?

Jess regretă că deschisese subiectul, însă acum recunosc:

- M-a luat tare, ca de obicei. M-a acuzat că irolesc timp și bani.

- De ce ar face asta? întrebă Abby nedumerită. Știe că ai muncit foarte mult.

- M-a prins uitându-mă printr-un cufăr vechi pe care l-am găsit în pod, în loc să lucrez aici. Mă dusesem acolo să văd de ce ar fi nevoie ca să adaug vreo două camere și băi la mansardă. Am văzut cufărul și am găsit o grămadă de chestii extraordinare în el. Așa că am stat acolo un pic mai mult decât ar fi trebuit. Și, ce-i cu asta?

- Dar înțelegi, sper, că ai un termen foarte scurt aici, spuse Abby.

- La naiba, nu și tu! izbucni Jess, începând să se enerveze. M-am săturat ca toată lumea să simtă nevoia de a-mi reaminti care este miza. Crezi că nu știu?

- Doar că uneori tu...

- Eu ce? Iau o pauză de zece minute? Mă așez să beau un pahar de ceai sau mă uit într-un cufăr vechi? Nu o să mă apăr în fața ta, a lui tata sau a altcuiva, strigă ea. Poate crezi că tu te ocupi de han pentru că așa a spus Trace, dar nu te ocupi și de mine.

Se răsuca pe călcâie și părăsi încăperea, lăsând-o pe Abby să se uite în urma ei. Coborî vijelios pe scări, luă cheile de la mașină din foaier și plecă. Habar nu avea unde se ducea, însă trebuia să plece de-acolo, departe de toate vocile care o judecau.

De obicei, când era într-o asemenea dispoziție, mergea la buni să caute înțelegere tăcută și sfaturi înțelepte, însă nu putea merge la ea acum, când Abby putea să apară acolo în urma ei. Când era vorba despre o ceartă între ea și sora ei, buni nu ar fi luat niciodată partea vreuneia din ele. Mai mult, ar fi fost atât de al naibii de imparțială și de rezonabilă, că Jess ar fi strâns din dinți pentru a nu țipa și la ea.

Pe măsură ce conducea de-a lungul țărmului, furia se potoli treptat, până ce începu să se gândească la Trace Riley și la rolul pe care îl juca el în povestea aceasta. Era vina lui că Abby îi stătea pe cap și din cauza lui tatăl ei o acuzase că irosea banii surorii sale.

Nu dură mult până se trezi că parchează în fața băncii. Fără să stea o clipă să se gândească, intră vijelios, trecu hotărâtă pe lângă Mariah Walsh, care fu evident surprinsă, și deschise, dintr-o mișcare, ușa de la biroul lui Trace.

- Asta trebuie să înceteze, îi spuse când el o privi circumspect.

- Mai bine ia loc și trage aer în piept, îi sugeră el.

Tonul lui calm o enervă și mai tare.

- Nici să nu îndrăznești să mă ieși de sus. Mi-a ajuns pe ziua de azi!

- Bine, spuse el încuviințând din cap. În regulă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Vreau ca Abby să dispară.

- Poftim? reacționează el evident șocat.

- Nu pentru totdeauna, ce Dumnezeu? îi expedie ea comentariul cu o fluturare a mâinii. Vreau doar ca tu să îi spui că se poate întoarce la New York. Dacă ajung să pierd hanul, atunci va fi numai vina mea. Nu mai vreau ca sora mea mai mare să fie amestecată în asta.

- Este prea târziu, spuse Trace cu încăpățănare. Știi care sunt condițiile asupra cărora am convenit, astfel încât banca să nu deschidă imediat procedura de executare silită.

- Eu nu am fost nici o clipă de acord cu nimic. Tu și consiliul ați decis ce ați vrut, tu ai târât-o pe Abby în asta, iar eu a trebuit să accept.

- Cam așa au stat lucrurile, confirmă el. Și, din câte știu, nu s-a schimbat nimic.

Jess văzu hotărârea din ochii lui și oftă. Se așeză, simțindu-se mai neajutorată decât fusese vreodată în viața ei.

- Nu ai lua măcar în considerație ideea ca altcineva să supravegheze afacerile financiare la han? Îți veni o idee, și chipul ei se luminează. Laila! Pune-o pe sora ta la conducere. Doar ai încredere în ea, nu-i așa? Iar banca nu s-ar putea împotrivi acestei opțiuni. Este soluția perfectă.

- Nu, spuse el sec.

– De ce nu?

– Abby rămâne.

– Ești doar încăpățânat, îl acuză ea, după care înțelese ce se întâmplă. Asta pentru că vrei ca ea să fie aici, nu-i așa? Vrei o a doua șansă cu ea.

– Este vorba doar despre afaceri, spuse el încordat.

Faptul că nu o putuse privi în ochi când zisese asta vorbea de la sine.

– Prostii, afirmă Jess. Vrei pur și simplu să mai tragi de timp ca să te poți combina iar cu ea. Mă întreb ce-ar spune tatăl tău dacă ar afla despre asta.

Trace o privi cu regret.

– Probabil ar fi cum nu se poate mai încântat. Sunt aproape sigur că el și sora mea s-au vorbit să mă cheame înapoi aici exact în acest moment ca să mă ocup de această problemă anume a băncii. Știau că asta avea să mă aducă în apropierea lui Abby.

– Glumești. Jess îl privi neîncrezătoare. Ar face ei asta?

– Sigur că da. Tatăl meu vrea să mă știe la casa mea, cu soție și copii, iar Laila știe că am iubit-o mereu pe Abby. S-a ivit ocazia, și iată-mă aici.

– Uau, familia ta este chiar mai prefăcută și mai tăcănită decât a mea. Abby știe?

– Cred că sora ta este fericit de străină de aceste subtilități și scheme – de ale lor, în orice caz. Cred că bănuiește motivele mele, însă nu are nici o dovadă concludentă în acest sens.

Jess se aplecă în față, distrasă pentru moment de la propriile probleme:

– Așadar, ai un plan?

– De ultima oară de când am văzut-o pe sora ta, când am lăsat-o la masă la Sally și am plecat valvârtej, planul meu este să o evit până mă liniștesc.

– De ce v-ați certat?

– Din cauza unor neînțelegeri, a lipsei de încredere, a incapacității iubirii de a depăși orice problemă... chestiile obișnuite în relații, spuse el sec.

- Cred că a fost o discuție pe cinste, replică Jess, încercând să și-o imagineze. Și erați la Sally.

Trace încuviință din cap.

- Înseamnă că întreg orașul a aflat deja, conchise ea. Asta nu ajută.

- Crede-mă că sunt conștient de asta.

- Chiar ai nevoie de un plan, îi spuse ea.

- Nu de la tine, răspunse el imediat. Cred că tu și Abby aveți suficiente probleme de rezolvat fără ca tu să încerci să coalizezi cu mine. Nu cred că ar aprecia că te-ai dat acum de partea mea.

- Nu m-am dat de partea nimănui. Nu este vorba decât despre rezolvarea problemelor dintre voi doi. Ceea ce ar fi bine să se întâmple. Tu ai fi fericit. Ea ar fi fericită. De fapt, cu puțin noroc, ar fi atât de fericită, încât nu mi-ar mai sta pe cap la han. Îi zâmbi radios. Dacă facem lucrurile cum trebuie, o să fie, cu siguranță, un câștig pentru toată lumea. Se ridică și merse către ușă. Te anunț când am găsit un plan.

- O, Doamne, Dumnezeu, oftă Trace.

- Pe Dumnezeu nu îl interesează nici cât negru sub unghie viața ta amoroasă, îi spuse ea zâmbind. Dar, din fericire pentru tine, pe mine mă interesează.

capitolul 9

Când Abby ajunse acasă, după ce se certase pe rând cu Trace și cu Jess, o găsi pe Carrie, cea mai energică din gemene, încercând să se cațăre pe balustradă, în ceea ce părea a fi o încercare de a merge pe ea ca pe sfoară. Buni și Caitlyn nu erau de văzut.

Abby simți cum îi îngheață sângele în vene când o văzu pe Carrie clătinându-se nesigură. Apăsă brusc pe frână, opri motorul și traversă în viteză peluza exact la timp ca să își prindă fiica înainte ca aceasta să dea drumul barei de care se ținea și să se ridice în picioare pe balustrada îngustă.

- Ce crezi că faci aici? o certă Abby, lăsând-o pe Carrie jos, pe podeaua verandei, după care se lăsă pe vine să o privească în ochi. Nu știi că nu trebuie să te cațări, mai ales nesupravegheată. Unde este buni?

- Înăuntru. Caitlyn s-a îmbolnăvit din nou, dar eu sunt bine, spuse Carrie mândră de sine.

Nu părea să își dea seama de cât de gravă fusese situația.

- Poate că te simți bine, dar nu ești sută la sută vindecată. Abby o privi cu severitate. Iar dacă te mai prind încercând să mergi pe balustradă, o să stai o zi întreagă închisă la tine în cameră.

Carrie o privi alarmată.

- Dar nu am ce să fac în camera aia. Nu sunt decât lucruri de băieți acolo. Nu am nici măcar televizor.

Abby nu avea de gând să dea înapoi de data aceasta. Carrie și Caitlyn erau destul de conștiente de pericolele din marele oraș - mașinile, persoanele necunoscute, degetele prinse în ușa liftului -, însă pericolele de aici erau noi și, evident, tentante. Prinzând bărbia lui Carrie în palmă, o privi în ochi și îi spuse:

- Tocmai de aceea, este o cameră perfectă pentru o fetiță care a fost pedepsită că a încălcat regulile. Înțelegi?

Ochii fetei se înnegurară.

- Vreau să merg acasă. Îmi place camera mea. Nu mai vreau să stau aici.

Abby o înțelegea perfect. Nu ar fi deranjat-o să se afle și ea în camera ei, în apartamentul ei, cu viața ei, însă, pentru moment, nici nu se putea pune problema. Iar faptul că Jess nici măcar nu aprecia sacrificiul pe care îl făcea o exaspera. Întreaga scenă de la han fusese nedreaptă. Nu era ca și cum ea ar fi fost cea care crease situația asta. Ea nu făcuse decât să îi sară în ajutor suorii sale.

Pe undeva, știa că ieșirea lui Jess nu avea nici o legătură cu ea. Fusese o reacție la discuția pe care o purtase înainte cu Mick. La critica inoportună din partea lui

Abby. Cele două incidente se suprapuseseră și o făcuseră să explodeze.

Simți dintr-odată o mângâiere ezitantă pe obraz.

- Mami, ești tristă? întrebă Carrie îngrijorată. Nu am vrut să te supăr.

- Nu este vina ta, scumpa mea. Mami a avut o zi lungă.

- Mai lungă decât a mea? se minună Carrie.

- La fel ca a ta, zise Abby amuzată. Doar că eu am avut mult mai multe de făcut.

- Crezi că eu și Caitlyn ne vom simți suficient de bine încât să mergem să mâncăm înghețată mâine? întrebă ea cu speranță în glas.

- Cel mai probabil, poimâine, îi spuse Abby.

- Dar mă simt bine acum, protestă Carrie. Doar Caitlyn mai este bolnavă. Tu poți sta cu ea, pot merge cu domnul Riley. Oricum, am câștigat. Am avut cele mai multe bubițe.

- Când vom merge, vom merge împreună, răspunse Abby. Trebuie să ai răbdare.

În ceea ce o privea, îi trebuiau nervi de oțel, deoarece, cu cât petrecea mai mult timp în compania lui Trace, cu atât afla mai multe despre greșelile și presupunerile nepotrivite pe care le făcuseră amândoi și cu atât era mai tentată să lase trecutul în urmă și să fie mai deschisă către ceea ce i-ar putea aduce viitorul. Iar asta, știa cu toată ființa ei, era o perspectivă periculoasă.

Trace nu dormise toată noaptea. Primise un telefon pe mobil pe la patru după-amiaza de la unul dintre clienții săi obișnuiți. Se deschisese o porțiță neașteptată de reclamă într-o publicație comercială și aveau nevoie de ceva de la el în douăzeci și patru de ore pentru a putea profita de ocazie. El fusese de acord să se ocupe.

Lucrase fără oprire toată noaptea, folosind lucrările pe care le realizase mai demult pentru o campanie orientată către client, iar după aceea combinase ceea ce avea

deja cu noul slogan și cu textul care fusese creat pentru acest public profesionist anume.

Nu părea să știe de ce nu ieșise cum ar fi vrut. Poate era epuizat. Poate era din cauză că vorbele spuse în cearța cu Abby i se derulau la nesfârșit în minte, de parcă ar fi fost înregistrate pe un disc mintal. Sau poate că era din cauză că nu mai lucrase deloc la design în ultimele săptămâni. Uneori, o pauză atât de lungă era suficientă pentru a-i afecta concentrarea și ritmul.

Încetă să mai încerce să înțeleagă care este problema în jur de ora nouă dimineața și își făcu încă un ibric de cafea. Poate creierul lui nu funcționa la capacitate maximă, dar măcar era cât se putea de treaz. Pentru că nu avea în frigider decât un cofraj de ouă, o cutie de brânză și niște margarină, prepară o omletă, aruncă în ea o felie de brânză și măncă stând în picioare lângă blatul de bucătărie, cu privirea fixată pe lucrarea sprijinită de canapeaua din celălalt capăt al camerei. Ceva nu era cum trebuia, dar nu își putea da seama ce anume. Îl înnebunea.

Poate că era combinația de culori, conchise el, după care spală farfuria și se duse înapoi la computer. Mai schimbă ceva, studie rezultatul, apoi modifică iar un pic. Arăta mai bine, dar tot nu îi sărea în ochi, așa cum știa că era nevoie. Putea să îi trimită un e-mail clientului să ceară și o altă opinie, dar îi displăcea să arate o lucrare de care nu era el însuși mulțumit.

Oftă și decise să facă un duș. Poate că asta avea să completeze ce începuse cafeaua și urma să îi dea o perspectivă proaspătă.

În cele din urmă, apa caldă ce-i curgea pe umeri înlătură tensiunea din mușchi, iar jetul final de apă rece ca gheața aruncat pe față îl revitalizează. Se întoarce în birou în alți blugi și o cămașă curată, când cineva ciocăni la ușă.

- Trace, ești acasă? întrebă tatăl lui impacientat. Deschide ușa sau chem pe cineva să o spargă.

Alarmat, Trace deschise și își privi tatăl uimit.

- Ce, Dumnezeu, s-a întâmplat?

- E mult trecut de ora dimineții, într-o zi de lucru. Nu ai venit la serviciu. Nu ai sunat. Ce să cred? Poate ai fost omorât în pat.

Trace îl privi, nevenindu-i să creadă.

- Sunt mulți criminali prin Chesapeake Shores?

Tatăl lui ridică din sprâncene la această încercare de glumă.

- Nu e niciodată prea târziu pentru o premieră. Ai speriat-o de moarte pe mama ta.

- De ce? Nu mă aștepta la lucru, nu?

- Nu, însă am sunat-o când am văzut că nu apari. Mă gândeam că poate ai trecut pe-acasă.

- Așa că, firește, acum este și ea cum nu se poate mai îngrijorată.

Trace își dădu seama că avea să-i ia ceva timp să se obișnuiască să dea socoteală pentru timpul lui, după ani întregi în care nu răspunsese decât față de sine.

- Tată, îmi pare rău că nu am venit la lucru. A apărut un proiect urgent ieri după-amiază și am stat treaz toată noaptea să lucrez la el. Trebuie predat în câteva ore. Înainte ca tatăl lui să apuce să răspundă, ridică mâna. Nu am nici o scuză. Ar fi trebuit să o sun pe Mariah.

- Da, ar fi trebuit, mormăi tatăl său, deși era mai calm. Mai bine o sun pe mama ta să îi spun. Scoase mobilul, sună, după care îi întinse telefonul lui Trace. Vrea să te audă și ea.

- Bună, mamă.

- Chiar trebuie să fii mai atent, îl certă ea. Tatăl tău a fost înnebunit.

- Știu. Nu se va mai întâmpla.

- Ești sigur că ești bine? Nu inventezi ca să mă liniștești pe mine, nu?

- Sunt cum nu se poate mai bine.

- Atunci, te aștept la cină într-una din serile astea, ca să te pot vedea și să mă asigur eu însămi că ești bine.

- Sigur. Te sun mai târziu să stabilim. La revedere, mamă!

Închise telefonul și se întoarse să îi dea telefonul tatălui său, însă acesta nu mai era de văzut. Trace îl găsi în atelierul lui, uitându-se pe ecranul computerului.

- Tu ai făcut asta? întrebă el.

- Eu, recunosc Trace, așteptând criticile inevitabile.

- Este o reclamă bună, recunosc tatăl lui, pe un ton înciudat.

- Mulțumesc.

Tatăl său studie reclama mai atent, după care spuse:

- Ar fi bun un pic de contrast.

Trace fu surprins de această observație. Se aplecă peste umărul tatălui său.

- Ce vrei să spui?

- Uite aici, acest gri intră direct în fundal. Nu sare în evidență suficient, așa mi se pare mie. Dar tu ești expertul.

Trace analizează detaliul pe care îl remarcase tatăl lui și își dădu seama că avea perfectă dreptate. Cuvintele, într-o nuanță neutră de gri, nu săreau suficient în ochi pe fundalul albastru. Ar fi trebuit să fie negre sau poate chiar bleumarin. Roșu ar fi fost chiar și mai îndrăzneț.

- Ai ochi buni, tată, spuse el. M-am uitat la asta două ore și nu mi-am dat seama ce nu mergea.

- Probabil că supraanalizai, zise tatăl lui. Bine, acum, că te știu bine, mă întorc la bancă. Cineva trebuie să mai și muncească astăzi.

- Vin și eu mai târziu, promise Trace. Imediat ce lucrarea primește OK-ul clientului.

- Ia-ți liber astăzi, spuse tatăl lui. Dacă vrei să faci ceva, treci pe la han și vezi cum stau lucrurile, vezi dacă Abby reușește să pună facturile în ordine.

- Ești atât de previzibil, îl acuză Trace.

Tatăl lui încercă să ia o față inocentă, însă nu ținu cu Trace.

- Habar n-am ce vrei să spui, susținu el. Supraveghearea lui Abby ține de sarcina ta. Dacă vrei să devină altceva depinde numai de tine.

- O să-ți amintesc asta data viitoare când vrei să ne aduci împreună, spuse Trace zâmbind cu toată gura. După aceea, îl conduse la ușă. Mulțumesc că ai trecut pe-aici, tată, și nu doar ca să vezi ce fac. Chiar m-ai ajutat foarte mult adineauri.

În momentul în care spuse aceste cuvinte, văzu sclipirea de adevărată bucurie din ochii tatălui său și își dădu seama că, în ciuda afinității sale rigide pentru cifre și succes în afaceri, Lawrence Riley avea și el nevoie de câte o încurajare, ca toți ceilalți.

Abby se apropie de han agitată. Nu știa în ce dispoziție avea să o găsească pe Jess în acea după-amiază și nu avea deloc chef pentru vreo altă ceartă. Din fericire, mașina surorii sale nu era de văzut. Deși se simți ușurată, Abby se întrebă, totuși, de ce nu se află înăuntru, muncind din greu.

Își folosi cheia ca să intre, își turnă o ceașcă din cafeaua pe care se părea că Jess o pregătise mai devreme, după care intră în birou. Mai multe facturi nedeschise erau aruncate pe birou. Oftă și se apucă să le sorteze, făcând grimase când văzu sumele pentru acele draperii și lenjerii frumoase pe care Jess le cumpăraseră. Era limpede că bunul-gust nu era ieftin și că nici una dintre discuțiile pe care le purtaseră despre reducerea costurilor nu ajunsesese la Jess. Abby știa că avea să fie nevoită, din nou, să încerce să o convingă să facă economii.

Scria cecuri de ceva vreme, când îi sună telefonul mobil. Uitându-se la ecran, văzu că era fostul său soț și se strâmbă. Se aștepta să primească acest apel. Wes fusese plecat când venise ea la Chesapeake Shores. Îi lăsase mai multe mesaje, ca să știe unde erau fetele, însă nu urma să fie prea fericit să afle că nu aveau să revină la New York până la finalul săptămânii.

- Bună, Wes, ce faci? răspunse ea, încercând să-și însușească un pic de entuziasm în voce. Cum a fost călătoria?

- Lungă, spuse el. Mă bucur că am ajuns acasă.

- Ai primit mesajele mele?

- Da, însă nu am înțeles mare lucru din ele. M-am prins că mergi să faci o vizită la Chesapeake Shores, însă de ce ești în continuare acolo?

- Poveste lungă, niște probleme de familie de care trebuie să mă ocup. Chiar nu voia să îi povestească despre asta fostului ei soț. El nu avusese niciodată prea multă răbdare cu Jess. Considera că Abby este mult prea tolerantă cu greșelile ei. Asemenea lui Mick, credea că asprimăa este răspunsul pentru ceva ce Abby știa că necesita, de fapt, compasiune.

- Dar vă întoarceți până vineri, nu-i așa? Mi-a fost dor de fete. Abia aștept să stau cu ele.

- Din păcate, nu, spuse ea. Chiar nu pot pleca de aici. Trase aer în piept și îi propuse altceva. Însă ești mai mult decât bine-venit aici. Este suficient loc în casă.

- Haide, Abby, știi că este o idee foarte proastă. Întreaga ta familie mă învinovățește pentru divorțul nostru.

- Ba nu, ripostă ea. Le-am spus mereu că este vina mea, că eu am fost cea care nu a dedicat suficient timp și atenție căsătoriei noastre.

- Ceea ce nici unul nu a crezut vreo clipă, o contră el. În nici un caz Mick. Mi-a zis el vreo două când a aflat. Aș prefera să nu am parte de o nouă prelegere din partea lui.

- Mick este în California, și știi că buni nu ar spune niciodată vreo vorbă rea despre tine. Te adoră. Iar fetele ar fi în al nouălea cer dacă ai veni aici. Nici n-o să stau prea mult prin preajmă, ca să nu fie neplăcut pentru tine. Vei avea gemenele doar pentru tine. Ar fi ca și cum le-ai duce în vacanță. De fapt, dacă vrei, puteți merge la Ocean City o zi.

Așteptă, în timp ce el cumpănea decizia, însă știa care avea să fie răspunsul lui. Până la urmă, Wes era un tată extraordinar, care își adora fiicele. Nu ar fi lăsat supărarea lui pe ea sau pe situație să îl împiedice să le vadă.

- Ajung sâmbătă dimineață, spuse el într-un final. Însă aș prefera să nu stau la voi acasă. În ce stadiu e hanul? Aș putea sta acolo.

- De fapt, nu este deschis încă. Este în renovare, așa că ori stai la noi acasă, ori găsești un hotel în vreun orășel din apropiere. Pot să dau câteva telefoane dacă vrei.

- Nu are sens. O să stau cu tine și cu fetele. Dar o să te întorci la New York, totuși, înainte de următoarea mea vizită programată, nu-i așa?

- Nu cred, zise Abby. Voi mai sta aici cel puțin câteva săptămâni.

Se lăsă o tăcere care păru să durează o veșnicie, în timp ce Abby aștepta reacția lui.

- În cazul acesta, fetele se vor întoarce la New York cu mine, spuse el pe un ton care nu lăsa loc de discuții. O să chem bona aici și mă voi ocupa eu de ele seara și la sfârșit de săptămână, până te întorci.

- În nici un caz, spuse Abby fără să stea pe gânduri. Nici ea nu voia să i se răpească timpul cu fetele, care oricum se simțeau bine aici.

- Bine, dar eu nu pot face naveta la Maryland o dată la două săptămâni, spuse el pierzându-și răbdarea. Și nici nu le poți trimite aici singure cu avionul.

- Sigur că nu.

- Atunci, spune-mi tu cum ar trebui să procedăm. Până acum, noi doi am reușit să ne descurcăm civilizat cu această custodie, însă nu voi renunța la timpul meu cu fetele.

- Wes, nu este vorba despre asta, susținu ea. Mă ocup de ceva aici. Am nevoie de înțelegerea ta câteva săptămâni, nu pentru totdeauna. Nu poți face atâta lucru?

El rămase tăcut atât de mult timp, încât ea se gândi că nici nu avea să mai răspundă, însă în cele din urmă el spuse:

- Vorbim despre asta când ne vedem. Nu vreau să fiu absurd.

Abby oftă ușurată. Asta era problema cu Wes: el nu voia niciodată să fie absurd. De aceea divorțaseră în cele din urmă. Abby văzuse cât de nefericit era el din cauza orelor prelungite pe care ea le petrecea la birou, însă nu ceruse niciodată ca lucrurile să se schimbe. Într-o zi,

îți atinsese pur și simplu limita și ceruse divorțul. Singurul lucru care o mirase pe Abby fusese că așteptase atât de mult.

- Mulțumesc, Wes.

- Am de gând să iau avionul devreme, dar te sun dacă intervine ceva. Altfel, așteaptă-te să fiu acolo în jur de ora zece.

- Bine, ne vedem atunci. Călătorie plăcută!

Abia închisese telefonul, când își dădu seama că nu era singură. Ridică privirea și îl văzu pe Trace stând în pragul ușii. În locul costumului și al cravatei cu care se obișnuise să îl vadă, acum purta niște blugi tociți și un tricou bleumarin care îi scotea în evidență pieptul lat și brațele bine lucrate. Părul ciufulit de vânt îi spunea că venise pe motocicletă. Acesta era bărbatul atrăgător și rebel de care se îndrăgostise cu ani în urmă, cel după care își pierduse mințile.

- De câtă vreme ești aici? îl chestionă ea iritată.

- Suficientă cât să îmi dau seama că fostul tău soț nu este fericit că fetele stau aici.

- Se descurcă el, spuse ea încordată.

- Îmi pare rău, Abby, zise el cu un aer vinovat. Nu m-am gândit nici o clipă ce ar putea însemna să îți separi copiii de tatăl lor câtă vreme ești aici.

- Sunt multe la care nu te-ai gândit când vine vorba despre mine, replică ea. Uite ce-i, nu am dispoziția pentru încă o discuție de suflet cu tine. Ai venit aici cu vreun motiv anume?

- Verificare de rutină, susținu el. Vreau doar să mă asigur că toți creditorii voștri sunt mulțumiți.

- Va trebui să îi întrebi pe ei cum se simt. Dacă vrei, de fapt, să afli este dacă i-am plătit, răspunsul este da. Scoase plățile ipotecare și de credit din teanc și i le întinse. Poftim, scutește-mă să mai plătesc și două timbre.

- Ce economicos din partea ta, comentă el.

- Respect doar instrucțiunile de a ține cheltuielile în frâu.

- Unde este Jess? întrebă el.

Întrebarea era complet previzibilă și rezonabilă, însă Abby nu era prea fericită cu răspunsul pe care trebuia să i-l dea.

- Habar n-am. De ce? Ai vorbit cu ea ceva?

- Am presupus doar că muncește din greu.

De data aceasta, era rândul lui Abby să zâmbească sarcastic.

- Ți-aș sugera să nu uiți să-i spui asta și ei. Mi-am luat o papară data trecută când i-am spus-o eu. Se pare că are propriul stil de a jongla cu responsabilitățile și nu îmi apreciază intervențiile.

Trace întoarse scaunul de lângă birou invers și se așeză călare, cu fața către spătar.

- Discuția asta nu a avut, cumva, loc ieri pe la ora asta?

- Ba chiar atunci? De ce?

- Deoarece, cincisprezece minute mai târziu, a dat buzna în biroul meu și m-a făcut cu ou și cu oțet. Mi-a mai spus, destul de empatic, și că vrea să scape de tine.

Abby știa că Jess se înfuriase, dar nu se aștepta să fi mers atât de departe. Era, totuși, curioasă să știe cum reacționase Trace.

- Presupun că tu ai refuzat.

- Desigur.

Abby scutură din cap.

- Deci, între noi fie vorba, noi doi am adus-o pe sora mea în pragul nebuniei. Din cauza ta, fostul meu soț este complet bulversat. Mulțumit?

- Nu tocmai, admise el. Dar aș fi dacă ai veni cu mine la o plimbare pe plajă.

- Și să plec de la birou în mijlocul unei zile de lucru? Întrebă ea sarcastică, prefăcându-se șocată. Dacă mă prinde șeful meu?

- Este ideea lui. Mai mult, o să câștigi foarte, foarte multe puncte bonus din partea lui.

Se lăsă pe spate și îl studie.

- Ești într-o dispoziție stranie astăzi. Ce se întâmplă?

- Șeful meu mi-a permis să trag chiulul astăzi. Mai mult, m-a încurajat să fac asta. Ba chiar mi-a ales și partenera de joacă, în caz că te întrebai.

- Tatăl tău te-a trimis aici, să mă inviți la o plimbare pe plajă?

Abby abia își putu reține râsul.

- Nu mi-a dat toate detaliile. Plimbarea a fost ideea mea. O privi în ochi până ce aerul din încăpere începu să sfârâie de-atâta tensiune. Te interesează?

„O, Doamne, da”, spuse cu fervoare o voce în mintea ei. Din fericire, singurul cuvânt care îi ieși pe gură fu un „OK”.

- Entuziasmul tău mă copleșește, spuse Trace amuzat.

Ea ridică din umeri, hotărâtă să nu îl lase să vadă cât de mult o afecta partea lui jucăușă.

- Mergem doar la plajă, nu la altar.

- Vrei să facem asta, în schimb? se înflăcăra el.

Abby se încruntă.

- Nu, nu vreau, spuse ea, mândră de sine că vocea nu trăda faptul că era mult prea intrigată, totuși, de această idee.

- Refuzul tău a fost un pic forțat. Un simplu nu era suficient.

- Ai cea mai mică idee cât de exasperant ești? Întrebă ea, luându-și jacheta.

- Nu, dar sunt sigur că te vei bucura să îmi spui tu, replică el, așezându-i jacheta pe umeri.

Atingerea lui o înfioră. Îi mai spuse și că era o idee proastă să facă această plimbare. Era, probabil, o idee proastă să petreacă, în general, timp alături de Trace.

Dar, totuși, se gândi ea, în timp ce traversau împreună peluza, nu era nici pe departe cea mai proastă idee pe care o avusese ea vreodată. Mai mult, când el îi întinse mâna să o ajute să coboare stâncile, pentru a ajunge pe nisipul bătătorit, Abby simți cum începea să se înmoaie pe dinăuntru. Dintr-odată, nu se putea abține să simtă că nu era exclus ca această plimbare pe plajă, mâna

în mână cu acest bărbat, să fie poate tocmai cel mai bun lucru pe care îl făcuse ea de ani întregi.

capitolul 10

Un lucru pe care Trace îl apreciaше mereu la Abby era că nu simțea nevoia să umple fiecare moment de tăcere cu vorbărie lipsită de sens. Cum îi ținea mâna prinsă într-a lui, în timp ce își făceau drum de-a lungul unei fâșii de plajă care fusese îngustată de eroziunea malului, își ridică fața către soare și adulmecă aroma sărată a aerului. La mulți kilometri în inima ținutului – pe dealurile și în munții Virginiei de Vest, în Maryland și Pennsylvania –, majoritatea afluenților care se scurgeau, în cele din urmă, în golf veneau ca izvoare și șuvoaie de apă dulce, însă apa sălcie din Atlantic era încă predominantă aici. Trace adorase dintotdeauna aroma aceea inconfundabilă, gustul pe care îl lăsa pe limbă... sau pe pielea lui Abby, după ce înotaseră.

Pentru prima oară de când revenise la Chesapeake Shores, se simțea absolut și complet în largul său. Aici, la malul apei, nu simțea deloc presiunea de a lucra pentru tatăl său, nimic din stresul respectării termenelor de predare a reclamelor. Nici nu avea acel sentiment neclar de disconfort, acea senzație de stinghereală care îl izbea uneori la New York, de parcă s-ar fi forțat să se adapteze la un stil de viață și un ritm care nu prea i se potriveau.

– Ești încruntat, remarcă Abby. Ce se întâmplă?

– Serios? Asta-i ciudat, pentru că tocmai mă gândeam cât de în largul meu mă simt aici.

De data aceasta, se încruntă ea.

– Și nu te simți la fel la New York? întrebă aproape acuzator.

Trace simți numaidecât capcana.

– În marea parte a timpului, iubesc New Yorkul. Îmi place munca mea de acolo. Nu vreau să o schimb, în nici un caz pentru a lucra într-o bancă. Însă aici... Arată,

cu mâna liberă, către întregul peisaj natural extraordinar. Aici, mă simt ca acasă. Cred că la fel te simți și tu. Nu mai ții minte cât de mult timp petreceam pe apă pe-atunci? O privi îndelung în ochi. Zile lungi și leneșe și nopți fierbinți.

Spre ușurarea lui, îi luă în serios întrebarea și nu sări la gâtul lui. Și nici nu se încordă toată din cauza tonului insinuant. Părea, pur și simplu, căzută pe gânduri.

- De fapt, cred că știu ce vrei să spui, recunosc eu într-un final. Așa m-am simțit și eu când am coborât prima oară din mașină, în seara în care am ajuns aici cu fetele. Am văzut-o pe buni, am respirat aerul, am auzit valurile... Asta este acasă. Mi-am dat seama de cât de mult îmi lipsise. Se întoarse și îl privi sfidător. Nu că aş vrea să locuiesc din nou aici.

- Idem, spuse el, fără a se mai obosi să o provoace, cu toate că se întreba dacă nu ar fi chiar bine să locuiască aici, după voia lor. Cu siguranță, ea reușise ceea ce își propusese în lumea financiară. Din ce auzise, era o directoare de portofoliu foarte respectată și lucra pentru una dintre cele mai bune firme de brokeraj. Îi văzuse, din când în când, numele în paginile de business din *New York Times* și *Wall Street Journal*. Se simțise plin de mândrie pentru realizările ei la vederea articolelor. Cu toate calificările ei, ar fi putut lucra cu succes la oricare dintre sucursalele lor. Cât despre el, avea o grămadă de contacte și un cuvânt de spus în lumea designului. De ce să nu poată face asta și să aibă și acest stil de viață, în același timp? Din punctul lui de vedere, merita să se gândească la asta. Dar se îndoia că Abby ar fi de acord. Nu pentru moment, cel puțin.

- Cât de repede crezi că te vei întoarce la New York? îl întreabă ea, dovedindu-i că nu se înșelase. Pentru ea, acest loc era, în mod evident, numai o abatere temporară - chiar inoportună -, în nici un caz o destinație.

- M-am înțeles cu tatăl meu că voi sta timp de șase luni, spuse el.

- Ai făcut vreun progres cu încercarea de a-l convinge că Laila este cea care ar trebui să se afle în acest post?

- Înainte, trebuie să îl conving că eu sunt persoana nepotrivită pentru post, spuse el. Cred că am făcut ceva în acest sens chiar astăzi.

- Serios? Cum așa? Pentru că ai fost prea dornic să accepți oferta lui de a trage chiulul?

- Nu, chicoti Trace. El chiar conta pe asta. Cred că, în momentul de față, dorința lui ca eu să am o familie este mai mare decât aceea de a mă vedea în lumea bancară.

- Adică?

Ea îl privi nedumerită.

- Tu, spuse el, savurând nuanța rozalie care îi coloră obrazii. Acum o sută de ani, i-ar fi făcut deja o ofertă lui Mick, pentru a bate palma. Zi mersi că trăim în vremuri moderne.

- De ce și-ar imagina tatăl tău că noi doi putem avea un viitor împreună?

- Pentru că avem un trecut, îi aminti el. Ești din nou singură. Ai două fete care au nevoie de un tată...

- Dar ele au un tată, îi reaminti Abby.

- Da, normal că au. Încerc doar să îți spun cum funcționează mintea lui Lawrence Riley.

Ea îl privi pieziș.

- Ei bine, în caz că îți vin și ție idei, reține că nu sunt în căutarea unui soț. Nu m-am descurcat prea bine cu ultimul. Sunt dependentă de muncă, iar asta nu mă face o soție prea bună. De fapt, am eșuat lamentabil în acest rol.

Trace o privi amuzat.

- O să îi transmit tatălui meu toate aceste informații, deși ceva îmi spune că nu se va lăsa descurajat așa ușor.

- Atâta vreme cât te lași tu, nici nu mai contează, spuse ea.

Era atât de serioasă, atât de hotărâtă să îl convingă, încât Trace nu se putu abține. Se aplecă și o sărută. Se gândise că avea să fie un sărut rapid, că doar avea să-și treacă buzele peste ale ei, însă gura ei era atât de plăcută,

atât de acasă sub a lui, încât reveni pentru a primi mai mult.

Până reuși să se tragă de lângă ea, rămăseseră amândoi fără suflu, iar Abby avea o expresie amuzată pe chip.

- De ce ai făcut asta? îl întrebă ea, dându-și cu mâna peste buze, de parcă ar fi vrut să șteargă sărutul lui. Mai ales după ce ți-am spus ce partidă rea sunt?

El își îndesă mâinile în buzunare, pentru a se asigura că nu se întindeau iar după ea. Ridică din umeri.

- Mi s-a părut o idee bună pe moment.

- Să știi că nu a fost, îi spuse ea. Avea o mină aprigă, însă vocea avea o căldură care o dădea de gol.

Trace se consolă cu acea căldură. Foarte rar, Abby își lăsa vulnerabilitatea să iasă la suprafață într-un mod subtil, iar Trace și-ar fi dorit atunci să-i sară în ajutor și să o protejeze. Era o dorință care intra, de obicei, în contradicție cu setea lui de a o poseda.

Buzele i se deschiseră într-un zâmbet.

- Cred că va trebui să așteptăm și să vedem care din noi a avut dreptate.

Era destul de sigur că această așteptare avea să presupună și multe alte săruturi experimentale.

Abby era încă tulburată de sărutul lui Trace când flutură din mână în semn de bun-rămas, pentru a reveni la han. Chiar și genunchii potrivnici îi tremurau încă, ceea ce era ridicol.

- Interesant, strigă Jess de pe verandă. Vin acasă și văd că doi dintre cei mai severi supraveghetori ai mei lipsesc. Să vezi și să nu crezi! Descopăr că s-au zbenguit pe plajă.

- N-a fost nici o zbenguială, spuse Abby tăios.

Voise să treacă pe lângă sora ei și să evite orice alte astfel de observații, însă Jess se ridică și o urmă înăuntru.

- Deci? Ce se întâmplă cu tine și cu Trace? întrebă Jess, aplecându-se peste masa din bucătărie, în timp ce Abby încerca să își toarne un pahar cu ceai rece cu mâinile încă tremurându-i.

- Nimic, spuse Abby, după care luă o înghițitură din lichidul rece, în speranța că avea să-i răcorească poftel fierbinți. Degeaba însă. Și nici nu o ajută să tragă de timp.

- Nu te uita așa la mine. A fost un sărut pe toată cinstea pe plajă. De-aici părea că iese fum.

Abby o privi consternată.

- Ne-ai spionat?

- În nici un caz nu v-am spionat. Am ieșit să vă caut. Când am ajuns pe plajă, v-am văzut, am făcut cale întoarsă și m-am dus pe verandă să vă aștept. Zâmbi cu toată gura. Mă gândeam că va fi amuzant să văd cum încerci să explici ce s-a întâmplat.

- Mă bucur că mă consideri atât de amuzantă.

- Nu pe tine, o corectă Jess. Ci situația. Arată foarte asemănător cu vara aceea de-acum zece ani, când voi doi vă furișați. Și atunci erai pe altă lume. Îți imagineai că nimeni nu știe ce se întâmplă. La naiba, nu aveam decât doisprezece ani și mă prinsesem. Voi doi erați nebuni unul după celălalt. Încă sunteți, din ce văd eu. O împunse pe Abby în coaste. Mi se pare drăguț.

- Nu este drăguț. Este la fel de sortit eșecului ca atunci.

- De ce? Adică, înțeleg oarecum de ce ai plecat atunci. Îți urmai visurile, deși n-o să înțeleg niciodată de ce ai considerat că, mai important decât un bărbat ca Trace, este să muncești până la epuizare. Dar asta a fost atunci. Acum, ai succes. Îți poți exprima intențiile. Dacă îl vrei pe Trace în viața ta, nimic nu te poate opri.

Abby oftă și își trase un scaun de la masă. Dacă o asculta pe Jess, un viitor cu Trace părea atât de rezonabil, atât de posibil, însă știa ea mai bine.

- Haide, Jess, știi că nu este ușor. Uită-te cât de tare am dat-o în bară în căsnicia mea cu Wes, iar el este, probabil, cel mai înțelegător și mai nepretențios bărbat de pe pământ. Nici un bărbat nu va suporta programul meu de lucru, stresul cu care vin acasă la sfârșitul zilei.

- Atunci, lucrează mai puțin, spuse Jess. Schimbă ceva.

- Nu este genul ăla de serviciu. Piețele se mișcă prea rapid. Dacă nu sunt pe fază, pot risca economiile de-o viață ale cuiva.

- Și chiar îți place să lucrezi într-o astfel de oală sub presiune?

Abby încuviință din cap.

- De cele mai multe ori, îmi place la nebunie.

- De cele mai multe ori. Dar în celelalte dăți?

- Atunci, îmi doresc și eu ceea ce-și dorește orice femeie - o casă, o familie, un bărbat cu care să îmi împart viața, recunosc eu, după care adăugă: Doar că nu văd cum aş putea avea toate astea.

- Faci parte din familia O'Brien, îi aminti Jess. Poți face orice îți propui. Nu asta ne-au învățat buni și Mick?

- Ba da, însă tata ne-a arătat că asta are prețul său. Succesul la costat relația cu mama. Poate că cei din familia O'Brien nu pot avea chiar totul.

Jess se încruntă.

- Ce părere are mama despre atitudinea ta fatalistă? Sau ea este cea răspunzătoare pentru ea?

Abby o privi surprinsă.

- De ce ai crede că mama m-a influențat în privința relațiilor?

- Îmi poți spune cu toată sinceritatea că nu te-a influențat? Ești singura dintre noi cu care stă de vorbă, așa că, probabil, ți-a împuiat capul cu toate reproșurile amare pe care le are față de tata.

- Nu mai mult decât ai făcut-o tu, spuse Abby cu blândețe.

Jess tresări când înțelese aluzia.

- Probabil ai dreptate. Am propriile probleme cu tata. Ezită o clipă, după care întrebă: Serios, nu ți-a povestit niciodată mama ce s-a întâmplat atunci?

- Nu este evident? replică Abby. Tata era plecat prea mult. Ea nu a mai putut suporta.

- Dar nu l-a părăsit doar pe el, ne-a abandonat și pe noi, protestă Jess. Eram copiii ei. Nu făcuserăm nimic rău să merităm asta.

Abby se încruntă, amintindu-și discuția pe care o purtase cu mama ei în ziua în care aceasta plecase și promisiunea că avea să se întoarcă după ei.

- Nu, întotdeauna a dorit ca noi să mergem la New York să trăim cu ea.

- Și ce s-a întâmplat? întrebă Jess. De ce nu venea să ne vadă decât atunci când avea ea chef?

- Nu știu, recunosc Abby.

Subiectul era prea sensibil și nu îl mai atinsese. Pentru ea, era suficient că Megan revenise în viața ei, însă înțelegea de ce lipsa unui răspuns la această întrebare o măcina pe Jess.

- Păi, asta e, spuse Jess. Am supraviețuit. Este ceea ce contează, nu?

Încercarea de a-și bagateliza durerea nu ținu. Abby se pregătea să discute despre asta, însă Jess flutură din mână cerându-i astfel să renunțe.

- Las-o baltă! Ne îndepărtăm de subiect. Te convingi singură că nu va merge cu Trace, când ați putea avea ceva extraordinar. Nici măcar nu încerci. Mi se pare, pur și simplu, o greșeală.

Abby nu prea putea nega faptul că Jess o descriese perfect. Chiar era fatalistă. Experiența o învățase că nu era făcută pentru căsnicie. Pentru că nu îi plăcea să eșueze, nu vedea nici un motiv pentru care s-ar pune din nou în acea poziție, nici măcar pentru Trace, care îi tulbura hormonii, amintindu-i cât de bine se simțiseră cândva împreună.

Lăsă pe masă paharul gol și se ridică.

- Hai să lăsăm discuția asta pe altă dată, spuse ea. Am de lucru, și tu la fel.

Jess o privi dezamăgită, după care ridică din umeri.

- Cum vrei. E viața ta.

- Da, așa este.

Reveni în birou, la hârțogăraia stivuită pe masă, și nu putu să nu se întrebe dacă alegerile pe care le făcuse în toți acești ani, prioritățile pe care și le impusese erau chiar atât de bune cum își imaginase ea. Poate că, asemenea tatălui său, pierdea mai mult decât câștiga. Se întrebă dacă Megan simțea vreodată asta cu privire la decizia de a-și părăsi familia.

Carrie și Caitlyn săreau efectiv în sus de bucurie sâmbătă dimineață, în timp ce își așteptau tatăl să sosească.

- Cât mai durează, mami? întrebă Carrie. Ar fi trebuit să fie deja aici.

Abby oftă.

- Nu mai durează mult. A sunat acum câteva minute și a spus că aproape a ajuns la Chesapeake Shores.

- Îl văd, îl văd! exclamă Caitlyn, arătând către un nor de praf care se ridica în depărtare, pe șosea.

- Și eu îl văd, strigă Carrie, alergând pe scări în jos și îndreptându-se către aleea de la intrare.

- Așteaptă aici, îi ceru Abby. Nu ai voie să ieși pe alee până nu a oprit mașina. Ne-am înțeles?

- Da, mamă, spuse Caitlyn, deși rămase la marginea peluzei, cu sora ei țopăind nerăbdătoare lângă ea.

Imediat ce mașina închiriată de Wes se opri, se duseră glonț la portiera șoferului, pe care o deschiseră larg. Wes abia apucă să își descheie centura de siguranță înainte ca amândouă să încerce să îi sară în brațe.

În ciuda zborului și a drumului cu mașina, arăta de parcă tocmai ieșise dintr-o reclamă din *Forbes* la haine pentru oamenii de afaceri bogați plecați în vacanță. Chiar și la sfârșit de săptămână, Wes Walker Winters arăta din cap până în picioare ca un director ce era, de la părul șaten atent aranjat și hainele sport de firmă la mocasinii italienești.

Spre deosebire de Abby, el își moștenise locul în lumea afacerilor și conducea un conglomerat de firme înființat de bunicul lui. Asta îi oferea luxul și flexibilitatea de a-și face propriul program. Deși muncea mult,

nu avea nici ambiția lui Abby și nici înclinațiile ei pentru dependența față de muncă. Prioritățile lui, după cum îi subliniasse mama ei, erau perfect normale. Era unul dintre acei bărbați rarisimi care își pun soția și copiii pe primul loc. Îi spusese de mai multe ori că îi înțelegea ambiția și că o respecta pentru asta, însă nu putuse trăi în acel ritm.

- Tati, tati, eu și Carrie am avut pojar, anunță Caitlyn entuziasmată.

- Eu am avut cele mai multe bubițe, îl informă Carrie.

Wes o săgetă pe Abby din priviri, sugerând că aveau să discute mai târziu despre faptul că ea nu îi spusese nimic despre asta. Pentru moment însă, fără să îi pese de pantalonii lui scumpi și bine călcați, se lăsă în genunchi pe iarbă și le întoarse fețele dintr-o parte în cealaltă.

- Acum, nu mai aveți bubițe. Sunteți din nou sănătoase.

- Eu m-am făcut bine prima, se laudă Carrie.

El râse.

- Mă bucur că sunteți amândouă bine acum și vom putea face câteva lucruri distractive în acest weekend.

- Cum ar fi? întrebă Caitlyn.

- Cum ar fi să mergem să mâncăm înghețată, spuse Carrie dintr-odată.

Caitlyn pufni imediat.

- Nu, asta o să facem cu domnul Riley, ai uitat?

- Dar dacă tati ne cumpără înghețată, putem să mâncăm de două ori, ripostă Carrie.

- Nu, repetă Caitlyn. Domnul Riley a spus că ne scoate la înghețată, iar eu merg cu el.

Wes era nedumerit de această ceartă. Din nou, se uită înspre Abby, căutând o explicație.

- Trace Riley este un vechi prieten de familie, care a trecut pe-aici când s-au îmbolnăvit fetele, îi spuse ea. S-a înțeles cu ele că le va scoate la înghețată la Sally când se vindecă de pojar.

- Câtă vrem noi, spuse Carrie încântată.

Pentru prima oară de când începuseră să se certe, Carrie dădu înapoi, simțind limpede că tatăl ei ar putea să pună o limită aici.

- Tu ne poți scoate la pizza, spuse ea repede. Nu am mâncat deloc pizza de când am venit aici.

- Da, se alătură și Caitlyn bucuroasă. Te rugăm, tati.

- Atunci, mergem la pizza, fu el de acord. Lăsați-mă doar să îmi duc lucrurile înăuntru și să stau de vorbă un minut cu mama voastră, apoi mergem în oraș.

Abby îl urmă înăuntru și îl conduse către o cameră aflată la celălalt capăt al holului față de cea a fetelor. Chiar când se pregătea să iasă grăbită, el o opri.

- De ce ai lăsa un bărbat să mituiască fetele cu câtă înghețată vor ele?

Ea se încruntă în fața acestei critici.

- Nu e ca și cum se vor îndopa până li se face rău, spuse ea. Ceea ce contează este ideea că nu există limită. Haide, Wes. Le știi. Cer mereu mai mult decât pot mânca. Vor cere trei cupe și vor mânca una, ca de obicei, și cu asta, basta.

El încă nu era convins, însă încuviință din cap în cele din urmă.

- Bine, probabil ai dreptate. Dar îl cunoști pe omul ăsta, nu-i așa? Altfel nu le-ai lăsa să meargă cu el.

- Normal că nu le-aș lăsa să meargă cu o persoană pe care nu o cunosc. În plus, am de gând să merg și eu cu ele. Îți faci prea multe griji din nimic.

- Probabil că da, recunosc el. Sunt sigur că e din cauză că au trecut trei săptămâni de când nu le-am văzut. Atâtea schimbări într-un timp atât de scurt, încât îmi este așa ciudă că am ratat totul. Și apoi să aud că ies la înghețată cu un om de care nu am auzit în viața mea - cred că asta m-a derutat. Îmi pare rău. Știi că am încredere în tine.

Părea atât de spăsit, încât ea îi dădu, din impuls, o îmbrățișare.

- Ei, acum sunt doar ale tale. Mergeți și distrați-vă! Buni este la biserică, aranjează florile pentru slujba de mâine, dar o să revină curând, așa că va fi în preajmă dacă ai nevoie de o pauză.

- Tu unde vei fi?

- O ajut pe Jess cu ceva.

Wes deveni imediat suspicios.

- În ce s-a mai băgat sora ta? Ea este motivul pentru care te afli aici, nu-i așa? Ar fi trebuit să mă gândesc.

- Hai să nu vorbim despre asta acum. Dacă chiar vrei să știi, îți povestesc diseară după ce se culcă fetele.

Pentru o clipă, păru că vrea să continue discuția, dar renunță în cele din urmă.

- Bine, atunci. Pe mai târziu!

Știind cum avea să decurgă discuția după ce îi spunea ce se întâmpla cu Jess și cu hanul, Abby nu putea spune că era foarte nerăbdătoare să se revadă.

Trace fusese ocupat cu un proiect de design toată dimineața, iar la ora prânzului simți nevoia de o pauză și de ceva de mâncare. Cu o pereche de blugi jerpeliți pe el și un tricou decolorat cu Chesapeake Shores care cunoscuse și zile mai bune, decise să meargă la o pizzerie mică și fără pretenții de după colț și dincolo de plajă, să ia o masă rapidă. În zilele de demult, Abby lua sendvișuri din acel loc și le aducea pe plajă, unde luau prânzul împreună.

Tocmai cotise pe Shore Road, când le văzu pe Carrie și pe Caitlyn venind către el. Îl văzură și ele în același timp și se eliberară din mâna celui cu care mergeau, bărbatul în care Trace îl recunoscuse pe cel cu care o văzuse pe Abby cu ani în urmă la New York. Nu uitase niciodată aspectul îngrijit al tipului și hainele de firmă. Poate că era îmbrăcat ceva mai degajat astăzi, însă modul în care arăta dovedea că era bogat și că beneficiase de o creștere aristocratică.

- Domnule Riley, strigă Carrie, alergând către el. Mergem să mâncăm pizza. Tu unde mergi?

- Ca să vezi, și eu mergeam la pizza, spuse el. Privi în ochii reticenți ai bărbatului care trebuia să fie tatăl fetelor și fostul soț al lui Abby. Sunt Trace Riley, un prieten de-al lui Abby, spuse el, întinzându-i mâna.

- Wes Winters, răspunse el scurt, strângându-i mâna ferm, însă doar din simplă politețe. Fetele au vorbit despre tine, ceva legat de o promisiune de ieșit la înghețată.

Trace încuviință din cap.

- Am făcut o înțelegere când erau bolnave.

- Iar acum suntem sănătoase, îi spuse Carrie.

- Atunci, va trebui să mă țin de cuvânt într-o zi săptămâna viitoare.

- Ai putea mânca pizza cu noi acum, spuse Caitlyn cu timiditate.

- Nu astăzi, puștoaico. Nu vreau să vă răpesc din timpul cu tatăl vostru. În plus, trebuie să mă întorc la lucru. Caitlyn îl studie curioasă.

- De ce nu arăți așa cum arăți de obicei când lucrezi? Trace râse.

- Ai spirit de observație! Astăzi nu lucrez la bancă. Mă ocup de celălalt serviciu al meu.

- Și care ar fi acesta? îl chestionă Wes, privindu-l de parcă tocmai ar fi coborât din vreuna dintre bărcile de pescuit crabi.

Era un munte de dispreț în privirea lui. Probabil purta Armani la grătar - presupunând, înainte de toate, că știa ce era ăla un grătar.

- Sunt designer grafic, îi spuse Trace, ceea ce, aparent, nu schimbă cu nimic părerea evident proastă pe care Wes o avea despre el. Așa că nu se putu abține să nu adauge: Acum, lucrez la ceva pentru compania Astor Pharmaceuticals.

Pentru prima oară, expresia lui Wes păru să se schimbe infinitesimal.

- Este o companie bună, spuse el reținut. Îl cunosc pe Steve Astor. Am crescut împreună, de fapt.

- Serios? Am fost coleg cu el la școala de business de la Harvard.

Ultimul strop de dispreț dispăru din ochii lui Wes.

- E o școală bună. Eu am mers la Yale.

- La fel de bună, spuse Trace, abia reținându-și un zâmbet ironic.

Șah mat, se părea. Nimic nu făcea un bărbat să se simtă mai bine decât să își marcheze teritoriul.

- Cum ai cunoscut-o pe Abby? întrebă Wes, cu o notă de gelozie în glas, neobișnuită pentru un bărbat care o lăsase să plece.

- Am crescut amândoi aici, răspunse Trace, după care nu se putu abține și adăugă: Am fost iubiți.

Wes încremeni.

- Înțeleg.

- Bine, vă las să mergeți la prânz, spuse Trace. Eu voi lua ceva la pachet.

Se pregătea să plece, când Caitlyn se agăță de mâna lui. Privi în jos la mutrița ridicată către el.

- Nu uita de săptămâna viitoare, îi șopti ea.

- În nici un caz, promise el. O să stabilesc o zi cu mama voastră.

- Haideți, fetelor. Să ne așezăm la o masă liberă, spuse Wes hotărât.

Trace îi privi pe cei trei cum se așezară la masă. Îi auzea discutând despre toppinguri pe pizza, în timp ce dădea comanda. Trebuia să spună drept că, în ciuda antipatiei sale instinctive pentru bărbatul cu care se căsătorise Abby, Wes părea să fie un tată extraordinar. Era nesfârșit de răbdător cu ele. Nu, nu i se putea găsi vreun cusur în privința asta.

Și totuși, era limpede că un bărbat care plecase de bunăvoie de lângă Abby nu putea fi normal. Se număra și el printre ei, așa că știa prea bine. Poate că nu el fusese cel care plecase, însă era al naibii de limpede că nu făcuse ceea ce ar fi trebuit pentru a o opri. Privind

în urmă, putea spune, cu toată sinceritatea, că fusese la fel de prost.

capitolul 11

Jess intră în biroul hanului și o găsi pe Abby uitându-se pe fereastră. Nu știa nici ea ce o mira mai tare – faptul că sora ei se afla aici într-o zi de sâmbătă sau că părea să piardă vremea visând cu ochii deschiși.

– Credeam că vrei să petreci zilele de sâmbătă recuperând studiul pentru serviciul tău adevărat, spuse Jess. Ce faci aici?

– Mă ascund, recunosc Abby, cu o expresie întristată. A venit Wes.

Jess se cutremură la modul exagerat.

– Nu trebuie să adaugi nimic, spuse ea. Dacă nu îl mai văd vreodată pe bărbatul ăsta, tot ar fi prea curând.

Abby se încruntă când auzi aceste cuvinte.

– Nu ți-a plăcut niciodată de el, nu-i așa?

Jess ridică din umeri. Nu avea nici un sens să mai nege acum, când el și Abby divorțaseră. După părerea ei, nici nu ar fi trebuit să se căsătorească. Inima lui Abby îi aparținuse mereu lui Trace, fie că voia să recunoască, fie că nu.

– Îmi pare rău, dar nu, îi spuse Jess. Am încercat, de dragul tău, dar întotdeauna mi s-a apărut un ticălos înțepat și încuiat. Zâmbi. Chipeș, nu-ncape îndoială, dar asta nu compensează pentru faptul că este lipsit de simțul umorului și nu are personalitate.

Abby chicoti.

– Haide, Jess. Nu-i chiar așa rău.

– Are mari probleme cu umorul, insistă Jess. Nu l-a ajutat cu nimic să se asigure că știu că mă consideră o ratată absolută. A detestat întotdeauna fiecare clipă pe care ai petrecut-o ascultându-mă sau ajutându-mă să ies din necazuri. Cred că a dat în apoplexie când a auzit de situația de acum.

- De fapt, nu știe încă nimic despre han, recunosc Abby. Însă exagerezi în privința proastei păreri despre tine sau a resentimentelor lui.

Jess o privi cu scepticism.

- Lasă, nu încerca să îmi menajezi sentimentele. Hai-de, Abby. Nu se poate să nu știi ce părere are despre mine. Întotdeauna mă privește cu acea expresie de gheață care îmi spune că vă irosc și lui, și ție timpul. Vrea să mă facă să mă simt ca ultimul gunoi.

Expresia vinovată de pe fața lui Abby dovedi că știa ce făcea Wes. Cu toate acestea, spuse:

- Nu mi-am dat niciodată seama că te face să te simți așa. Îmi pare rău.

- E OK, sunt obișnuită cu genul ăsta de reacții, spuse Jess cu degajare. *Toată lumea crede că sunt o ratată.* Îmi pare rău că te-a făcut și pe tine să te simți așa.

Sora ei se arătă șocată de această observație.

- Dar nu m-a făcut, protestă Abby.

- Ba sigur că te-a făcut. Îți spunea cât de mândru era de succesul tău, dar în clipa următoare îți enumera vreo zece lucruri pe care nu le făceai acasă ori cu fetele. A încercat să te facă să te simți inadecvată, și sunt destul de sigură că a reușit.

- Te asigur că nu mă simt inadecvată, spuse Abby.

Jess o privi cu subînțeles.

- Nici măcar ca soție și ca mamă? Se aplecă în față. Nu încerca să negi, Abby. Știi prea bine că de asta nu vrei să te încurci cu Trace. Ai spus-o chiar tu. Că tu ți-ai stricat căsnicia. Că tu erai dependentă de muncă. Ia zi, cine te-a făcut să te privești așa? Îți spun eu cine, Wes Winters. Și chiar îl urăsc pentru că ți-a făcut asta. Ar fi trebuit să se mândrească de toate realizările tale, însă a subminat intenționat fiecare dintre aceste realizări prin comentariile lui mărunte și tăioase. Te-a făcut să te îndoiești de tine și să îți pui sub semnul întrebării prioritățile.

Abby păru surprinsă de nevoia aprigă de a se apăra pe care o simțea.

- Tu nu erai acolo, Jess.

- Nu, nu am fost în mariajul vostru, recunosc eu ea. Însă am fost de suficiente ori la New York pentru a vedea cum te trata Wes. Ceea ce mă uimea era că stăteai cuminte și acceptai. L-aș fi dat afară pe ușă pentru toate rahaturile lui pasiv-agresive mult înainte să aibă tupeul de a cere un divorț.

- Este nevoie de doi oameni pentru ca o căsnicie să meargă sau să eșueze, insistă Abby.

Jess se legă de această observație.

- Așa este. Este nevoie de doi! Te-ai întrebat vreodată în ce măsură este și vina lui Wes pentru ce s-a întâmplat? Nu trebuie să te mai acuzi pe tine pentru că nu te-ai ridicat la așteptările lui, ci trebuie să găsești un bărbat care te apreciază așa cum ești și care vrea să îți fie partener pe toate planurile. Cu alte cuvinte, care să își asume partea lui din responsabilități. Îi aruncă surorii sale o privire insinuantă. A pus vreodată Wes vasele în mașina de spălat după masă? A pus vreodată rufe în mașina de spălat?

- Nu, recunosc Abby.

- Și, cu toate acestea, se aștepta ca tu să faci asta, să jonglezi cu cariera ta și cu fetele, nu-i așa?

- Bine, înțeleg ce vrei să spui, cedă Abby cu ezitare, după care o privi pe Jess ridicând din sprâncene. Știi, tot ce mi-ai spus despre Wes s-ar fi putut aplica și în cazul lui tata la un moment dat. Mă miră că nu ai mai multă înțelegere față de mama.

- Este cu totul altă situație, spuse Jess. Tata nu a umilit-o niciodată pe mama. Și nimic din ce a făcut nu poate justifica acțiunile ei. Expedie subiectul cu o mișcare din mână, înainte să intre într-o ceartă cu armele pe masă. Hai să nu vorbim despre asta. Nu o să cădem niciodată de acord în privința deciziei pe care a luat-o mama de a ne părăsi. Tu ai iertat-o. Eu nu. Și cu asta, basta.

Abby vru să răspundă, după care scutură din cap.

- Ai dreptate. Mai bine nici nu vorbim despre asta. Schimbă cu pricepere subiectul. Presupun că tu ai ales deja bărbatul perfect, care nu m-ar trata în viața lui la modul ăsta îngrozitor.

- Sigur că da. Trebuie să recunoști că Trace are foarte multe avantaje de partea lui, spuse Jess în glumă. Dacă nu ar fi așa înnebunit după tine, laș încerca și eu o noapte.

- Și de ce nu o faci? spuse Abby pe un ton deliberat nonșalant.

- Serios? întrebă Jess, punând-o la încercare, doar să vadă dacă vorbea serios. Nu te-ar deranja?

- De ce, e un bărbat liber. Doar nu este proprietatea mea. Nu ai decât.

Jess nu își putu reține râsul.

- Să vii să mă înjunghii drept în inimă când m-ai vede-a sărutându-l? Nu prea cred.

Abby se încruntă.

- Ți-am spus că ești liberă.

- Buzele tale au rostit aceste cuvinte, fu de acord Jess. Însă flacăra din ochii tăi a spus cu totul altceva. Cred că mă iau după asta și o să stau departe, foarte departe de Trace. Oricum nu am timp de un bărbat în viața mea acum - dacă nu știe cum să conducă un han sau să scoată mocheta.

Abby făcu ochii mari, alarmată.

- Ce mocheta? Jess, nu am discutat nici o clipă despre nici o mocheta. Nu este loc în buget pentru astfel de cheltuieli.

Jess oftă.

- Știu, dar nu-i așa că ar arăta minunat? spuse ea cu regret. Ar fi exact finisajul de care are nevoie locul ăsta ca să fie perfect.

- Atunci, pune pe lista de dorințe pentru când hanul începe să aibă profit, o sfaturi Abby. Covorul de acum o să arate extraordinar după ce chemăm firma de curățenie să îl spele.

- Este deja în capul listei. Se ridică. Bine, tu poți să stai aici să te gândești tot restul după-amiezii sau te poți face utilă și mă poți ajuta cu vopsitul în ultima cameră de oaspeți.

Abby o privi surprinsă.

- Îmi dai voie să pășesc pe teritoriul tău sfânt?

- Numai de data asta. Se pare că ai nevoie de o preocupare, iar eu o să fiu acolo cu ochii pe tine. Încearcă doar să nu dai vopsea pe podea, așa cum ai făcut când m-ai ajutat să îmi vopsesc dormitorul, când aveam zece ani.

- Nu eu am dat vopsea, se indignă Abby, urmând-o pe Jess în sus pe scări. Kevin a dat. Ori poate Connor. Nici unul din ei nu a avut vreodată răbdare cu vopsitul sau cu orice altceva când venea vorba despre treburi prin casă. Mick zice că e bine că nici unul nu i-a călcat pe urme, pentru că orice ar fi construit li s-ar fi prăbușit în cap.

Jess râse.

- Știi ceva? Cred că ai dreptate. Kevin a fost.

Abby se opri pe scări, cu o mină serioasă.

- Îmi este dor de el, spuse ea încetișor. Mă sperie de moarte că s-a dus în Irak.

Buna dispoziție a lui Jess se evaporă pe dată.

- Știu. Și pe mine. Însă fratele nostru crede în ceea ce face. Iar ultima oară când mi-a scris un e-mail, îmi povestea că a cunoscut o femeie, tot medic. Cred că devine serios.

- Sper că nu, spuse Abby. Nu sunt sigură că poți avea încredere în propriile emoții atunci când te afli într-o situație tensionată, ca aceea în care se află ei. Sper să aștepte până revin acasă înainte să ia vreo decizie.

- Ai, probabil, dreptate, încuviință Jess, dar mă bucur că are pe cineva acolo. Mă simt de parcă ar avea pe cineva care să îl protejeze.

Discuția despre Kevin le dădu amândurora o dispoziție sumbră. Jess încercă să schimbe subiectul. Se ruga în fiecare seară ca fratele ei să se întoarcă acasă cu bine, iar asta era tot ce putea face - în afară de faptul că îi trimitea, în fiecare lună, cutii peste cutii cu prăjituri preparate de buni. Kevin povestea că întreaga unitate aștepta cu la fel de multă nerăbdare ca el sosirea acelor pachete.

- Haide să vopsim, spuse ea, urcând hotărâtă ultimele trepte. Nu vreau să mă gândesc la pericolul în care se află fratele nostru sau dacă este prea serios în privința unei femei pe care abia a cunoscut-o. Zâmbi din nou. Prefer să vorbim despre viața noastră amoroasă.

- Asta o să fie o conversație plictisitoare, i-o întoarse Abby.

- Te-ai uitat bine la Trace? O discuție despre bărbatul acela nu are cum să te plictisească vreodată.

Judecând după culoarea rozalie care apăru imediat în obrajii surorii sale, Abby nu o putea contrazice. Jess avea sentimentul că, dacă primeau niște înghiontiri serioase, cei doi aveau să sfârșească unul în brațele celuilalt, exact acolo unde le era locul de ani de zile. O fi avut ea numai doisprezece ani la vremea respectivă, însă văzuse ceva ce, probabil, nu mai știa nimeni altcineva - să-l părăsească pe Trace fusese la fel de dificil pentru Abby pe cât fusese pentru el.

Abby petrecu o după-amiază surprinzător de plăcută cu sora ei. Pentru prima oară, Jess nu intrase în defensivă din cauza relației lor forțate de afaceri. În schimb, fusese ca pe vremuri, când se tachinau și se luau peste picior, râzând întruna. Se bucura pentru asta. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era ca situația în care le pusese Trace să creeze o prăpastie între ele. Dacă ar putea petrece mai mult timp râzând, probabil aveau să treacă peste această poveste cu iubirea lor de surori neatinsă.

Sperând în continuare să evite o întâlnire stânjenitoare cu Wes, mai ales în lumina observațiilor pe care Jess le făcuse privitor la căsnicia lor, Abby rămase la han până seara târziu, împărțind pizza cu Jess și făcând planuri pentru marea deschidere stabilită să aibă loc chiar înainte de vacanța de 4 Iulie, de peste numai șase săptămâni. Vorbi chiar și despre posibilitatea de a-l contracta pe Trace pentru a realiza o campanie publicitară pentru ele. Firește, Jess o acuză numaidecât că încerca să găsească modalități de a petrece chiar și mai mult timp alături

de el. Deși ea negase, nu ar fi putut spune cu toată sinceritatea că nu era un sâmbure de adevăr în analiza pe care Jess o făcuse motivației sale.

Încă păstra un zâmbet pe chip în urma acestei discuții când păși pe veranda de acasă, unde fu întâmpinată de Wes. Buna dispoziție îi pieri pe loc.

- Te-am așteptat, spuse el. Unde ai fost? S-a făcut târziu.

Abby se încruntă când îi auzi tonul. Nu era doar posesiv. Avea și o notă critică, ce nu era doar atipică, ci și nepotrivită. Cu toate acestea, făcu eforturi să își păstreze un ton temperat. Poate era ea prea sensibilă după ce auzise părerea proastă pe care sora ei o avea despre felul în care o tratase Wes.

- Ți-am promis că nu îți voi sta în cale, astfel încât să poți petrece acest sfârșit de săptămână cu fetele, îi reaminti ea.

- Erai cu adevărat foarte amabilă sau încercai doar să eviți să îmi povestești despre noul tău iubit?

Abby tocmai se pregătea să se așeze, însă întrebarea o făcu să rămână în picioare, cu furia făcându-i tâmplele să zvâcnească.

- În primul rând, nu am un iubit. În al doilea, chiar și dacă aş avea, nu ar fi treaba ta. În al treilea, nu îmi place deloc tonul tău, așa că mă duc la culcare.

Trecuse dincolo de jumătatea verandei, când el strigă după ea:

- Stai, Abby.

Ea se opri fără a se întoarce către el.

- Am întrecut măsura, adăugă el.

- Da, așa este, spuse ea. Nu făcu nici o mișcare mai departe, dar nici să meargă către el.

- Putem sta de vorbă, te rog?

- Despre ce?

- Nu vreau să te scot din sărite, dar chiar vreau să știu ce se întâmplă între tine și tipul ăsta care petrece timp cu fetele mele.

- Sunt fetele noastre, îi reaminti ea. Și, pentru ultima oară, nu este nimic între mine și Trace. Suntem vechi prieteni.

- Ai fost iubita lui, adăugă el.

- De unde știi asta? întrebă ea.

- Ne-am întâlnit întâmplător în oraș. Abia aștepta să îmi spună că ați avut o relație. Mi-a fost, de asemenea, limpede că își dorește să o continue.

- Și, desigur, nechibzuita de mine o să accept orice și-ar dori oricine. Asta încerci să spui? Începu să înțeleagă ce insinua Jess. Wes era, într-adevăr, un ticălos acuzator uneori. Cum de nu observase asta niciodată până atunci? Fusesse prea ocupată să pună la suflet toate criticile pe care i le aducea el?

- Sigur că nu ești nechibzuită, spuse el, privind-o cu ceea ce părea a fi sinceră uimire. Îți spun doar ce mi-a zis el.

- Sau ce ai înțeles tu din ce-o fi spus el, îl acuză ea. Nu am nici un chef de asta, Wes. Vorbim dimineată, pentru că, dacă vom continua acum, o să ne certăm foarte urât.

Chiar și în întunericul ce se lăsa, îi putu observa uimirea din ochi.

- Ce s-a întâmplat cu tine? Nu te ofensai așa ușor.

- Să spunem că am avut astăzi o discuție care mi-a deschis ochii în ceea ce te privește.

- Cu acest Trace Riley? Ce a spus despre mine?

- Trace nu mi-a spus nimic. Nu l-am văzut și nici nu am vorbit cu el astăzi.

- Atunci, cu Jess, spuse el, pe un ton resemnat. Știe că nu am fost niciodată de acord cu modul în care se folosește de tine. Sunt sigur că a fost nerăbdătoare să se răzbune și să spună tot felul de lucruri neplăcute despre mine.

Abby ar fi putut rămâne acolo să discute cu el pe acest subiect. Sau ar fi putut să îl ia la rost. În schimb, nu făcu decât să îi ureze noapte bună și să plece. Poate

avea să-i treacă, până dimineață, cheful de a-i băga mințile în cap.

Trace nu reușise să și-o scoată pe Abby din minte toată ziua. Încercase să o sune pe mobil de câteva ori, dar fie nu îl avea cu ea, fie era închis, fie îi ignora apelurile pentru că nu dorea să vorbească cu el.

Luând telefonul cu el, merse până la capătul străzii și găsi o bancă de pe care vedea apa. Luna reflecta sclipiri în valuri, iar cerul era plin de stele. Îleșiseră destul de mulți oameni la plimbare – cupluri, grupuri de tineri, familii. Erau chiar și mai mulți care stăteau la diferitele cafenele de pe trotuarul de vizavi. Chesapeake Shore era aglomerat pentru o seară de mai în care aerul încă era destul de răcoros. Văzu câteva persoane pe care le cunoștea, însă majoritatea erau turiști care veniseră pentru restaurantele și magazinele desuete deschise până târziu în serile de la sfârșit de săptămână.

Se gândise că avea să-l relaxeze să iasă aici, însă nu îl făcu decât să îi ducă și mai tare dorul lui Abby. Deschise telefonul și o sună din nou.

- Da, bună, răspunse ea țăfnoasă, pe un ton mai iritat decât o auzise vreodată.

- Te-am întrerupt din ceva? întrebă el, adresându-i-se precaut.

- Da, dintr-o criză de nervi, spuse ea, cu o voce ușor mai liniștită.

- Din ce cauză?

- Fostul meu soț, dacă te interesează. Mă aștepta să mă ia la rost când am ajuns acasă, un pic mai devreme. Avea multe întrebări despre iubitul meu. Adică tu, apropo.

Nu părea foarte bucuroasă, deși el nu își dădea seama dacă din cauza întrebărilor sau a etichetei pe care i-o pusese fostul soț.

- Ar trebui să spun că îmi pare rău?

- Pentru ce? Nu e vina ta că el trage tot felul de concluzii pripite și greșite. Uite, chiar nu vreau să vorbesc despre asta. M-ai sunat cu un motiv anume?

- Presupun că nu este cel mai bun moment să recunosc față de tine că voiam pur și simplu să îți aud vocea, nu-i așa?

Întrebarea lui fu primită în tăcere, deși avea sentimentul că ea își reținea un zâmbet. Fusesse întotdeauna iute la mânie, însă la fel de repede îi și trecea.

- Abby, ce-ai zice să ne întâlnim să bem ceva? Încercă el să o convingă. Mi se pare că ți-ar prinde bine.

- Tocmai de aceea este o idee proastă.

- Ce e rău în asta? Este încă devreme. Sunt aici, la malul apei, la capătul străzii principale. E plin de oameni. Ne-ar fi imposibil să cedăm tentației în aglomerația asta, o tachină el, deși era tocmai genul acela de noapte potrivită pentru iubire.

- Cine spune că aș fi tentată să cedez farmecului tău?

- Poate că este invers, i-o întoarse el. Poate că eu mă tem ca tu să nu mă seduci.

- Nu pari temător. Pari nerăbdător.

Trace râse când auzi această observație intuitivă.

- Bine, m-ai prins. Haide! Un singur pahar. Nu este o întâlnire romantică.

Putea ghici că ea cântărea în gând. Când acceptă, în cele din urmă, el nu putea spune dacă ea fusese convinsă de puterea lui de persuasiune, de provocarea pe care i-o lansase sau de enervarea pe fostul soț. Oricare ar fi fost motivul, se simțea ușurat. Și nerăbdător.

- Stau chiar aici, spuse el. Vino unde sunt și alegem un loc împreună.

- Ești chiar la capătul străzii principale?

- Da, pe o bancă din fața golfului. Acolo unde ne întâlneam mereu.

Mulțumit de sine, Trace își puse telefonul în buzunar și se așeză să o aștepte.

Cincisprezece minute mai târziu, cineva îl bătu pe umăr. Se întoarse și o văzu pe Abby lângă el. Părul îi flutura în vânt și avea obrajii aprinși.

- Ai venit cu decapotabila lui Mick, nu-i așa?

- Da, spuse ea și zâmbi ștregărește.

- Ce te faci dacă află? întrebă el, știind câtă grijă avea tatăl ei de Mustangul original și de Corvette-ul clasic pe care nu le scotea din garaj decât la parada orașului.

Abby mersese în Mustang în anul în care fusese aleasă Regina Liceului, însă nimeni din familie în afară de Mick nu mai condusesese vreuna din cele două mașini.

- Parcă țin minte despre Connor că a fost pedepsit o lună întreagă când a scos Mustangul la plimbare într-o noapte.

- Sunt prea mare ca să mai fiu pedepsită, spuse ea, aruncându-i o privire provocatoare. În plus, Mick este în San Francisco. Cine o să-i spună? Tu?

- Nici vorbă, scumpo. Atunci, ar trebui să spun că te-ai furișat ca să te întâlnești cu mine. Nu-mi pasă cât de mare și de independentă ești tu, dar nu știu ce părere ar avea Mick despre asta.

Abby dădu ocol băncii și se așeză lângă el.

- Trebuie să admit că faptul că m-am furișat în garaj și am luat mașina asta adaugă sare și piper acestei serii. Mi-a adus aminte de nopțile în care mă furișam pe fereastra dormitorului și mă legănam pe crengile copacului, ca să mă văd cu tine.

Trace râse. Îi plăcuse întotdeauna partea asta nebu-nească a ei, pe care chiar i-o încurajase.

- Mereu am avut o influență negativă asupra ta, se pare. O privi cu atenție și observă că, în ciuda tonului degajat, nu părea fericită. Și ai împrumutat mașina lui Mick pentru distracție sau a mai fost vreun motiv?

Ea ezită o clipă, după care spuse:

- Mă temeam că, dacă luam mașina mea, Wes mă putea vedea și mă întreba unde merg.

- Ce l-ar interesa pe el?

- Nu știu. Ceva îmi spune că întâlnirea cu tine de astăzi are o legătură cu asta.

Trace se temuse că precizarea lui nonșalantă că avu-
sese o relație cu Abby ar putea crea probleme, dar nu
înțelegea nici în ruptul capului de ce s-ar întâmpla asta.
Relația lor se terminase înainte ca ea să îl cunoască
pe Wes.

- Pot să te întreb ceva?

- Numai dacă îmi iei ceva de băut, spuse ea.

El se ridică dintr-odată și îi întinse mâna.

- Bine, atunci! Hai să mergem până găsim un loc pe
placul nostru. Cu atât de multe mici cafenele noi
pe aici, trebuie să găsim ceva potrivit.

Abby îl luă de mână și începu să meargă alături
de el.

- Este chiar uimitor, nu-i așa? spuse ea, în timp ce
treceau pe lângă o mare diversitate etnică de restoran-
te. Când erau copii, nu aveau decât pizzeria, care fusese
unul dintre localurile preferate de tineri, alături de ca-
feneaua lui Sally, un magazin de înghețată și răcoritoare
deschis numai în sezonul estival și o cafenea de unde
puteai cumpăra, de asemenea, ziare și reviste.

- Uită-te ce de locuri noi s-au deschis de când am ple-
cat noi de aici! Mă întreb dacă tata și-a imaginat vreodată
așa ceva.

- Cred că da, spuse Trace. Nu degeaba a proiectat
zona aceasta comercială.

- La început, nu era decât o stradă comercială, îi
aminti Abby. Acum, sunt două sau trei.

- Ai zărit vreun loc pe gustul tău? o întrebă Trace, ne-
răbdător să revină la discuția despre fostul ei soț. Poate
chiar mai nerăbdător, își recunoscuse el sieși, să ajungă
cu ea într-un loc mai retras, unde ar putea încerca să îi
răpească încă o sărutare.

- Toate îmi plac, spuse ea, alege tu.

- Ce zici de locul acela? întrebă el, arătând spre un
local unde majoritatea meselor de afară se goliseră. Ți-ar
fi prea frig dacă stăm afară?

- Nu, mi se pare de-a dreptul plăcut în comparație cu cât de rece era vremea la New York înainte să venim aici.

- Da, întări el. Tot atunci am venit și eu. Am plecat chiar înainte de viscol. Dar nu cred că a nins prea mult în oraș.

- Dacă e viscolul de dinainte să vin eu acasă, nu a fost chiar dezastru. Drumul către aeroport era curățat când am luat avionul cu fetele pentru a veni înapoi.

Trace îi ținu scaunul să se așeze la o masă, o întrebă ce voia să bea, după care băgă capul pe ușă pentru a atrage atenția chelnerului că se aflau acolo și că voiau un pahar de vin și o bere.

- Ți este foame? întrebă el când chelnerul le aduse băuturile.

- Nu, am mâncat pizza cu Jess mai devreme la han, dar poți comanda pentru tine dacă îți este foame.

- Poate mai târziu, îi spuse el chelnerului, după care se întoarse către ea. Așa, tu savurează-ți băutura și lasă-mă să-ți adresez întrebarea. Care dintre voi a vrut să încheie căsătoria, tu sau Wes?

- El.

- Atunci, mi se confirmă, spuse el. Tipul e un idiot. Abby zâmbi.

- Mulțumesc pentru votul de încredere.

- Avea o aventură?

- Doamne, nu, spuse ea, părând sincer șocată de întrebare. Wes respectă niște principii familiale cât se poate de serioase.

- Cât se poate de serioase, dar printre ele se numără și divorțul?

- Numai după ce am dovedit că nu mă puteam ridica la standardele lui foarte înalte pentru o soție adecvată. Munceam prea mult. Eram prea motivată și ambițioasă. Nu eram disponibilă pentru toate evenimentele sociale care pun în mișcare lumea lui.

- Dar știa toate astea despre tine înainte să vă căsătoriți?

Ea încuviință din cap.

- Este ceea ce nici eu nu am reușit să înțeleg vreodată. Eu nu m-am schimbat. Cred că el a fost cel care a presupus că, odată ce ne căsătorim și avem copii, o să uit de cariera mea și o să stau acasă, unde considera că era locul meu. Cu siguranță nu aveam nevoie de venitul meu, numai că nu s-a gândit nici o clipă că nu muncesc pentru bani.

- Ați vorbit despre asta? V-ați certat?

- Niciodată. Într-o zi, m-a anunțat că prioritățile mele erau greșite și că el nu mai putea să trăiască așa.

Trace se încruntă.

- Fără ca măcar să îți dea ocazia să te schimbi sau să faci un compromis? Nu este corect.

- Ar trebui să auzi ce spune Jess despre el. Zice că a fost întotdeauna pasiv-agresiv, că îmi spunea acum că era mândru de mine și peste o clipă făcea mici comentarii răutăcioase despre greșelile mele ca soție și ca mamă. Eu, sincer, nu am acordat niciodată atenție acestor răutăți, poate pentru că am considerat că le meritam. În acest punct, ea ridică o mână. Ce-a fost a fost. Acum, suntem divorțați. Wes este un tip de treabă și un tată extraordinar. Trebuie să mă înțeleg bine cu el de dragul fetelor.

Dintr-un motiv neclar, Trace nu putea trece peste acel subiect.

- Dar, Abby, nu are nici un drept să vină aici și să te ia la întrebări în legătură cu persoanele cu care îți petreci timpul. Ești sigură că nu urmărește ceva?

- Cum ar fi? întrebă Abby uimită.

- Cred că sunt două posibilități, spuse el, luând-o pe departe.

Simțise o atitudine teritorială când îl întâlnise pe Wes și nu reușea să se debaraseze de senzația asta. Nu voia să o supere sau să o alarmeze și avea sentimentul că exact asta avea să facă. Într-un fel, știa că nu ar trebui să se amestece în asta, dar acum începuse, iar Abby nu avea să îl lase până nu spune tot.

- Ce posibilități? întrebă ea, dovedindu-i că nu se înșela.

- Fie te vrea înapoi și este gelos pe ceea ce își imaginează el că se întâmplă între noi, începui el.

Abby scutură din cap fără să stea pe gânduri.

- Crede-mă, nu mă vrea înapoi.

Trace ezită.

- Haide, îi ceru ea. Nu te opri acum. Sunt fascinată de cât de mult pari să te fi gândit la fostul meu soț, un om cu care ai petrecut... Cât? Cinci minute?

- Ai dreptate, nu îl cunosc, însă am avut de-a face cu o grămadă de bărbați ca el. Și, în acele cinci minute pe care le-am petrecut astăzi lângă el, am văzut altceva.

- Ce?

- Nu pot fi sigur, firește, dar este posibil să adune muniție pentru a începe lupta pentru custodia exclusivă pentru Carrie și Caitlyn.

După cum se temea, ochii ei se umplură de teamă.

- Nu ar îndrăzni!

Trace o prinse de mână.

- Liniștește-te! Nu spun decât că este o posibilitate pentru care trebuie să fii pregătită. Nu lăsa garda jos nici o clipă. După cum spuneam, am mai văzut bărbați ca Wes. Aproape întotdeauna acționează în baza unor scopuri ascunse, care sunt în interesul lor. Câștigă pentru că lovesc oamenii atunci când aceștia se așteaptă mai puțin.

Expresia lui Abby trecuse de la indignare la preocupare.

- Oricât de greu mi-ar fi să spun asta, să știi că are oarece logică. Înainte să vină aici, m-a amenințat că ia fetele înapoi cu el la New York fiindcă urmează să mai stau aici. I-am spus nici să nu se gândească, dar se poate ca asta să îi fi dat ceva idei nebunești de a încerca să mi le ia. Îl privi pe Trace în ochi cu o privire aprinsă. Jur pe Dumnezeu că, dacă încearcă să îmi facă o asemenea surpriză, merg până în pânzele albe.

- Acum, aveți custodie comună, nu-i așa?

- Da. Fetele își împart, în general, timpul între noi. Cea mai mare parte a anului sunt cu mine în timpul săptămânii, pentru că trăiesc cu vreo șase străzi mai aproape de școala particulară la care merg. Bona le duce la școală pe jos. Stau la Wes de două ori pe lună, la sfârșit de săptămână. Uneori, mai ales în preajma sărbătorilor, stau cu el întreaga săptămână. Bona merge cu ele acolo unde stau. Nici unul din noi nu a dorit să le transforme în pioni în lupta dintre noi. Întregul divorț a fost civilizat. L-am pus pe hârtie împreună și am cerut aprobarea tribunalului. Plătește o pensie alimentară generoasă, inclusiv taxele școlare, dar nici un fel de pensie de întreținere. Nu vreau și nu am nevoie de bani pentru mine.

Trace se întreabă ce ar avea de câștigat Wes Winters dacă s-ar lupta cu Abby pentru custodie. Poate că e doar un tată care vrea să petreacă mai mult timp cu fiicele lui, mai ales dacă se temea că aveau să fie la câteva sute de kilometri depărtare pentru o perioadă mai lungă de timp, însă Trace era de altă părere. Poate că îl antipatizase imediat pe tip și de aceea era suspicios, însă nu credea asta. Se pricepea, de obicei, destul de bine să citească oamenii. Era o trăsătură pe care o moștenise de la tatăl său, care susținea că un bun bancher trebuie să înțeleagă bine oamenii cu care are de-a face. Tatăl lui spusese întotdeauna că un extras de cont nu spune decât jumătate din povestea unui client. Instinctul completa restul.

Deoarece nu avea, pentru moment, decât suspiciuni, Trace decise să facă întâi câteva verificări luni la prima oră. Între timp, nu voia ca Abby să fie și mai îngrijorată decât era deja, mai ales că, pentru moment, nu făcea decât să speculeze în baza unor informații reale minime.

- Ascultă, îmi pare rău că te-am stârnit cu asta, îi spuse el cu sinceritate. Nu a zis nimic despre problema custodiei, deci e probabil doar în capul meu.

Ar fi putut accepta explicația facilă, dar scutură din cap, ceea ce îi spuse că și ea nutrea gânduri similare.

- Aș spune că ești nebun dacă Wes nu ar fi făcut acel comentariu când am vorbit la telefon înainte să vină aici, spuse ea și se ridică. Trebuie să merg acasă și să discut cu el.

- Acum? Probabil s-a culcat deja.

Ea se uită la ceas, după care se așează, însă era, în mod limpede, încă agitată. Încă o dată, Trace regretă că o stârnise, foarte posibil fără nici un motiv fondat. Trebuia să îi distragă atenția.

- Uită-te la mine, îi ceru el.

Ea își întoarse fața către el.

- Nimeni nu îți va lua fetele, îi spuse el hotărât.

- Nu știi cât de puternică este familia lui Wes, spuse ea.

- De fapt, chiar știu, răspunse el. Avem niște prieteni comuni, așa că îi cunosc cercul care îl face puternic. Însă oamenii puternici au slăbiciuni. Dacă se ajunge la luptă, o să aflăm care este slăbiciunea lor. Îi așează un deget pe buze când dădu să răspundă. Fără speculații. Să lăsăm deoparte subiectul pentru moment.

O sclipire de conștientizare îi aprinse ochii.

- Și ce-o să facem, atunci?

- Am o idee, dacă te interesează, zise el, încercând să păstreze un ton degajat.

Deschise gura.

- Spune-mi, șopti ea, aproape fără râsuflare.

Știa la ce se aștepta ea, poate chiar dorea, și Dumnezeu știa că voia să o ducă în apartamentul lui, în patul lui, însă mai știa, fără nici o îndoială, că ea ar regreta a doua zi. În plus, era foarte distractiv să o surprindă.

- Hai să ne furișăm la han și să înotăm în piscină, sugeră el.

Ea îl privi cu dezamăgire nedisimulată.

- Vrei să mergem să înotăm?

- Da, admise.

- Dar nu avem costume de baie, spuse ea.

- Știu, spuse și îi făcu cu ochiul.

Ea râse.

- Chiar îți face plăcere să mă corupi, nu-i așa?

- Este modul meu preferat de petrecere a timpului, recunosc eu el, după care zâmbi cu toată gura. Pe lângă băile în pielea goală, adică.

- Dacă ne prinde Jess, o să ne-o scoată pe ochi toată viața.

Își puse buzele peste ale ei, zăbovind și savurând, înainte să se depărteze.

- Atunci, o să facem cât se poate de liniște, nu-i așa? O privi îndelung, cu ochi fierbinți. Ce zici? Te bagi? Era o vreme, să știi, când nici nu trebuia să-ți spun de două ori.

Ea ezită numai o fracțiune de secundă, după care încuviință din cap.

- Mă bag.

- Știi ce, domnișoară Abigail?

- Ce?

- Mă bucur că mariajul cu ticălosul ăla încrezut nu ți-a răpit spiritul aventuros. El știe că ești așa?

Ea păru tristă pentru o clipă, după care scutură din cap.

- Nu. Nimeni nu mi-a cunoscut partea asta în afară de tine. În ochii ei sclipi ceea ce părea o lacrimă. Cred că ești singurul om în care am avut vreodată atâta încredere.

Această confesiune îl tulbură. El îi șterse o lacrimă de pe obraz.

- Atunci, o să fac tot ce pot să nu te dezamănesc vreodată. Promit.

De fapt, mai degrabă și-ar fi vândut sufletul decât să o rănească sau să permită cuiva să îi frângă inima.

capitolul 12

Abby mai înotase o singură dată în viața ei în pielea goală, și fusese cu Trace, desigur; tot el o convinsese și atunci. Spusese mai devreme că avea o influență negativă asupra ei, însă nu așa privea ea lucrurile. Adânc

în inima ei, când era cu totul onestă cu sine, ştia că singurele momente din viaţa ei când se simţise cu adevărat vie fuseseră alături de el. Oricât de mult ar fi încercat, oricât succes ar fi avut, nimic nu se compara cu senzaţia electrizantă de a fi cu un bărbat ca Trace. Mai mult, în ultima vreme, îşi amintea şi câtă alinare putea aduce ocazia de a fi cu cineva care o cunoştea şi o înţelegea, care credea în ea şi o aprecia.

Însă era un pericol în viaţa asta la viteză maximă pe care o reprezenta Trace. Nu erau doar riscurile ocazionale de a împinge situaţia la limită, dar devenea şi vulnerabilă. Uneori, era mai simplu să trăiască într-un cocon frumos şi protejat, în loc să îşi expună inima la riscul de a suferi. Era un aspect şi mai critic acum, când avea două fiice care depindeau de ea. Cariera o ţinea oricum prea mult departe de ele. Cum ar afecta legătura dintre ele o astfel de relaţie? Era şi așa foarte aproape de limita acceptabilă.

În seara aceasta totuşi, sub cerul limpede, plin de stele, şi în aerul răcoros, simţea că îşi putea asuma acest risc. Faptul că împrumutase maşina lui Mick arăta că era într-o dispoziţie nesăbuită. Trace avea dreptate în această privinţă. Tatăl ei şi-ar ieşi rău din pepeni dacă ar descoperi că preţiosul lui Mustang ieşise din garaj cu ea la volan. Era ca şi cum aproape şi-ar fi dorit să fie acolo să o prindă.

Când intră pe aleea de la han, stinse farurile maşinii. În spatele ei, Trace procedă la fel. Parcară în spatele pâcului de copaci. Apoi, chicotind ca nişte adolescenţi, se furişară prin lateralul hanului, unde turcoazul lucios al apei din piscină îi ademenea. Fusesse curăţată, vopsită şi umplută cu o săptămână în urmă, iar aerul încă răspândea o aromă discretă de clor. Luminile piscinei erau pornite, însă terenul din jur era întunecat, ceea ce le dădea iluzia că erau rupţi de lume.

Abby îl privi pe Trace şi surprinse o strălucire poznaşă de anticipare în ochii lui.

– Intră tu primul, îi spuse ea.

El o studie cu o expresie nehotărâtă.

- N-o să mă lași baltă, nu?

- Eu? În nici un caz. Vreau doar să intri în piscină și, preferabil, sub apă cât mă dezbrac.

- Te-am mai văzut dezbrăcată, îi aminti el.

- Nu de când am născut gemene, i-o întoarce ea.

O privi în ochi.

- Nu se poate decât să te fi făcut și mai frumoasă, insistă el, după care adăugă cu nedisimulat regret: Mi-aș fi dorit să fiu acolo.

Când văzu strălucirea admirativă din ochii lui, simți și ea că și-ar fi dorit ca el să fie acolo. Wes nu o făcuse decât să se simtă dizgrațioasă, deși îi plăcea să se laude la prietenii săi că soția lui aștepta gemene. Înțelese acum că, până și în timpul sarcinii, comentariile lui fuseseră cu două tășuri. Oricât de încântat ar fi fost că avea gemene, întotdeauna strecura câte o răutate despre dimensiunea ei. Fusesse totul în spirit de glumă, firește, sau așa susținuse el. Acum, Abby se întreba dacă fusese într-adevăr așa.

- Oprește-te, murmură pentru sine.

Trăise aproape șapte ani în acea căsnicie cu mult mai puține îndoieli decât reușiseră sora ei și Trace să îi sădească în minte într-o singură zi.

- Din ce să mă opresc? întrebă Trace.

- Nu tu. Eu, răspunse ea. Mă gândeam la lucruri pe care ar fi mai bine să le las în trecut.

- Vrei să îmi explici asta?

Scutură din cap și arătă către piscină.

- Du-te dacă te duci.

El își aruncă pantofii, după care își scoase blugii și tricoul. Chiloții ar fi putut rămâne pe post de slip, însă îi aruncă și pe aceștia de pe el, azvârlindu-i într-o parte când ajunse la marginea piscinei, de unde îi oferă lui Abby priveliștea minunată și provocatoare a spatelui său lat, a șoldurilor înguste și a superbului său fund gol. L-ar fi putut admira toată noaptea, însă el plonjă și înotă lungimea bazinului cu mișcări sigure și puternice, care

îi permisera ei să îi urmărească încordarea mușchilor bine tonificați.

Cât el înotă, ea își scoase bluza și pantalonii, dar lăsă pe ea chiloții și sutienul, după care alergă și se aruncă în apă. Ieși la suprafață improșcând apă și îl descoperi pe Trace chiar lângă ea, privind-o cu uimire. Introduse un deget pe sub breteaua sutienului și îl plimbă pe pielea ei, care se înfioră.

- Ai trișat, o acuză el.

- Am fost de acord să înotăm. Nu cred că am fost de acord să o facem goi.

Îi aruncă o privire atât de fierbinte, încât ar fi putut încălzi piscina.

- Poate că e mai bine, spuse el, cu ochii țintă la sânii ei. Materialul diafan al sutienului i se lipise de piele. Lasă ceva loc pentru imaginație - și, crede-mă, acum este suprastimulată.

Abby fu tentată să rămână pe loc, să se bucure de privirile lui admirative și de dorința care valsa prin aerul nopții, însă nu era destul de curajoasă să accepte ce ar fi urmat. Cel puțin, nu încă. Însă, cu cât rămânea mai mult în Chesapeake Shores și petrecea mai mult timp alături de Trace, cu atât ar fi devenit mai puternică atracția dintre ei.

- Întrecere până la capătul bazinului și înapoi, îl provocă ea.

- Ce primesc dacă câștig?

- Satisfacție, îi spuse ea, după care se înfioră de lumina care lui i se aprinse numaidecât în ochi. Nu acel gen de satisfacție, Trace Riley! Mândrie. Câștigi ocazia de a fi mândru de tine însuși.

- Genul meu era mai bun, spuse el. Dar fie. Tu ce primești dacă câștigi?

Ea cumpăni cu grijă întrebarea. Ce voia cu adevărat de la acest bărbat, dincolo de acele sărutări care îi înmuiau genunchii? Dintr-odată îi veni ceva în mine.

- Te strecori în han și furi niște prosoape, ca să nu mergem acasă uzi learcă.

- Vrei să mă duc înăuntru, unde probabil doarme sora ta, și să fur prosoape? Întrebă el nevenindu-i să creadă. Vrei cu orice preț să fim prinși?

- Probabil tocmai de aceea o s-o faci tu, nu eu.

- Doar că Jess nu te-ar împușca pe tine. Nu sunt prea sigur că ar fi la fel de grijulie dacă mă vede pe mine înăuntru și mă confundă cu un hoț pus pe rele.

- Nu are armă, îl liniști Abby. O să fii în siguranță, spuse ea și își lăsă capul pe spate. Sigur, toate grijile pe care ți le faci îmi spun că eu sunt cea care va câștiga.

- Încerc doar să îmi folosesc rațiunea, i-o întoarse el. Ea îi zâmbi.

- Asta cu siguranță nu îți stă în fire, îl tachină ea. Dar asta-i înțelegerea. Accepți sau nu?

- Accept, spuse el privind-o în ochi. La trei, atunci. Unu, doi...

Înainte să mai zică trei, el și pornise.

- Trișor infam și nesuferit, îi strigă ea, după care porni după el. Înota cu forță, însă el avea avantajul înălțimii. Cu toate acestea, în ciuda faptului că trișase, aproape îl prinse din urmă înainte să facă întoarcerea la celălalt capăt la bazinului. Era atât de aproape, încât reuși să îl prindă strâns gleznă. Îl smuci cu toată puterea, ceea ce îl scoase din mișcările frumoase și regulate de înot și îi permise ei să îl prindă din urmă. Atinse marginea piscinei cu degetele cu numai câteva secunde înaintea lui.

- Ai trișat, o acuză el, deși în ochi îi sclipea amuzamentul.

- Tu ai început, i-o întoarse ea.

Un tușit discret le atrase dintr-odată atenția. Abby privi în sus în ochii amuzați ai surorii ei și simți cum întregul ei corp aproape gol se încinge de rușine.

- Bună, surioară, spuse Jess, aproape pufnind în râs. Mă bucur să te văd, Trace. Pe de-a-ntregul, vreau să spun.

Lui Abby îi stătu inima în loc când auzi asta, însă Trace nu părea absolut deloc deranjat. Îi zâmbi larg lui Abby.

- Cred că am fost prinși.

- Cred că da, încuviință Jess.

- O soră bună s-ar fi întors înăuntru și nu ar fi zis niciodată că ne-a prins aici, sugerează Abby. Dar tu pari extraordinar de încântată de situație.

- Chiar sunt, recunosc Jess. Cred că o să-mi rămâneți datori vânduți dacă promit să nu răspândesc prin tot orașul vorbe despre această mică escapadă a voastră.

- Ai povesti altora despre asta? întrebă Abby îngrozită de această idee, mai ales că Wes era acolo.

- Și încă cum! spuse Jess rânjind. Ar fi cea mai bună bârfă de ani de zile. Altfel, orașul ăsta este destul de plictisitor.

- Sunt sora ta, îi aminti Abby, după care scoase cea mai mare carte din mânecă. Cea care a venit aici să îți salveze hanul.

Jess încuviință din cap încetișor.

- Da, de asta trebuie ținut cont, desigur.

- Ce vrei la schimb ca să ții secretul? o întrebă Trace, deși sclipirea din ochii lui sugera că nu l-ar deranja prea tare dacă Jess ar răspândi vorba.

Jess rămase pe gânduri.

- Nu sunt sigură deocamdată. Pentru moment, mă mulțumesc numai cu satisfacția de a vă avea pe amândoi la mână. Ceva îmi spune că îmi va fi util la un moment dat.

Abby o privi încruntată.

- Vorbim despre asta mai târziu, îi spuse ea direct.

Ieși din piscină și se duse să își pună hainele pe ea.

- V-am adus niște prosoape, spuse Jess, aruncându-i un rânjel lui Trace. Poate o rogi pe Abby să îți aducă și ție unul înainte să ieși din apă.

După cum era de așteptat, Trace luă afirmația ei ca pe o provocare. Se pregătea să se ridice ținându-se de marginea piscinei, când Abby veni în fugă la el și îi dădu unul dintre prosoapele pufoase supradimensionate asupra cărora Jess insistase că erau esențiale. În acea clipă,

Abby se bucura de acest fapt. Era suficient de mare cât să fie înfășurat fără riscuri în jurul coapselor lui Trace.

Se întoarse către sora ei.

- Mergi înăuntru, îi ceru ea, de parcă Jess ar fi redevenit o copilă neascultătoare. Cred că te-ai distrat destul pe seama noastră în seara asta.

Clar neintimidată, Jess îi întoarse privirea serioasă.

- Mă duc, dar, dacă ai vreun dram de minte, surioară mai mare, vei continua această noapte.

După ce Jess plecă, Abby îndrăzni să se uite către Trace. El nu părea absolut deloc jenat de ceea ce tocmai se întâmplase.

- Știe ce zice, îi spuse el, în schimb.

- Ești nebun? Tocmai am fost prinși zbenguindu-ne într-o piscină în care nu aveam ce să căutăm. Nu aveai nici o haină pe tine, iar eu - prea puține. Acum ce vrei să mai facem? Să jefuim o bancă?

- Nu cred că la asta s-a referit Jess, zise el.

Abby știa că nu la asta se referise, însă nu voia să spună la ce se gândise sora ei. Dacă ar fi spus și un singur cuvânt despre sex, ar fi deschis o cutie a Pandorei care mai bine rămânea încuiată și sigilată.

În schimb, își trase hainele pe ea peste sutienul și chiloții flească, apoi se încălță.

- Mă duc acasă.

- De atâta lucru m-am prins și eu, spuse Trace cu un aer resemnat. Nu cred că...

- Nu, nu vii cu mine. Nu te furișezi în camera mea. Am încercat asta o dată, și ne-a prins buni. Ar fi prea umilitor să se întâmple din nou, la vârsta mea.

- Desigur, la vârsta ta, ar trebui să urcăm cu tupeu la etaj și să mergem direct în camera ta, sugeră el.

Abby refuză să recunoască, măcar față de sine, cât de tentată era de această idee. În schimb, hotărâtă să încheie fără alte discuții, spuse un singur cuvânt:

- Wes.

Trace oftă.

- Da, prezența lui chiar taie orice chef, nu-i așa? Bine, atunci. Tu mergi singură acasă. Eu merg singur acasă. Și nici unul din noi n-o să închidă un ochi toată noaptea.

- Vorbește în numele tău. Eu am de gând să dorm ca un prunc.

Se apropie de ea, îi puse degetul sub bărbie, după care își lipi gura de a ei. Fu un sărut minunat. Când se opri, îi zâmbi.

- Ba pun pariu că nu.

Ea clipi, încercând să înțeleagă la ce se referea. Era dificil, din moment ce abia mai știa cum o chema.

- Că nu ce?

- Că nu vei dormi ca un prunc.

Da, începea și ea să aibă îndoieli în această privință.

Abby stătea în bucătărie duminică dimineată, sperând că o a doua ceașcă de cafea avea să îi trezească pe dată creierul obosit, când Jess intră dintr-odată, cu o mină atât de revigorată, încât ai fi zis că dormise opt ore fără oprire.

- Doamne, surioară, nu arăți prea bine, spuse Jess cu ochii sclipindu-i a râs. Te-ai culcat târziu?

- Du-te naibii! mormăi Abby. Și să nu îndrăznești să spui vreun cuvânt despre ce s-a întâmplat aseară. Wes ar putea intra aici în orice clipă.

Jess se încruntă imediat.

- Scuze, uitasem cu totul de el. Își turnă o ceașcă de cafea și se așază la masă. Unde e buni? La ora asta, într-o duminică dimineată, e de obicei aici, făcând clătite.

- Deci ai venit pentru clătite și nu ca să mă chinuiești pe mine? o întrebă Abby.

- Am venit, de fapt, pentru amândouă, zise Jess și zâmbi poznaș, dar o să mă abțin de la comentariile care îmi stau pe vârful limbii, pentru a te proteja de mânia fostului meu cumnat.

- Îți sunt recunoscătoare.

- Ești sigură că este aici? Nu i-am văzut mașina afară. Poate a plecat în oraș să ia micul dejun devreme.

Abby ridică dintr-odată capul.

- Nu mai era mașina?

- Nu am văzut-o, spuse Jess, privind-o cu îngrijorare. Ce s-a întâmplat? De ce arăți de parcă mai ai un pic și leșini? Te-ai albit toată la față.

Abby nu irosi timp să răspundă. O rupse la fugă în sus pe scări către camera fetelor și izbi ușa de perete. Nu se mai aflau acolo. Puișorii ei dispăruseră.

- Dumnezeule, a luat gemenele, strigă către Jess, care venise din urmă. Trebuie să sunăm la poliție.

Jess o apucă de braț.

- Liniștește-te! Ce crezi că a făcut Wes?

- Cred că a luat fetele cu el înapoi la New York.

- Nu ar face așa ceva, nu-i așa? întrebă Jess, cu scepticism. După care scutură din cap. Ba sigur că ar face-o, porcul. Trecu pe lângă Abby și inspectă camera, după care se încruntă. Lucrurile lor sunt încă aici. Ești sigură că le-a luat?

Abby nu știa ce să mai creadă.

- Nu sunt sută la sută sigură, nu, dar hainele nu înseamnă nimic, au o garderobă întreagă la el acasă.

Atunci, li se alătură și buni.

- Ce se întâmplă? De ce sunteți supărate?

- Abby crede că este posibil ca Wes să fi luat fetele, interveni Jess.

Buni o privi descumpănită.

- De ce Dumnezeu ai crede așa ceva? Le-a dus doar la Cafeneaua lui Sally să ia micul dejun. Le-a promis aseară.

Abby aproape leșină de ușurare.

- Ești sigură?

- Eram chiar acolo când au discutat despre asta. De asta nu m-am trezit devreme astăzi. M-am gândit că nu o să fie nimeni pe aici să ceară micul dejun înainte de slujba de la biserică.

Abby își dorea cu disperare să creadă că bunica avea dreptate, însă nu putea până nu vedea fetele cu ochii ei.

- Mă duc în oraș.

- Conduc eu, spuse Jess. Tu ești în stare să ieși de pe carosabil.

- Cum vrei, spuse Abby, alergând în jos pe scări, luându-și poșeta din bucătărie în drum spre ușă.

Jess era în urma ei.

- Să-mi dați un telefon, strigă buni după ele. Anunțați-mă că totul este bine.

- Te sun, îi promise Abby. Strângând poșeta din poală între mâini de i se albiseră degetele, se întoarse către Jess: Buni trebuie să aibă dreptate.

- Sunt sigură că așa este, o liniști Jess. S-a înșelat ea vreodată?

- Abia aștept să ajungem acolo, ca să fiu sigură, spuse Abby, scoțându-și telefonul. Apăsă pentru a-l apela pe Trace. Acesta avea o voce somnoroasă când răspunse. Trace, mă tem ca Wes să nu fi plecat din oraș cu fetele. Buni se jură că s-au dus la Cafeneaua lui Sally de dimineață, dar trebuie să știu sigur că sunt acolo. Poți verifica tu?

- Te sun înapoi în două minute, îi promise el. Stai un pic.

- De fapt, sunt în drum spre oraș.

- De ce naiba conduci când ești supărată?

- Conduce Jess.

- Bine, atunci. Ies chiar acum pe ușă. Mai lasă-mă un minut și te sun înapoi.

Abby închise telefonul, însă îl ținu mai departe în mâna tremurândă.

- Știi că ajungem și noi acolo în mai puțin de cinci minute, îi spuse Jess.

- În momentul de față, orice secundă mi se pare o veșnicie, îi spuse Abby surorii sale, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Iar dacă nu erau acolo, dacă din motive necunoscute fostul ei soț plecase cu fetele ei, știa că avea nevoie ca Trace să îi fie alături. Le avea pe Jess, desigur, și pe buni, dar se baza pe Trace să le găsească și să le aducă

înapoi. Poate că avea să îi și bage mințile în cap lui Wes cu ocazia asta.

Telefonul sună. Apăsă pe butonul greșit, apoi, în sfârșit, pe cel potrivit.

- Da?

- Sunt acolo, bine, sănătoase, îi spuse el. Sunt chiar în fața cafenelei. Cred că s-au îmbrăcat singure azi-dimineață. Carrie pare să își fi aranjat singură părul. Caitlyn poartă un pantof roz și unul roșu.

Descrierea care avea scopul de a o face să râdă o făcu, de fapt, să plângă și mai tare. Suspina și tremura ca frunza când Jess trase mașina la o stradă distanță de Cafe-neaua lui Sally. Trace veni imediat să deschidă ușa și o trase în brațele lui. Când se liniști, Abby se retrase din îmbrățișare și îl lovi cu pumnul în piept.

El tresări și îi prinse pumnul înainte să îl lovească din nou.

- Hei, ce-am făcut?

- Tu mi-ai băgat în cap ideea că este posibil să ia fetele. Altfel, nu m-aș fi gândit la asta.

- Nu, el este cel care ți-a băgat ideea asta în cap, zise el privind-o liniștit. El este cel care a spus că vrea să le ia înapoi cu el. Chiar tu mi-ai mărturisit asta.

- Dar tu ai crezut că ar putea fi adevărat. Tu ai ridicat miza.

- Și ce-i cu asta? Dai vina pe mesager? Nu am spus decât că trebuie să fii atentă.

- Ei bine, mă simt ca o proastă. Le-am mai și agitat pe Jess și pe buni degeaba.

Jess li se alătură.

- Eu nu cred că a fost degeaba, spuse ea pe un ton liniștit. Și nu îți face griji pentru buni. Am sunat-o și i-am spus că totul este în regulă.

- Ce vrei să spui că nu a fost degeaba? întrebă Abby.

- Cred că Wes a adus intenționat fetele în oraș în dimineața asta fără să îți lase un mesaj, ca să te bage în sperieți.

Abby nu voia să creadă asta.

- Probabil s-a gândit că o să-mi spună buni unde sunt, ceea ce s-a și întâmplat.

- Eu nu cred, spuse Jess cu toată seriozitatea. Și nici tu nu crezi asta.

- Sunt de partea lui Jess aici, zise Trace hotărât. Dacă nu s-ar supăra fetele, aș merge chiar acum acolo să îi spun ce cred eu despre el și joculețele prostești pe care le face.

Abby îl trase de mână.

- Haideți să plecăm! Carrie și Caitlyn sunt bine. Se întorc acasă în curând.

- Eu zic să rămânem chiar aici, spuse Jess. Nimic nu-l împiedică pe Wes să iasă și să se ducă direct la aeroport. În plus, ne-a văzut. Ar părea ciudat să nu intrăm în cafenea acum.

Trace aprobă din cap.

- Sunt de acord. În plus, se eliberează o masă. Hai să luăm micul dejun. Sunt lihnit.

- Și eu, spuse Jess, provocând-o pe Abby din priviri. Știi că te vei simți mai bine dacă nu scapi fetele din ochi.

Jess avea dreptate, se gândi Abby. De fapt, era ferm convinsă că nu avea să le mai lase niciodată de bunăvoie să îi scape din priviri.

Trace le urmă pe Jess și pe Abby în cafenea, ținând intenționat o mână pe umărul lui Abby, în timp ce le conducea la masa liberă. Voia ca vulpoiul acela de fost soț al ei să știe că avea întăriri, în caz că se gândea să facă ceva prostesc.

Desigur, dacă Wes ar fi presupus că era ceva între el și Abby, ar fi fost la fel de bine. Trace nu avea nici o problemă să își afirme public posesia. Dacă lucrurile ar fi decurs așa cum și-ar fi dorit el, Abby ar fi fost a lui de ani buni.

- Mami, strigă Carrie, făcându-și loc să se ridice de la masă și atrăgându-i atenția lui Wes către nou-veniți.

Încruntarea i se întinse pe chip când ambele lui fiice îl lăsară imediat singur.

Abby se aplecă să o îmbrățișeze pe Carrie și apoi pe Caitlyn, care venise în urma surorii sale.

- Bună dimineța. Luați un mic dejun frumos cu ta-tăl vostru? Întrebă ea privindu-l pieziș pe Wes.

- Da, spuse Caitlyn. Tati a zis că tu nu vrei micul dejun. Cum de ai venit?

- Mi s-a făcut și mie foame, până la urmă, spuse Abby.

Trace observă cât de greu îi era să nu spună mai multe. Chiar atunci, simți cum este tras de mână și privi către fața îndreptată în sus a lui Carrie.

- Putem să mâncăm înghețata acum? îl rugă ea.

El aruncă o privire către farfuriile lor cu șuncă și clătite pe jumătate mâncate.

- Mi se pare că nici nu ați terminat micul dejun. Cred că trebuie să lăsăm înghețata pe altă dată.

- Pe mâine? insistă Carrie.

Trace se uită către Abby, care încuviință din cap.

- Atunci, mâine să fie, confirmă el.

Wes se ridică de la masă, cu fața înnegurată de o furie abia reținută.

- Stai un pic, spuse el. Abby, trebuie să discutăm despre asta. Cred că cel mai bine ar fi...

- Nu discut despre asta cu tine acum, spuse ea încordată. Sunt lucruri mult mai importante pe care noi doi trebuie să le clarificăm. Vom face asta când ajungem acasă.

Caitlyn și Carrie își priviră părinții pe rând, simțind limpede tensiunea subită. Din fericire, Jess interveni, strecurându-se afară din separeul pe care tocmai îl ocupaseră.

- Fetelor, ați văzut ce cărți de colorat frumoase au la magazinul lui Ethel? Au în ele crabi și căluți-de-mare și tot felul de păsări pe care le-ați putea vedea în apropierea golfului. Poate găsim una sau două care să vă placă.

Ochii lui Caitlyn începură să sclipască.

- Da, te rog. Mami, putem merge cu mătușa Jess?

- Sigur că da, spuse Abby, evident ușurată.

- Le aduc înapoi în câteva minute, Wes, sau pot veni acasă cu noi dacă tu nu vrei să mai stai, îi spuse Jess.

- Aștept, îi răspunse el tăios. Trase un scaun de la masa alăturată și se așeză în capătul separeului lor. Ignorându-l pe Trace, o întrebă pe Abby: Ce cauți aici? M-ai urmărit intenționat ca să îmi strici dimineța cu fetele?

- Nu fi ridicol, izbucni Abby. Am încercat eu vreodată să îți stric momentele petrecute cu ele? .

Wes părea tulburat de reacția ei aprinsă. Era limpede că nu știa cum să interpreteze atitudinea ei.

- Bine, nu contează, dar trebuie să discutăm despre faptul că astăzi se întorc la New York cu mine.

- Nici să nu te gândești, spuse ea rece. Rămân aici cu mine. Este prima oară când se află la Chesapeake Shores pentru mai mult de un sfârșit de săptămână și vreau să profite și să petreacă timp de calitate cu bunica lor, cu Jess și cu Mick atunci când revine din California.

- Cât crezi că va dura această reuniune de familie? întrebă el.

- Oricât este necesar, spuse ea, privindu-l drept în ochi.

Trace îi admiră hotărârea. Nu îi permitea lui Wes să o intimideze. În același timp totuși, se simți vinovat să știe că, înainte de toate, el era cel care o adusese în această situație. Dacă el nu ar fi insistat ca ea să rămână aici și să o ajute pe Jess, ea și Wes nu ar fi intrat în această luptă pentru fiicele lor.

- Abby, poate putem găsi o soluție, spuse Trace calm, privind-o în ochi.

- Tu nu ai nici un cuvânt de spus aici, interveni Wes încruntat.

- De fapt, chiar are, spuse Abby. Este în regulă, Trace, am făcut o înțelegere și am de gând să o respect.

- Ce înțelegere? vru Wes să știe.

- Asta nu este treaba ta, spuse Trace. Se întoarse către Abby: Ești sigură?

- Sută la sută, zise ea încuviințând din cap.

Trace se lăsă pe spătarul scaunului, simțindu-se mai optimist decât fusese de multă vreme. Poate că se revolta împotriva fostului soț, dar era la fel de posibil ca, în felul ei, să îi aleagă pe el și posibilitățile ce plutiseră în aer în noaptea precedentă. Trebuia să aștepte să afle cu siguranță despre care din variante era vorba.

Între timp totuși, trebuia să admită că îi plăcea să o vadă pe Abby punându-l pe Wes cu botul pe labe. Era departe de a fi o femeie ștearsă, asta era limpede. Dacă nu ar fi văzut-o afară cu câteva minute înainte, dacă nu i s-ar fi prăbușit ușurată în brațe, ar fi fost convins, dincolo de orice îndoială, de calmul și autocontrolul pe care le afișa ea. Acea putere în fața propriilor vulnerabilități era un element nou pe lista lungă de motive pentru care se îndrăgostea din nou de ea.

capitolul 13

Spre surpriza și ușurarea lui Abby, Jess insistă să meargă cu Wes și cu fetele cu mașina înapoi la buni. Îl privi pe Trace, care se uita vizibil amuzat la expresia acră de pe chipul lui Wes. După ce plecară, acesta se întoarse către Abby.

- Cred că asta te face să te simți mai bine.

Ea nu se prefăcu a nu înțelege.

- Da, așa este. Nici nu îi va trece prin cap să plece cu fetele dacă este Jess acolo să îi urmărească fiecare mișcare.

- Preferi să faci asta tu însăși?

- Nu, zise ea și scutură din cap. Încă sunt furioasă pe el, așa că este de preferat să nu petrecem prea mult timp împreună până mă liniștesc. Dacă am noroc, va fi plecat înapoi la New York până mă întorc eu.

- Sper că nu mizezi pe asta, îi spuse Trace.

- Nu, oftă Abby, firește că nu. Vrea să discute cu mine, așa că nu va pleca nicăieri până nu avem această

discuție. Își înfipse furculița în ouăle jumări din farfuria ei, privi cu dezgust, după care împinse farfuria într-o parte. Nu îmi este foame.

- Vrei mai degrabă gofre? Cu căpșune proaspete? o momi Trace. Sunt de sezon, și este specialitatea casei în această dimineață.

- Nu cred.

- Clătite cu afine?

- Încerci să mă îngrași? replică ea zâmbind la insistențele lui.

- Nu, doar încerc să mă asigur că ai suficiente forțe pentru cearta care te așteaptă acasă.

- O, crede-mă, pot să îmi adun binișor forțele și fără ouă, gofre sau clătite, spuse ea înfigând furculița în ouă și imaginându-și-l pe Wes în locul lor. Îl privi pe Trace în ochi. Când am crezut că a luat fetele azi-dimineață, aș fi fost în stare să îl strâng de gât cu mâinile mele.

- Din fericire, nu s-a ajuns la asta, spuse Trace, deși i se părea liniștitor modul în care își manifesta ea furia. Abby, îmi pare rău dacă avertismentele mele de ieri au contribuit la sperietura asta.

Ea îi expedie scuzele dintr-o mișcare a mâinii.

- Nu, aveai dreptate că trebuie să fiu atentă. În ultimele zile, am început să îl văd pe Wes într-o lumină cu totul nouă. Nu este vorba că ar fi alt bărbat decât cel cu care m-am căsătorit sau că s-ar fi schimbat el radical. Cred că l-am idealizat eu în anii în care am fost împreună, iar acum mi s-a ridicat, în sfârșit, un văl de pe ochi. Nu cred că este cu adevărat un om rău. Și știu că este un tată bun, dar...

Aici, vocea i se stinse.

- Dar ce? o îndemnă Trace să continue.

Încercă să pună degetul pe motivul pentru care, dintr-odată, nu mai avea deloc încredere în bărbatul pe care îl iubise și îl respectase cândva. Avea legătură, în mare parte, cu ceea ce îi spusese Jess despre el, obligând-o să vadă comportamentul lui pasiv-agresiv exact așa cum era. Mai avea legătură și cu modul în care se purtase

de când aflate că ea se afla la Chesapeake Shores. Ar fi altceva dacă faptul că ea dusesese copiii în alt stat ar pune realmente în dificultate drepturile lui de vizitare, însă chiar nu era cazul. O făcea să se gândească la un copil răsfățat care nu putea accepta, nici pentru o clipă, că lucrurile nu decurg exact așa cum dorește el. Nu era o calitate demnă de admirație. Oare fusese dintotdeauna la fel de inflexibil și de incapabil de compromisuri? Sau, așa cum suspecta Trace, avea vreun plan în ceea ce privea fetele, pe care acum găsisese scuza perfectă să îl pună în aplicare?

- Mă sperie un pic, recunosc eu, în cele din urmă, după care scutură din cap la absurdul acestei afirmații. Sună ridicol când o spun cu voce tare.

Trace nu părea a considera că era ridicol, iar asta o sperie și mai tare.

- Nu mă contrazici, spuse ea încruntată.

- Pentru că nu am cum. Ascultă, nici măcar nu îl cunosc pe tip, așa că sunt, cel mai probabil, cu totul nedrept. Nu pot ascunde că am și eu planurile mele în ceea ce îl privește.

- Planuri?

- După logica mea sucită, el mi te-a furat pe tine. Ridică o mână înainte ca ea să apuce să răspundă. Știu că lucrurile nu stau tocmai așa, însă așa simt eu. Așa că, mai pe scurt, nu îmi place de el. Cu toate acestea, îmi place să cred că sunt priceput la citit oamenii și că îi pot privi dintr-o perspectivă obiectivă, chiar și în astfel de situații.

- Și?

- Ceva nu îmi miroase bine, spuse el. Nu pot spune ce anume, însă mâine la prima oră o să fac niște săpături. Ai fi surprinsă câte se pot afla dintr-o verificare de rutină a creditelor despre un posibil viitor client al băncii.

- Vrei să îl investighezi? întrebă Abby sceptică, având un sentiment destul de neplăcut la acest gând. Nu știu

ce să zic, Trace, mi se pare un pic exagerat. Iar Wes ar fi scandalizat dacă ar afla.

- Nu am de gând să angajez un detectiv particular, o liniști el. O să mă uit doar pe niște chestii. Probabil că nu o să aflu nimic, dar atunci vom putea sta amândoi liniștiți.

- Presupun că așa este, spuse ea cu reținere. I se părea un pic necinstit și josnic. Cu toate acestea, era tatăl fetelor, un bărbat care voia să le ia de la ea, dacă nu pentru totdeauna, cel puțin pentru mai multe săptămâni. Le datora lor, dacă nu sieși, să se asigure că în viața lui Wes nu se petrecea nimic ce le-ar putea pune în pericol. Nu era ca și cum și-ar fi imaginat că Wes ar fi permis ca fetele să se afle în vreun fel de pericol fizic, dar dacă demara procedurile legale pentru a obține custodie exclusivă? Lupta le-ar traumatiza. Trebuia să știe dacă exista chiar și o posibilitate îndepărtată.

Se ridică dintr-odată.

- Trebuie să merg acasă.

Spre ușurarea ei, Trace nu o contrazise. Se ridică și el imediat, lăsă pe masă banii pentru notă și bacșiș, după care o urmă afară.

- Crezi că poți conduce? Te pot duce eu, și mă poate aduce Jess sau altcineva înapoi mai târziu.

- Sunt în regulă. Condusul îmi va limpezi mintea, îl liniști ea. Mulțumesc că nu m-ai tratat ca pe o nebună în dimineața asta când mi-am pierdut cumpătul.

- N-ai putea niciodată să fii nebună, spuse el, dându-i părul la o parte de pe obraji și așezându-i-l după urechi. Sigur, și dacă ai fi fost vreo ciudată, tot așa fi fost înnebunit după tine. Îi dădu o sărutare scurtă și apăsată pe buze, după care adăugă: Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?

Ea nu se putu abține să nu îl tachineze:

- Cumpără o sticlă de lapte și adu-o mai târziu acasă, glumi ea, simțindu-se un pic mai ușurată.

El o privi amuzat.

- Singur, nici o problemă.

- Și niște produse de igienă feminină?

El se albi.

- Sigur, pot face asta, spuse el hotărât.

- O îmbrățișare?

Un zâmbet se întinse pe toată fața lui.

- Va fi plăcerea mea, spuse el hotărât.

Ea se ridică pe vârfuri și îi atinse obrajii nebărbie-riți, savurând asprimea obrazului sub degete. Îi arăta că alergase direct pe ușă în clipa în care ea îi ceruse ajuto-
rul în dimineața aceea. O liniștea gândul că el ar face
asta oricând.

- Îți mulțumesc, îi spuse ea încet.

- Pentru ce?

- Că ești aici când am nevoie de tine.

- Nu ai avut nevoie de mine, de fapt. Țineai totul sub
control. Eu am venit doar de rezervă.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută.

- De multă vreme nu am mai avut pe cineva de rezer-
vă, Trace. Trecuse, de fapt, multă vreme de când simțise
nevoia de rezerve, se gândi, după care adăugă: E un sen-
timent plăcut.

- Oricând, scumpo, oricând.

Vorbise cu nonșalanță, însă ea simțea din toată inima
că se putea încrede în ele. Că putea avea încredere în el.
Acum, îi era de o mie de ori mai ușor să meargă acasă și
să îl confrunte pe Wes.

Când Abby ajunse acasă, îl găsi pe Wes stând singur
pe verandă. Fetele, Jess și buni nu erau pe nicăieri. Îl
studie circumspectă.

- Unde-s restul?

- Sau dus să facă o plimbare pe plajă, spuse el.

- Tu nu ai vrut să mergi cu ele?

- Nu, zise și scutură din cap. Am vrut să te aștept.
Trebuie să vorbim.

Făcându-și curaj, Abby se așeză pe marginea fotoliului
de pe verandă.

- Despre ce?

- Vreau ca fetele să vină înapoi cu mine la New York, spuse el sec.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă.

- Există vreun motiv pentru care crezi că m-am răzgândit în decursul ultimei ore? Răspunsul este în continuare nu, spuse ea. Se prea poate ca această ocazie de a petrece mai mult timp aici să fi venit pe neașteptate, însă le prinde bine. Nu o să-ți permit să le refuzi posibilitatea de a-și cunoaște familia extinsă. Odată ce ne întoarcem la New York, pot sta mai mult cu tine, dacă îți dorești.

- Și cum o să le văd eu până atunci, Abby? întrebă el, încercând să o domine din priviri. Dumnezeu știe cât mai stai tu aici. Asta înseamnă că nu le mai pot vizita la program? Sau că trebuie să îmi întorc viața cu susul în jos și să zbor la Maryland o dată la două săptămâni? Știi că nu este rezonabil.

- Nu pentru tine, dar nu contează. Eu pot fi flexibilă, spuse ea, după care luă o decizie impulsivă. De aceea, le voi aduce eu la New York peste două săptămâni. Pot sta cu tine patru zile, cât mă ocup eu de niște treburi la birou, după care le voi lua înapoi aici.

- Și după aceea?

- Sper că nu va mai dura mult până ne vom întoarce toate trei la New York, iar atunci nu va mai fi o problemă, dar, dacă nu va fi posibil, le voi aduce eu din nou. Îți vei petrece timpul stabilit cu ele, Wes. Nu voi încerca niciodată să te îndepărtez de ele.

El tot nu părea mulțumit.

- Dar școala? Lipsesc de la școală acum. Dacă ar sta cu mine, și-ar putea termina anul școlar.

- Sunt la grădiniță, nu studiază fizica avansată, spuse ea pierzându-și răbdarea. Nu e așa o problemă dacă lipsesc vreo câteva săptămâni. Am sunat la școală înainte să venim aici, să le spun că vor lipsi câteva zile, apoi am vorbit iar cu educatoarea lor imediat ce am aflat că va fi, de fapt, o vizită prelungită. Eu și buni citim cu ele în fiecare zi. Deja sunt înaintea tuturor celorlalți copii

la numărat și chiar la câteva operații matematice de bază. Îl privi în ochi. Altceva?

Wes avea, în continuare, o expresie nemulțumită.

- Nu-mi place asta, Abby. Nu-mi place deloc.

- Da, am văzut deja. Ceea ce nu înțeleg este de ce. Și tu ai fost plecat timp de două săptămâni, alteori mai mult, nu le vezi când ești plecat într-o călătorie de serviciu sau în vacanță. De ce acum este așa o mare problemă că sunt cu mine aici?

- Eu măcar nu fac spectacol cu relațiile mele în fața lor, spuse el pe un ton acru.

Lui Abby îi venea să râdă, însă văzu că el vorbea serios.

- Nu am o relație cu Trace, spuse ea cu înțelegere. Nu știu de câte ori trebuie să-ți spun.

- Nu te obosi, pentru că oricum nu te cred. Este ceva între voi, zise el strângând din ochi. Presupun că a fost întotdeauna. El a fost mereu celălalt bărbat, nu-i așa, Abby? Am știut întotdeauna că există cineva care nu ți-a ieșit din suflet.

- Ești absurd, izbucni ea.

- Oare?

Ea ezită, întrebându-se dacă era, într-adevăr, posibil să îi fi ascuns ceva lui Wes. Era, oare, posibil să nu îl fi uitat, de fapt, niciodată pe Trace? Sau nu era decât una dintre încercările lui Wes de a o face să se simtă inadecvată, de parcă ar face, din nou, ceva greșit?

- Ascultă, eu și Trace eram foarte tineri când am fost împreună, spuse ea cu sinceritate. Relația noastră se terminase când te-am cunoscut. Nu l-am mai văzut de ani întregi, până acum câteva zile, când ne-am întâlnit aici.

- Și te aștepti să cred asta? Trăiește în New York, Abby. Vrei să îmi spui că nu te-ai văzut cu el niciodată acolo?

- Este exact ce vreau să spun, pentru că este adevărul. Până zilele trecute, nici măcar nu știam că trăiește în New York. Nu am ținut deloc legătura, spuse ea și scutură din cap. Nici nu știu de ce vorbim despre asta. Nu este treaba ta cu cine mă văd. Suntem divorțați. Și, până acum, am crezut că ne descurcăm foarte bine, de dragul

fetelor. Apoi, îl privi deodată drept în ochi. Nu începe să scoți acum la suprafață tot felul de meschinării, Wes. Nu am vorbit niciodată despre femeile din viața ta de când am divorțat noi, însă știu totul despre ele, deoarece fetele mi-au enumerat o întreagă listă de prietene ale lui tati. Nu încerca să îmi spui că tu nu îți afișezi relațiile în fața lor, pentru că știu deja.

El păli când auzi asta.

- Vorbești de parcă aș face paradă de femei în fața lor. Nu este așa. Mai ales în ultima vreme. De fapt, este o singură femeie.

- Da? Este ceva serios?

Așteptă să aibă măcar o împunsătură de gelozie, însă nu simți nimic. El încuviință din cap, după care spuse:

- Cred că trebuie să știi că este vorba despre Gabrielle.

Abby știu pe loc la cine se referea.

- Gabrielle Mitchell. De la departamentul de obligațiuni, de la mine de la serviciu?

Ce să mai spună despre presupusele obiecții ale lui Wes față de programul lung de lucru al lui Abby?! Cariera lui Gabrielle era la fel de solicitantă. Nu, pretextul acela fusese găsit doar pentru a-i permite lui Wes să fie în poziția soțului nedreptățit.

El încuviință din cap, cu obrazii aprinși de vinovăție.

- Am cerut-o în căsătorie.

S-ar fi putut supăra pe el, l-ar fi putut întreba câtă vreme avusese această aventură chiar sub nasul ei, însă era hotărâtă să se poarte ca o doamnă.

- Felicitări! Se înțelege bine cu Carrie și Caitlyn?

- Le adoră, spuse el, cu fața luminată de un zâmbet. Ar trebui să o vezi cu ele. E ca și cum ar fi mama lor.

Abby se încruntă la auzul acestor cuvinte.

- Atâta vreme cât reține că nu este mama lor, e bine, îl avertiză ea.

- Desigur, Gabrielle nu ar încălca această limită. Spun doar că nu trebuie să îți faci griji pentru nimic atunci când sunt cu ea. Nu o să aduc vreo mamă vitregă rea în viața lor.

- Mă bucur să știu asta, spuse ea amuzată. Și, ca să știi, nici Trace nu ar fi un tată vitreg rău. Nu că urmează să intre pentru totdeauna în viața lor.

- Bine, spuse el. Mă bucur că ne înțelegem.

- Sper.

- Și le vei aduce tu peste două săptămâni?

- Așa am zis!

O privi mulțumit.

- E bine, atunci. Mă duc înăuntru să termin de împachetat. Când se întorc ele, îmi iau rămas-bun și merg la aeroport să iau avionul spre New York. Aproape ieșise pe ușă, când se întoarse. Un ultim sfat, Abby. Nu o lăsa pe Jess să te târască în problemele ei, oricare ar fi ele. Știi că, în cele din urmă, vei avea de suferit.

- Habar n-ai despre ce vorbești, îi spuse ea încordată.

- Ba, de fapt, am. Am văzut-o pe sora ta cum profită de tine iar și iar. La un moment dat, va trebui să te oprești din a încerca să compensezi plecarea lui Megan. Mama ta trebuie să îndrepte lucrurile, nu tu.

Abby simți adevărul acestor cuvinte, însă o enerva să le audă de la el. Grija pentru Jess era o obligație pe care și-o asumase în clipa când mama lor plecase. Bree era și ea prea mică pentru a avea grijă de o surioară îndurerată, iar Connor și Kevin fuseseră adolescenți orbi la tot ce se întâmpla în jurul lor. Nici unul din ei nu remarcase că Jess era devastată. Mick era plecat, așa că rămăsese în sarcina lui Abby și a bunicii să se ocupe de toate dificultățile pe care Jess le avea la școală și de durerea de a fi fost părăsită de mama ei.

- Ți-ai exprimat părerile în repetate rânduri, replică ea. Lipsa ta de înțelegere și de compasiune nu te onorează, așa că este, probabil, de preferat să îți păstrezi ideile pentru tine pe viitor - cel puțin în preajma mea și a familiei mele.

El dădu să mai spună ceva, însă apoi doar scutură din cap și intră în casă. Doar după ce plecă el, Abby își dădu seama că își ținuse răsuflarea. Scoase încetișor aerul din plămâni.

Într-o privință totuși, Wes avea dreptate — era timpul ca mama ei și Jess să facă pace. Poate că n-aveau să fie niciodată apropiate, însă, dacă Jess ar înțelege de ce îi părăsise Megan, poate ar putea-o ierta și ar merge mai departe.

Deschiderea hanului ar putea reprezenta ocazia perfectă, conchise Abby. Avea să fie atât de multe de făcut, încât Jess nu avea să se agite prea mult din cauza prezenței mamei sale. Iar susținerea din partea lui Megan ar putea începe procesul de vindecare. Abby își propuse să sune la New York în acea după-amiază.

Desigur, erau foarte mari șanse ca Mick să fie furios pe ea pentru că o aducea pe Megan în oraș la o întrunire de familie, dar avea să-i treacă. De fapt, era timpul ca și ei să înceapă să comunice din nou. La naiba, dacă ar fi fost după ea, și-ar vedea chiar și părinții cârpind lucrurile.

Abby simțea în inima ei că nici unul din ei nu dorise, de fapt, divorțul. Ea fusese suficient de mare cât să înțeleagă ce se întâmplase. Mama ei aruncase niște vorbe, exprimându-și neplăcerea pentru timpul îndelung pe care Mick îl petrecea departe. Tatăl ei se aprinsese și o acuzase pe Megan că nu aprecia importanța muncii lui. Nu durase mult ca Megan să sune un avocat. Odată ce roțițele divorțului se puseseră în mișcare, nici unul nu fusese dispus să oprească acest proces. Era o dovadă a mândriei membrilor familiei O'Brien, în cel mai rău sens.

Iar ea urma să se arunce în gura lupului, se gândi Abby sarcastic. Poate chiar era masochistă, așa cum spusese Wes.

Când Trace se duse la casa părinților săi pentru masa de duminică, o găsi acolo pe sora lui, deși Laila nu părea foarte încântată de invitație. O privi întrebător, în timp ce se duse la bar și își turnă o bere.

— La ordinele dumneavoastră, mormăi ea. Mamei i-a intrat în cap ideea că am neglijat toată treaba cu familia

de când te-ai întors în oraș. Crede că, dacă ai simți mai mult că te iubim și îți ducem dorul, ai rămâne aici.

- Că veni vorba, răspunse el, cum să facem să îl convingem pe tata că tu ești cea care trebuie să ocupe postul, nu eu?

- Noi nu facem nimic, spuse ea. Am firma mea de contabilitate. Câștig suficient cât să trăiesc confortabil. Nu am nevoie să lucrez la bancă și chiar nu am nevoie să lucrez pentru cineva care nu mă consideră calificată pentru postul respectiv.

- Calificările tale nu au fost niciodată o problemă, Laila, spuse Trace încruntându-se către ea.

- Oh, așa este. Problema e sexul meu.

Mama lor intră în cameră la timp cât să audă comentariul Lailei, dar nu și contextul în care fusese spus.

- Fetișo, acesta nu este un subiect adecvat pentru o duminică după-amiază.

- Laila se referea la genul ei, mamă, zise Trace amuzat.

Beatrice Riley păru ușor stânjenită de greșeala pe care o făcuse.

- A, scuze. Dar care-i treaba cu asta?

- Întreabă-l pe tata, spuse Laila.

- Nu începeți iar, spuse Beatrice, pierzându-și răbdarea. Tatăl tău ți-a oferit un post la bancă.

- Cam cu cinci niveluri mai jos decât cel pe care i l-a oferit lui Trace, îi aminti Laila. Nu contează. E o poveste veche. Suntem aici să ne bucurăm de întoarcerea fiului rătăcitor, deci hai să facem asta.

Își ridică paharul de vin într-un gest ironic de toast.

- Laila, e de-ajuns! o certă Beatrice. Merg să văd cum e mâncarea. Sper că o să vă purtați mai frumos când mă întorc.

Trace se așează lângă sora lui și îi șopti la ureche:

- Nu mă ajuți deloc să întorc situația în așa fel încât să primești ceea ce îți dorești.

- Nu m-ai auzit? Am tot ce îmi doresc.

- Atunci, de ce te porți de parcă ești pe punctul de a ceda nervos?

- Am avut o seară proastă, dacă vrei să știi.

Trace o privi mai atent și observă tristețea care umbrea ochii ei adesea luminoși.

- Ce s-a întâmplat, te-ai certat cu Dave?

Laila se întâlnea cu același tip încă din colegiu. Dave Fisher era destul de agreabil, însă lui Trace nu i se păruse niciodată genul care să stârnească vreo pasiune. Își dădu seama că era straniu să își facă griji în privința asta, dat fiind că Dave era cu sora lui, însă era de părere că Laila merita un bărbat capabil să îi stârnească un pic de entuziasm. În schimb, Dave era stabil, drăguț și la fel de fad ca terciul de ovăz pe care îl mânca în fiecare dimineață la micul dejun. Singura dată când Trace îl văzuse agitându-se fusese din cauza unor erori de trei cenți în soldul lui bancar.

- Eu și Dave nu ne certăm, spuse ea cu un aer resemnat. Omul ăsta o să mă bage în mormânt înainte de vreme, de plictiseală.

„Aleluia!“ se gândi Trace.

- Atunci, pune-i capăt, îi spuse el. Găsește-ți pe altcineva.

- În Chesapeake Shores? Cunoscut toți bărbații din orașul ăsta de când eram de-o șchioapă. N-o să mă trezesc într-o zi că mă uit mai atent și zic: „O, vai, ăsta mie-e alesul“.

- Nu ai cum să știi asta până nu te desparți de Dave. Habar n-ai peste cine ai putea da. Știu sigur că locul ăsta se umple de oameni toată vara, la sfârșit de săptămână, iar printre ei se numără profesioniști din Washington și Baltimore. Dar nu îi vei cunoaște dacă stai acasă pe canapea, uitându-te cu Dave la filme de pe History Channel.

- Probabil ai dreptate, spuse ea oftând, dar este greu să renunți când ai petrecut atâția ani cu cineva. Este plasa mea de siguranță. Este un tip de treabă. Chiar este.

Trace mai auzise, foarte recent, același lucru fiind spus despre alt bărbat. Și în nici una dintre situații nu îi picase bine.

- Pune-i capăt, Laila. Ai nevoie să o iei de la capăt. Nu o să fii niciodată fericită dacă nu faci decât să te târăști într-o relație fără perspective.

- Nu este fără perspective, spuse ea.

- Nu? Întrebă el, măbind ochii de uimire.

- M-a cerut în căsătorie. Aseară, mai exact. Mi-a scris pe hârtie cât de practic și de rațional ar fi. Lista era destul de lungă.

Trace scoase un vaiet.

- Ei, iată, asta-i cererea în căsătorie la care visează orice fată. Cred că inima îți bătea de să-ți sară din piept.

- De fapt, a fost destul de amuzant, zise Laila. Sau ar fi fost dacă nu era așa îngrozitor. Am stat acolo ascultându-l și nu mă puteam gândi decât la faptul că asta are să fie viața mea până mor. O să stau să citesc liste cu avantaje și dezavantaje.

Trace o privi alarmat.

- Sper că nu te gândești serios să accepți. Îți jur că, dacă accepți, poți să-ți iei adio de la serviciul de la bancă. O să-i spun lui tata că ai luat-o razna.

- Nu, nu mă gândesc să accept, spuse ea. L-am refuzat pe Dave. De fapt, m-am despărțit de el. Ochii i se umplură de lacrimi, pe care ea le șterse în grabă. L-am rănit, Trace. Părea atât de nedumerit. Ca atunci când lovești un cățeluș care are încredere în tine. M-am simțit îngrozitor.

- E mai bine să te simți îngrozitor câteva ore, chiar și săptămâni, decât să fii nefericită pentru tot restul vieții, îi spuse el. Dave își va reveni. Îți garantez că te va înlocui cât se poate de repede cu cineva mult mai potrivit pentru el.

- Poate îi pot găsi eu pe cineva, spuse ea cu o expresie gânditoare.

Trace o privi sceptic.

- Ai înnebunit? Ai multe prietene pe care le antipatizezi atât de mult?

- Termină! E un tip extraordinar. Pur și simplu, nu era potrivit pentru mine.

- Bine, mă opresc aici, dar crede-mă că nu va aprecia dacă încerci să îi găsești o înlocuitoare.

- De ce nu?

- Pentru că este bărbat. Nu doar că nu ne place să fim respinși, dar cu siguranță nu vrem ca femeia care ne-a făcut asta să apară câteva zile mai târziu oferindu-ne o alternativă proaspătă, ca pe un fel de sacrificiu uman. Dacă Abby mi-ar fi trimis una dintre prietenele ei să mă consoleze după ce a plecat, aș fi fost absolut furios.

Laila îl privi gânditoare.

- Era mai bine dacă făcea asta.

- De ce crezi?

- Pentru că poate că așa ai fi priceput că a terminat-o cu tine. Poate atunci ai fi putut să mergi mai departe, în loc să irosești toți anii ăștia tânjind după ea.

Nu îi plăcu modul în care ea rezumase ultimii zece ani din viața lui.

- Nu au fost iroșiți. Mi-am construit o carieră de succes.

- Ura! făcu ea, răsucind un deget în aer.

- Și am avut întâlniri, zise el încruntat când îi văzu reacția.

- Numește două femei cu care te-ai văzut de mai mult de două ori, îl provocă sora lui. A, stai, a fost Rene. A durat câteva luni, până ți-ai dat seama că faptul că semăna cu Abby nu însemna și că era ca ea în vreo altă privință. Altcineva?

Înciudat, Trace trebui să se recunoască în impas.

- Bine, nu am mai avut nici o altă relație de durată, dar nu din cauză că nu am încercat. Iar Rene nu îi semăna deloc lui Abby.

- Păr arămiu, ochi albaștri, siluetă suplă, enumeră sora lui. Oare cu cine aduce?

- Cum vrei, spuse el, lăsând comparația la o parte, pregătit să schimbe subiectul.

Însă Laila mai avea de spus câte ceva.

- În plus, dragul meu frățior, sexul de ocazie nu este același lucru cu o relație serioasă, adăugă ea, chiar în momentul în care mama lor revenea în cameră.

- Nu încercați să îmi spuneți că *această* discuție era despre gen, comentă Beatrice, privindu-i pe amândoi cu dezaprobare. Cina este gata, și nu vreau să aud nici un cuvânt despre sex la masă.

- Să trăiți, doamnă, spuse Trace, abia abținându-se să nu râdă. Nu o să auzi cuvântul ăsta de la mine. Desigur, nu pot vorbi și în numele Lailei. Nu știu ce are, dar pare cumva obsedată de cuvântul ăsta astăzi.

- Lasă că-ți arăt eu, mormăi sora lui în timp ce trecea pe lângă ei, în drum spre sufragerie.

Beatrice se opri și îl privi încruntată pe Trace.

- Nu știu ce-i cu voi. Nu sunteți un pic prea mari să vă țineți de prostii?

Trace își puse un braț peste umerii pe care ea și-i ținea drepti.

- Ce altceva vrei să facem? o tachină el. Ne-ai interzis singurul subiect pe care îl găsim amândoi interesant.

Ea își dădu ochii peste cap, după care îl privi serioasă.

- Ce se întâmplă, de fapt, cu Laila? Mi se pare supărată pe ceva. A fost într-o stare neobișnuită de când a ajuns aici.

- Întreb-o pe ea, îi sugeră el. Nu e vestea mea, ca s-o dau mai departe.

- Ea și Dave nu se căsătoresc, nu-i așa? întrebă, cu fruntea brusc încrețită de grijă.

Trace era ușurat că nu era singurul care considera că ar fi fost o asociere nepotrivită. Se gândi că o putea liniști, ca mama lui să nu își mai facă griji în această privință.

- Nu.

- Slavă cerului!

- Poate nu ar trebui să pari atât de încântată când te anunță ea, îi spuse el sarcastic.

- Pot să fiu diplomată, la nevoie, replică ea.

- Că veni vorba despre diplomație, mamă, cum să facem să îi obținem postul pe care și-l dorește la bancă? întrebă el. Știi că ea este cea care ar trebui să se afle acolo, nu eu, însă este la fel de încăpățânată ca tata.

- Sunt conștientă de asta. Doar am trăit alături de tatăl tău aproape patruzeci de ani. Și am luat, acum mulți ani, decizia de a nu mă implica în treaba cu banca.

Se pregătea să intre în sufragerie, când el o opri.

- Nici măcar dacă de asta depinde fericirea fiicei tale?

- Credeam că firma ei de contabilitate merge bine, spuse ea privind în sus către el.

- Merge, nu despre asta este vorba.

- Chiar crezi că este așa important pentru ea să lucreze pentru tatăl vostru?

- Știu că este, spuse el. Are nevoie să știe că el poate avea încredere în ea, că o apreciază.

Mama încuviință hotărâtă din cap.

- Atunci, sunt sigură că găsim noi împreună o soluție. O să mă gândesc.

- Mulțumesc.

Ea îl privi tristă.

- Doar să îmi promiți că nu vei mai sta departe atât de mult după ce te întorci la New York.

- Nu voi sta, spuse el. De data aceasta, revenirea aici mi-a dat noi perspective despre Chesapeake Shores.

- Singur asta are legătură cu prezența lui Abby, spuse ea studiindu-l cu atenție, în timp ce aștepta să îi răspundă.

- Da, are.

- Crezi că și ea simte la fel? întrebă mama lui ezitând. Despre oraș, vreau să spun.

- Dacă întrebi dacă ne vom stabili aici la un moment dat, nu am nici cea mai vagă idee. Mai întâi, trebuie să văd dacă va fi de acord să o ia de la capăt cu mine. Restul detaliilor din viața noastră se vor așeza și ele după aceea.

- Asta îmi dă speranțe, atunci, zise ea. Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să vă văd pe voi doi, în sfârșit, împreună și să locuiți aici, aproape. Ochiul ei se umplură de încântare. O, Trace, știu casa perfectă pentru voi.

- Toate la timpul lor, mamă, puse el imediat frână entuziasmului ei.

Din păcate, părea să nu se poată opri. Îi ignoră cuvintele.

- Poate ar trebui să mă duc pe la han mâine și să o invit la prânz, spuse ea, mulțumită de sine. Da, chiar asta am să fac.

- Nu am nevoie să o curtezi pe Abby pentru mine, protestă el.

Ea îi aruncă o privire sceptică din care se citea opusul.

- Ai pierdut-o o dată, nu-i așa? Deci se pare că ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poți primi.

Trace râse.

- Ai dreptate. Poate am nevoie.

Mama lui era renumită în oraș pentru puterea ei de persuasiune. Dacă putea storce bani de la orice persoană cunoscută pentru o cauză bună, atunci cu siguranță o putea convinge pe Abby să țină o porțiță deschisă în ceea ce îl privea pe el. Iar o porțiță deschisă era tot ce îi trebuia. Avea destulă încredere că avea să se descurce și singur dacă avea asta.

capitolul 14

Abby decise să scoată din mânecă atuul cel mare pentru a o convinge pe mama ei că trebuia să vină în vizită la Chesapeake Shores cu ocazia deschiderii hanului.

- Carrie, Caitlyn, veniți puțin. O vom suna pe bunica Megan.

Gemelele veniră în fugă. O adora pe mama ei, care le răsfața cu excursii la galerii de artă, spectacole de teatru și vizite regulate la grădina zoologică din Bronx.

Abby se îndoia că ele înțelegeau importanța artei pe care o vedeau, însă era minunat că le expunea la așa ceva. Și le plăcea foarte mult să ia ceaiul împreună după aceea. Erau fermecate de sendvișurile și de prăjiturile ei. Revenite acasă, organizau petreceri cu ceai cel puțin o săptămână după fiecare astfel de excursie. Abby își dorea ca și Jess să fi avut parte de astfel de amintiri cu mama lor.

Privind gemenele cu seriozitate, le spuse:

- Înainte să sun, vreau să vă spun că voi încerca să o conving să vină aici pentru deschiderea hanului mătușii Jess. Am nevoie să mă ajutați. Să îi spuneți că vă este dor de ea, bine? le ceru ea, fără să se simtă vinovată că le manipula. Totul era, până la urmă, pentru o cauză bună.

- Dar chiar ne este dor de ea, spuse Caitlyn, în timp ce Carrie încuviința din cap să confirme și ea. Foarte, foarte mult.

Mulțumită, Abby formă numărul lui Megan. Când mama ei răspunse, îi dădu telefonul lui Carrie.

- Bună, bunico, sunt eu, Carrie. Este și Caitlyn aici. Abby apăsă pe butonul de difuzor.

- Sunt și eu aici, mamă.

- Doamne, Dumnezeuule, începusem să mă întreb ce s-a întâmplat cu fetele mele preferate, spuse Megan. Nu v-am mai auzit de secole.

- Suntem la mare, îi spuse Carrie încântată. Cu buni și cu mătușa Jess. A fost și bunicul Mick aici.

- Aha, spuse Megan cu vocea pierzând din căldură și entuziasm.

Abby interveni:

- De fapt, de asta te-am sunat, mamă. Speram că ni te vei alătura.

- În nici un caz, răspunse ea cu înțelegere, dar fără să lase loc de discuții.

Din fericire, fetele nu înțeleseseră fermitatea din tonul ei.

- Dar, bunico Megan, ne este foarte, foarte dor de tine, și o să fie o petrecere mare, așa că trebuie să vii, spuse Carrie.

- Te rugăm, bunico, imploră și Caitlyn. O să fie o petrecere foarte mare. O să ne luăm rochii și pantofi noi. Mami spune că putem să le alegem noi când venim la New York să îl vedem pe tati. Poate ne ajută tu.

Ezitatea mamei sale îi spuse lui Abby că planul ei funcționa. Megan nu putuse să le refuze ceva gemenelor - mai ales nu o excursie la cumpărături. Aveau șifonierul burdușit cu rochii și haine realizate de unii dintre cei mai buni designeri de haine pentru copii. Aveau mai mulți pantofi decât Abby, iar optzeci la sută erau rezultatul răsfățului mamei ei.

- Bine, spuneți-mi de ce se dă o petrecere, zise Megan precaută, fără a lăsa să se întrevadă ce intenții avea.

Era o mică porțiță, însă Abby profită de ea.

- Jess a cumpărat vechiul han de la șosea, mai sus de casa noastră. De aceea am venit aici, să o ajut să se ocupe de renovare. Nu a văzut nici un rost în a-i povesti despre dificultățile financiare sau despre faptul că de asta încă se afla acolo. Petrecerea va avea loc pe treizeci iunie, chiar înainte de deschiderea oficială. Chiar ar trebui să fie un eveniment de familie, mamă. Te rog să faci asta pentru Jess.

- O să fie și tatăl tău acolo?

- A promis că vine din California pentru asta, spuse ea.

- Atunci, știi că este o idee rea, Abby. Nu putem sta în aceeași încăpere fără să ne certăm. Așa a fost mereu de la divorț. Era o tensiune extraordinară de fiecare dată când veneam să vă vizitez pe voi, copiii. Mă îndoiesc că tatăl tău a revenit la sentimente mai bune. Dacă nu mă înșel, am strica atmosfera pentru Jess și pentru toată lumea. Atenția ar cădea asupra noastră, când ar trebui să cadă asupra surorii tale.

- De ce crezi că tu și tata vă veți certa? Nunta mea a fost ultima ocazie când v-ați văzut. Se cutremură când își aminti cât de stângace și de dificilă fusese întâlnirea. Cea mai mare parte din zi făcuseră tot ce era omește posibil să se evite. Cu siguranță însă, timpul mai

domolise tensiunea. Nu crezi că o să reușiți să fiți poliți-coși de dragul lui Jess? Îi datorezi asta, mamă. Știi că așa este? La câte alte evenimente importante din viața ei nu ai fost prezentă?

- Doar pentru că mi-a transmis clar că nu vrea ca eu să mă aflu acolo, spuse Megan istovită.

Abby nu putea nega că, dintre ei toți, Jess pusese cel mai mult în dificultate încercările mamei sale de a rămâne în viața ei. Se opusese deschis ideii de a o vizita la New York, iar Mick nu insistase niciodată ca ea să meargă. Când Megan venea în vizită la Chesapeake Shores, Jess făcea crize de furie când era mică, iar, când mai crescuse, găsea motive convenabile să dispară de acasă. Abby știa că toate erau din cauză că fusese rănită și că Megan ar fi trebuit să lupte mai mult pentru a depăși prăpastia tot mai mare ce se crea între ele, însă era prea târziu să înceapă să facă asta acum.

- Ei bine, eu vreau ca tu să fii aici de data asta, spuse Abby hotărâtă, iar Jess are nevoie de tine, fie că recunoaște, fie că nu.

- Te rugăm, bunico, încercă din nou Caitlyn.

- O să mă gândesc la asta, spuse Megan în cele din urmă.

- Chiar o să te gândești? insistă Abby. Sau o să expediezi ideea în secunda în care închidem?

- Chiar o să mă gândesc, o liniști Megan. Bree și frații tăi vor fi și ei acolo? întrebă ea cu o urmă de alean în glas.

- Nu am vorbit cu ei încă. Kevin nu cred că se va întoarce din Irak. Turul lui mai durează câteva luni. Cred că Bree și Connor vor încerca să vină, totuși. O să fie o adevărată reuniune a familiei O'Brien, mamă, și nu va fi același lucru dacă nu ești și tu aici.

- O să mă gândesc și îți dau un răspuns într-o zi sau două, promise Megan.

- Dacă nu ești de acord să vii, eu și fetele o să te batem la cap când ajungem la New York. Cred că este mai bine să cedezi de pe acum.

- Am spus că mă voi gândi. Asta este tot ce pot să îți promit.

- Bine, atunci, spuse Abby, renunțând pentru moment.

- Vă iubesc, fetelor, spuse mama ei.

- Și noi te iubim, îi strigară gemenele, după care o tuliră din cameră, să meargă din nou afară.

- Și eu te iubesc, spuse Abby. Și o să te sun să punem la cale cumpărăturile cu fetele. La revedere, mamă!

Închise și, când se întoarse, o găsi pe buni privind-o cu o expresie îngrozită.

- Ce ai făcut? o întreabă buni.

- Am invitat-o pe mama la petrecerea de deschidere a hanului, răspunse ea cu o notă de sfidare în glas.

Chipul bunicii se umplu de stupoare.

- Of, Abby, de ce să faci așa ceva? Știi că se va sfârși prost.

- Nu am de unde să știu asta, insistă Abby.

- Va fi seara cea mare a lui Jess. Pe ea ai întrebat-o ce vrea?

- Nu, pentru că mi-ar spune să nu fac asta, chiar dacă prezența mamei aici ar însemna enorm pentru ea. Este prea furioasă și se teme prea tare de respingere ca să o contacteze, așa că am făcut-o eu în locul ei.

- Iar tatăl tău? Ce părere crezi că va avea Mick? Dacă află, va prefera să rămână unde este acum, la celălalt capăt al țării, doar ca să nu o mai vadă pe Megan sub acoperișul ăsta. Îi era și așa greu când ea venea să vă vadă pe voi, copiii.

- Cred că te înșeli, spuse Abby, deși mai puțin încrezătoare decât cu câteva clipe în urmă. Buni îl cunoștea pe Mick mai bine decât oricare dintre ei. Poate au să reușească totuși să restabilească o relație sau, măcar, vor găsi o cale de a fi civilizați, astfel încât familia să poată sărbători și să se poată reuni pentru ocazii importante.

Buni scutură din cap.

- Întotdeauna ai fost o optimistă. Ei, nu m-ai întrebat ce părere am înainte să faci asta, așa că va fi treaba ta. Sper să nu ajungi să îți pară rău.

Abby oftă când îi auzi tonul disperat. Ea se ruga ca buni să se înșele și să nu i se spargă toate oalele în cap. Gândindu-se că poate avea nevoie de aliați, o sună pe Bree. Sora ei, care câștigase o bursă ca să scrie scenarii pentru un teatru local din Chicago, nu era acasă, așa că Abby îi lăsa un mesaj. Îl sună pe Connor la numărul de fix din Baltimore și sfârși prin a-i lăsa și lui un mesaj. Deși era ocupat cu studiile pentru ultimul an la Drept, era sigură că avea să-și facă timp pentru asta.

Acum, nu mai rămânea decât să îi spună lui Jess ce făcuse. Și era destul de sigură că era mai bine să nu o facă până nu avea confirmarea tuturor. Măcar asta avea să îi mai dea câteva zile pentru a găsi o strategie prin care să nu ajungă în situația în care Jess ar acuza-o din nou că încerca fie să îi conducă, fie să îi distrugă viața.

Jess petrecuse mai multe zile în aprilie organizând interviuri cu mai mulți potențiali maeștri bucătari pentru han și, în cele din urmă, găsisese candidata perfectă. Gail Chambers avea recomandări extraordinare și nu avea nici treizeci de ani. Fusesse ajutor de bucătar în mai multe restaurante excelente de pe malul de est al Marylandului, însă își dorea foarte mult să conducă propria bucătărie. De asemenea, se căsătorise de puțină vreme cu un bărbat care avea doi copii și voiau să se așeze într-o comunitate mică și unită, în care copiii să primească o educație bună, dar într-un oraș care să fie la o distanță relativ mică de serviciul soțului ei, în Annapolis. Chesapeake Shores și hanul ar fi fost exact ce le trebuia.

Singura problemă fusese că bucătăria hanului nu avea echipamente de ultimă oră. Jess promisese că avea să vadă ce putea face pentru a îmbunătăți aparatura cu o gamă profesională care se afla pe lista priorităților lui Gail. Acum, după ce primise lichidități de la Abby, Jess decisese că se putea ține de această promisiune.

- Merg să mă întâlnesc cu noul bucătar, îi spuse lui Abby când plecă de la han luni, înainte de prânz.

Abby abia ridică ochii din hârtoagele de care părea să fie mereu obsedată.

– Distracție plăcută, îi șopti ea și reveni la ceea ce făcea.

Jess se simțea ușurată că, măcar de data asta, Abby nu îi acordase întreaga atenție. Se aștepta să se certe din cauza acestei achiziții. Ea considera că avea foarte multe argumente valabile pentru a cumpăra acest echipament acum, însă avea o presimțire că Abby i-ar găsi un cusur.

O oră mai târziu, ea și Gail erau absorbite de aparatul strălucitor din oțel inoxidabil, care ar fi făcut orice bucătar să plângă de invidie. Când se uită la prețuri, Jess aproape că plânse și ea. Nu știuse, până atunci, că echipamentul profesional premium putea să coste atât de mult. Verificase soldul bancar însă și înțelesese că erau bani pentru astfel de investiții în viitorul hanului.

Încercând să nu își facă griji pentru reacția lui Abby, se întoarse către Gail.

– Bine, trebuie să fim prudente. Dacă ar fi să alegi un singur lucru, care ar fi acela? O gamă nouă? Un frigider mai mare? Altceva?

Gail se duse imediat înspre aragazul imens de la Viking, care avea cuptor pe convecție, mai multe plite și o suprafață specială pentru grill. Jess se îngrozi când văzu prețul.

– O să țină o veșnicie, spuse Gail, simțindu-i imediat reținerile. Este genul de investiție pe care nu o vei regreta. Dacă iei ceva mai ieftin, costurile de reparații vor consuma în scurt timp economiile pe care le ai.

– Cred că ai dreptate, spuse Jess, înțelegându-i logica. Nu se îndoia că Abby, care era pragmatică, avea să înțeleagă și ea. Cu toate acestea, Jess putea vedea reacția surorii sale. Nu este nici un alt model, poate o versiune mai mică a acestuia, care să meargă la fel de bine? Vreau să spun, probabil nu vom pregăti des mâncare pentru un număr foarte mare de oameni.

– Dar, atunci când o vom face, avem nevoie de ceva de genul acesta. Altfel, vor fi anumite evenimente

pe care, pur și simplu, nu le vei putea organiza. Spuneai că vrei să organizezi nunți la han. Chiar și pentru o recepție de cincizeci de persoane sau pe acolo, vei avea nevoie de capacitatea pe care ți-o oferă acest aragaz.

Gail atinsese cel mai sensibil punct. Jess avea planuri mari pentru dezvoltarea evenimentelor private la han. Desigur, nu ar fi putut organiza congrese, însă nunțile mici și elegante sau reuniunile de familie ar fi mers foarte bine. Era nevoie de echipamentul potrivit la bucătărie dacă voiau să organizeze astfel de evenimente.

– Bine, îl luăm, spuse ea ca decizie finală. Hai să punem totul la punct.

Se ruga doar să fie singură la hotel când urma să fie livrat. Odată instalat în bucătărie, ar fi mult mai greu ca Abby să insiste că trebuia trimis înapoi. De fapt, petrecea atât de puțin timp în bucătărie, cu excepția momentelor când mergea să își ia un suc sau să își toarne o ceașcă de cafea, încât poate nici nu avea să remarce noua achiziție. Jess privi către aragazul de dimensiuni monstruoase și oftă. „Puțin probabil, totuși“, se gândi ea. Era mult mai probabil să aibă încă o ceartă monumentală în clipa în care Abby avea să îl observe.

Jess își adună curajul pentru cearta care ar urma. De data aceasta, Jess trebuia să pună piciorul în prag. Era hanul ei, decizia ei.

„Banii lui Abby“, răsună însă în mintea ei o voce săcăitoare.

„Nu“, își spuse Jess cu sfidare. Erau banii hanului acum. Abby făcuse o investiție. Nu primise controlul, cu excepția celui acordat de Trace, însă, pe hârtie, cel puțin, hanul îi aparținea lui Jess și numai ei. Ea era cea care avea dreptul de a semna cecurile.

O, pe cine încerca să păcălească? Încă din momentul în care Trace îi dăduse lui Abby controlul aspectelor financiare, căutase cu lumânarea motiv de ceartă cu sora ei legat de cea care deținea controlul. Măcar să o facă din cauza unei aparaturi superbe, nu a mărunțișurilor pentru care se ciondănisera până atunci.

- Ești palidă, observă Gail. Ești sigură că putem face această achiziție? Este echipamentul meu ideal, dar nu vreau să îți fac bugetul franjuri pentru a-l obține. Aș vrea, de asemenea, să putem cumpăra alimente și carne de calitate peste câteva săptămâni, nu să ne zgărcim la ingrediente.

- Nu este nici o problemă, spuse Jess hotărâtă, luând chitanța pentru a semna în josul acesteia.

Reuși să reducă fereastra disponibilă pentru livrare la numai câteva ore, așa că își notă cu grijă ziua și ora. Abby spusese mai devreme ceva despre o călătorie de câteva zile la New York, așa că momentul ar trebui să fie ideal. „Va fi bine“, se liniști ea.

Firește, dacă era atât de sigură în privința asta, atunci de ce făcea atâtea eforturi să se asigure că livrarea urma să aibă loc când Abby era plecată? În loc să se gândească la asta, se întoarse către Gail.

- Ai timp să luăm prânzul? Am putea începe să discutăm despre meniuri.

Ochii acesteia se luminară.

- Excelent! Am deja foarte multe idei.

În următoarele două ore, stătură într-un restaurant fast-food notând pe hârtie posibilele feluri principale, aperitive, micul dejun și, desigur, deserturile decadente pe care amândouă le considerau obligatorii. Jess folosisse toate bucățelele de hârtie pe care le avea în poșetă, inclusiv pe cea cu informațiile despre livrare. Gail terminase și ea paginile din agenda ei. Când plecară din restaurant, îi dădu toate notițele lui Gail.

- Te contactez peste o zi sau două să îți prezint câteva meniuri zilnice și o listă de posibile aperitive pentru petrecerea de deschidere, promise Gail la despărțire.

Jess o îmbrățișă, recunoscătoare pentru entuziasmul ei și pentru evidenta expertiză.

- Cred că vom lucra foarte, foarte bine împreună.

- Și eu cred.

Jess conduse până acasă, cu capul învârtindu-i-se. Era aproape la fel de încântată cum fusese în ziua în care

semnase hârtiile să cumpere hanul. Totul se așeza așa cum își imaginase ea. Deschiderea avea să fie peste numai câteva săptămâni, iar totul urma să meargă lin după aceea.

Se întrebă dacă să se ducă înapoi la han să împartă bucuria cu Abby, așa cum plănuia, dar decise, în schimb, să îi spună lui buni. Undeva în inima ei, își dădu seama că se temea ca Abby să nu găsească o cale prin care să îi umbrească entuziasmul. Doar pentru astăzi, dorea să se bucure de ceea ce realizase, în loc să asculte încă o prelegere despre greșelile pe care le făcuse. O să fie suficient timp și pentru asta, când Abby avea să descopere factura noii achiziții.

Abby se ocupase de toate facturile hanului până la ora prânzului și își îndreptase atenția către munca din care plătea *propriile* facturi, când ridică ochii și îl găsi pe Trace privind-o.

– Ești drăguță încruntată așa, îi spuse el.

Abby se lăsă pe spătarul scaunului.

– Niște standarde neobișnuite pentru ce înseamnă drăguț.

– Nu. Așa ești tu. Mi se pare că ești drăguță tot timpul.

Ea ridică din sprâncene.

– Exact ce îți dorește orice femeie să audă.

El râse când o văzu atât de indignată.

– De câte ori nu ți-am spus eu că ești frumoasă? Tot nu ai înțeles? Și sexy. Ți-am spus vreodată cât de sexy ești?

Ea se trezi zâmbind.

– Nu cred că mi-ai spus. În orice caz, nu că sunt sexy.

– Cred că asta era de la sine înțeles din moment ce te-am sărutat de câte ori am prins ocazia.

Nu fuseseră atât de multe ocazii, își aminti ea, însă cele câteva fuseseră cu adevărat memorabile. Dar era limpede că el nu avea nevoie să audă asta. Avea și așa un orgoliu supradimensionat.

– Și totuși, ce cauți aici?

- Avem întâlnire. Ai uitat?
 - Întâlnire? repetă ea, cu mintea goală.
 - Înghețată cu gemenele. Mă gândeam să mâncăm și de prânz.
 - Chiar vrei să petreci atât de mult timp cu fetele?
 - De ce nu? Se încruntă când auzi această întrebare. Sunt minunate.

- Te-aș putea face să îți schimbi părerea dacă te-aș lăsa să le duci singur în oraș. Cred că te-ai întoarce cu o impresie complete diferită.

El își trase un scaun și se așeză lângă ea.

- Abby Winters, îți bârfești cumva propriile fiice adorabile? Sunt șocat.

- Sunt doar realistă, spuse ea și se uită lung la costumul lui de firmă, cămașa albă călcată cu grijă și cravata de mătase. O vestimentație potrivită pentru bancă, dar nu pentru a lua masa cu fiicele ei. La ce te gândești, mai exact, pentru prânz? Arăți de parcă ai fi îmbrăcat pentru clubul de iaht.

- Mă gândeam să luăm hotdogi de la taraba din capătul străzii principale, spuse el fără să stea pe gânduri. Fetele ar putea alerga pe-afară, să își consume un pic energia, în timp ce noi doi ne-am bucura de o conversație pentru adulți.

Ea scutură din cap.

- Ești un adevărat visător. Iar dacă acesta este planul, îți sugerez să te oprești pe la apartamentul tău și să te schimbi. Doar dacă nu cumva ai experiență în a curăța muștar, ketchup și înghețată de pe hainele tale.

- Mănânc foarte atent.

- Dar Carrie și Caitlyn nu.

- A, acum înțeleg. Bine, îmi voi lăsa jacheta și cravata în mașină. O studie cu o privire strengărească. Sau poate sperai să îmi vezi apartamentul și să tragi cu ochiul la mine cât mă schimb?

- Cu doi copii de cinci ani lângă mine? Nu prea cred.

- Bine, atunci, să mergem să le luăm și să începă distracția.

Abby se ridică, dar, înainte să apuce să își ia poșeta și jerseul pe care îl purtase când venise pe jos la han, Trace o trase de încheietura mâinii.

- Cred că o să încep cu desertul, spuse el aplecându-se pentru un sărut fără grabă, prelung, care încinse atmosfera.

Tulburată, Abby îl privi cu ochii încetoșați.

- Dar asta nu era pe meniu.

- Serios? spuse el inocent. Aș fi putut jura că este în meniul special al casei.

Abby îl privi mulțumită.

- Păi, dacă ești așa satisfăcut, tu nu vei primi înghețată mai târziu. Și nici alte sărutări furate.

Nu credea că putea duce atâta emoție. Devenea din ce în ce mai greu să își spună că Trace nu era decât un vechi prieten, pentru că începea să își aducă aminte cu o claritate mistuitoare că fuseseră mult mai mult decât prieteni.

- Domnule Riley, mai putem primi un cornet de înghețată? îl rugă Carrie.

Ea era deja mânjită de ciocolată din cap până în picioare. Desigur, o parte din înghețată ajunsese pe jos, când alergase după sora ei.

Caitlyn era toată mânjită de înghețată de căpșune și, deși mai avea câteva guri din cornetul ei, țopăia și ea alături de sora sa.

- Da, te rugăm, spuse ea, sprijinindu-și mânuța lipicioasă, mânjită de sirop de căpșune, pe șoldul lui, lăsând în urmă o dungă roz de înghețată.

Trace se uită la Abby, care se întorsese cu spatele, într-o încercare de a nu râde. El avea deja o dâră de muștar pe una din mâneci, stropi de ketchup pe pieptul cămășii, iar acum înghețată de căpșune. Era destul de sigur că era mânjit de ciocolată pe față, deoarece Carrie se urcase mai devreme pe bancă și îl mângâiasse pe obraz în semn de mulțumire. Înclinase stângaci cornetul în acest timp, iar el aproape sfârșise cu toată înghețata în poală.

Privi către nutrițele lor sincere și se gândi ce să le spună. Logica îl convingea că era imposibil să le fie încă foame, după ce mâncaseră câte un hotdog și jumătate, cartofi prăjiți și un cornet cu două cupe de înghețată. Cu toate acestea, le promisese câtă înghețată puteau ele mânca.

Din nou, privi către Abby, cerând îndrumare, însă ea se prefăcea a admira golful și îl lăsă să se descurce singur.

- Bine, spuse el în cele din urmă. Dar o singură cupă, și de data asta la pahar. Vă puteți așeza aici, sub acest copac, să o mâncați cu lingurița.

- Bine, fu de acord Caitlyn. Vreau de vanilie de data asta.

- Și eu, spuse Carrie.

- Abby, tu? Mai vrei înghețată?

- Cred că o înghețată - pe care, oricum, mi-ai luat-o din proprie inițiativă - este mai mult decât suficient.

El zâmbi.

- Remarc totuși că ai mâncat-o pe toată.

- Normal că am mâncat-o. Nu puteam irosi așa ceva. Ar fi fost strigător la cer.

- Bine, atunci, două cupe cu înghețată de vanilie, spuse el. Revin într-un minut.

Nu făcuse nici doi pași, când niște mânuțe lipicioase se prinseră de ale lui, fiecare de câte o parte.

- Te ajutam, anunță Carrie.

Când simți cele două mâini într-ale lui, Trace fu mișcat până în străfundul inimii. Erau atât de dulci, de încrezătoare! Simți un puternic impuls de protecție paternă, la care nu s-ar fi așteptat niciodată. Înțelese pe loc că ar face orice era necesar ca să știe că nimic și nimeni nu le-ar răni vreodată.

Câteva minute mai târziu, când fetele se așezaseră la umbră, cu ceea ce se transformă rapid în supă de vanilie, se întoarse către Abby.

- Sunt extraordinare, să știi. Este evident că ești o mamă foarte bună.

Spre surprinderea lui, ea oftă.

- Nu mă simt așa întotdeauna, mărturisi ea. Acasă, muncesc prea mult. Sunt zile când abia dacă apuc să petrec o oră cu ele înainte să mergă la culcare. Mă întreb dacă n-o să vină o zi când mă vor detesta pentru asta, așa cum Jess îl detestă pe Mick.

- Nu este vorba despre cât timp petreci cu ele, ci despre calitatea acestuia. Este evident că te adoră.

- Poate o să ți se pară aiurea, dar sunt zile când mă uit la ele și la relația pe care o au cu bona și devin geloasă. Cred că le cunoaște mai bine decât mine. A fost prezentă când ele au făcut diverse lucruri pentru prima oară, iar eu nu eram acolo.

- Hei, nu te învinovăți pentru asta. Tu ți-ai stabilit prioritățile și ai procedat așa pentru că era mai bine pentru ele.

- Așa să fie? Sau m-am lăsat condusă de ambiție?

El se încruntă când auzi această întrebare.

- Îl aud pe Wes acum. De câte ori ți-a spus așa ceva?

- De multe, recunosc eu. Dar nu înseamnă că nu este adevărul doar pentru că el este cel care a spus-o.

- Ba contează, dacă te face să pui la îndoială calitățile tale ca mamă. Am văzut mame cu probleme, și, crede-mă, tu nu ești una dintre ele. O mai ții minte pe Delilah Bennett? Păi, ea era o mamă rea.

După cum sperase el, Abby zâmbi.

- Adică, pentru că, de fapt, coordona de-acasă o rețea de prostituție și vânzări de droguri?

- Exact. Înțelegi ce vreau să spun? Nici măcar nu te apropii.

- Sper că nu.

- Și Mitzi Gaylord. Pe ea o mai ții minte? Se îmbrăca în pantaloni scurți și strâmți și bluzițe sexy pentru meciurile de fotbal ale băieților ei.

- Știu că asta stârnea vâlvă printre bărbații din oraș, dar nu sunt sigură că era o mamă îngrozitoare din cauza asta, spuse Abby, deși râdea.

Trace luă o față serioasă.

- Ascultă, să fii o mamă rea înseamnă să pleci de-acasă când unii dintre copiii tăi sunt prea mici să înțeleagă de ce pleci. Să fii o mamă rea înseamnă să îți lași fiica de șaptesprezece ani să te înlocuiască și să încerce să repare lucrurile. Tu ai trecut prin asta cu Megan. Știi din proprie experiență ce înseamnă să ai o mamă pe care nu poți conta. Tu nu vei permite niciodată ca fetele tale să treacă printr-o astfel de suferință. Îi puse un deget sub bărbie. Să nu te mai aud vreodată că te îndoiești de calitățile tale ca mamă.

Ochii ei se umplură de lacrimi la auzul acestor cuvinte înfocate.

- Mama mea... Cuvintele i se pierdură. Era limpede că nu putea găsi nimic potrivit în apărarea lui Megan și a ceea ce le făcuse ei și tuturor.

- Nu era perfectă, spuse Trace cu ceva mai multă blândețe. Asta nu înseamnă că este o persoană îngrozitoare, ci doar o ființă umană. A făcut cea mai mare greșală față de tine, de Jess și de ceilalți. Crede-mă, acestea sunt greșelile care fac rău copiilor, nu că muncești mult și câștigi bani ca să îi întreții.

Cu buza de jos tremurând, ea șopti:

- Ești extraordinar. Știi întotdeauna ce să spui, chiar și acum, după toți acești ani. Erăi la fel pe când eram copii. Nu sunt sigură că aș fi reușit să trec prin tot ce s-a întâmplat dacă nu ai fi fost alături de mine și nu mi-ai fi spus exact ce aveam nevoie să aud. Când mama nu s-a mai întors după noi...

- Eram acolo, Abby. Am văzut cât de mult a durut. Sunt sigur că ceea ce spuneam atunci era destul de banal și de superficial, dar îmi doream atât de mult să te fac să te simți mai bine.

- Important este că încercai. Mick era prea îngropat în propria nefericire ca să mai facă față și suferinței noastre, preciză ea. Iar buni era prea copleșită. În ultimii ani, crede-mă, Wes nu s-a obosit să îmi spună vreun cuvânt de sprijin.

- Da, mă rog, vorbim despre Wes, spuse el.

Ea strâmbă din buze.

- Și, cu asta, am spus totul, nu-i așa? Se uită către locul umbrît, unde ambele fete stăteau întinse pe iarbă, cufundate în somn, lângă castronele cu înghețată uitate. Cred că trebuie să mergem.

- Bine, zise Trace. Înainte, să îți mai spun un lucru. De acum încolo, indiferent de ce se întâmplă sau nu se întâmplă între noi, poți conta pe mine, ai înțeles?

Ea îl privi îndelung, după care încuviință încetișor din cap, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

- Am înțeles.

În vocea ei se citea o încredere deplină și absolută, și, pentru prima oară de când se revăzuseră, Trace începu să simtă cu adevărat că ar putea exista o speranță pentru viitor. De data aceasta, avea să facă tot ce îi stătea în putință pentru ca Abby să nu fugă din nou.

capitolul 15

În drumul cu taxiul către oraș, Abby nu simți nimic din bucuria obișnuită pe care o avea întotdeauna când revenea în Manhattan. Starea de stres își făcu simțită prezența pe podul Triborough și continuă pe autostradă, deși cerul era de un albastru luminos, iar lumina soarelui se strecura în raze definite printre zgârie-nori. Era o dimineață perfectă de vară. Aveau să mai treacă vreo câteva săptămâni până să înceapă căldura sufocantă ce radia din pavaj.

În ciuda dispoziției sale, fetele erau clar încântate că aveau să petreacă o vreme împreună cu tatăl lor și la cumpărături cu bunica. Megan acceptase să se întâlnească în dimineața aceea, să meargă la cumpărături și apoi să ia prânzul. După aceea, Wes urma să ia fetele de la apartamentul lor și să le țină la el până luni seara.

Abby încerca din răspuțeri să nu își facă griji în privința acestui plan. O mică parte din ea încă se temea că, atunci când avea să vină momentul ca ea să plece

la Chesapeake Shores împreună cu Carrie și Caitlyn, Wes avea să facă vreo șmecherie pentru a le ține cu el. Încercă să își îndepărteze din minte această grijă, însă continuă să o sâcâie.

Când ajunseră la apartamentul din Upper East Side, o zări pe mama ei mergând pe stradă. La cincizeci și patru de ani, Megan era încă o femeie atrăgătoare, plină de viață, cu picioare lungi și un pas lejer și iute. Părul scurt, pe care acum îl purta într-o nuanță de blond ca mierea, era iluminat profesionist și îi scotea în evidență ochii de un albastru-închis. Avea un gust vestimentar perfect, ceea ce însemna că putea purta haine de la magazine ieftine la fel de ușor cum purta hainele de firmă care îi umpleau șifonierul.

Când o zări pe Abby coborând din taxi împreună cu nepoatele ei, fața ei se lumină de o bucurie nestăvilită.

Fetele alergară către ea, în timp ce Abby plăti șoferul, lăsă bagajele pe trotuar și se apropie și ea încet. Încă nu știa ce avea să spună pentru a-și convinge mama să participe la festivitatea de deschidere a hanului. Până în acel moment, Megan păstrase tăcerea pe acest subiect și se exprimase cu reținere când Abby îl adusesese în discuție.

- Exact la timp, spuse Abby îmbrățișându-și mama scurt. Haide sus să las bagajele, apoi putem merge în oraș.

În lift, Abby își privi mama cu mai multă atenție și observă o urmă de oboseală în ochii ei.

- Mamă, s-a întâmplat ceva?

- Am avut multe pe cap în ultima vreme. Nu ai de ce să îți faci griji, spuse ea zâmbind forțat. Mă bucur atât de mult că v-ați întors acasă, fie și numai pentru câteva zile. Mă simt un pic neliniștită când sunteți plecate.

Abby simți un strop de vinovăție, dar îl îndepărtă.

- Mamă, ai zeci de prieteni în New York. Ai un serviciu care îți place. Ți-ai făcut o viață frumoasă.

- Este adevărat, dar sunteți singura familie pe care o am aici, singura cu care țin legătura.

Tonul trist din vocea ei o făcu pe Abby să înțeleagă ce se petrecea.

- Mamă, ce vrei să spui, de fapt? Te referi la invitația mea de a veni la Chesapeake Shores? Ți-a trezit multe amintiri?

- Cu siguranță, și asta, admise Megan. Acum, când voi, copiii, în afară de Jess, ați crescut și ați plecat, nu am mai avut prea multe motive să merg în vizită. Ultima oară am fost la nunta ta.

- Dar nu este singurul lucru care, nu-ți dă pace, nu-i așa?

Megan se uită cu subînțeleas către fete.

- Ce-ar fi să stăm de vorbă mai târziu? Ne așteaptă o zi lungă.

Abby încuviință din cap, însă nu avea de gând să amâne discuția atât de mult pe cât spera mama ei. În clipa în care ajunseră în apartament, le trimise pe Carrie și pe Caitlyn în camera lor să aleagă ce anume voiau să ia cu ele acasă la tatăl lor.

- Avem timp să bem o ceașcă de ceai, își anunță ea mama, îndreptându-se către bucătărie fără să mai aștepte răspunsul ei. Alese rețeta rapidă, care ar fi îngrozit-o pe buni, și puse două cești cu apă la cuptorul cu microunde, cu pliculețele de ceai deja în ele. Două minute mai târziu, așeză ceștile cu ceai pe masă, după care arătă înspre un scaun. Ia un loc, mamă. Ziua noastră cea lungă poate aștepta câteva minute, cât să vorbim despre ce am mai făcut.

Mama ei rămase în picioare, cu spatele la Abby, în timp ce privea pe fereastră. Când, în cele din urmă, se întoarse, afișă o expresie mohorâtă.

- Chiar ar trebui să mergem. Nu avem prea mult timp pentru cumpărături și prânz înainte ca Wes să vină să ia fetele.

- Ne descurcăm noi, spuse Abby. Vorbește cu mine!

În cele din urmă, Megan se așeză cu un oftat.

- Bine, dacă vrei să știi, am vorbit cu tatăl tău aseară, recunosc eu.

Abby o privi surprinsă.

- Ai vorbit cu tata? Te-a sunat el?

Ea scutură din cap.

- Nu. Am vrut să testez terenul, să văd ce părere are dacă vin la petrecerea lui Jess.

Abby simți un gol în stomac de groază.

- Și?

- Mi-a spus să fac ce am chef, răspunse ea cu oboseală în glas.

Abby nu vedea care era problema, însă, evident, era una.

- Asta e bine, nu-i așa? Înseamnă că nu îl deranjează prezența ta. A lăsat o porțiță deschisă.

Mama ei îi aruncă o privire îndurerată.

- Vorbim despre tatăl tău. Ar trebui să știi că asta nu a fost tot. A zis că asta fac oricum. Cu alte cuvinte, m-a acuzat că sunt egoistă.

- Cum ai putea fi egoistă când faci ceva care înseamnă atât de mult pentru Jess?

- Pentru că asta l-ar răni pe Mick. El nu va veni dacă sunt și eu acolo, spuse ea.

Lui Abby nu îi venea să creadă că tatăl ei putea fi atât de încăpățânat, însă știa de câtă îndărătnicie era capabil, mai ales când venea vorba despre Megan. Așa și ajunseseră să divorțeze. Iar adevărul era că avusese loc o luptă similară la nunta lui Abby, până ce buni pusese piciorul în prag. Dar știa, din discuția cu buni, că aceasta nu avea să intervină de data aceasta.

- Chiar a spus el asta? o iscodi ea.

- Nu chiar aceste cuvinte. Dar crede-mă că am înțeles ce voia să spună. Întotdeauna am știut să-l citesc. Până și atunci când păstra o tăcere stoică.

- Mamă, te rog, nu sta departe din cauza asta, o imploră Abby. Pentru tine, este ocazia perfectă de a obține o apropiere de Jess. Deschiderea hanului este foarte importantă pentru ea, și, deși nu ar recunoaște, sprijinul tău ar însemna enorm. Dacă tata nu poate accepta prezența ta, atunci este problema lui.

- O, draga mea, uiți că aceea este casa lui. Eu sunt cea care a plecat. Nu pot să apar acolo de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Are dreptate. Ar fi egoist din partea mea. Nu îl va răni doar pe Mick, pentru că și surorile, și frații tăi au propriile probleme cu mine. Este o situație care s-ar putea transforma într-o mare dramă, în loc să fie sărbătoarea fericită pe care o merită Jess.

Abby se chinui să găsească o modalitate de a o convinge că totul avea să se rezolve.

- Și dacă îl fac eu să spună că este în regulă? Sau dacă ți-aș rezerva o cameră undeva și nu ar trebui să stai acasă? Atunci, ai veni? S-ar putea să fie neplăcut la început, însă ideea este să avem un nou început pentru familia noastră.

Megan o privi circumspectă.

- De ce este atât de important pentru tine?

- Pentru că ar trebui să fim toți, împreună, la marele eveniment al lui Jess.

Mama ei se întinse și îi strânse mâna.

- Întotdeauna ai fost o mamă mai bună decât mine. Te zbați atât de mult să mulțumești pe toată lumea, să te asiguri că ne purtăm ca o familie, chiar și atunci când totul o ia razna. Asta nu este de datoria ta, Abby. Eu și Mick am creat această familie. Noi trebuie să o reparăm.

- Și, atunci, o veți face? O veți repara, ca tu să poți să fii acolo pentru fiica ta? Pentru noi toți? Sună-l înapoi pe tata. Vorbește cu adevărat cu el, de data aceasta, spune-i cât de important este.

Megan făcu o grimasă.

- Am încercat asta. Tocmai ți-am spus cât de bine a mers. Încercând să schimbe subiectul, întrebă: Știi ceva despre Bree? Ea vine?

Abby nu vorbise cu sora ei, dar promisese un e-mail în care aceasta îi scria că intenționa să vină.

- A spus că vine.

- Și Connor?

- Este posibil doar pentru o zi, însă va fi acolo. Singurul care va lipsi va fi Kevin. Și tu, dacă nu te răzgândești.

- Dar nu vreau să îl supăr și mai tare pe tatăl tău. La fel stau lucrurile și în ceea ce o privește pe Jess. Ar fi fost altceva dacă m-ar fi invitat chiar ea. Știe măcar că ai vorbit cu mine despre asta?

- Nu chiar, recunosc Abby. Am vrut să mă asigur că vii înainte să îi spun ei ceva. Nu voiam să îşi facă speranțe și apoi să o dezamănesc.

Megan o privi cu tristețe.

- Ești sigură că ar fi dezamăgită? Multă vreme după ce am plecat, nu voia nici măcar să discute cu mine la telefon. De fiecare dată când veneam în vizită, găsea o cale să mă pedepsească pentru că plecasem. Nimic din ce am încercat nu a mers cu ea. Când Abby dădu să spună ceva, Megan ridică o mână. Nu spun că nu meritam, însă nici unul dintre voi nu a știut întreaga poveste.

- Care este întreaga poveste? întrebă Abby nedumerită.

Megan ezită.

- Hai să nu intrăm în asta acum. Ideea este că Jess nu se va bucura că vin.

- Mamă, nu ai de unde să știi asta, protestă Abby din nou.

- Ba știu, insistă Megan. Chiar dacă tu nu mi-ai spus, știu că se împotriva să mă vadă, atunci când te vizita pe tine în oraș. O, câte scuze extraordinar de creative ai mai inventat! Dar eu știu că Jess era cea care alegea să refuze invitațiile la prânz, la cocktail ori la cumpărături sau orice aș fi sugerat să facem toate trei împreună.

Abby nu putu nega.

- Asta nu înseamnă că trebuie să încetezi să mai încerci.

- Nu am încetat și nici nu o voi face, însă nu am prea mari speranțe ca ea să își schimbe părerea despre mine, spuse Megan mâhnită. Chiar imediat după ce am plecat, a refuzat categoric să vină la New York să mă vadă. Aș fi putut să insist, știu, însă eram conștientă de cât

de tare vă dezamăgisem. Cred că mi-am imaginat că aveam să discut cu fiecare în parte pe rând. Noi două am făcut asta. Poate pentru că erai cea mai mare și înțelegeai măcar un pic de ce a trebuit să plec. Dar ceilalți erau încă furioși pe mine și aveau tot dreptul să fie. Vizitele regulate nu au compensat faptul că nu o aveau pe mama lor alături tot timpul.

Abby avea pe vârful limbii o întrebare pe care nu o mai adresase niciodată până atunci. Într-un fel, ea și mama ei reușiseră să aibă o relație nouă în ultimii ani, însă Abby puneă această reușită pe seama faptului că ea nu ridicase respectiva întrebare dificilă. O lăsase pe Megan să scape și acceptase legătura superficială dintre ele deoarece era mai bună decât nimic. Acum totuși, era momentul să meargă dincolo de suprafață. Trebuia să afle de ce Megan nu venise să îi ia cu ea, așa cum promisese la plecare.

– Pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– În ziua în care ai plecat, ai promis că te vei întoarce după noi. De ce nu s-a mai întâmplat? De ce nu ai luptat pentru custodie, mai ales pentru Jess? Era atât de mică, nu avea decât șapte ani, și credea că plecaseși pentru că făcea ea prea multe probleme.

Megan fu îngrozită de această afirmație.

– Nu! Cum ar fi putut crede așa ceva?

– Haide, mamă! spuse Abby pierzându-și răbdarea. Nu ești chiar atât de naivă. Copiii își imaginează întotdeauna că divorțul este din vina lor. A fost chiar mai greu pentru Jess din cauză că avea ADD. Era dificilă. Cred că eram cu toții la capătul puterilor, încercând să înțelegem ce se întâmpla cu ea. Avea nevoie de mama ei. Tu, în schimb, te-ai spălat pe mâini.

Ochii lui Megan se umplură de lacrimi.

– Știu. Și îți jur că întotdeauna mi-am dorit să mă țin de promisiune și să mă întorc după voi toți. Găsisem chiar și o școală care ar fi fost ideală pentru Jess și pentru nevoile ei speciale de învățare. Aveam doar nevoie

de un pic de timp să mă așez, să am un loc pentru voi toți, să am un serviciu, astfel încât să am banii mei, în loc să mă bazez pe sprijinul lui Mick. O privi pe Abby cu o expresie sinceră. Chiar aveam un plan. Pe care pur și simplu nu am putut să îl pun în aplicare. Erați cu toții atât de răniți și de furioși. De fiecare dată când veneam să vă văd, distanța dintre noi era și mai mare. Simțeam că nu vreți să mă mai primiți aproape de voi.

Când Abby încercă să protesteze spunând că fusese un comportament de apărare, Megan o opri.

– Înțeleg de ce ați făcut asta, spuse mama ei. Erați răniți. Nici unul dintre voi nu avea încredere în mine. În cele din urmă, mi-am spus că vă era mai bine cu Mick și că erați fericiți în casa în care ați crescut, că și el avea nevoie de voi. În timp ce vorbea, făcu un gest prin care să expedieze aceste explicații. Asta nu este o scuză. Ar fi trebuit să discut cu el, dar, când încercam, îmi spunea exact ceea ce vedeam și eu: că erați o familie care își revenea, în sfârșit, și că ar fi doar un alt gest egoist din partea mea să vă tulbur din nou viața. Știam că veți fi bine. Știam că este un tată bun. M-am convins pe mine însămi că el avea să vă fie de-ajuns. M-am resemnat să rămân la marginea vieții voastre, trimițându-vă scrisori și cadouri, venind în oraș pentru acele vizite din ce în ce mai stânjenitoare.

– Scrisori? Cadouri? Vizite? Întrebă Abby, nevenindu-i să creadă. Ce contau, când tu și tata erați plecați?

Uimită de vehemența ei, Megan păli.

– La momentul respectiv, nu știam că Mick își luase și mai multe proiecte în afara orașului.

– Ai fi făcut ceva diferit dacă ai fi știut?

Megan încuviință din cap, deși nu o privi pe Abby în ochi.

– Îmi place să cred că aș fi luptat mai mult pentru custodie, așa cum plănuisem la început. Când văzu privirea sceptică a lui Abby, adăugă: Îți pot arăta broșurile de la școlile private pe care le tot analizăm. De ce crezi că primul meu apartament era atât de mare? Nu aveam

nevoie de toate camerele alea pentru mine. Mick a plătit pentru el, să ne fie tuturor confortabil.

Abby era uimită să își dea seama că, prima oară când o vizitase pe mama ei la New York, erau într-adevăr patru dormitoare. Mick plătise probabil o avere pentru un apartament atât de mare. Abia cu mulți ani mai târziu, când Abby se mutase deja la New York și lucra, iar Kevin, Bree și Connor erau la liceu sau la colegiu, se mutase Megan într-un apartament mai mic, în care avea o singură cameră de oaspeți. Deci atât de mult îi luase să renunțe la planul de a aduce copiii la ea.

– Îmi pare rău, mamă. Cred că a fost ușor să judecăm greșit intențiile tale.

– Sigur că a fost. Și este numai vina mea. Să vă cer tuturor să veniți la New York, să mă aștept să vă dați viața peste cap pentru că eu nu mai puteam trăi cu tatăl vostru nu era suficient. Ar fi trebuit să mă lupt ca toate acestea să se întâmple, poate chiar să mă mut înapoi la Chesapeake Shores.

– Înapoi cu tata, vrei să spui?

– Nu. Asta ar fi fost imposibil. Nimic nu se schimbase.

– Credeai că avea să se schimbe? întrebă Abby. Tata? Este cea mai încăpățânată persoană pe care o cunosc.

Megan râse când auzi asta.

– Cred că, în felul meu nebunesc, m-am gândit ca plecarea mea avea să îl oblige să rămână acasă, astfel încât să îl aveți pe tatăl vostru acolo. Și știam că bunica voastră avea să preia tot ce lăsasem eu în urmă de făcut. Vă adora pe toți cinci. Nu ați fi putut avea o mamă mai bună.

– Dar tu ești mama noastră, îi aminti Abby cu înverșunare. Buni nu ar fi trebuit să fie nevoită să preia rolul tău.

– Nu, nu ar fi trebuit, încuviință Megan. O să regret până la moarte că v-am lăsat pe tine, pe frații și pe surorile tale. Crede-mă că știu ce am pierdut când am procedat așa. Indiferent de cât de des veneam în vizită, ratam prea multe momente importante din viața voastră.

- Chiar ai aceste regrete? o întrebă Abby sceptică. Și în privința lui tata? Ți pare rău că l-ai părăsit?

La această întrebare, se lăsă tăcerea, însă roșul care aprinse obrajii mamei sale vorbe de la sine. Abby se întinse să o prindă pe Megan de mâini. Erau reci ca gheața.

- Mamă, încă îl iubești?

Spre surprinderea ei, Megan încercă să își rețină un nou val de lacrimi.

- Nu am încetat niciodată să îl iubesc. Doar că nu mai puteam trăi cu el - sau, mai exact, fără el.

Pe Abby o duru sufletul pentru ea, pentru amândoi. Deoarece știa, știuse întotdeauna, că tatăl ei încă o iubea la nebunie pe Megan. Doar mândria și încăpățânarea îl opriseră să meargă după ea cu ani în urmă.

Când se gândi la asta, își aminti de asemănarea dintre acțiunile părinților ei și ceea ce se întâmplase între ea și Trace. Situațiile erau distanțate în timp, dar sentimentele pe care le aveau nu pieriseră nici o clipă cu totul. Și, poate, dacă Trace nu ar fi fost atât de orgolios în acel moment, s-ar fi regăsit înainte ca ea să aibă o relație cu Wes.

Desigur, ar fi însemnat că nu le-ar mai fi avut pe Carrie și pe Caitlyn, și nu ar putea regreta vreo clipă că avea două fiice dragi. Poate că, în decursul vieții, lucrurile se întâmplă atunci când trebuie să se întâmple.

- Mamă, dacă ai veni acasă, la Chesapeake Shores, poate că s-ar deschide o ușă către ceea ce îți dorești cu adevărat. Nici tata nu a încetat vreodată să te iubească.

- O, draga mea, tu ești o romantică. Iubirea nu învinge întotdeauna. Mick este tot Mick. Munca lui este în continuare prioritatea sa, ceea ce înseamnă că voi sfârși iar singură și nefericită.

- Nu neapărat, insistă Abby. Suntem toți adulți acum. Nu te-ar împiedica nimic să călătorești cu el. Și, sinceră să fiu, nu cred că mai este nici pe jumătate la fel de motivat cum era. Cred că este plecat atât de mult deoarece casa este goală fără tine acolo. Haide, mamă,

ce ai de pierdut? Vino la petrecere. O să vorbesc eu cu tata, să mă asigur că vine și el.

Megan o privi spășită.

- Ai preluat prea multe roluri în această familie, Abby. Nu vreau ca acum să fii și pețitoare - mai ales, nu pentru mine și Mick.

- Bine. Dincolo de faptul că o să mă asigur că sunteți în același oraș, nu o să mă mai amestec. O să stați de vorbă sau nu. O să vă împăcați sau nu. Va depinde doar de voi.

Mama ei o privi cu îndoială.

- Chiar poți face asta? E în firea ta să te porți ca o cloșcă. Semeni cu buni în această privință.

- Chiar și buni știe când să nu se amestece. La fel și eu.

- Și o să îmi rezervi o cameră undeva și nu vei insista să stau acasă?

- Desigur.

Megan trase adânc aer în piept.

- Bine, o să vin, spuse ea hotărâtă. Ce vă spunea vouă bunica mereu? Dacă nu riști, nu câștigi.

Abby zâmbi.

- Eu țin minte alta: Încercarea moarte n-are.

- Atunci, o să risc și o să încerc, afirmă Megan. O privi pe Abby îngrijorată. Dar, te rog, draga mea, să nu îți faci prea mari speranțe. Situația dintre mine și Mick este complicată. Nu se va rezolva într-un weekend. La fel stau lucrurile și cu relația pe care o am cu surorile tale și cu Connor.

- Dar, dacă nu vii, nu există nici o șansă ca lucrurile să se schimbe. Se ridică și se aplecă să își îmbrățișeze mama. Acum, hai să le luăm pe Carrie și pe Caitlyn și să mergem la Bloomingdale. Femeile din familia aceasta au nevoie de niște rochii de petrecere trăsnet.

Megan ridică din sprâncene.

- Și tu? Cui vrei să îi atragi privirea?

- Nimănui, minți Abby.

Megan o privi cu atenție, analizând-o cu toate instinctele materne ascuțite.

- Culoarea din obraji tăi spune altceva. Te-ai întâlnit iar cu Trace?

Abby se încruntă.

- De ce întrebi? Nu l-am văzut de ani întregi.

- Deoarece, înainte ca eu să plec, voi doi erați de nedespărțit și arătați exact așa cum arătați acum. Este încă în oraș?

- Este, recunosc Abby. Cel puțin, pentru moment.

- Vai mie, excursia aceasta s-ar putea dovedi chiar mai interesantă decât m-aș fi așteptat.

- O să îți spun ceea ce mi-ai spus și tu mie: fără pețit, bine?

- Din câte țin eu minte, nu aveai nevoie de nici un ajutor din partea mea în sensul ăsta. Apoi, adăugă cu o expresie serioasă: Nu îl lăsa să îți scape din nou, Abby.

Abby o privi în ochi.

- Același lucru aș putea să îți spun și eu ție.

La cum se aranjau lucrurile, marea deschidere a lui Jess urma să fie o noapte memorabilă pentru toată lumea.

Ori asta, ori avea să se transforme într-un alt teatru de război în familie.

Abby încercă să îl contacteze pe Mick în tot timpul pe care îl petrecuse la New York, însă tatăl ei fie avea telefonul închis, fie nu voia să îi răspundă. Din câte îl cunoștea, cel mai probabil, era ultima variantă. Nu voia să discute cu ea despre Megan și, probabil, știa că exact de aceea îl suna.

În seara aceea, când vorbi la telefon cu buni, ca să îi transmită că plănuia să ia avionul înapoi cu fetele marți dimineața, îi spuse:

- Când vorbești cu tata, te rog să îi transmiți că nu poate să îmi evite apelurile la nesfârșit. De fapt, dacă e nevoie, o să mă urc într-un avion și o să merg la San Francisco să îl caut.

Buni chicoti când îi auzi vocea aprigă.

- Ai fi în stare, nu-i așa?

- Fără să stau pe gânduri.

- Este exact ce i-am spus aseară.

- Deci a recunoscut că îmi evita apelurile?

- Nu a recunoscut nimic. A spus că a ratat câteva apeluri de la tine. Eu am ghicit restul. Ți-am zis că nu o să fie încântat că o inviți pe Megan înapoi aici.

- Ei bine, o să vină, iar, data viitoare când vorbești cu tata, spune-i să mă sune urgent. Se poartă ca un copil fără minte.

- Ai grijă cum vorbești, fetițo. Mama ta l-a rănit foarte rău.

- Știu, spuse Abby. Știe și ea.

- Atunci, de ce Dumnezeu vine aici? Nu va face decât să supere pe toată lumea. Am înțeles că venea atunci când frații și surorile tale erau mici, dar acum de ce? După părerea mea, este mult prea târziu ca ea să vină aici să își preia rolul de mamă.

- Vrea să repare greșelile pe care le-a făcut.

- În mod sigur, nu va putea face asta în două zile, spuse buni supărată. Este tipic pentru ea să vrea să fie în centrul atenției la o ocazie care ar trebui să fie marea sărbătoare a lui Jess.

De-a lungul anilor, buni păstrase o tăcere remarcabilă în ceea ce o privea pe Megan. Abby crezuse întotdeauna că o făcea deoarece înțelegea ambele părți ale divorțului. Acum, i se părea mai clar că își mușcase limba numai din respect pentru nepoții ei și pentru sentimentele lor.

- Eu credeam că o iubești pe mama, spuse Abby.

- O iubeam. Și încă o iubesc. Când a plecat, a fost de parcă mi-aș fi pierdut fiica, dar asta nu înseamnă ca am fost de acord cu ceea ce a făcut. Mamele nu trebuie să își părăsească odraslele. Pur și simplu, nu trebuie. Indiferent de situație. Pot înțelege că l-a părăsit pe tatăl tău. El era mai mult plecat. Sincer, întotdeauna am crezut că gestul ei a fost doar o încercare disperată de a-i atrage atenția. Nu s-a gândit că o să fie atât de orgolios cum

s-a dovedit a fi. Situația a escaladat, și am ajuns la dezastrul în care ne aflăm astăzi.

- Cred că ai dreptate în această privință, spuse Abby.

- Indiferent de cum au stat lucrurile, nu ar fi trebuit să vă părăsească pe tine, pe Bree, pe Jess și pe băieți. Știu că Mick a convins-o să îi cedeze lui custodia și să accepte doar dreptul de vizitare. El a susținut cu tărie că trebuia să stați în casa voastră, înconjurați de prieteni și de familie, în loc să creșteți într-un oraș străin. Are, și el, partea lui de vină pentru ceea ce s-a întâmplat, însă mama voastră ar fi trebuit să se lupte cu el crunt pentru a putea petrece și ea timp cu voi.

- Cred că, pentru tine, care ne-ai crescut, am fost o povară imensă și nedreaptă.

- Prostii! Voi, copiii, sunteți bucuria mea cea mai mare. Tu și frații tăi erăți aproape adulți oricum, așa că nu mi-ați dat nici un fel de bătaie de cap. Bree era mereu liniștită, studioasă, stătea în camera ei și scria în jurnal. Știu că și ea a pus la inimă plecarea mamei voastre, însă nu i-a zdrobit inima așa cum s-a întâmplat în cazul lui Jess.

Abby oftă.

- Întotdeauna ajungem la Jess, nu-i așa? Ea este cea care a plătit cu adevărat.

- Însă trage din greu să lase în urmă acei ani dificili și să își facă o viață. Iar tu, ce faci acum, stârnindu-i amintiri neplăcute?

Acuzația își atinse ținta.

- Nu asta este intenția mea, îi spuse Abby. Avem nevoie ca mama să revină în viața noastră. Chiar și Jess. De fapt, mai ales Jess.

- Sper să ai dreptate, spuse buni.

- Tu doar fă cumva ca tata să mă sune, bine?

- Încerc.

- Eu și fetele sosim mâine.

- Da, asta aștept eu cu nerăbdare, spuse buni, înveselindu-se deodată. Drum bun!

- Te iubesc.

Abby închise telefonul, după care coborî să prindă un taxi până la birou. Deși intrase bine în teancul de rapoarte care se strânsese pe biroul ei în luna cât fusese plecată, mai erau multe de făcut înainte ca Wes să aducă gemenele în seara aceea.

Spre surprinderea ei, deși se bucura că avea cu ce să își țină mintea ocupată, nu era nici pe jumătate atât de nerăbdătoare să se arunce în vârtejul bursei cum ar fi fost de obicei. De fapt, cu toată uimirea, era mult mai nerăbdătoare să se întoarcă la Chesapeake Shores - și la Trace - a doua zi dimineață.

Ceasul aniversar și bogat ornamentat de aur de pe policioara din apartamentul lui Abby - un cadou extravagant de la una dintre mătușile excentrice și bogate ale lui Wes - bătu ora zece. Abby se strădui să nu intre în panică în momentul în care încercă să îl sune din nou pe Wes, dar îi intră mesageria vocală.

Carrie și Caitlyn ar fi trebuit să fie acasă de câteva ore bune. De fapt, trecuseră deja două ore peste ora lor de culcare, iar el știa asta. Știa că ea avea să intre în panică. Era o încercare deliberată de a o speria. Nu își imaginase nici o clipă că li se întâmplase ceva. Îi vedea pe toți stând confortabil în apartamentul lui Wes, în timp ce el se întreba cât timp să o mai treacă prin chinurile iadului.

Ceasul tâmpit, al cărui gong te-ar fi trezit din morți, își sună ultimele zece bătăi, făcând franjuri nervii și așa încercați ai lui Abby. Îl luă și îl azvârli cu toată puterea de cealaltă parte a camerei, dorindu-și ca Wes să îi fi stat în cale. Privi cu satisfacție cum se făcut țândări când atinse podeaua.

Formă din nou numărul de acasă al lui Wes și apoi pe cel de mobil. La ambele, îi intră căsuța vocală.

- Până aici, spuse ea printre dinți, apucându-și poșeta și izbind ușa de perete. Avea de gând să meargă la apartamentul lui și să recupereze fetele. Iar a doua zi dimineață la prima oră, urma să își sune avocata și să facă... ceva. Avea să se gândească ea ce. Poate că Stella Lavery,

care considera că fusese mult prea blândă cu Wes în timpul divorțului, avea niște idei. Cel mai probabil, de fapt, avea să fie încântată să își dezlănțuie din nou abilitățile tactice.

Când Abby ieși din lift la etajul întâi, îl zări pe Wes traversând holul, cu fetele ȝopăind pe lângă el, în timp ce trăgeau în urma lor valijoarele.

– Mami, strigară ele bucuroase și se eliberară din mâna tatălui lor ca să alerge către ea, lăsându-și bagajele în drum. Am fost la film.

– Serios? La ora asta târzie? Își întoarse privirea către fostul ei soț. Ai idee cât este ceasul?

Wes o privi imperturbabil.

– Știu că este târziu, dar nu trebuie să se trezească devreme mâine-dimineață, spuse el făcând-o pe inocentul. Nu m-am gândit că ar fi o problemă.

– De fapt, chiar trebuie să se trezească devreme. Avem avion la ora nouă, ceea ce înseamnă că trebuie să plecăm la aeroport în jur de ora șapte. Știași asta, Wes. Nici nu încerca să susții altceva.

Carrie și Caitlyn rămăseseră înghețate între ei doi și priveau speriate. Abby și Wes încercaseră să nu se certe niciodată în fața lor, însă, în clipa aceea, Abby era atât de revoltată, încât nu reușise să își alunge furia din voce. Se forță să zâmbească de dragul lor.

– Haideți, scumpelor, spuse ea pe un ton mai vesel. Să urcăm în apartament și să mergem la culcare. Ne așteaptă o zi mare mâine.

– Dar avem atât de multe să îți povestim, protestă Carrie. Ne-am distrat de minune cu tata și cu Gabrielle.

– Mă bucur, dar îmi puteți spune mâine-dimineață, zise ea ferm. Îi mai aruncă o privire lui Wes. Te sun imediat ce ajung la Chesapeake Shores, să discutăm despre asta. Asigură-te că ai telefonul deschis.

– Pa, tati, strigă Carrie peste umăr, ȝopăind deja către lift.

Caitlyn, care era mai sensibilă la tensiunile din jur, pe care le puna la inimă, rămase lângă mama ei. O luă de mână pe Abby.

- Pa, tati, spuse cu regret, cumva temându-se parcă să nu fie ultima oară când îl vedea.

Expresia satisfăcută de pe chipul lui Wes pieri deodată. Încercă să zâmbească, dar zâmbetul nu îi ajunse și în ochi.

- Pe curând, îngerăș!

- Promiți? întrebă Caitlyn, cu buza de-jos tremurând.

- Întotdeauna, spuse el, aruncându-i lui Abby o privire în semn de avertisment.

- Vorbim mâine, spuse ea tăios, după care se îndepărtă. Ajunse în lift, Caitlyn o trase de mână.

- Mami, ești supărată pe tati?

- Nu trebuie să îți faci griji pentru nimic, o liniști ea. Uneori, mami și tati trebuie să poarte discuții de oameni mari.

- Tati spune că o să mergem să stăm cu el tot timpul, îi dezvălui Caitlyn.

- Taci, Caitlyn, gură spartă ce ești! o admonestă Carrie. Nu trebuie să spunem nimic despre asta, ai uitat? Așa ne-a zis Gabrielle.

Abby simți că rămâne fără răsuflare. Când ușa liftului se deschise din nou, tremura atât de tare, încât abia reuși să descuie ușa.

Odată înăuntru, le pregăti mecanic pe gemene de culcare, le băgă în pat și le sărută de noapte bună.

Când reveni în sufragerie, își turnă o jumătate de pahar de coniac pentru a-și liniști nervii, iar apoi bău jumătate dintr-un foc, în timp ce forma numărul lui Trace.

- Bună, spuse el. Chiar speram că mă vei suna. Este totul pregătit pentru mâine?

Abby nu pierdu nici o clipă cu politețuri.

- Trace, ai început investigația aceea despre care vorbeai?

- Adică dacă am căutat să văd ce-i cu Wes și cu viața lui?

- Da.

Tonul lui vesel deveni deodată serios.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

- Caitlyn a lăsat să îi scape ceva în seara asta. A spus că este posibil să meargă să stea cu el tot timpul. Carrie i-a închis gura imediat și a spus că Gabrielle - adică iubita lui Wes - le-a zis să nu zică nimic.

- Așa ceva nu se va întâmpla, spuse Trace aprig. Întru pe computer în seara aceasta să văd ce pot găsi. Dacă nu aflăm nimic așa, atunci vom angaja pe cineva să facă niște cercetări. Între timp, să îți suni avocata mâine-dimineață la prima oră, ca să te asiguri că drepturile tale sunt protejate. Nu îți face griji, Abby. Nu are nici cea mai mică șansă de a obține custodia exclusivă pentru fete. Nu ai făcut absolut nimic ce ar putea justifica așa ceva.

Abby oftă ușurată când auzi siguranța din vocea lui. Deși simțea același lucru, avea nevoie să fie liniștită.

- Dumnezeuule, aș vrea să fii aici. Sunt atât de speriată, Trace. Sunt și înnebunită de furie, dar frica este mai puternică.

- Vom schimba situația în clipa în care ajungi aici mâine, îi promise Trace. Și hrănește furia, draga mea. Te va ajuta să rămâi puternică.

- Nu, în seara asta numai tu mă ajuți să rămân puternică. Îți mulțumesc pentru asta. Numai și faptul că aud vocea ta mă face să simt mai bine.

- O să fie bine, Abby. Voi face tot ce îmi stă în puteri să mă asigur de asta. Iar dacă eu nu sunt suficient de amenințător, așteaptă să audă despre asta tatăl tău și restul familiei. Când se unesc, cei din familia O'Brien sunt o forță a naturii.

Ea zâmbi când auzi asta.

- Da, așa este.

Și, din fericire, majoritatea celor din familia O'Brien aveau să se afle la Chesapeake Shores peste numai două

săptămâni. Gândul la ei și la Trace era în măsură să o ajute să treacă peste acea noapte. Iar a doua zi, la prima oră, avea să o asmută și pe Stella. Dacă Wes își imagina vreo secundă că putea lua fetele, declanșa cel mai îngrozitor război din viața sa.

capitolul 16

Panica și neajutorarea pe care Trace le auzise în vocea lui Abby cu o seară înainte dăduseră frâu liber sentimentelor sale. Dacă ea nu ar fi urmat să se urce în avion a doua zi la prima oră și să revină la Chesapeake Shores, atunci ar fi luat el un avion chiar în seara aceea și s-ar fi dus direct la New York, fie și numai pentru a o ține în brațe și a o liniști.

În schimb, își petrecu toată noaptea făcând ceva mult mai constructiv. Scotoci prin situația financiară a lui Wes Winters. Din câte își putea da seama, era cam vraște, ceea ce ar fi putut explica de ce era atât de dornic să ia fetele la el. Nu numai că nu ar mai fi trebuit să plătească pensie alimentară, dar erau mari șanse ca tribunalul să dispună ca Abby să îi plătească *lui* pentru întreținerea lor.

„Ce ticălos josnic!“ se gândi Trace când imaginea deveni mai clară. Nu era deloc vorba despre marea iubire a unui tată pentru fiicele sale. Totul era pentru bani. Putea să parieze pe asta.

Odată ce termină cu verificarea creditelor lui Wes, introduse numele acestuia într-un motor de căutare, să vadă ce altceva mai putea afla. Așa văzu, pe paginile cluburilor din New York și Long Island, mai multe fotografii cu el și Gabrielle Mitchell, o femeie care se părea că lucra la aceeași firmă ca Abby. Trace se întrebă când și cum se întâmplase asta – și chiar sub nasul lui Abby. Încă un gest abject din partea lui Wes, din câte își dădea seama Trace.

Când mai caută și numele lui Gabrielle, găsi o informație interesantă, îngropată în paginile revistei *Wall Street Journal*. Se părea că noua amantă a lui Wes fusese interogată în legătură cu niște tranzacții dubioase la firma de brokeraj. Relatarea era din săptămâna anterioară, când Abby fusese în Maryland, așa că era posibil să nu fi auzit, la birou, bârfe despre această situație. Detaliile erau sumare, în articolul scurt, însă Gabrielle se număra printre cele șase persoane interogate de către autorități.

„Ce interesant!” se gândi Trace. Să fie oare posibil ca domnișoara Mitchell să fi făcut vreo nebunie cu banii investitorului? Sau era oare posibil ca Wes să încerce să facă rost de bani ca să o scoată de la ananghie? Sau ea se băgase în afaceri murdare ca să îl scoată pe el de la ananghie? Greu de spus, însă ceva era necurat aici. Trace nu credea în coincidențe.

În clipa în care se gândea că Abby și fetele trebuiau să fi aterizat la Baltimore, o sună pe Abby. Telefonul era încă închis, așa că îi lăsă un mesaj vocal în care o ruga să îl sune imediat ce ajungea acasă ori să vină la el la bancă.

Putea scormoni mai mult, însă era de părere că Abby putea completa și singură acel puzzle. Îi cunoștea pe cei implicați și putea suna la firmă, să afle răspunsurile pe care presa nu le relatase.

Ajunse, în sfârșit, la bancă spre sfârșitul dimineții, alegându-se cu o încruntătură dezaprobatore din partea lui Mariah.

- Știu, spuse el pentru a o calma. Ar fi trebuit să sun.

- Da, ar fi trebuit, răspunse ea. O să-l anunț pe tatăl tău că ne-ai onorat cu prezența ta. Te-a căutat.

Câteva minute mai târziu, când măsura la pas biroul, nerăbdător ca Abby să îl sune, tatăl lui intră, părând supărat.

- Ai lipsit de la întâlnirea comitetului de credite în această dimineață, spuse tatăl său.

- De fapt, nu am lipsit, răspunse Trace. Am trimis-o pe Laila în locul meu. A venit, nu?

Tatăl lui se încruntă.

- Da, însă nu mi te poți furișa așa pe la spate, Trace. Nu mă vei convinge să îi dau postul Lailei dacă o pui pe ea să îți facă treaba.

- A predat rapoartele?

- Normal că le-a predat.

- Au fost acceptabile?

- Mai mult, are un ochi foarte ager, recunosc el fără tragere de inimă. Analizele ei au fost foarte logice.

Trace își privi tatăl drept în ochii încă arzând de indignare.

- Atunci, nu văd care este problema. A venit la timp. A fost ageră. Ce vrei mai mult?

- Ca omul pe care îl plătesc pentru munca asta să fie și cel care o face.

- De fapt, nu mi-ai plătit nimic. Nu am încasat cecurile alea pe care Raymond mi le lasă pe birou. Nu ești atent la genul ăsta de lucruri? Tatăl lui rămase cu gura căscată, dar, înainte să poată spune ceva, Trace adăugă: Stai, nu este cu totul adevărat. O să transfer plata de săptămâna asta către Laila, din moment ce ea a făcut toată treaba.

Tatăl său se lăsă pe scaunul din fața biroului lui Trace.

- O plătești pe sora ta să îți facă treaba?

- Da. Eu sunt omul de fațadă, din moment ce pare să îți fie mai comod să ai un bărbat în biroul ăsta. În cele din urmă, când te răzgândești, o să eliberez postul.

- Când ați pus voi doi la cale planul ăsta nebunesc?

- Nu noi, îi spuse Trace. Eu. Laila nu știe care îmi sunt intențiile. Am rugat-o doar să mă scoată dintr-o încurcătură săptămâna asta. I-am spus că am un termen de predare foarte strâns cu un proiect de design și am implorat-o să se ocupe ea.

- Și când i-ai făcut această propunere?

- Ieri, dacă vrei să știi. Chiar în ultima clipă.

În ciuda nedumeririi și a enervării, Lawrence Riley părea impresionat.

- A făcut toată munca asta peste noapte?

- Cam așa ceva, spuse Trace. E bună, nu-i așa?

În loc să răspundă direct, tatăl lui bombăni:

- Nu s-a pus niciodată problema că nu ar fi bună.

Evident că este bună. Familia Riley se pricepe la cifre.

- Laila cu siguranță se pricepe, spuse Trace insinuant.

Tatăl său oftă din greu.

- Chiar urăști postul ăsta atât de mult?

- Nu îl urăsc, spuse Trace. Dar am altă carieră, care îmi place. Își privi tatăl în ochi. Dar ți-am promis o perioadă de probă de șase luni și o s-o respect.

Tatăl lui ridică din sprâncene.

- Vrei să spui că sora ta va face treaba, din spatele cortinei.

Trace râse.

- Dacă pot s-o țin așa fără ca ea să se prindă ce fac, da.

Tatăl său încă nu era convins.

- Ce zici de asta? Vă ofer amândurora același post, vă țin pe amândoi aici în următoarele câteva luni și vedem cum merge. Va avea ocazia să arate ce poate.

- Nici nu te gândeai, spuse Trace scuturând din cap la absurdul acestei propuneri. Tată, nu te poți juca cu Laila. Este jignitor. Fie îi oferi acum tot sprijinul tău, fie te consolezi cu faptul că nici unul din noi nu va prelua banca.

- Când te-ai făcut atât de șiret și de manipulator?

Trace râse.

- Unii spun că așchia nu sare departe de trunchi.

Tatăl lui zâmbi pentru prima oară de când intrase în încăpere.

- Nu e exclus. Bine, o să mă gândesc la asta. Laila a făcut o treabă al naibii de bună azi-dimineață, mai ales ca a avut un termen atât de scurt. Chiar și Raymond a fost impresionat, iar el nu crede că mai e cineva în clădirea asta la fel de bun ca el - nici măcar eu. Și, probabil, are dreptate în această privință. Tatăl lui se ridică

să plece, după care îl privi din nou serios. Te mai preocupă ceva?

- Sunt doar îngrijorat pentru Abby. Se pare că fostul ei soț se pregătește să îi facă zile fripte.

- Pot ajuta cu ceva?

Trace se gândi la încurcătura financiară care ar putea fi motivul a ceea ce se întâmpla. Abby avea, cel mai probabil, expertiza necesară pentru a înțelege ce se petrecea, însă o altă minte ascuțită nu avea ce rău să facă.

- Posibil, spuse el. Te anunț după ce vorbesc cu Abby.

Și-ar fi dorit numai să se grăbească și să îl contacteze. Începea să îl enerveze că nu putea decât să aștepte.

Abby ascultă mesajul lui Trace imediat ce ea și fetele urcară în mașina închiriată la aeroportul din Baltimore. Deși era foarte nerăbdătoare să vorbească cu el, decise să aștepte până ajungeau la Chesapeake Shores, astfel încât să îl poată vedea față în față. În plus, nu voia ca gemenele să o audă vorbind despre tatăl lor.

Și, dacă era să fie cu totul sinceră, voia mai mult decât să îl audă. Avea nevoie să îi simtă brațele în jurul ei. Nu știa când începuse să simtă, din nou, că era atât de important pentru ea, dar acesta era adevărul. Nu putea să îl nege. El fusese prima persoană care îi venise în minte în momentul de criză de cu o seară în urmă, la New York. Nu Mick, nu buni și nimeni altcineva din familia, ei. Doar Trace. Când coti pe aleea care duce către casă, nu se putea gândi decât la cum să lase fetele mai repede și să meargă direct în oraș să îl caute.

Nici nu opri bine mașina, că o văzu pe buni ieșind din casă cu telefonul în mână. Îi făcu semn lui Abby.

- Este tatăl tău, strigă ea.

Abby o tăie peste peluză, uitându-se către fete pentru a se asigura că nu se duceau direct pe plajă. În schimb, acestea se repeziră spre buni.

- Ești mirată că ne vezi? Știai că venim? întrebă Carrie sărind în sus de bucurie.

Buni chicoti.

- Da, știam.

- Ai făcut prăjiturile? întrebă Caitlyn.

- Nici nu trebuie să întrebi, răspunse buni, conducându-le în casă în timp ce îi făcea cu ochiul lui Abby.

Când fetele plecară, Abby începu să vorbească cu tatăl ei.

- Bună, tată.

- Bunica ta mi-a zis că vrei să îmi spui ceva, zise el, cu o voce distantă și agasată.

- Voiam să vorbesc cu tine despre mama, spuse ea, încercând să își facă drum pe un teren minat.

Nu voia să îl înfurie și mai tare. Voia doar ca el să vină acasă.

- Nu vorbesc despre mama ta cu tine, spuse el sec. Dacă asta era tot, trebuie să închid.

- Să nu îndrăznești să îmi închizi telefonul, spuse ea, pierzându-și hotărârea de a-și păstra calmul și autocontrolul. Mama va veni aici pentru deschiderea hanului. Trebuie să fii și tu aici. Este vorba despre Jess, nu despre voi doi. Era una că plecai de fiecare dată când venea să ne viziteze când eram mici, dar, de data aceasta, este altceva. Este vorba despre familia noastră. Sunteți amândoi părinții noștri și trebuie să fiți în viața noastră la bine și la rău. Sunt sigură că veți reuși să vă suportați două zile. Ai putut fi civilizat la nunta mea. Această deschidere este la fel de importantă pentru Jess cum a fost ziua aceea pentru mine.

- La nunta ta a fost altceva. A stat în altă parte atunci. Am reușit să ne evităm. Acum, îmi spui că trebuie să primesc din nou sub acoperișul meu femeia care m-a părăsit? întrebă el nevenindu-i să creadă. Când o îngheța iadul!

- Nu va sta aici, spuse Abby pentru a-l împăca. Alte probleme?

- Nu vreau să o văd nici măcar în apropierea orașului meu, mormăi el. Eu am construit locul ăla.

Abby aproape izbucni în râs când îi auzi tonul posesiv.

- Chiar și Chesapeake Shores, așa micuț cum o fi, este suficient de mare pentru amândoi. Nu, tată, nu vrei ca ea să fie lângă tine. Îți este teamă să nu cumva să începi să vorbești cu ea dacă o vezi, pentru că nici tu nu știi la ce ar putea duce asta. Te porți ca un laș, tată, și este ultimul lucru la care mă așteptam din partea ta.

- Ai tupeu să îmi spui asta, fetiço.

- Spun ceea ce văd. Se gândi la modalitatea sigură de a-l aduce acasă, fără alte discuții. Mai este ceva ce vreau să știi, un alt motiv pentru care am nevoie să vii.

- Ce? întrebă el suspicios.

- Caitlyn a lăsat să îi scape ceva aseară, înainte să plecăm din New York. Se pare că Wes se gândește să ceară la tribunal custodia exclusivă a fetelor.

Mick trase scurt și sonor aer în piept.

- Peste cadavrul meu! Ce naiba e în capul lui?

- Am vorbit deja cu Stella azi-dimineață. Se poate să nu însemne nimic, însă ea este pregătită să se bată cu el la tribunal, dacă într-adevăr vrea să încerce ceva. Trace scormonește în istoricul bancar al lui Wes, să vadă dacă se întâmplă ceva ce ar putea explica această dorință subită de a fi tată cu normă întreagă. Însă, tată, am nevoie de tine aici, în caz că se ajunge la așa ceva. Va trebui să fim uniți pe acest front.

- Nu îți face griji, voi fi acolo, spuse el supărat. Îl fac bucățele cu mâna mea pe individul ăsta dacă e nevoie.

Abby știa că vorbea serios.

- Sper să nu se ajungă acolo.

- Ai nevoie să vin acum?

- Nu, cred că eu și Trace ne putem ocupa de asta aici, iar Stella la New York. Poate Caitlyn a înțeles greșit, oricum, spuse ea, fără să îi precizeze că sora ei confirmase. Încerc doar să fiu pregătită.

- Fetele alea ale tale sunt prea deștepte să facă o astfel de greșală, spuse el, confirmând propria ei părere. Fie le-a spus el ce planuri are, fie au auzit de la altcineva. Făcu o pauză, după care adăugă: Mă întorc la finalul săptămânii viitoare, în caz că ai nevoie de mine. Dacă

intervine ceva mai devreme, să mă suni, bine? Este mai important decât orice altceva s-ar întâmpla cu mine și cu mama ta, spuse el, după care continuă pe un ton obosit: Ceea ce, firește, știai chiar înainte să îmi spui.

- Poate, spuse ea zâmbind. Mulțumesc, tată. Te contactez dacă am nevoie să vii mai devreme de săptămâna viitoare.

- Ești sigură că Trace poate face genul de investigație de care ai nevoie? Pot angaja pe cineva la New York.

- Te anunț dacă vom avea nevoie, îl liniști ea. Îmi este suficient, pentru moment, să știu că vei veni aici în curând.

Era încântată de această dovadă că el le considera pe Carrie și pe Caitlyn prioritatea lui numărul unu. Se gândi la toți anii aceia din trecut când munca lui era prioritară, indiferent de crizele din familie - mai presus chiar decât propria căsnicie. Dacă ea vedea că se schimba, poate și mama lui avea să ajungă, la un moment dat, să creadă asta.

Jess plecase marți dimineața la prima oră să cumpere covoare. Abby îi spusese clar că nu își puteau permite covoare noi, dar nu era același lucru cu a spune că nu puteau adăuga câteva covorașe ici și colo, pentru a înveseli locul. Văzuse o reclamă la sfârșit de săptămână în ziar și începuse să își imagineze cum ar arăta sub masa din foaier un frumos covor țesut în culori luminoase. Mai erau alte câteva locuri în care noile covoare ar adăuga un strop de culoare mochetei altfel plictisitoare. Curățarea acesteia îi schimbase mult aspectul, însă nimic nu putea vitaliza terna culoare bej. Dacă ar fi avut timp, ar fi scos mocheta și ar fi recondiționat podelele de lemn pe care le descoperise dedesubt.

Își petrecu întreaga dimineață încercând să aleagă tonurile perfecte pentru fiecare dintre camere, după care programă livrarea pentru finalul săptămânii. Când își dădu seama cât era ceasul, se grăbi înapoi către

Chesapeake Shores, în speranța că avea să ajungă la han înainte ca Abby să revină din călătorie.

Doar când coti către oraș își aminti că aceea era dimineața când era programată livrarea noului aragaz. Izbi în volan, frustrată. Ce era în neregulă cu ea? Făcuse totul să se asigure că aragazul avea să fie montat înainte de întoarcerea lui Abby, iar acum o dăduse în bară. Cum fusese posibil să uite așa ceva? Era din cauza covoarelor aceloră; când începuse să se gândească la ele, uitase de orice altceva.

Parcă în spatele hanului și se rugă să nu fie prea târziu. Poate livrarea fusese întârziată.

- Te rog, te rog, dă Doamne să întârzie, murmură ea, în timp ce traversa peluza. Dar, chiar înainte să ajungă pe verandă, văzu notificarea galbenă de încercare de livrare atârând de clanță. Se bombăni că nu își verificase agenda înainte să plece, după care își dădu seama că nici măcar nu își notase ziua livrării. Data era pe bucățile de hârtie cu ideile de meniu pe care i le dăduse lui Gail. După aceea, evident că uitase cu totul de asta, așa cum uitase o grămadă de alte lucruri importante de-a lungul anilor.

Din cauza ADD-ului, deprinsese o grămadă de tehnici de a-și păstra atenția, și acestea o ajutaseră enorm, în mare parte. Dar, cum fusese stresată și copleșită în ultima vreme, nici măcar nu le folosisese așa cum ar fi trebuit.

Încercă să nu se deprime prea tare, însă, atunci când se întâmplau astfel de lucruri, se umplea de dispreț față de sine. Chiar era o ratată. Ce o făcuse să creadă măcar că ar putea avea succes în realizarea unui proiect atât de complex cum era hanul?

Jess se lăsă să alunece pe o treaptă a verandei și privi în gol către golf. Nu era vorba doar despre livrarea aia tâmpită. O putea reprograma. Era vorba despre faptul că trebuia să recunoască, din nou, că era prea mult pentru ea. În astfel de momente, se lăsa copleșită de remușcarea că încercase să se ocupe de un proiect atât de mare. Mai

bine continua să lucreze la magazinul lui Ethel, chiar dacă se plictisea de moarte. Dar măcar acolo nu ar fi pus în joc o avere din banii ei și ai lui Abby.

După aceea, se uită în jur la toate schimbările pe care le adusese la han. Deși majoritatea lucrărilor fuseseră în interior, și afară se vedea dovada eforturilor ei. Locul arăta reîntinerit. Făcuse o muncă de care se putea mândri. Chiar și Mick spusese asta, iar el nu era prea generos cu complimentele.

- Ei, haide, revino-ți, își spuse ea printre dinți. O să fie bine. A fost visul tău dintotdeauna și nimeni nu ți-l va lua. Nici Trace, nici banca și nici Abby. Și, cu siguranță, nu te vei da bătută.

Aceste cuvinte de încurajare fură suficiente să o pună din nou pe picioare. Intră apoi și sună să reprogrameze livrarea aragazului, după care deschise computerul să verifice rezervările. Erau patru noi. „Vezi“, își spuse ea. „Hanul va avea un succes extraordinar.“ Trebuia, pur și simplu, să înceteze să interpreteze orice mică greșală ca pe un semn că o așteptau lucruri rele. Pentru prima oară în viața ei, își urmărea cu îndârjire visul.

Trace renunță, în cele din urmă, să stea la birou, așteptând ca Abby să sune. Îl înnebunea, așa că se duse la Sally și comandă un burger și cartofi prăjiți. La două după-amiaza, cafeneaua era, în general, goală, așa că Sally îi aduse băutura și se strecură la masă în fața lui. Cu șoldurile și sânii ei mari, abia încăpea.

- Pari foarte preocupat, observă ea. Vrei să stai de vorbă?

- Doar pentru că îți povesteam despre toate belelele mele când aveam cincisprezece ani nu înseamnă că o voi face și acum, spuse el agasat.

- Cincisprezece, optsprezece, douăzeci și unu, ideea este că ți-am dat sfaturi bune atunci, nu-i așa?

- Adevărul este că da, încuviință el, gândindu-se mai ales la una dintre zile, când ea îi spusese direct să se ducă

la New York după Abby. Păcat că nu ascultase de sfatul ei din prima.

- Așa că nu are nici un sens să te ascunzi de mine acum, îi spuse ea. E legat de faptul că lucrezi cu tatăl tău?

- Nu. Cred că ajungem la o înțelegere în această privință.

Ea încuviință din cap mulțumită.

- Asta e bine. Când o s-o angajeze pe Laila?

Trace zâmbi larg când văzu că ea înțelesese situația.

- Îți promit că vei fi prima care va afla.

- Nu va fi nevoie, zise ea amuzată. Sora ta nu este nici pe jumătate așa secretoasă cum ești tu.

El încuviință din cap, recunoscând adevărul din cuvintele ei.

- Asta înseamnă că are legătură cu Abby, conchise ea. Când ați venit împreună zilele trecute, mi s-a părut că vă apropiați din nou destul de tare.

- Încercăm, spuse el. Nu îmi fac griji din cauza lui Abby și a mea. Ci a fostului ei soț.

- Înțepatul ăla care a fost aici cu fetele ei în aceeași zi ca voi? întrebă ea. M-a călcat pe nervi din prima. Dacă nu știam că cele mici sunt fetele lui Abby, i-aș fi spus eu vreo două să afle ce părere am despre aroganța lui.

- Ar fi fost interesant de văzut reacția lui, spuse Trace. Nu cred că a fost prea des pus la punct în cercul lui social.

- Nu am vrut să supăr fetițele alea dulci, spuse ea, după care ridică privirea mai sus de umărul lui. Un zâmbet i se întinse pe față. Cred că leacul pentru suferințele tale tocmai a intrat pe ușă. Mă întorc numaidecât cu burgerul și cartofii tăi. Îți pun porție dublă de cartofi, dacă tot mă ocup eu.

Trace se întoarse și o văzu pe Abby venind grăbită către el, cu îngrijorarea citindu-i-se pe chip. Era atât de plăcut să o îmbrățișeze, încât dură un pic până să își dea seama că tremura. Când o privi, văzu că avea obrajii scăldați de lacrimi.

- S-a întâmplat ceva? Ce a făcut Wes? întrebă el.

Ea strânse din buze.

- Liniștește-te. Sunt atât de ușurată să văd un chip prietenos, încât totul s-a revărsat. A trebuit să mă abțin când am văzut-o pe buni. Nu am vrut să-i îngrijorez, nu până nu știm sigur dacă avem de ce să ne facem griji.

- Stai jos. Sally îmi aduce acum prânzul. Ți este foame?

Ea scutură din cap.

- Nu vrei măcar niște plăcintă cu mere? Este în meniu astăzi.

O scânteie de interes îi luminează ochii.

- Ba da. O să iau o felie de plăcintă. Și un ceai rece.

- Merg să îi spun lui Sally.

Când se întoarse, o privi îndelung. Chiar părea mai liniștită acum.

- Ce ai aflat? întrebă ea. E ceva la mijloc, nu-i așa?

El îi povesti ce descoperise despre problemele bancare ale lui Wes.

- Vreau să văd cu ochii mei, spuse ea imediat. Familia lui este extrem de bogată. Cum de a reușit Wes să intre în probleme de creditare?

- Habar nu am, spuse Trace. Faptul că părinții lui au bani nu înseamnă că nu se poate ca el să-i fi risipit pe-ai lui. M-am gândit că o să vrei să vezi investigația cu ochii tăi, așa că am printat totul. Este într-o mapă la mine la birou. Trase aer în piept și cumpăni cu atenție ce avea să spună mai departe: Și mai este ceva. Despre iubita lui.

- Logodnică, îl corectă ea.

- Atunci, este cu atât mai relevant, spuse el, după care îi spuse despre articolul pe care îl citise. Ai auzit ceva despre această investigație când ai fost la birou?

Ea scutură din cap.

- Am fost acolo doar la sfârșit de săptămână, când nu era nimeni și, apoi, numai pentru câteva ore luni dimineată. Am avut multe de discutat cu șefii mei, așa că nu am avut timp să stau la povești cu nimeni altcineva.

Apoi, adăugă cu o expresie gânditoare: Am observat câteva priviri curioase, acum că mi-ai povestit despre asta. Și câteva discuții care au fost retezate când m-am apropiat eu, dar nu am stat să mă gândesc la lucrurile astea. Am crezut că oamenii se întreabă dacă am probleme de lipsesc atât de la serviciu.

- Cred că era vorba despre mai mult, spuse Trace posomorât. Se întrebau, probabil, cât știi din ce se întâmplă între Wes și Gabrielle sau la firmă. Ai pe cine să întrebi?

- Câteva persoane, spuse ea imediat. Inclusiv șeful meu. Dacă știe ceva, îmi va spune, mai ales dacă îi spun ce se întâmplă cu Wes și toată povestea legată de custodie. M-a sprijinit foarte mult când am trecut prin divorț. M-a ajutat chiar să îmi găsesc avocat.

- Sună-l, spuse Trace. Acum.

Abby păru nedumerită.

- Crezi că este atât de urgent?

Trace încuviință din cap.

- Cred că trebuie să aflăm cât mai multe înainte ca Wes să acționeze legal pentru a obține fetele. Ca să vorbesc în termeni de sport, cea mai bună apărare este un bun atac. Dacă ceea ce au auzit Caitlyn și Carrie este adevărat, o să fim pregătiți.

Abby încuviință.

- O să sun acum. Dar mai bine ies. Nu prea am semnal aici. Mănâncă-ți prânzul. Revin în câteva minute.

- O rog pe Sally să îți încălzească plăcinta și să pună o cupă de înghețată deasupra, promise el.

Trace o privi cum pleca, ținându-și spatele drept a hotărâre și bărbia în sus. Îi veni să zâmbească atunci când o văzu așa. Își recăpătase, evident, spiritul de luptătoare.

Și, din păcate, ceva îi spunea că urma să aibă nevoie de el. Wes Winters i se păruse un tip disperat, iar un bărbat într-o astfel de poziție nu juca după reguli. Juca pentru a câștiga.

capitolul 17

Când Abby îi spuse secretarei lui Jack că era un apel urgent, aceasta îi făcu imediat legătura.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el imediat. Pentru un bărbat care nu suporta să fie întrerupt, vocea lui era plină de grijă acum. S-a întâmplat ceva în călătoria către Maryland? Ai avut vreun accident?

- Nu, nimic de genul ăsta. Eu și fetele suntem bine, spuse ea și trase adânc aer în piept. Nu îi plăcea să își aducă problemele personale la serviciu, așa că nu se simțea confortabil să o facă acum. Se întâmplă ceva cu Wes, spuse ea în cele din urmă. Și este posibil ca tu să ai răspunsurile de care am nevoie.

- Aha, zise el precaut.

- Ascultă, îmi pare rău că te amestec în asta, însă este posibil ca asta să aibă legătură cu Gabrielle Mitchell. Ce îmi poți spune despre investigația în care este implicată acum?

Jack înjură printre dinți.

- Îmi pare rău, Abby. Speram să nu fi aflat de ei doi, deși nu se mai obolesc să se ascundă pe aici. Cum ai aflat că sunt împreună?

- De fapt, Wes este cel care mi-a spus, acum două săptămâni. Nu am nici cea mai mică idee de când sunt împreună.

- De prea multă vreme, spuse Jack cu subînțeles.

Răspunsul o lăsă mută.

- Deci de dinaintea divorțului.

- Da, recunosc el.

- De ce nu mi-ai spus? Ar fi putut schimba modul în care m-am ocupat de divorț și de stabilirea custodiei.

Jack ezită.

- Ai, probabil, dreptate. Dar, dacă mai ții minte, erai de neclintit în hotărârea ta de a vă purta civilizat, astfel încât gemenele să sufere cât mai puțin. Când mi-ai spus că divorțați, am fost ușurat că ai luat această decizie. Nu am văzut rostul în a-ți spune ceva care te-ar fi supărat.

Nu meritai să fii tratată atât de josnic și de necinstit de către soțul tău și de una dintre kolegele tale. Dacă Gabrielle ar fi lucrat pentru mine, aș fi stat de vorbă cu ea și i-aș fi spus câteva despre jocul ăsta pe care îl făcea.

– Poate că am meritat să fiu tratată ca o proastă dacă am fost atât de oarbă încât nu m-am prins de ceva care se întâmpla, evident, chiar sub nasul meu, spuse ea. Se pare că am fost proastă din multe puncte de vedere când vine vorba despre Wes. Acum, totuși, nu mă interesează decât faptul că este posibil să ceară custodie exclusivă pentru Carrie și Caitlyn.

De data aceasta, înjurătura lui Jack fu mai colorată și direct adresată lui Wes.

– I-ai spus Stellei despre asta? întrebă el. Trebuie să îi spui. Trebuie să înăbușe din fașă ideea asta nebu-nească. Sunt sigur că și avocatul lui i-a spus că nu are nici o șansă.

– Sinceră să fiu, nici nu știu dacă a mers atât de departe. Știu doar ce mi-au spus gemenele, iar, la cei cinci ani ai lor, nu sunt o sursă prea de încredere. Am vorbit cu Stella la prima oră, îl liniști ea. Oricum, înțelegi acum de ce este important să știu dacă acest interes subit de a obține custodia exclusivă are vreo legătură cu ceea ce se întâmplă la firmă. Ce a făcut Gabrielle, mai exact? Este ceva ce pot dovedi? Ceva ce poate avea legătură cu Wes?

El ezită atât de mult, încât ea înțelese că el puna în balanță legătura lor de prietenie cu loialitatea față de firmă. Ajunse, evident, la concluzia că era mai important să îi protejeze ei copiii.

– Iată cum stau lucrurile pe scurt, spuse el. Am fost avertizați de unele acorduri comerciale din conturile de care se ocupă Gabrielle și care nu fuseseră aprobate de către clienți. Ea a susținut că fusese autorizată să ia decizii în numele lor, însă nu are nici un fel de hârtie la mână. Fondurile pe care le-a cumpărat erau falimentare, altfel nici nu am fi aflat despre asta. Clienții nu chestionează întotdeauna achizițiile neautorizate dacă

acestea aduc profit, dar se supără foarte tare dacă banii pe care contau încep să dispară. Vorbim despre foarte mulți bani, Abby.

- Cât? întrebă ea ferm.

- Două milioane; poate chiar mai mult. Încă verificăm dosarele cu tot ce a atins Gabrielle în ultimii doi ani.

Achizițiile neautorizate erau una. Dacă acordurile erau de cifra milioaneilor, numai onorariile ar fi fost tentante, însă ea simți că era mai mult de atât.

- Cum profita din asta? Prin onorarii, dar cum altfel?

- Comisia de Titluri și Bunuri la Bursă încă investighează situația, la fel ca oamenii noștri de la audit intern. În momentul de față, se pare că primea mită ca să aducă oamenii în aceste fonduri cu risc ridicat.

Lui Abby îi veni brusc un gând.

- Este și Wes unul dintre investitorii care a pierdut bani?

Jack ezită.

- Chiar nu ar trebui să intru în astfel de detalii cu tine, dar da. Stella poate să obțină cu ușurință acele dosare printr-un ordin de la tribunal. Dacă nu poate ea...

- Nu, spuse Abby imediat. Nu o să-ți cer să încalci politica firmei și să le obții pentru mine. Mă ajuți deja foarte mult. A fost concediată Gabrielle?

- Nu încă. Trebuie să se termine investigația, însă acum nu mai are acces la nici un fel de conturi. Viitorul ei aici este foarte nesigur, Abby.

Cu toate acestea, Wes era încă împreună cu Gabrielle și, din câte se părea, hotărât să o facă pentru totdeauna parte din viața lui și a fetelor. Dacă jucase tot ce avea în acele fonduri riscante, atunci Trace avea probabil dreptate că o parte din motivul pentru care voia custodia era să nu mai plătească acea pensie alimentară foarte mare. Părea, de asemenea, din ce în ce probabil și că încerca să obțină bani de la Abby, mai ales dacă siguranța profesională a lui Gabrielle era în joc. El nu s-ar fi dus niciodată

la părinții lui să spună cum reușise să își piardă averea, însă Abby era mai mult decât dornică să îi pună la curent, dacă de asta era necesar pentru a-i atrage de partea ei într-un proces de custodie.

- Mulțumesc, Jack. Mi-ai fost de mare ajutor.

- Dacă ai nevoie să folosești oricare dintre aceste informații pentru a-l opri pe Wes, te rog să o faci, spuse el cu înțelegere. S-ar putea ca firma să nu fie prea încântată de atenția și publicitatea suplimentare, însă Carrie și Caitlyn sunt mai importante.

- Nici nu știi cât de mult înseamnă pentru mine că spui asta, însă îți promit că nu te amestec. O să mă limitez la a folosi registre publice, pe cât posibil, după care o voi îndrepta pe Stella în direcția potrivită pentru restul.

- Nu este nevoie. M-aș bucura să am ocazia să îi trag câteva fostului tău soț.

Ea râse când auzi vehemența din vocea lui.

- Spui asta acum, însă nu este nevoie să te târăsc și pe tine în asta. Cred că firma ar fi suficient de nemulțumită că fac publice aceste informații, dacă Wes mă va obliga să o fac.

- Tu fă orice trebuie să faci. Eu te susțin, promise el.

Ea ezită, surprinsă de un alt gând pe care i-l trezise tonul solemn al promisiunii lui de a o susține.

- Jack, dacă situația devine urâtă, mă vor da afară pentru că am făcut publicitate proastă firmei?

- Nu îți face griji pentru asta. Ți-am spus. Te acopăr eu, Abby. Ești prea valoroasă aici pentru mine ca să te las să pleci fără să mă lupt.

- Deși sunt plecată de câteva săptămâni?

- Ai fost la zi cu munca. Nimic nu a scăpat de sub control cât ai fost plecată. Nu au nici un motiv să te concedieze. Crede-mă, nu se va ajunge niciodată la asta. O să am eu grijă.

Ea oftă ușurată.

- Vorbim mai târziu, atunci. Jack, îți sunt foarte recunoscătoare.

- Îmbrățișează fetele din partea mea. Îmi pare rău că nu le-am văzut când ați venit încoace. Când revii la birou?

- Nu mai am nevoie decât de alte câteva săptămâni, dar mă poți contacta aici oricând.

- Ai grijă de tine, Abby. Vorbesc serios.

- Știu și îți mulțumesc.

Abby închise telefonul, se întoarse încet și îl văzu pe Trace, care o privea cu îngrijorare de la masa lor preferată. Îi făcu veselă cu mâna, după care merse înăuntru să i se alăture.

- Ei bine? întrebă el.

- Este exact atât de rău pe cât am crezut noi, spuse ea, după care îi povesti pe scurt tot ce îi spusese Jack.

- Măcar îl avem pe Wes la mână. Trebuie să îți pui avocata la curent.

- O sun imediat ce mă întorc acasă. Va fi foarte încântată.

Începu să mănânce, cu adevărată poftă acum, plăcinta cu înghețată pe care Trace o comandase pentru ea. Înțelegea, în sfârșit, mai bine cu cine avea de-a face și se simțea pregătită să se lupte dacă era nevoie.

- Te simți mai bine? întrebă Trace, privind-o amuzat.

Ea zâmbi larg.

- Mult mai bine, spuse ea și termină ultima firimitură de pe farfurie. Dar chiar trebuie să mă întorc acasă acum. Fetele dormeau de amiază când am plecat eu, somn pe care îl refuză, de obicei. Wes le-a ținut până prea târziu aseară, iar eu a trebuit să le trezesc devreme ca să ajungem la aeroport, așa că, măcar de data asta, au acceptat să se culce fără să ne certăm. Vreau să trec și pe la han, să văd ce se mai întâmplă pe acolo.

El o privi atent, cu fruntea încrețită.

- Totul este în regulă cu tine și Jess?

Ea ridică din umeri.

- Încă ne mai certăm din când în când din cauza cheltuielilor, dar nu pare să mi-o mai ia în nume de rău. Acum, că se apropie data deschiderii, cred că apreciază

cu adevărat că are pe cineva care să o ajute, iar eu am încercat să nu îi mai cer socoteală dacă nu a fost absolut necesar pentru a ține partea financiară sub control.

- Mă bucur, spuse el, după care luă un șervețel și începu să îl facă franjuri - un gest care îi exprimase întotdeauna starea de nervozitate.

Abby îl privi atent și îl întrebă:

- Trace, te preocupă ceva? Altceva decât harababura asta cu Wes, vreau să spun.

El încuviință din cap.

- Ce planuri ai, Abby? Te vei întoarce la New York imediat după deschiderea hanului și după ce găsești pe cineva de încredere care să preia și să supravegheze partea financiară?

- Desigur, spuse ea fără să stea pe gânduri.

Fără să înțeleagă de ce, răspunsul ei păru să îl tulbure. El se încordă și încuviință iarăși din cap.

- M-am gândit eu că vei spune asta.

- Atunci, de ce pari atât de surprins? întrebă ea, după care expedie propria întrebare. Nu, nu este surprindere ceea ce văd eu, nu-i așa? Te întristează răspunsul meu.

- De ce aș fi trist pentru că te întorci la New York? Și eu locuiesc acolo sau voi locui odată ce se termină cele șase luni de stagiul la bancă.

- Asta ar fi și întrebarea mea, spuse ea. Apoi, îl studie cu mai multă atenție. Ceva s-a întâmplat în aceste ultime săptămâni, nu-i așa? Te bucuri, de fapt, să te afli aici.

El ridică din umeri.

- Adevărul este că da. Pot lucra de oriunde. De ce nu de aici? întrebă el cu o notă de sfidare. De ce să plătesc o sumă scandalosă pentru un apartament în New York, când pot lucra la fel de bine dintr-un loc unde aerul este curat, unde pot merge la plajă și pot ieși cu barca la sfârșit de săptămână, dacă am chef.

Întrebarea lui conținea o provocare căreia ea nu avea, pur și simplu, puterea de a-i face față acum. Avea suficiente pe cap și fără asta.

- Dacă Chesapeake Shores este ceea ce îți dorești, atunci nu te oprește nimic, spuse ea, însă cuvintele îi erau lipsite de entuziasm. Se simțea, în schimb, dintr-odată goală pe dinăuntru. Era ca și cum, din senin, i-ar fi răpit un vis pe care nici nu își dăduse seama că îl are. În el, se vedea pe ei doi, împreună la New York, petrecând timp cu fetele, cu mama ei. Poate chiar devenind o familie. Într-o clipită, printr-o afirmație nonșalantă în care o anunța că era fericit că se întorsese aici, îi răpise tot acest viitor.

Exact așa cum făcuse cu zece ani în urmă.

Trace se despărți de Abby și își purtă supărarea pe străzile lăturalnice din Chesapeake Shores. De obicei, se liniștea când mergea cu motocicleta, însă astăzi dispoziția lui continua să se înrăutățească. Când se întoar-se, în cele din urmă, la bancă, trecu valvârtej pe lângă Mariah, fără să o salute, își azvârli casca în celălalt colț al biroului, unde făcu țandări o figurină urâtă de porțelan reprezentând un vultur-pescar și realizată de cineva care, în mod clar, nu aprecia frumusețea uluitoare a acestei păsări de pradă; după aceea, trânti cât putu de tare ușa biroului. Nimic din toate acestea nu îl mulțumi. Însă o aduseră fuga pe Laila în biroul lui.

- Pleacă, mormăi el. Și închide ușa după tine.

Ignorându-l, ea se duse și luă cioburile figurinei și le aruncă la gunoi. Făcu asta fără nici un comentariu, după care se așeză și așteptă. Trace o privi încruntat.

- De ce ești încă aici?

- Pentru că este evident că ai ceva pe cap. Vrei să vorbești despre asta sau ai de gând să spargi orice îți pică în mână?

- Nu m-am hotărât încă, spuse el cu amărăciune. Cel puțin, nu în privința distrugerii de obiecte, pentru că de vorbit știu sigur că nu vreau să vorbesc.

- Atunci, o să vorbesc eu, spuse ea veselă. Știu ce pui la cale, frate mai mare. Cred că deja s-a prins și tata.

Cât de tare s-a înfuriat că m-ai pus pe mine să fac raportul de azi?

- Nici nu știu despre ce vorbești, susținu el.

- O, te rog, nu ești chiar așa deștept. Recunosc o șmecherie când văd una.

- Dacă sunt așa ușor de citit, de ce nu mi-ai spus ieri, când ți-am dat dosarele?

- Pentru că mă plictiseam. Și m-am gândit că o să fie amuzant să îl dau pe spate pe tata în dimineața asta. Să fi văzut ce față a făcut când și-a dat seama că tu nu vii la întâlnire. Iar Raymond mai avea un pic și leșina când m-a văzut stând acolo.

El o privi cu chipul lipsit de expresie.

- De ce l-ai supăra pe Raymond prezența ta?

Laila își dădu ochii peste cap.

- Nu se poate să fii atât de prost. A fost mâna dreaptă a lui tata de când s-a deschis locul ăsta. Știu că a crezut că tu vei da bir cu fugiții până la urmă și că tata nu m-ar lăsa niciodată pe mine, așa că el avea să fie succesorul firesc.

Trace o privi sceptic.

- Raymond a crezut că el va fi următorul președinte al băncii?

- Normal.

- Dar tata nu și-a ascuns niciodată intenția de a ne lăsa pe unul din noi în acest post.

- Nu, nu și-a ascuns niciodată hotărârea de a te pune pe tine în acest post. Eu nu am fost niciodată luată în calcul altfel decât ca lacheu.

- Da, uite că lucrurile se schimbă, îi spuse Trace. Tata a fost foarte impresionat de munca pe care ai făcut-o, Laila. Spunea că și Raymond la fel.

- O, Doamne! Poate că o să-mi ofere postul de asistentă a lui Raymond, din moment ce am refuzat să fiu funcționară.

Trace se uită în ochii ei, în care se citea dezgustul.

- Cred că vei fi surprinsă de ceea ce va decide tata.

- Nimic din ceea ce face nu mă mai surprinde, susține sora lui. Dar suficient despre mine. De ce te-ai certat cu Abby?

- Nu ne-am certat, spuse Trace, întristându-se din nou când își aminti de discuția pe care o avuseseră.

- OK, dar este evident că ceva s-a întâmplat.

- Nu vorbesc despre Abby cu tine.

Ea se ridică.

- Bine, atunci o voi întreba pe ea.

- Nu te amesteca, Laila. Are prea multe pe cap în momentul ăsta ca să o mai plictisești tu pentru satisfacerea curiozității.

Ea se încruntă.

- Spune-mi un lucru doar. Nu ești pe cale să faci ceva să distrugi din nou relația voastră, așa-i?

El o privi indignat.

- Nu eu sunt cel care a distrus-o ultima oară.

- O, te rog, te-ai dat lovit și încăpățânat și ai stat aici să îți plângi de milă, când ar fi trebuit să te duci la New York, să te lupți pentru femeia pe care o iubeai.

- M-am dus la New York, susținu el.

Ea expedie această afirmație.

- Prea puțin și prea târziu.

Trace era cât se putea de conștient de asta. Nu avea nevoie ca Laila să sublinieze cât de tare o dăduse în bară atunci.

- Pleacă, îi ceru el. Am de lucru.

- Cred că nu pentru bancă.

- De ce nu?

- Pentru că ai încerca să îmi pasezi mie. Și, apropo, nu iau nici cecul pe care Mariah spune că l-ai transferat către mine.

- De ce nu? L-ai câștigat.

- Este plata pe o săptămână pentru o muncă pe care am făcut-o în câteva ore. De fapt, a fost mai distractiv decât orice am făcut eu vreodată în ultimele luni cu Dave.

- Ceea ce ar trebui să îți spună cât de norocoasă ești că te-ai despărțit de el, replică Trace.

- Ai dreptate, spuse ea senină, deși avea o sclipire înconfundabilă de tristețe în ochi.

Trace își lăsă proasta dispoziție la o parte și o privi pe sora lui îndelung.

- Ești bine după despărțirea asta, nu-i așa?

- Sigur că sunt. A fost ideea mea. Doar că o să-mi ia o vreme să mă obișnuiesc.

Trace oftă. O înțelegea. În zece ani, nu învățate cum să își ducă viața fără Abby în ea. Acum, se părea, trebuia să o ia de la capăt și să învețe din nou.

Trace nu mai alergase de foarte multă vreme. În seara aceea, după ce plecase de la birou într-o dispoziție îngrozitoare, se schimbă de haine își puse adidașii, după care se îndreptă către drumul de pe țarm. Faptul că o luase în direcția casei lui Abby era doar o coincidență. Nu era ca și cum ar fi urmat să o întâlnească pe ea, din întâmplare. Casa era la jumătate de kilometru dincolo de șosea, mai aproape de golf decât de stradă. Abia după ce trecea de casa pe care Mick O'Brien o construise pentru familia sa, șoseaua începea să o taie spre est și să se apropie de coastă și de întinderea care însemna Chesapeake.

Alerga repede, cu picioarele izbind pavajul și cu aerul umed lăsând o poleială de transpirație pe pielea lui, chiar înainte să o cotească spre șoseaua care trecea dincolo de centrul orașului. Se aștepta ca exercițiul fizic să i-o scoată pe Abby din minte. Din păcate, fuga lui nu reușea să îi alunge gândurile sumbre pe care le avea.

Alergase deja cam un kilometru și jumătate și se apropia de casa ei, când observă două fete care mergeau către el târând în urma lor valijoare de culoare roz aprins. Chiar de la distanță, se vedeau urmele de lacrimi pe obraji lor.

Încetini pasul când se apropie de ele, apoi se lăsă pe vine, astfel încât să le poată privi direct în ochi.

- Mergeți undeva, fetelor? le întrebă el.

- Fugim de acasă, spuse Caitlyn cu regret.
  - Ne-am împachetatul lucrurile, adăugă Carrie pe un ton combativ. Chiar și mâncare.
  - Mama voastră știe că ați plecat de acasă?
- Caitlyn îl privi indignată.
- Nu s-ar mai chema că fugim de acasă dacă i-am fi spus.

Încercând să își dea seama de cât timp erau plecate - cinci minute, dar nu mai mult de zece, cu siguranță, Trace își muncea mintea să găsească o modalitate prin care să le ducă acasă în siguranță, dar să și menajeze mândria lor sensibilă. Decise să meargă pe varianta vinovăției, care funcționase mereu la părinții lui când o foloseau pentru el și Laila.

- Cred că mama voastră este foarte, foarte tristă și speriată, le spuse el.

- Ba nu. Nu este, îi răspunse Carrie.
- De ce crezi asta?
- Pentru că ne-a supărat, răspunse Caitlyn.
- Și nu ne mai iubește, adăugă Carrie.
- Nu cred așa ceva, spuse Trace. Poate că s-a supărat din cauză că ați făcut ceva, însă mama voastră vă iubește mai mult decât orice pe lume.

Carrie îl privi sceptică.

- De unde știi tu?

- Din felul în care vorbește despre voi tot timpul. Voi două sunteți lucrul cel mai bun din viața ei. Ar fi vrut să le spună cum se zbătea Abby să se asigure că fiicele ei rămâneau cu ea, dar nu era sigur cât de mult știau ele despre iminenta dispută pentru custodie. Nu el era cel în măsură să le vorbească despre asta. Le privi pe fiecare pe rând. Știți, când eram numai un pic mai mare decât voi, și eu am fugit de acasă.

Caitlyn făcu ochii mari.

- Serios?

- Da.

- Și ți-a fost frică? întrebă ea cu vocea tremurându-i într-un fel care trăda cât de speriată era.

- Abia după ce s-a lăsat întunericul, îi spuse el. Atunci, m-am speriat, adăugă el cu un tremur dramatic. Erau prea multe umbre în care s-ar fi putut ascunde monștri.

- Și ce ai făcut? îl întreabă Carrie.

- M-am gândit că poate ar trebui să fug de-acasă dimineața, așa că m-am întors. Întotdeauna este bine să te duci acolo unde știi că ești în siguranță. Uneori, este cel mai inteligent și mai curajos lucru pe care îl poți face.

- Cred că așa este, spuse Carrie cu îndoială în glas.

- Chiar așa este, o asigură el. Și știți ce am găsit când m-am întors acasă?

- Ce? întreabă Caitlyn, apropiindu-se de el ca și cum numai povestea despre apropiatele umbre ale nopții o speriasse deja.

- Mama mea plângea. Era sigură că mi se întâmplase ceva rău, se gândea că poate căzusem în golf.

- Dar nu avem voie să mergem singure la apă, îi spuse Caitlyn cât se poate de sinceră. Aceasta este o regulă.

Trace își reținu un zâmbet.

- Este o regulă foarte bună.

Chiar atunci îi sună telefonul mobil. Instinctul îi spuse că era Abby. Îl îndreptă către fete, pentru ca ele să vadă.

- Este mama voastră. Sunt sigur că mă sună ca să îmi spună că nu vă găsește. Pot să îi spun că sunteți cu mine și că ne întoarcem acasă?

Gemenele se priviră îndelung, cu resemnare, după care încuviințară din cap.

- Este o decizie foarte bună, le laudă el, după care răspunse la telefon. Bună! Liniștește-te, sunt cu mine. Sunt bine. Ne întoarcem acum. Ți explic după ce ajungem acolo. Nu o să ne ia mai mult de două minute.

- Ești sigur că sunt bine? întreabă ea cu vocea încă tremurândă.

- Uite, întreabă-le tu singură, spuse el și îi dădu telefonul lui Carrie.

- Bună, mami, începu ea cu voce pierită. Ascultă atent, după care spuse: Știu. Aha. Domnul Riley ne aduce înapoi.

Întinse telefonul spre Caitlyn.

- Bună, spuse aceasta. Nu plânge, mami. Ne pare rău.

Când îi dădu telefonul înapoi lui Trace, el o întrebă pe Abby:

- Te simți mai bine acum, că le-ai auzit vocea?

- Vreau doar să le văd.

- În două minute, îi promise el. Abia ieșiseră de pe alee și o luaseră pe șosea.

- Mergeau pe șosea? întrebă ea îngrozită.

- Sunt bine. Concentrează-te pe asta, spuse el. Ne întorcem chiar acum. Ne vedem imediat.

Știa prea bine că nu avea să le aștepte acasă. Abia cotiseră către aleea lungă, când o văzu pe Abby alergând către ei. Carrie și Caitlyn își lăsară valizele mici și roz în mijlocul drumului și o țâșniră în brațele ei.

Revederea îi puse lui Trace un nod în gât. Își putea imagina cum se simțise Abby în acele câteva minute înnebunitoare. Cu siguranță, fusese îngrozită. Când se gândi la toate modurile în care această aventură s-ar fi putut sfârși, simți cum îi transpiră palmele. Pentru că nu voia să facă sau să spună nimic ce ar fi putut dezvălui cât de mult ajunseseră să însemne pentru el cele două fete cu buclele lor blonde-arămii, se strădui să li se adreseze cu veselie în glas.

- Cred că eu mi-am făcut treaba aici, spuse el. Merg să îmi termin alergarea.

Se întorsese deja să plece, când Abby spuse:

- Rămâi, te rog.

O privi nedumerit.

- Eu și fetele vrem să îți mulțumim, nu-i așa? spuse ea, uitându-se la fiecare pe rând.

- Mulțumesc mult, domnule Riley, rosti Caitlyn conștiincioasă.

- Ne întorceam și singure acasă dacă ne speriam, se încăpățână Carrie, însă o privire tăioasă a mamei ei o făcu să ridice privirea către el: Mulțumesc.

- Cu plăcere.

- Dacă poți aștepta puțin, aş vrea să vorbesc cu tine, îi spuse Abby.

- Despre ce?

Ea îl privi în ochi.

- Nu pleca, te rog.

Trace nu avea atâta voință cât să îi reziste.

- Uite cum facem. Sunt tot transpirat de la alergat. Mă duc să fac un duș și să mă schimb, în timp ce tu te ocupi de ele. Ce-ar fi să revin într-o oră?

Ea încuviință din cap.

- Într-o oră este perfect.

Trace era convins că o oră îi era suficientă ca să facă tot ce avea nevoie. Nu-i vorbă, se putea spăla, putea să-și ia pe el niște pantaloni și o cămașă, poate chiar să se și bărbierească. Dar ceea ce avea el nevoie să facă - să își întărească inima pentru atracția pe care această femeie, această familie o exercita asupra lui - nu se putea face nici în zile sau săptămâni întregi, darămite în cele șaiszeci de minute pe care le avea la dispoziție.

capitolul 18

Abby nu fusese în viața ei atât de speriată ca în momentul în care urcase la etaj să le citească o poveste de noapte bună lui Carrie și lui Caitlyn și constatasese că fetele nu erau acolo. Valizele lor, care se aflaseră până atunci la capul paturilor, dispăruseră și ele.

Alergând în jos pe scări, strigându-le pe nume, o făcu pe buni să iasă din bucătărie cu prosopul de șters vasele în mână.

- Ce, Dumnezeu, se întâmplă? întrebă buni.

- Fetele au dispărut.

- Au dispărut? Cum adică au dispărut? întrebese ea cu expresie neîncrezătoare. Sunt numai câteva minute de când le-ai trimis sus. Nu aveau cum să plece prea departe. Probabil doar s-au strecurat afară, să alerge după licurici. Știi că nu le place să meargă la culcare. Se tem să nu rateze ceva.

Abby știa că era mai mult de atât și bănuia că o auziseră vorbind mai devreme cu Stella. Deși erau prea mici să înțeleagă ce însemna ceea ce discutase ea cu avocata, era sigură că își dăduseră seama că avea legătură cu tatăl lor.

Le căutase în jurul casei, fără succes. Nu era nici urmă de două fetițe desculțe care aleargă după licurici ori se dau în leagănul pe care Mick îl instalase în grădină. Din fericire totuși, înainte să intre într-o stare de panică totală, ceva o îndemnase să îl sune pe Trace. Se liniștise când îi auzise vocea, chiar înainte ca el să îi spună că fetele erau în siguranță, cu el.

Întregul incident cumplit nu durase mai mult de douăzeci de minute, poate chiar mai puțin, dar îi luase, probabil, cel puțin cinci ani din viață.

Acum, în timp ce urca la etaj cu gemenele și se ocupa ca ele să își facă baie și să se spele pe dinți, se întreba cum să discute despre această situație cu ele. Erau într-atât de neobișnuit de tăcute, încât știa că încă erau supărate din motivul care le pusese mai devreme pe fugă.

După ce fiecare se urcă în patul ei, Abby se așeză pe podea între ele.

- O să ne citești? întrebă Caitlyn, cu speranță în glas. Abby scutură din cap.

- Nu în seara asta. Trebuie să stăm de vorbă.

- Pentru că ești supărată pe noi, nu-i așa? spuse Carrie.

- Nu sunt supărată, răspunse ea. Însă trebuie să îmi spuneți de ce ați decis să fugiți. Știți că îmi puteți spune orice, nu-i așa?

Fetele se priviră cu subînțeles. Abby știa că era foarte posibil ca acea privire să însemne un legământ de tăcere.

Deși aveau doar cinci ani, erau încăpățânate cât toți cei din familia O'Brien la un loc.

- Are vreo legătură cu tatăl vostru? întrebă ea.

Își aruncară, din nou, acea privire fugitivă, pentru a-și consolida tăcerea.

Abby continuă, hotărâtă să le spună măcar care era punctul ei de vedere, sperând să le poată liniști.

- Știți că nu este niciodată o soluție să fugiți de acasă, nu-i așa? Nu rezolvă nimic și, mai mult, poate fi foarte periculos. Ați fi putut păți ceva în seara aceasta dacă domnul Riley nu ar fi apărut la momentul potrivit. Vă puteați pierde. Unde vă gândeați să mergeți?

- Să îl vedem pe tati, spuse Caitlyn.

- Caitlyn, protestă Carrie.

Abby închise ochii pentru a face față valului de dispare care o cuprinsese.

- Pentru că vă este dor de el? întrebă ea cu precauție. Știa că era mai mult de atât. Tocmai îl văzuseră pe Wes, și nu li se mai făcuse niciodată dor de el atât de repede.

Carrie continuă să se încăpățâneze să mențină tăcerea, însă Caitlyn scutură din cap.

- Atunci, de ce? întrebă Abby, întorcându-se către Caitlyn.

- Pentru că..., începu Caitlyn, dar fu imediat oprită de Carrie, care o acuză că era o pârâcioasă.

Acesta era unul dintre neajunsurile de a avea gemeni. De cele mai multe ori, făceau front comun. Dacă nu le separa și nu o lua deoparte pe Caitlyn, era foarte puțin probabil să obțină un răspuns direct de la ele în acea seară.

Luând-o pe bâjbâite, spuse:

- Bine, iată ce cred eu. Cred că m-ați auzit astăzi vorbind la telefon despre niște lucruri de adulți care se întâmplă între mine și tatăl vostru. Cred că asta v-a făcut să vă temeți că nu o să vă mai dau voie să îl vedeți pe tatăl vostru, așa că ați decis să fugiți la el. Își dădu seama din expresia de surprindere de pe fața lui Carrie

și cea de ușurare de pe a lui Caitlyn că avea dreptate. Se întinse și reuși să prindă câte una din mânuțele mici și delicate ale fiecărei fete. Ascultați-mă, spuse ea cu blândețe. Indiferent de ce se întâmplă între tatăl vostru și mine, voi întotdeauna veți avea ocazia să vă petreceți timpul cu el. Veți locui cu mine, dar vă puteți vedea cu el de câte ori vreți.

- Serios? întrebă Caitlyn, vizibil ușurată. Promiți?

- Promit.

- Ți-am spus eu, îi șopti ea lui Carrie. Ți-am spus eu că avem voie să-l vedem pe tati.

- Dar tati vrea să locuim cu el, spuse Carrie sfidătoare. Iar tu ai spus la telefon că trebuie să locuim cu tine tot timpul.

- Eu și tatăl vostru o să rezolvăm asta, o liniști Abby.

- De ce nu putem să locuim cu el și cu Gabrielle? întrebă Carrie.

Întrebarea ei o străpunse pe Abby drept în inimă, însă nu putea să le lase să vadă cât de tare o rănea. Erau doar niște copile care își adorau tatăl și se temeau că ceva din relația lor cu el avea să se schimbe. Știa, de asemenea, că Wes le răsfăța în zilele pe care le petreceau cu el, în timp ce ea înclina să impună o disciplină mai strictă. În ochii lor, ar fi fost o nesfârșită sărbătoare să meargă să locuiască la el.

Abby le privi cu seriozitate.

- Trebuie doar să aveți încredere în mine când vă spun că eu și tatăl vostru vom face întotdeauna ceea ce considerăm că este mai bine pentru voi, spuse ea. Cu puțin ajutor imparțial din partea tribunalului.

- O să ne pedepsești pentru că am fugit? întrebă Caitlyn, care părea mulțumită, pentru moment, de promisiunile lui Abby.

- Da, spuse Abby numaidecât. De ce credeți că este nevoie ca să ne asigurăm că nu veți uita niciodată că nu este bine să fugiți de acasă?

- De o pauză disciplinară? spuse Caitlyn cu speranță în glas.

- Carrie, tu ce crezi că ar fi corect? o întreabă Abby.

- Fără desert și prăjituri pentru o săptămână, sugerează ea oropsită.

Abby cântări această sugestie. O pauză disciplinară de orice fel nu ar avea nici un efect asupra lor. Chiar și dacă erau separate - fapt pe care îl detestau -, putea găsi activități distractive cu orele. Dulciurile însă ar fi însemnat un sacrificiu adevărat.

- Carrie, este o sugestie bună. Fără desert, prăjituri sau dulciuri de orice fel timp de o săptămână. Le privi, pe rând, cu severitate. Și să nu încercați să le convingeți pe buni sau pe mătușa Jess să încalce regulile ori să vă furișați voi în bucătărie când nimeni nu este acolo.

- Da, mami, spuse Caitlyn.

Carrie părea dezamăgită de măsurile suplimentare ale lui Abby. În ciuda faptului că sugerase pedeapsa perfectă, era evident că avusese planuri să se fofileze până să le zică Abby să nu încerce acele soluții de încălcare a regulii.

- Bun, mergeți la culcare, spuse Abby. Mai vorbim despre asta mâine-dimineață. Se aplecă și le sărută. Vă iubesc, fetelor, mai mult decât orice pe lumea asta. Vă rog să nu uitați asta.

Carrie oftă.

- Așa a zis și domnul Riley.

Abby zâmbi.

- Da, uneori, domnul Riley este foarte inteligent.

Iar, în seara aceea, nu se știe din ce motiv, se aflase la locul potrivit la momentul potrivit, ceea ce îl transforma în eroul ei.

Cu fetele în pat pentru noapte, Abby turnă două pahare de vin și merse către verandă să îl aștepte pe Trace. Se părea că stătuse, totuși, mai mult decât își dăduse seama înăuntru, pentru că, atunci când ieși, îl găsi deja acolo, în scaunul-balansoar care scârțâia ritmic pe podeaua de lemn. Privea îndelung către golf, care putea

fi auzit, dar era invizibil sub negura ca de cerneală a cerului de noapte.

Din când în când, licurici sclikeau prin aer. Prezența lor o purtă înapoi în copilărie, când ea, Connor și Kevin, iar mai târziu Bree și Jess prindeau cât de mulți puteau și îi puneau în borcane cu găuri în capac, iar apoi îi eliberau înainte să meargă la culcare.

- Sunt bine fetele? întrebă el când ea i se alătură.

- Nu au fost deloc afectate de aventura lor, spuse ea în timp ce îi întindea paharul. Eu, în schimb, încă tremur. Se întoarse către el. Slavă Domnului că le-ai găsit la timp.

- Cred că s-ar fi întors repede și singure. Se întuneca în câteva minute, iar Caitlyn era deja speriată.

Abby zâmbi.

- Da, însă Carrie este hotărâtă pentru amândouă. Ea nu cedează niciodată în fața fricii.

- Un gând terifiant, spuse el.

- Ar trebui să trăiești cu ele ca să știi. Se întoarse în timp ce vorbea și văzu cât de intens o privea Trace. Ce e?

- O idee interesantă, spuse el degajat. Eu confruntându-mă zi de zi cu firea neastâmpărată a lui Carrie. Asta ar însemna ca noi doi să fim împreună.

Deși inima începu să îi bată nebunește când îi văzu privirea și la gândul că ar putea avea un viitor împreună, nu putu continua discuția. Nu după ceea ce se întâmplase la amiază, când el îi spulberase din nou speranțele spunând că voia să rămână acolo, la Chesapeake Shores.

- Nu putem, Trace. Noi doi... Scutură din cap. Pur și simplu, nu se va întâmpla.

El se încruntă.

- Aveam eu o bănuială că vei spune asta. Reacția ta de astăzi, de mai devreme, când ți-am spus că îmi place aici, a fost destul de evidentă.

- Mă simt de parcă am mai fi purtat această discuție și acum zece ani, spuse ea cu oboseală în glas.

- Nu, Abby, sări el surprinzător de aprins și pe un ton plin de amărăciune. Exact asta e problema. Nu am purtat nici o discuție acum zece ani. Tu ai tras niște concluzii, ai luat decizia care ți-a convenit și ai plecat. Nu mi-ai dat ocazia de a spune ceva.

- Faptul că nu ai venit după mine a vorbit de la sine, se apără ea.

- Bine, da, ai dreptate. Și am *avut* această discuție. Am așteptat prea mult. Greșeala mea. Am pierdut. Privirea lui o întâlnește pe a ei. În cele din urmă, amândoi am pierdut.

- Da, cred că așa este, recunosc eu. Dar nu pot să regret că le am pe Caitlyn și pe Carrie.

- Nici nu mă aștept să regreti, spuse el. Apoi, se aplecă în față și își întoarse scaunul în așa fel încât să stea cu fața la ea. Putem să purtăm acum o discuție sinceră și onestă?

Ea tremură când îi întâlnește privirea înfierbântată.

- Bine.

- Ceva se întâmplă din nou între noi, Abby. Toate acele sentimente de demult sunt din nou aici, cel puțin în ceea ce mă privește. Nu vreau să mă prefac că nu există. Vreau să înțeleg unde ne duc.

Ea clătină din cap înainte ca el să termine.

- Nu cred că pot suporta o astfel de complicație în viața mea acum, șopti ea. Totul este atât de adevărat.

- Măcar lasă-mă să fiu aici pentru tine. Bazează-te pe mine. Nu te închide în tine.

- Și apoi? Eu mă întorc la New York și îți zdrobesc din nou inima?

- Posibil, spuse el, după care se întinse după mâna ei și și-o duse la buze. Sau poate discutăm ca niște adulți, cum suntem acum, și reușim să găsim o soluție. Nu mai suntem copii imaturi. Cu siguranță, găsim o cale prin care să obținem amândoi ceea ce ne dorim.

Chiar în timp ce el spunea aceste cuvinte, Abby își dădu seama cu câtă disperare își dorea ca lucrurile să se întâmple așa. Dar, pur și simplu, nu credea

că ar fi posibil. Până acum, în viața ei, iubirea nu dusese niciodată la un final fericit.

- Trace, aș vrea să sper că nu se va sfârși rău.

- Uită-te acolo, îi ceru el. Spune-mi ce vezi.

- Unde?

- Acolo, către cer.

Ea se uită în sus și văzu puzderia de stele.

- Stele, spuse ea, luând literal ceea ce îi cerea el, deși se gândea că el avea altceva în minte.

- Exact, spuse el, de parcă ea ar fi trecut un examen important. Vezi vreodată atât de multe stele deodată la New York?

Ea scutură din cap.

- Sunt prea multe lumini.

- Ceea ce înseamnă că acest loc are ceva special dacă putem vedea atât de multe, îi spuse el. Ai un pic de încredere, scumpo. Uneori, acele stele de acolo se aliniază cum trebuie și, atunci, orice se poate întâmpla.

În acel moment, cu mâna ei într-a lui și cu valurile spărgându-se încet departe, de-a lungul coastei, aproape că ajunsese să creadă în fericire până la adânci bătrâneți.

Mick plecă de la întâlnirea cu funcționari din construcții și urbanism din San Francisco și se întoarse către partenerii săi.

- Gata, spuse el. Eu mă retrag.

Jaime Alvarez, asistentul lui - un arhitect talentat el însuși -, care lucrase cu Mick timp de luni de zile pentru a porni această ultimă inițiativă de dezvoltare urbană, îl privi șocat.

- Nu se poate să faci asta.

Mick râse, straniu de ușurat că luase această decizie. Nu ar fi luat niciodată o astfel de hotărâre cu cincisprezece ani în urmă - și nici măcar cu un an în urmă -, însă astăzi i se părea cea mai bună decizie.

- Ba tocmai am făcut-o, spuse el. Mă duc acasă.

Ceilalți doi bărbați care erau prezenți rămăseseră muți de uimire. Se întoarseră către Jaime, căutând o explicație.

- Nu mai deschidem nici un șantier? întrebă Joe Wilson.

El coordona toți subcontractorii pe care îi angajau pentru diverse însărcinări.

- Ați fost și voi la întâlnire, spuse Mick. Aveau de gând să ne treacă prin tot felul de teste și să ne fluture promisiuni pe sub nas, atâta vreme cât puteau trage de timp. În cele din urmă, cred că unele dintre permise nu ar fi fost niciodată aprobate. Este momentul să renunțăm, înainte să avem pierderi prea mari.

- Și toți subcontractorii? întrebă Joe, părând zdruncinat. Ce facem cu ei?

- Sunt companii locale foarte bune și au suficient de muncă pe aici. Și așa am ținut unele dintre ele pe loc prea multă vreme. Toate contractele au clauze de anulare. Le vom folosi, vom face câteva plăți dacă va fi necesar. Nu o să se mire nimeni. Știau de la început, chiar mai bine decât noi, probabil, că aprobarea acestui proiect era un pariu riscant.

Apoi, se întoarse către Jaime.

- Aș vrea să mergi la Portland, să preiei acel proiect și să îl duci până la capăt dacă nu ai nimic împotrivă. A fost copilul tău de la început.

Jaime căpătă o expresie nerăbdătoare.

- Să mă ocup eu de el?

- Doar dacă nu cumva crezi că vei avea nevoie ca eu să îți stau pe cap și să te împiedici de mine pe acolo.

Luase această decizie cu o seară înainte, prevăzând exact unde avea să ducă întâlnirea din această dimineață - niciunde.

Tânărul arhitect radia.

- Sigur, mă pot ocupa.

- Și mă poți suna oricând dacă ai întrebări, îi spuse Mick. Joe, tu ce ai vrea să preiei? Vrei să mergi cu Jaime la Portland sau să mergi acasă, în Maryland? Dave, tu?

- Lasă-mă să mă gândesc un pic, spuse Dave. Sunt de ceva vreme în zona asta și îmi place. Cred că rămân pe aici, să văd ce găsesc de lucru.

Mick încuviință din cap.

- Știi că o să-mi pară rău că te pierd, dar, dacă ai nevoie de vreo recomandare, poți conta pe mine să îți fac una excelentă. Iar dacă te decizi să revii în Maryland, îți dau de lucru acolo. Depinde de tine.

- Mulțumesc, spuse Dave.

Joe părea ușor invidios pe cei doi bărbați.

- Oricât de mult mi-ar plăcea să merg în Portland, spuse el, cred că mă omoară soția dacă află că am avut șansa de a veni acasă și nu am profitat de ea.

- Atunci, poți zbura înapoi acasă împreună cu mine, mâine-dimineață, spuse Mick.

Jaime îl studie atent.

- Credeam că vei fi mai supărat din cauza asta. Ai muncit foarte mult pentru acest proiect de design.

- Nu va fi muncă irosită, îi răspunse Mick. Cu ceva modificări, se poate potrivi în altă parte.

- Este prima oară în cei cinci ani de când lucrez cu tine când te văd nerăbdător să mergi acasă, spuse Jaime.

Mick se gândi la aceste cuvinte.

- Ai dreptate. Sunt nerăbdător. Fiica și nepoatele mele sunt acolo pentru o vizită prelungită. Abia aștept să stau cu ele. Au niște dificultăți în viața lor în momentul de față. Mă voi simți mai bine dacă le stau aproape.

- Se deschide și hanul lui Jess curând, nu-i așa?

- Peste două săptămâni, zise Mick. Sunt tare mândru de ea. A muncit foarte mult să ajungă aici.

Desigur, deschiderea hanului însemna și că Megan avea să fie în oraș. Mick încă încerca să se lămurească în legătură cu ce simțea în această privință. Era în continuare la fel de furios că Abby o invitasese pe fosta lui soție, așa cum spusese la început, dar mai erau și alte sentimente pe-acolo. Unele neașteptate.

Megan plecase din viața lui de cincisprezece ani. Și trecuseră opt de când o văzuse ultima oară, la nunta

lui Abby. Dumnezeu știa că el se schimbase foarte mult în tot acest timp. Se întreba dacă și ea se schimbase. Sau dacă avea să îi facă inima să-i bată de să-i sară din piept prin simplul fapt că intra în aceeași încăpere. La cei cincizeci și șase de ani ai săi, era cam târziu să o ia de la capăt.

Cu toate astea, nu putea să nu se întrebe ce avea să se întâmple în următoarele săptămâni. Și dacă va reuși să treacă prin toate fără să sporească grămada de regrete pe care le strânsese în ultimii cincisprezece ani.

Cerul era brăzdat de primele raze portocalii de soare când Abby intră în bucătărie. Abia apucase să își toarne cafea, când telefonul sună. Temându-se că ar putea-o trezi pe buni, ridică repede receptorul.

- Ce naiba pui la cale? urlă Wes la telefon.

- Poftim?

- Baracuda aia de avocată a ta stă numai pe capul meu de ieri, cu amenințări și cereri de hârtii la care nu are dreptul.

- La care nu are dreptul sau pe care nu vrei să i le dai? întrebă Abby pe un ton calm, refuzând să se lase atrasă într-o ceartă.

Stella o avertizase să își păstreze sângele-rece și calmul cu el, indiferent de cât de mult și-ar fi dorit să țipe și ea la el.

- Am stabilit deja totul când am fost la tribunal, îi spuse Wes.

- Iar apoi, tu și Gabrielle le-ați spus fiicelor noastre că o să vină să locuiască împreună cu voi, răspunse ea. Deci este evident că ai decis că ceea ce am convenit nu mai este bine pentru tine, așa că nu am avut de ales și a trebuit să îmi protejez interesele.

Wes trase aer în piept. Era limpede că nu se așteptase ca ea să afle ce pune la cale.

- Fetele au înțeles greșit, spuse, fără să pară nici el convins.

- Chiar așa? Sunt foarte inteligente, i-o întoarce ea. Dar hai să spunem că au înțeles greșit. De ce le-ar fi cerut, atunci, Gabrielle să păstreze secretul? Mai că nu îi auzea roțițele mentale răsucindu-seperate, din dorința de a veni cu o explicație pe care ea să o creadă. Așa că interveni ea salvator: Nu contează. Nu ai cum să mă faci să cred că tu și Gabrielle nu le-ați spus exact asta sau că le-ați băgat ideea asta în cap cumva.

- Bine, în regulă, spuse el țăfnos. Vreau să petrec mai mult timp cu ele. Când ai început să le cari cu tine în Maryland, m-am gândit că trebuie să îmi apăr drepturile.

- Îți faci griji pentru drepturile tale sau pentru portofelul tău? nu se putu Abby abține să nu întrebe. Dacă locuiesc la tine, nu mai ești obligat să plătești pensie alimentară. Plățile astea te pun în dificultate, acum când ai pierdut bani cu investiții proaste. Sperai ca tribunalul să mă oblighe să îți plătesc eu ție pensie alimentară, ca să îți poți scoate iubita din dezastrul financiar în care s-a băgat?

Liniștea de la celălalt capăt al firului era asurzitoare.

- Nu ai nimic de spus, îl zgândări ea. Înțeleg. Ceea ce Gabrielle a făcut este cât se poate de reprobabil. Dacă aș fi în locul tău, aș renunța la ideea de nuntă rapidă, pentru că prevăd niște timp la închisoare în viitorul ei. Iar dacă rămâi cu ea, poți uita de orice drept de custodie. Îți va fi imposibil să convingi tribunalul că poți oferi un cămin mai bun câtă vreme ești ocupat cu procesele soției tale.

- Nu le poți ține departe de mine, protestă el.

- Nici nu am intenția de a face asta, îl liniști ea. Le poți vedea oricând vrei. Dar las-o baltă cu schimbarea custodiei. Sincer, cred că o să ai suficiente pe cap cu apărarea lui Gabrielle, nu e cazul să mai mergi la tribunal și pentru alte probleme.

- Nu o să fie niciodată acuzată, spuse el încrezător. Știi și tu cum se bagă sub preș genul ăsta de lucruri. Se întâmplă tot timpul.

- Nu și când ai pe cineva dispus să ridice preșul și să arate presei unde este toată mizeria, spuse ea calmă. Nu îmi place să recurg la amenințări, Wes, însă nu mi-ai dat de ales. Trebuie să le protejez pe Carrie și pe Caitlyn.

- Când ai devenit așa răzbunătoare?

- În clipa în care ai decis să mă lucrezi pe la spate și să obții custodia exclusivă a fiicelor mele, spuse ea cu înflăcărare, după care oftă. Îmi pare tare rău că am ajuns aici. Nu era absolut deloc necesar. Mi-am acceptat partea de vină pentru divorțul nostru și am făcut amândoi ce am crezut mai bine pentru ca fetele să nu aibă de suferit. Mergea bine. Noi doi am reușit să fim civilizați, dar tu a trebuit să vii cu șmecherii din astea. Poate că a fost planul lui Gabrielle sau rezultatul acestui dezastru financiar pe care l-a creat. Nici nu contează, de fapt.

- Hai să uităm că s-a întâmplat asta, uită că le-am spus fetelor vreodată ceva, bine? Nu știi în ce situație sunt acum, Abby, spuse el pe un ton rugător. Gabrielle este la pământ. Cariera ei se duce naibii dacă nu găsește banii să repare totul. Poate se va duce chiar și așa. Nu poți să înrăutățești situația, Abby. Dacă faci public ceea ce știi sau măcar crezi că știi, fii sigură că vor exista repercusiuni asupra fetelor.

- Au cinci ani. Nu citesc presa și nu se uită la canalele de știri financiare, spuse ea reținându-și dezgustul. Și să îți fie rușine că încerci să le folosești pentru a mă convinge să dau înapoi.

- De ce va fi nevoie, atunci?

Nu se așteptase ca el să capituleze atât de ușor, însă era oricum pregătită.

- Renunță la planul de a schimba aranjamentul de custodie, spuse ea fără să stea pe gânduri. Vreau să îmi dai în scris că renunți la orice drepturi de a încerca măcar să obții custodie exclusivă și că nici tu, nici Gabrielle nu veți mai discuta despre asta cu gemenele.

- Iar dacă sunt de acord cu toate acestea, nu vei încerca să înrăutățești situația pentru Gabrielle?

- Wes, chiar nu înțelegi? Lucrurile sunt deja atât de rău scăpate de sub control, încât ar fi nevoie de un miracol să nu o ia razna. Comisia de Titluri și Bunuri la Bursă este la curent cu tot. Investigatorii interni de la firmă analizează fiecare tranzacție de care s-a ocupat vreodată. Presa deja a prins de veste. Se prea poate să nu fi avut informații decât pentru un articol scurt, însă crede-mă că toată lumea stă cu ochii pe ce se întâmplă. O să iasă la iveală, cu sau fără ca eu să mai stârnesc ceva.

- Dar, dacă le prezinți și tu o altă perspectivă, una personală, asta va înrăutăți situația, spuse el. Te rog, te implor să nu contribui la această publicitate negativă.

Ea era uimită de sincera îngrijorare din glasul lui.

- Chiar ești îndrăgostit de ea, nu-i așa? Nu a fost numai o aventură nebunească prin care ai ajuns să îți pierzi averea.

- Normal că sunt îndrăgostit de ea. De ce crezi că sunt atât de disperat să o ajut să îndrepte lucrurile? Nu este vorba despre banii pe care i-am pierdut. Pot face față. Fac oricând alți bani. Dar, pur și simplu, nu pot suporta gândul că Gabrielle trece prin așa ceva. A făcut o greșală prostească și îi pare rău.

- Cum rămâne cu toate acele persoane pe care le-a rănit, cele care și-au pierdut economiile de-o viață și care, spre deosebire de tine, nu au nici timpul și nici mijloacele de a recupera acei bani?

- O să restituim fiecăruia banii. Deja mă ocup de asta.

Abby era impresionată de cât de tare era de dispus era el să lupte pentru logodnica lui. Gabrielle îi dădea ocazia să fie cavalerul ei pe cal alb, așa cum nu trebuise niciodată să fie pentru Abby.

- Succes în rezolvarea problemelor, îi spuse ea sincer. Sper să reușiți.

- Ascultă, mă întâlnesc astăzi cu Stella. O să-i spun că a fost doar o neînțelegere și o să semnez orice vrei să semnez.

- O s-o informez despre ce am discutat, îi spuse Abby.

- Când...

Știa ce voia să întrebe. L-ar fi putut lăsa să se zvârcolească un pic, dar ce sens avea? Câștigase nu doar lupta, ci întregul război.

- Eu și fetele revenim la New York imediat după 4 Iulie. Le poți vedea atunci. Dacă nu vrei să aștepti trei săptămâni, ești bine-venit din nou aici. Eu, pur și simplu, nu am timp să le aduc acolo acum.

- Voi aștepta. Spune-le să mă sune o dată la câteva zile să văd ce fac.

- Se vor bucura să facă asta, îi spuse ea. Le este dor de tine, la fel cum și ție îți este dor de ele.

- Pa, Abby.

- La revedere, Wes.

Măsurase bucătăria la pas cât timp vorbiseră la telefon, iar acum se lăsă să alunece pe un scaun, tremurând. Oare era posibil să se fi terminat? Oare Wes chiar nu mai reprezenta o amenințare? Lacrimi de ușurare îi brăzdau obrajii când buni intră în bucătărie.

- Ce Dumnezeu? murmură ea, luând-o pe Abby în brațe. Ce s-a întâmplat? Vești proaste?

Abby scutură din cap și reuși să schițeze un zâmbet nesigur.

- Vești bune, de fapt. Am câștigat.

Buni părea nedumerită.

- Ce ai câștigat?

- E o poveste lungă, însă ideea este că m-am confruntat cu Wes și am câștigat.

- Bravo ție! Era și timpul să nu îl mai lași pe bărbatul ăla să te intimideze.

Își privi bunica surprinsă.

- Crezi că Wes mă intimida?

- Cu siguranță. Da, sigur, o făcea cu foarte mult farmec și cu vorbe dulci, dar au fost mai multe situații în care mi-a venit să îl iau la o discuție și să îi spun eu cum trebuie să se poarte un bărbat adevărat cu femeia pe care o iubește.

Abby râse la gândul unei astfel de confruntări.

- Mă mir că nu ai făcut-o și chiar îmi pare un pic rău.

- Nu aduce niciodată nimic bun să te amesteci în mariajul altora, spuse buni și o privi pieziș. Poate vrei să ții minte asta pentru când tatăl tău și Megan vor fi aici.

- Mama vine abia peste două săptămâni. Ai vești de la tata? El când vine?

- Chiar astăzi, un pic mai târziu. A renunțat la proiectul din San Francisco, așa că se pare că va fi la vatră o vreme.

- A renunțat? repetă Abby uimită. Ai idee de ce?

- Nu mi-a spus, dar sunt sigură că se va bucura să îți satisfacă această curiozitate când va ajunge aici.

- Crezi că are vreo legătură că faptul că vine mama acasă?

- Nu o să încep să fac nici un fel de speculații pe acest subiect, și nu ți-am sugerat eu, oare, chiar acum două minute să nu te mai amesteci în relația lor?

Abby zâmbi cu sfială.

- Dar nu mă poți învinui că mă întreb măcar.

Buni chicoti.

- Nu, presupun că nu. Dar hai să vorbim despre viața ta amoroasă acum. Cum mai stau lucrurile cu tine și cu Trace?

- Ei, cine se amestecă? o tachină Abby.

- Am pus doar o întrebare inocentă, insistă buni. A fost aici azi-noapte. V-am auzit stând de vorbă pe verandă, multă vreme după ce eu m-am băgat în pat.

- Avem multe de lămurit, îi spuse Abby.

- Sper doar ca de data asta să o faceți împreună, comentă buni.

Abby oftă.

- Și Trace a zis la fel.

Buni încuviință din cap mulțumită.

- Bun. Asta îmi dă speranțe.

- Speranțe pentru ce?

- Pentru viitor, spuse ea. Și asta este tot ce am eu de spus despre asta.

Abby râse.

- Pentru moment, replică ea.

- Nu. Asta-i tot. Restul depinde de voi doi. Îi făcu cu ochiul. Vezi? Nu mă amestec. Așa se face. Învăț!

- Încerc, promise Abby. Iar acum merg la han să văd ce progrese a mai făcut Jess cât am fost eu plecată. Am fost așa prinsă cu ale mele ieri, încât nici nu am apucat să dau pe-acolo. Te deranjează dacă le trezești tu pe fete și te ocupi de ele în dimineața asta?

- Sigur că nu. Cred că astăzi le învăț un pic despre grădinărit. Fie doar și pentru că le place să se joace în pământ. Nici unul dintre voi nu a fost interesat de asta, cu excepția lui Bree. Zâmbi poznaș. Și, sigur, ei îi plăcea mai mult să culeagă florile decât să le planteze.

- Îmi amintesc, spuse Abby, zâmbind la această amintire. Le smulgea din pământ, le aducea în casă și le pune în glastră cu tot cu rădăcini și pământ.

- Sper ca sora ta să fi depășit stadiul ăsta. Altfel, te însărcinez pe tine să o împiedici să se apropie de grădina mea când vine aici pentru marea deschidere a hanului.

- Abia aștept să o văd și să aud totul despre succesele ei la Chicago.

Buni căpătă o expresie serioasă.

- Nu sunt sigură că ultima ei piesă a avut prea mult succes.

Abby se încruntă când auzi asta.

- De ce crezi așa? Era atât de încântată.

- De obicei, trimite recenzii, însă de data asta nu a făcut-o. Și nu a menționat-o deloc atunci când am vorbit cu ea. Astea nu sunt semne prea bune.

- Ei, este un semn bun că vine acasă.

- Așa este, într-adevăr, spuse buni. Mi-aș dori ca și Kevin să se fi întors din Irak și să fie aici.

Abby o îmbrățișă.

- Va reveni curând, buni. Știu eu.

Bunica îi atinse gura cu degetele:

- De pe buzele tale, la urechea lui Dumnezeu.

„Amin“, se gândi Abby.

capitolul 19

Era miercuri, aproape de amiază, iar Abby plătea facturile în prima ei zi înapoi la hotel, când auzi ceva ce părea a fi un camion mare cum înainta cu greu pe alee. Se duse la fereastră, de unde zări camioneta de livrări a unei firme scumpe de electrocasnice. Simți imediat cum i se urcă sângele la cap. Ce făcuse Jess? Nu putea să fie bine, din moment ce era vorba despre acel magazin anume.

Porni către ușă, strigând din mers către sora ei, care era la etaj:

- Jess, vino încoace acum!

Traversase deja curtea și stătea în spatele camionetei, când șoferul coborî din mașină.

- Vă deranjează dacă arunc o privire pe instrucțiunile de livrare înainte să scoateți ceva din mașină? întrebă ea, încercând să păstreze un ton calm.

Până la urmă, șoferul și ajutorul lui nu își făceau decât datoria.

Șoferul îi întinse hârtia din mapa lui, iar ea se uită repede peste ea. Când citi că livrau aparatură de cea mai înaltă clasă pentru bucătărie și se uită la preț, văzu negru în fața ochilor.

- Îmi pare rău, spuse ea sec. A fost o greșeală. Nu am comandat asta.

Jess ieși într-un suflet din han chiar atunci.

- Eu am comandat, Abby. Este în regulă.

Abby o luă pe sus și o trase câteva trepte, la suficientă distanță de șoferi.

- Nu este în regulă, spuse ea încordată. Trebuie trimis înapoi. A fost o achiziție neautorizată.

Jess o confruntă direct, cu mâinile în șolduri.

- Eu am autorizat achiziția. Rămâne.

Șoferul, care simțise imediat tensiunea, se uita când la Abby, când la Jess și tot așa.

- Ce se întâmplă, doamnelor, rămâne sau pleacă? Nu avem la dispoziție toată ziua pentru ca voi să vă războiți.

Iar aceasta este a doua încercare de livrare. Următoarea va costa.

- Cum adică a doua încercare de livrare? întrebă Abby.

- Nu era nimeni aici luni, când am venit.

Așadar, se gândi ea, furioasă, Jess plănuise ca această aparatură scandalos de scumpă să fie livrată și instalată cât ea fusese plecată, ca să îi fie mult mai greu să o trimită înapoi. Evident, fusese, totuși, distrasă de altceva și ratase livrarea. Pentru prima oară, Abby se simți ușurată de lipsa de atenție la detalii a surorii sale. În această situație, le salvase, probabil, de o cheltuială pe care nu și-o puteau permite.

Îi aruncă lui Jess o privire care spunea că știa exact ce pusese la cale. Dar atitudinea hotărâtă a lui Jess era de neclintit. Nu avea nici cea mai mică urmă de vinovăție sau remușcare.

- Aparatura rămâne, spuse Jess cu încăpățănare.

- Luați-o de aici, interveni Abby, cu la fel de multă hotărâre. Jess, hanul nu își poate permite nicicum o astfel de aparatură, nu acum, în orice caz. Electrocasnicele de bucătărie pe care le avem sunt foarte bune. Funcționează bine. Am pus să fie verificate.

- Dar am trecut prin bucătărie cu Gail, ca să analizăm de ce avem nevoie pentru genul de evenimente pe care vreau să le organizez aici, argumentă Jess. Ea spune că acest aparat este cel mai bun pentru asta. A fost cu mine când l-am ales. Ea este profesionista. Știe despre ce vorbește.

- Nu am nici o îndoială, doar că nu cheltuiai banii ei. Este păcat că nu m-ai invitat și pe mine. Ți-aș fi spus pe loc și i-am fi scutit pe oamenii ăștia de un drum.

- Haide, Abby, chiar și tu poți înțelege că este o investiție bună pe termen lung.

- Sunt sigură că este. Și este visul oricărui bucătar, nu mă îndoiesc nici în această privință. Din păcate, nu ne putem permite. Punct. Se întoarse către șofer. Luați-o de aici acum, vă rog.

Jess se puse între ea și camionetă, cu obrazii arzând, deși era greu de spus dacă se înroșise de furie sau de rușine.

- Dacă refuzi livrarea, nu mai vorbesc niciodată cu tine, afirmă Jess într-o șoaptă aprigă. Vorbesc serios, Abby. Am terminat-o. Mi-am ținut gura cât tu te-ai înstăpânit aici, deși este afacerea mea, însă acum pun o limită. Știu că sunt suficienți bani în cont pentru asta. Am verificat înainte să comand.

- Și, odată ce semnăm un cec atât de mare, cu ce mai ai de gând să îți plătești personalul? întrebă Abby calm. Reușise să păstreze un ton rezonabil, deși îi venea să o scuture pe sora ei. Fiecare bănuț din contul ăla este programat pentru viitorul apropiat dacă nu plănuiești să faci gratis toată munca de aici singură, iar asta include salariul noului bucătar, pe care nu ți-l vei mai putea permite.

Jess șovăi un pic când auzi asta, însă nu dădu înapoi.

- O să avem un flux de lichidități în două săptămâni.

- Nu va fi suficient, spuse Abby. Iar eu nu mai bag nici un ban în acest loc dacă nu demonstrezi puțină responsabilitate fiscală. Am terminat-o. Înțelegi? Iar dacă mă retrag eu, banca s-ar putea retrage și ea imediat după mine.

Jess făcu ochii mari, fără să renunțe la luptă.

- Nu mi-ai putea face așa ceva.

- Încearcă-mă, spuse Abby, refuzând să cedeze. Această era ultima picătură. De data aceasta, era hotărâtă să nu cedeze, indiferent de cât de tare se supăra Jess pe ea. Dacă ar fi dat înapoi, aceasta nu ar fi înțeles niciodată că există consecințe ale unor astfel de gesturi imprudente.

Jess încercă să își rețină lacrimile, dar cu bărbia ridicată se întoarse către șofer.

- Duceți-o de aici, spuse ea calm. După aceea, se întoarse către Abby: De acum înainte, să stai naibii deoparte din calea mea. Orice muncă pe care trebuie să o faci legată de han fă-o de la buni. Nu îmi pasă câți bani ai investit, locul ăsta este în continuare al meu și nu vreau

să te văd în apropierea lui cât sunt eu aici. Pentru că locuiesc aici, asta înseamnă că tu nu mai pui niciodată piciorul aici. Îți jur că voi chema poliția pentru încălcare de proprietate.

După ce rosti amenințarea asta goală, merse de-a lungul peluzei, urcă în mașină și porni în trombă de la han, ridicând praful în urma ei.

Abby se uită după ea și oftă. Apoi, se întoarse către șoferii uimiți:

- Îmi pare rău.

- Nu este nici o problemă, spuse șoferul. Mi se pare că aveți suficiente pe cap. Dacă vă răzgândiți, spuneți-ne numărul de pe factură și o aducem înapoi aici.

- Nu mă voi răzgândi.

Din păcate, era absolut sigură că nici Jess nu avea să se răzgândească. Urmau să fie două săptămâni foarte tensionate înainte de deschiderea hanului. După aceea, cine știe?

Jess gonia pe șosea, de-a lungul țărmului, când îi sună telefonul. Îl ignoră. Nu avea de gând să vorbească cu nimeni. Pentru prima oară în viața ei, chiar își ura sora. O ura pentru că o umilise în fața acelor șoferi. O ura pentru postura în care o pusese față de Gail, forțată fiind să explice că nu puteau avea noul aragaz. Și cel mai mult o ura pentru că avea dreptate.

Încă o dată, nu analizase situația cum trebuia. Se lăsase furată de moment, de visul ei și ignorase cu totul realitatea. Ar fi trebuit să se gândească la faptul că banii aceia erau puși deoparte pentru salarii. Ar fi trebuit să fie mai atentă când Abby încercase să discute cu ea despre buget, dar, sincer, toată discuția aceea despre cifre o plictisea de moarte.

Și tocmai de aceea avea nevoie de un partener de afaceri, recunoscuse ea cu un oftat. Dar acesta nu putea fi Abby, nu pe termen lung. Nu voia să fie în conflict cu singura persoană din viața ei care îi fusese mereu alături, persoana care crezuse în ea chiar și atunci când

o dădea în bară. Și, în ciuda amenințării de astăzi a lui Abby, cum că ar lăsa-o baltă pe Jess cu hanul ei, ea știa, dincolo de orice îndoială, că sora ei mai mare nu ar părăsi-o niciodată.

Tot acest devotament avea și un neajuns. Jess nu avu-
sesse niciodată vreun succes pe care să îl poată numi cu
adevărat al ei. Abby sau unul dintre ceilalți frați îi sărise
întotdeauna în ajutor. Duseseră luptele ei și o pregăti-
seră pentru examene. Cu toții credeau că îi făceau o
favoare, că o protejau de umilințe, însă o și împiedica-
seră să reușească prin propriile forțe. Îi iubea pentru că
aveau atâta grijă de ea, însă detesta sentimentele pe care
ajungea să le aibă, de parcă nici una dintre realizări nu
era, de fapt, a ei.

„Și iată cum se întâmplă din nou“, se gândi ea cu
un oftat.

Cu acoperișul mașinii decapotat și vântul suflându-i
prin păr, se simțea mai calmă acum. Până când ajunse
în oraș, reuși chiar să înțeleagă punctul de vedere ale lui
Abby, oricât de tare ar fi săcâit-o. Dar nu avea de gând
să îi spună asta surorii sale. Abby trebuia să înțeleagă și
ea ceva, nu putea să îi nege lui Jess chiar orice decizie.
Ar fi trebuit să discute totul împreună.

Desigur, chiar în momentul în care acest gând îi
veni în minte, își dădu seama ea era cea care evitase cu
grijă o astfel de discuție despre aragaz, tocmai pentru
că anticipase acest rezultat. Ba, mai rău, se gândea în-
grozită, urmau să sosească și noile covoare. Măcar ace-
lea nu costaseră o avere, deși probabil mai mult decât
permitea bugetul.

„Ar trebui probabil să sun și să anulez achiziția“,
murmură pentru sine. Ar evita așa un nou scandal
cu Abby.

În același timp însă, își dorea acele covoare și avea
nevoie să aibă și ea un cuvânt de spus într-o anumită
privință. Trebuia să se gândească bine la asta.

Parcă mașina într-un spațiu liber de pe strada prin-
cipală și decise să fac o plimbare de-a lungul țărmului,

apoi poate să se oprească undeva și să ia prânzul, ca să își ofere sieși – și lui Abby – timp să se calmeze înainte de a reveni la han. Pentru că, deși îi spusese lui Abby să plece, avea o presimțire că sora ei avea să se afle în continuare acolo, pregătită să clarifice situația. Spre deosebire de ea, Abby nu evita confruntările.

Acestea erau gândurile ei când coborî din mașină și dădu nas în nas chiar cu tatăl ei. Chipul lui încruntat o puse pe gânduri.

– Tată, nu știam că te-ai întors în oraș.

Îl sărută pe obraz, însă el se încruntă și mai tare.

– Unde naiba te duceai cu viteza aia pe drumul de pe țarm? întrebă el. Măcar ai văzut că mai era o mașină pe șosea?

– Dar nu te-am lovit, așa-i? răspunse ea defensiv. Normal că eram atentă la trafic. Știi să fi luat eu vreodată amendă pentru viteză?

– Un accident ți-ar putea lua viața – ție sau a altcuiva. Își șterse ochelarii de soare și o privi cu atenție. Ai plâns?

– Nu. Mi-a intrat ceva în ochi, minți ea. Știi cum e când conduci o decapotabilă.

– Drăguță încercare, însă atunci numai un ochi ar fi roșu și iritat. La tine, sunt amândoi. O luă de braț și o întoarse în direcția cafenelei lui Sally. Hai să luăm prânzul, și îmi poți spune ce ți s-a întâmplat.

Pentru că nu părea că intenționa să îi dea drumul la braț, îi permise să o ghideze înspre cafenea. Se așeză, își încrucișă brațele la piept într-o atitudine combativă, până își dădu seama, când văzu zâmbetul ironic al tatălui său, că arăta probabil ca un copil încăpățânat. Încercă să se relaxeze și să își bea sucul fără zahăr pe care i-l adusese Sally, alături de cafeaua lui Mick. Parcă un client obișnuit nici nu avea voie să vrea altceva uneori.

– Cu ce vă pot servi? întrebă Sally. Friptura este foarte bună astăzi. Are garnitură de cartofi natur și mazăre.

– Asta vreau eu, spuse Mick, fără să ridice ochii de la chipul lui Jess.

- Nimic pentru mine, spuse ea.

Mick își dădu ochii peste cap.

- O să ia sendvișul cu șuncă, salată verde și roșii cu pâine integrală prăjită. Adu-i cartofi prăjiți, nu chipsuri.

De data aceasta, fu Jess cea care se încruntă.

- Nu trebuie să comanzi pentru mine de parcă aş avea cinci ani.

- Ba da, dacă așa te porți.

- Mă bucur să văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Voi doi vă ciondăniți de când Jess era în fașă. Vă aduc imediat mâncarea, spuse Sally chicotind, după care aruncă o privire spre Jess: Doar dacă nu vrei să faci ceva schimbări la comandă.

- Nu, e foarte bine.

Mick sorbi încetișor din cafea, privind-o peste marginea ceștii și așteptând. Asta era chestia cu Mick: deși era nerăbdător în cele mai multe situații, avusese întotdeauna capacitatea de a aștepta mai răbdător decât copiii săi care se încăpățâneau să tacă. La doisprezece ani, fusese deconcertant. Acum, doar enervant.

Jess riscă, în cele din urmă, și îl privi în ochi.

- De ce ești acasă deja?

- Am oprit proiectul din San Francisco și am decis să vin aici pentru o vreme.

- Serios? întrebă ea cu o sclipire de încântare. Pentru deschiderea hanului?

El încuviință din cap.

- Pentru asta și pentru ceea ce se întâmplă între Abby și Wes.

- Ce se întâmplă între ei? întrebă Jess încruntându-se.

Tatăl ei o privi curios, surprins de faptul că ea nu știa ce se întâmpla în viața surorii sale.

- Vrea custodia fetelor, spuse Mick. Dar o să înghețe iadul mai degrabă înainte ca el să o obțină. Nu ți-a spus Abby când s-a întors de la New York?

Jess avu o strângere de inimă. Abia dacă îi dăduse ocazia. Se ascunsese la etaj când Abby ajunsese prima

oară la hotel în acea dimineață, apoi avuseseră cearta monstruoasă legată de aragaz. Nu era de mirare că Abby fusese într-o dispoziție atât de dificilă, își dădu ea seama, după care se corectă. Nu, trimiterea aragazului înapoi nu avea nimic de a face cu ce se întâmpla între Abby și Wes. O cunoștea pe sora ei suficient de bine cât să înțeleagă asta.

- Nu prea am avut timp să vorbim în dimineața asta, îi spuse ea tatălui său.

- Dar suficient cât să vă certați, presupun, îi spuse el. De asta goneai în halul ăla? Tu și Abby ați avut un dezacord legat de ceva de la han?

Ea încuviință din cap.

- Ea a avut dreptate. Eu am greșit.

Mick o privea de parcă nu s-ar fi îndoit nici o clipă că așa stăteau lucrurile.

- Și îi spui tu asta?

Jess scutură din cap.

- Nici nu mă gândesc. M-a înfuriat atât de tare cu atitudinea ei încrezută. Cum aş putea recunoaște că avea dreptate?

- Va trebui să îi spui mai devreme sau mai târziu.

- Știu.

Mick afișă o expresie stânjenită.

- Uite ce-i, Jess, știu că au fost situații, probabil destul de multe, când ai crezut că o prefer pe Abby.

- Știu că mă iubești, tată, spuse ea.

Și chiar credea ce spunea. Știa că o iubea, așa, în felul lui distras.

- Dar nu este același lucru cu a ști că te sprijin sau cred în tine, nu-i așa?

- Nu prea, spuse ea oftând.

- În caz că nu am fost suficient de clar când am venit data trecută aici, sprijin ceea ce faci la han și cred că vei reuși să îl faci să funcționeze. Dar asta nu înseamnă că nu cred că trebuie, din când în când, să ascuți și de sfaturile altora, indiferent că vin din partea lui Abby sau a altcuiva. Este un nou domeniu pentru tine. Ca oricine

care începe ceva pentru prima oară, nu ai cum să știi totul de la început. Nici eu nu știam când am început treaba cu firma mea. M-am întâlnit cu fiecare arhitect dispus să discute cu mine, am încercat să lucrez cu mai mulți dezvoltatori, să văd cum fac ei lucrurile. Nu am ieșit dansând de la colegiu ca să pun o firmă colorată în fața biroului și să am mare succes de a doua zi.

- Ai dreptate, încuviință Jess, după care se simți obligată să adauge: Nici Abby nu a mai condus un han până acum.

Mick râse.

- Nu, dar ea are o expertiză financiară pe care nici tu, nici eu nu o avem. De aceea, am rugat-o să arunce o privire pe unele dintre investițiile mele. Și tu ar trebui să fii recunoscătoare că ai sprijinul ei pe partea financiară.

- Dar sunt. Eu sunt cea care a implorat-o să vină aici, ai uitat?

- Dar, atunci când îți dă sfaturi, nu îți place, îți sare muștarul, așa-i?

- Da. Bine, tată, înțeleg ce vrei să spui.

- Atunci, o să te împaci cu ea?

Jess încuviință din cap.

Ochii lui sclipiră de amuzament când văzură lipsa aceea de entuziasm.

- Astăzi?

- Bine, da, astăzi, spuse ea cu o notă de agasare în glas. Dacă este încă la han când mă întorc, o să vorbesc cu ea și o să îmi cer scuze.

El surprinse porțița de scăpare pe care o lăsase pentru sine.

- Iar dacă s-a întors acasă, o să vii acolo, spuse el.

- Ești cel mai mare pisălog, mormăi ea.

- Trăsătură de familie, replică el fără urmă de remușcare. Nu îți imagina vreo clipă că tu nu ai aceleași gene.

Jess râse când auzi asta.

- Vinovată, recunosc eu, chiar când Sally îi pune prânzul dinainte. Luă sendvișul și mușcă din el. Era

prima roșie adevărată pe vara asta, iar aroma îi inundă papilele. Îi amintea de nenumăratele picnicuri pe care le făceau vara, la plajă, împreună cu Abby, Bree, frații ei și buni. Zile fără griji, petrecute alături de oamenii pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Se uită în ochii tatălui ei și înțelese că el știuse exact ce făcea când îl comandase. Mulțumesc, tată.

- Cu plăcere, puștoaico. Uneori, nu trebuie decât să ne întoarcem la amintirile care ne fac ceea ce suntem.

- Da, un sandwich excelent cu șuncă, salată și roșii mă ajută pe mine. Dar pe tine? întrebă ea curioasă.

- Mirosul de liliac, spuse el fără să stea pe gânduri. Era parfumul pe care îl avea mereu mama ta. Uneori, când merg afară într-o zi de primăvară și e înflorit, o pot vedea pe Megan chiar acolo, lângă mine.

Jess clipi des, încercând să își rețină lacrimile neașteptate pe care le stârnise nostalgia din glasul lui.

- Încă îți este dor de ea, nu-i așa?

- Să nu mai spui nimănui, zise el, dându-se mai aproape de ea, dar nu este zi în care să nu îi simt lipsa.

Jess îl strânse de mână. Caldă și bătătorită, o prinse strâns pe a ei.

- Și mie îmi este dor de ea, șopti ea.

Jess se întreba dacă avea să vină acea zi când nu avea să mai fie fetița speriată care stătea în casă, la fereastră, cu Abby ținând-o de mână, în timp ce o priveau pe mama lor cum urca în mașina care o dusesse departe de viața lor.

Deși buni și-ar fi dorit ca toată lumea să fie prezentă la prima cină a lui Mick acasă, Abby decise să nu vină. Nu era pregătită de o nouă ceartă cu Jess.

Mick o privi serios când auzi despre planurile ei.

- A vorbit sora ta cu tine în această după-amiază?

- Nu, de ce?

El înjură printre dinți.

- Mi-a promis că vorbește cu tine și îndreaptă lucrurile.

Abby îl privi surprinsă.

- Știi că ne-am certat?

- Am văzut-o pe Shore Road, conducând ca o apucată. Am întors către oraș și m-am dus după ea. Am stat cu ea la Sally și am avut o conversație ca de la inimă la inimă.

- Și chiar te-a ascultat? întrebă Abby, nevenindu-i să creadă.

- Așa mi s-a părut.

- Ei, se pare că s-a răzgândit, răspunse Abby obosită. Și nu sunt dornică să am o discuție despre aparatura aceea scandalos de scumpă pe care și-o dorește. Merg în oraș, așa că voi vă puteți bucura de cină. O să iau și fetele cu mine.

Mick dădu să riposteze, dar în cele din urmă oftă.

- Bine, mergi dacă așa vrei, dar lasă fetele aici. Am grijă să le culc la timp.

Gândul unei seri în oraș de una singură era atât de tentant, încât nu putu să refuze.

- Mulțumesc, tată.

- Distracție plăcută! Poate vrei să îl suni pe Trace să îți țină companie. Nu cred că apucați prea des să stați singuri.

- Cred că e mai bine dacă nu stăm deloc singuri, comentă ea.

Mick strânse din ochi.

- De ce?

- O diferență esențială de opinii cu privire la viitor, spuse ea pentru a rezuma.

- Vrei să îmi explici despre ce este vorba?

- Nu prea, răspunse ea ridicând din umeri.

- O altă părere din partea unui bărbat ar putea fi de folos.

Ea râse la ideea că tatăl ei i-ar putea oferi sfaturi despre relații.

- Cred că mai bine te concentrezi pe cum o să te porți când mama va fi aici, în oraș.

- Nu începe cu asta, ripostă el.

- Nu încep, spuse ea ridicând mâinile în sus în semn că se preda. Nu mă amestec. Pentru a-i dovedi, se aplecă și îl sărută pe obraz. Noapte bună, tată! Mulțumesc încă o dată că ai grijă de fete în seara asta și că ai încercat să vorbești cu Jess.

- Noapte bună, îngeraș! Distracție plăcută!

Ochii ei se topiră de drag. Erau ani întregi de când Mick nu îi mai spusese așa. Avea câte o poreclă specială pentru fiecare dintre ei, însă renunțase la ele pe măsură ce crescuseră și deveniseră adolescenți, iar apoi adulți. Când o auzi acum, își aminti de cât de apropiați fuseseră cândva, cum se repezea în brațele lui seara când venea acasă. Se întoarse din drum și îi dădu o îmbrățișare strânsă.

- Te iubesc, șopti ea, cu vocea sugrumată de emoție.

- Și eu te iubesc, spuse Mick cu seriozitate în glas.

În timp ce pleca de acasă, Abby își aminti că fuseseră întotdeauna în viața ei câțiva bărbați care, spre deosebire de Wes, o iubiseră necondiționat. Tatăl ei era unul dintre aceștia. Frații ei se înscriau, de asemenea, pe această listă. În timp ce conducea, luă telefonul și îl sună pe cel de-al patrulea. Trase răspunse imediat.

- Bună. Nu mă așteptam să te aud în seara asta. Am auzit că Mick s-a întors acasă și mă gândeam că luați o cină festivă în familia O'Brien.

- Toți ceilalți sunt acasă, îi spuse Abby. Dar eu sunt de capul meu și caut companie. Ești liber?

- S-ar putea. Tocmai terminam o lucrare de design. Fac un duș, mă bărbieresc și sunt gata în jumătate de oră. Unde să ne întâlnim?

Abby se gândi la asta, apoi se gândi la scânteile care săreau între ei încă de când revenise la Chesapeake Shores. Probabil era o idee proastă să vadă unde duceau acestea, dat fiind că îi cunoștea planurile de viitor, dar nu se putu opri din a spune:

- Ce-ar fi să trec pe la tine? Mi-ar plăcea să văd la ce lucrezi.

El ezită îndelung, de parcă ar fi știut că avea mai mult în minte decât dorința de se uita la câteva planșe.

- Ești sigură? Noi doi singuri... poate fi periculos.

- Dar eu sunt într-o dispoziție aventuroasă, îi spuse ea. Fă duș repede. Ajung în zece minute.

- Să mă mai deranjez să mă îmbrac? întrebă el amuzat.

- Desigur, spuse ea cu vocea tresăltându-i amuzată de nerăbdarea pe care o simțise în glasul lui. Hai măcar să păstrăm aparența că aceasta este o vizită inocentă.

- Abby, Abby, murmură el. Ce te-a apucat în seara asta?

- Cred că buni ar spune că-i diavolul, dar eu prefer să cred că, pentru prima oară după foarte multă vreme, aleg să iau ceea ce îmi doresc.

- Și ce îți dorești sunt eu?

- În seara asta, da, spuse ea pe un ton serios. Poți accepta asta?

- Pot, atâta vreme cât îmi promiți că nu vor exista regrete.

Ea se gândi la asta, se gândi la cum fusese cu ani în urmă să fie împreună. Deși fusese dificil și trist să plece după ce descoperise cum era să facă dragoste cu Trace, nu regretase niciodată că trăise asta cu el.

- Fără regrete, îi promise ea acum. Și tu la fel?

- Dacă va exista vreun regret, o să învăț să trăiesc cu el, spuse Trace. Te doresc, Abby O'Brien Winters. Întotdeauna te-am dorit. Întotdeauna te voi dori.

Ea zâmbi. Era exact ce avea nevoie să audă.

capitolul 20

Trace stătea în ușa apartamentului, purtând o pereche de blugi descheiați și nimic altceva. Nici cămașă, nici pantofi. Părul era încă umed și ciufulit și mirosea a șampon și poate, doar un pic, a aftershave răcoritor.

Abby înghiți în sec când îl văzu și fu nevoită să se abțină să-i sară în brațe înainte ca ușa să se închidă.

- Arăți bine, șopti ea cu privirea fixată pe pieptul lui și pe abdomenul bine lucrat. Cum reușea un bărbat care își petrecuse toată ziua la un birou - sau la bancă - să fie în asemenea formă? Indiferent de ce făcea, cineva ar fi trebuit să îl plătească o avere ca să facă reclamă regimului său. Era sigură că ar aduce un mare profit vreunei companii din industria de fitness.

Cu ochii aprinși, Trace închise ușa în spatele ei, după care o lipi de ea.

- Și tu arăți extraordinar, murmură el, dându-i părul la o parte pentru a o săruta pe gât. Și miroși extraordinar. Își plimbă limba pe pielea ei.

Ea se aprinse atât de tare, încât se miră că nu îl ardea.

- Și ai un gust chiar și mai extraordinar, spuse el cu voce scăzută, care o făcu să se înfioare.

Abby aproape nu mai reușea să se țină pe picioare. Își puse mâinile pe umerii lui, după care le retrase repede. Avea pielea prea caldă, prea fină, prea ispititoare. Se întâmpla totul prea repede... deși parcă nu suficient de repede. După ziua pe care o avusese, după ce fusese practic acuzată că era înțepată și rigidă, nu își dorea nimic mai mult decât să se lase dusă de val și, o dată în viață, condusă de pasiune.

- Stai, îi șopti el. Îmi place când mă atingi. Îmi stârnete tot felul de gânduri indecente.

Abby se încruntă.

- S-a cam dus de răpă toată povestea cu vizita inocentă, nu-i așa?

El rămase perfect nemișcat, cu privirea ațintită asupra ei.

- De tine depinde.

Cu ardoarea lui prin vene și cu aroma masculină învăluind-o, Abby știa că nu se putea retrage, nu avea nici un sens să se prefacă. Ca adolescentă, poate fusese stângace și indecisă, însă acum era femeie, o femeie care știa

ce voia – cel puțin, când era vorba despre așa ceva. Și, cel puțin, pentru seara aceasta.

În loc de răspuns, se ridică pe vârfuri și îi închise gura cu un sărut. Cu mâinile împreunate pe după gâtul lui, își lipi corpul de al lui Trace. Îi simțea fiecare mușchi tresărind și, la fel de bine, dovada spectaculoasă a excitației lui.

Când sărutul se încheie, erau amândoi fără suflare, cu privirile arzând de dorință. Cel puțin, așa era privirea lui – și nu se îndoia că la fel era și a ei.

– Nu e nici un pat în casa asta? întrebă ea cu îndrăzneală. Sau ai vreo plăcere sadică de a ne dezbrăca de haine chiar aici, în hol?

El râse.

– Nu e o idee rea, dar cred că această ocazie are nevoie de mai mult romantism și eleganță. Vrei vin?

Ea scutură din cap, fără să îl scape din ochi.

– Ceva de mâncare?

Îl refuză din nou.

– Să aprind lumânări?

– Doar pe tine, spuse ea și îl împinse încetișor.

– Atunci, nu mă poți refuza dacă fac asta, zise el ridicând-o în brațe și strângând-o la pieptul lui.

Abby se cuibări imediat în acea căldură extraordinară și se desfătă la gândul că acea forță avea să fie întotdeauna folosită pentru a o proteja.

În dormitorul lui sumar decorat, patul imens părea o invitație senzuală. O așeză în mijlocul acestuia și i se alătură.

Câteva clipe care părură o veșnicie nu făcură decât să stea întinși, față în față, privindu-se în ochi, savurând clipa care fusese inevitabilă, dar mereu amânată... timp de zece ani insuportabil de lungi.

Trace fu cel care rupse, în cele din urmă, vraja momentului.

– Mi-a fost dor de tine, Abby. În toți anii aceștia, m-am simțit de parcă-mi lipsea o parte din mine.

Ea deschise gura să vorbească, însă el duse un deget la buzele ei.

- Nu, spuse el. Știi că ai avut altă viață în tot acest timp. Nu mă aștept ca și tu să fi simțit la fel.

- Dar chiar așa e, protestă ea. Până în clipa asta, cred că nici nu mi-am dat seama de cât de dor îmi era de asta, de noi. Acum, nu pot înțelege cum am putut trăi atât timp fără tine.

Un zâmbet tandru se întinse încet și cu satisfacție pe buzele lui.

- Hai să vedem dacă mai țin minte ce îți place, spuse el, privind-o cu intensitate.

Găsi cu gura punctul de la baza gâtului care o făcea să își lase capul pe spate. Dându-i bluza la o parte și desfăcându-i sutienul, sărută fiecare sân pe rând, cu limba jucându-i peste sfârcuri până ce se întăriră. Cu atingeri sigure și ispititoare, îi mângâie abdomenul, cu degetele înaintând în jos până ce îi găsiră ascunzișul fierbinte și umed. Abby ar fi vrut să se miște, să își dea pantalonii jos, dar el o ținut pe loc, frământând-o până ce tânjea după aer și după finalizarea pe care el i-o nega cu grijă deliberată.

- Ești un ispititor, îl acuză ea când reuși să tragă atâta aer în piept cât să vorbească.

- Iar ție îți place, replică el amuzat.

- Aș putea să îți fac la fel, spuse ea. Am învățat câteva șmecherii de-a lungul anilor.

El rămase locului când auzi asta, iar ea se gândi, la început, că făcuse o greșală îngrozitoare și îl adusese, fără să vrea, pe Wes în pat cu ei, fără ca măcar să îi spună numele. Dar Trace o privi cu o expresie intrigată și se lasă pe spate.

- Arată-mi ce știi, o tachină el, fără să trădeze dacă afirmația ei îl deranjase în vreun fel.

Răspunzând la atitudinea lui glumeață, ea se ridică în genunchi și se aplecă peste el, acoperindu-l pe față, pe pieptul gol și chiar mai jos cu sărutări, desfăcând în acest timp fermoarul pantalonilor lui. Când mâna îi

ajunse înăuntru, respirația lui precipitată îi spuse că nu se așteptase la această mișcare îndrăzneată și nu și-ar fi imaginat dansul priceput și ațățător al degetelor ei pe bărbăția lui întărită.

Cu ochii aprinși de un zâmbet și de o dorință abia reținută, el o răsuci pe spate și începu să o dezbrace. Apoi, cu numai câteva mișcări dibace și senzuale, o aduse până aproape de vârful satisfacției, fără a o lăsa să treacă dincolo de aceste înălțimi.

- Nu fără mine, spuse el încetișor, fixând-o cu privirea și ingenuchind deasupra ei.

Alunecă încetișor în adâncul ei, fără să își întoarcă vreo clipă privirea, de parcă ar fi vrut ca ea să știe că el era cel cu care trăia acest moment.

Nu, își dădu ea seama, era mai mult de atât. Era ca și cum ar fi avut nevoie, ca și cum ar fi hotărât să vadă drept în inima ei.

Corpurile lor prinseră imediat un ritm natural. Ca valurile pe țărm, senzațiile veneau și plecau, crescând în intensitate, răpindu-le aerul, cerând... totul. Pasiunea ajunse pe culmi ca explozia unor artificii mai luminoase decât orice văzuse ea în ultimii zece ani la cele mai spectaculoase sărbători de 4 Iulie în New York.

Pe măsură ce scânteile se stinseră și culorile se risipiră, ea se cuibări în îmbrățișarea lui Trace. Era acasă. Din nou.

Trace se trezi încetișor, cu lumina lunii pătrunzându-i pe fereastră și cu sunetul îndepărtat al tunetelor rostogolindu-se prin aer. Valurile se spărgeau de țărm, pe măsură ce furtuna de vară timpurie se apropia. Se desfătă în sălbăticia acesteia, o sălbăcie lipsită de vlagă în comparație cu prezența lui Abby înapoi în patul lui. Uimit, își dădu seama că era, de fapt, prima oară când ea fusese efectiv în patul lui, nu în locurile alandala unde puteau fi singuri pentru câteva ore, cel mai adesea pe o pătură pe plajă.

Se răsuci către ea și își dădu seama că nu mai era acolo. Pentru o clipă, simți o dezamăgire de neînchipuit, dar apoi o auzi făcându-și de lucru prin bucătăria lui.

Își trase blugii pe el și plecă să caute femeia căreia îi purta o iubire pe care niciodată nu avea să și-o mai nege.

O găsi punând masă, cu farfuriile desperecheate și tacâmurile pe care le găsisese în apartament și pe care doamna Finch le adusese din pod. Aprinsese două lumânări, pentru atmosferă sau poate pentru a se pregăti de o posibilă pană de curent, în caz că furtuna lovea cu putere. Purta unul dintre tricourile lui, care îi ajungea până la jumătatea șoldului și îi sublinia forma sânilor și a coapselor într-un mod de care ea cu siguranță nu era conștientă.

Pentru moment, nu își dădu seama de prezența lui, așa că el rămase perfect neclintit, pentru a-i urmări mișcările. Tăia și toca legume cu mișcări surprinzător de sigure, dat fiind că folosea un cuțit care nu fusese, probabil, ascuțit de vreo cincisprezece ani. Pe tocător erau o grămăjoară de ceapă și încă una de ardei gras verde. La acestea, adăugă niște roșii.

Aruncă o bucatică de unt pe tigaia mare și așteptă să înceapă să sfârâie înainte să adauge legumele. După ce le lăsă un pic la gătit, turnă dintr-un bol ouă bătute.

La fiecare mișcare, de fiecare dată când se întindea, tricoul se ridica un pic, oferindu-i o priveliște scurtă și ațâțătoare a fundului ei dezgolit. La cât îi era de foame, nici el nu știa dacă dorea mai mult ceea ce pregătea Abby sau pe ea. Spre bucuria lui, își dădu seama că le putea avea pe amândouă.

Merse în spatele ei, îi ridică părul și o sărută pe ceafă.

- Deranjezi bucătăreasa, spuse ea, deși părea, mai degrabă, încântată decât agasată.

- Mi-aș dori să o deranjez chiar mai mult, dacă vrea și ea.

Abby se întoarse către el zâmbind.

- Înainte să mâncăm? îl întrebă ea neîncrezătoare.

El adulmecă aroma frittatei pe care o pregătea.

- Poate după.

- E bine de știut care sunt prioritățile tale, spuse ea, în timp ce presăra cașcaval ras, după care băgă cratița la cuptor.

- Cât e ceasul? întrebă el, încercând să se concentreze asupra lucrurilor mai concrete, pentru că, dacă o privea pe Abby, se simțea din nou ațâțat și tulburat.

- Nici măcar zece, spus ea. Vine o furtună. Asta te-a trezit...

El scutură din cap.

- Cred că m-am trezit pentru că instinctul mi-a spus că nu mai erai în patul meu.

Ea își puse un braț în jurul lui și își vârî o mână în betelia pantalonilor. Intimitatea plăcută a acelei atingeri îl făcu să se gândească, dintr-odată, la cum ar fi fost să trăiască astfel de nopți pentru tot restul vieții lor. Asta își dorea el. Și era destul de sigur că asta își dorea și ea. Faptul că venise aici în seara aceasta era, într-un fel, un mod de a recunoaște asta. Nu ar fi venit dacă nu ar fi fost cu totul pregătită pentru un viitor alături de el. Dar cât avea să îi ia, totuși, să recunoască acest fapt față de sine? Iar când avea să vină acel moment, aveau să reușească ei, oare, să ajungă la un compromis legat de locul unde trăiau?

Câteva minute mai târziu, erau așezați la masa din ușa balconului, astfel încât să simtă aerul răcoros pe care îl aducea furtuna. La început, amândoi mâncară cu poftă, dar apoi Trace se lăsă pe spătarul scaunului și o privi atent. În ciuda senzualității ei răvășite, a buzelor ușor umflate și a obrazilor aprinși, zări în ochii ei o tristețe inconfundabilă.

- Haide, spune-mi, o rugă el.

- Ce să îți spun?

- Știu că ai venit în seara asta aici pentru corpul meu, începu el, atrăgându-și o privire agasata din partea ei. Dar ce te-a adus la ușa mea când toți ceilalți din familia

O'Brien sunt acasă la tine? Știu că îți plăceau reuniunile de familie.

- Nu și în seara asta. Nu am vrut să petrec seara cu ei, spuse ea încordată.

El o studie cu o privire atentă.

- Te-ai certat cu bunica ta?

- Nu fi ridicol.

- Cu Mick?

- Eu și Mick suntem bine.

- Atunci, dacă fetele alea ale tale nu au găsit vreo nouă cale de a te scoate din minți, înseamnă că problema este Jess. Încruntătura ei imediată îi spuse că pusese punctul pe „i”. Ce a mai făcut?

- Chiar vrei să stricăm seara asta și să vorbim despre sora mea?

- Nu vreau să stricăm nimic și puțin îmi pasă de Jess. Dar îmi pasă de orice te supără pe tine.

Ea își așază paharul de vin pe masă cu o bufnitură, cu ochii înflăcărați de mânie.

- Ne-am certat, spuse ea încordată. O să ne treacă. Acum, las-o baltă, bine?

- În legătură cu hanul, presupun, insistă el, cuprins, din nou, de vinovăție. La naiba, nu ar fi trebuit nicio dată să mă folosesc de poziția mea la bancă pentru a vă pune în această situație. Ce-a fost în capul meu?

- Te gândeai că cineva trebuie să o facă pe Jess să înțeleagă realitatea, răspunse ea, după care adăugă pe un ton resemnat: Nu e rău să fiu eu persoana aceea.

- Nu, spuse el cu convingere. Nu ar trebui să fii tu. Sunteți surori, iar eu am ridicat un zid între voi. E o nebunie. Măine, o voi ruga pe Laila să preia. Vei fi liberă să te întorci la New York dacă asta îți dorești.

Ea îl privi uimită.

- Vrei să mă duc acasă acum? După toate astea?

Flutură din mână, într-un gest atotcuprinzător, care, presupuse Trace, îl includea pe el și ce se întâmplase între ei în seara aceea.

- Nu am spus nici o clipă că vreau să pleci. Am spus că vei fi liberă să o faci dacă asta îți dorești.

- Nu, spuse ea fără să stea pe gânduri, împingându-și bărbia în față. O să mă ocup până la capăt.

În ciuda faptului că fusese dispus să o lase să plece, Trace se simți cuprins de ușurare auzind refuzul ei. Nu putea decât să spere că hotărârea de a rămâne nu o privea doar pe Jess, ci și pe el și viitorul lor împreună.

Abby ajunse acasă înainte de ivirea zorilor, după ce își petrecuse cea mai mare parte a nopții în patul lui Trace. Se strecură înăuntru încercând din răsuputeri să nu îi trezească pe ceilalți, dar, spre surprinderea ei, se întâlni cu Mick pe scări. El cobora, complet îmbrăcat și pregătit să își înceapă ziua. Îi aruncă o privire pe care ea nu reuși să o înțeleagă pe deplin. Era un amestec de grijă paternă protectoare și amuzament.

- Ai avut o noapte lungă, remarcă el. Deci ai găsit cu ce să îți ocupi seara.

Abby îl privi sfidătoare.

- Nu o să vorbesc cu tine despre cum mi-am petrecut seara.

El ridică mâinile.

- Crede-mă, nu vreau să aud nici un fel de detalii. Cu toate acestea, o privi serios și atent. Măcar știi ce faci?

Ea oftă, gândindu-se la toate complicațiile posibile, care nu aveau să întârzie să apară.

- Sper că da. Apoi, încercând să schimbe subiectul, întrebă: Ce fac fetele?

- Încă dorm duse. Tocmai m-am uitat la ele.

- Bine. Atunci, merg să fac un duș rapid și să mă pregătesc de lucru.

El se încruntă.

- Hai cu mine, îi ceru el. Îți poți lua un pic de timp pentru o ceașcă de cafea, înainte să faci duș.

Abby îl urmă fără tragere de inimă.

Cunoștea acel ton. Dacă i-ar fi ignorat rugămintea, nu ar fi făcut decât să amâne discuția pe care el voia

să o poarte. Când ajunseră în bucătărie, Mick umplu cafetiera și o porni, după care se așeză la masă în fața ei.

- Am ratat ceva? Și-a cerut Jess iertare?

- Nu.

- Nu ți-a cerut să nu mai calci pe proprietatea ei?

Abby îl privi sceptică.

- Chiar crezi că o să iau în seamă așa ceva? Am de lucru, fie că îi place, fie că nu.

- Dar de ce trebuie să fii tu? Știi că banca ar putea să pună pe altcineva să supravegheze partea financiară a hanului.

- Trace deja s-a oferit să facă asta, recunosc eu ea. L-am refuzat.

Mick afișă o expresie nedumerită.

- De ce Dumnezeu ai face un lucru atât de prostesc? Vrei să îți distrugi relația cu Jess pentru totdeauna?

- Nu o să distrug nimic, spuse Abby, ridicându-se de la masă ca să toarne cafea. Îi dădu cafeaua lui Mick în cana lui preferată, pe care o primise cu ani în urmă de la Connor și pe care scria „Cel mai bun tată din lume“. Se așeză și încercă să îl facă să înțeleagă punctul ei de vedere. Tată, dacă preia altcineva, nu o să fie nici pe jumătate la fel de înțelegător cu problemele lui Jess.

Deși afirmase asta, știa că nu era într-un totu adevărat. Laila ar fi înțeles, cu siguranță. Fusesse de foarte multe ori în casa O'Brien în timpul acelor ani dificili care urmaseră după plecarea lui Megan. Știa că Jess ajungea să își piardă concentrarea. Ar fi stat cu gura pe ea.

Dar nu la fel de mult ca Abby. Și, cu siguranță, nu ar fi insistat, așa cum avea Abby de gând, ca Jess să găsească modalități ușor de gestionat de a organiza ceea ce trebuia făcut. Până acum, nici una dintre tehnicile pe care le învățase pentru a-și păstra concentrarea asupra unei activități nu părea să funcționeze.

Mick scutură din cap pentru a-și exprima dezaprobarea.

- Nu poți să îți petreci toată viața scoțând-o pe sora ta din bucluc. Trebuie să crească și ea.

- Va crește, tată. A realizat deja atât de multe. Vom găsi cea mai bună modalitate ca ea să se ocupe de restul. Dar, înainte de toate, trebuie să deschidem hanul.

- Cum merge treaba? Știi doar ce mi-a spus Jess, dar vreau și părerea ta.

- Suntem chiar într-o situație foarte bună. Sunt finalizate toate lucrările de redecorare și renovare. Jess a angajat un maestru bucătar.

Făcu o grimasă când spuse asta.

- Cea care voia aparatura scumpă? întrebă el.

Abby încuviință din cap.

- Sinceră să fiu, nu cred că ea a fost cea care a insistat. Cred, mai degrabă, că i-a intrat în cap lui Jess că e ceva ce trebuie să aibă.

- Ești sigură că nu este ceva necesar? Pentru că, dacă este, aş putea...

- Nu, în nici un caz, spuse Abby fără să stea pe gânduri. Aparatura pe care o avem este foarte bună pentru moment. Iar dacă tu mergi și cumperi ce dorea ea, vei submina lecția pe care vreau ca Jess să o învețe despre responsabilitate fiscală.

El încuviință din cap.

- Ai dreptate, desigur. Mă gândeam doar că aş putea contribui cumva, pentru a celebra începerea afacerii.

Abby înțelese că el voia cu adevărat să facă ceva prin care să își arate sprijinul față de Jess.

- Tată, este o aparatură foarte scumpă. Nu crezi că un buchet de flori ar fi suficient?

- Nu este stilul meu, spuse el râzând. Mama ta este singura care a primit vreodată flori de la mine, iar asta numai după ce am descoperit genul de recompense pe care le puteam primi pentru considerația mea.

Abby ridică o mână.

- Sunt prea multe informații, spuse ea, după care căzu pe gânduri. Dar ai putea să îi trimiți mamei flori acolo unde va sta, să știi. Ar fi un gest foarte frumos de bun venit.

Mick se încruntă.

- Nu începe să îți faci idei despre mama ta și mine. Trenul ăla s-a dus.

Abby se gândi că venise vremea ca trenul să se întoarcă în gară, dar își ținu părerea pentru sine.

- Tată, chiar vrei să îi dăruiești aragazul lui Jess? Ar fi un gest extraordinar, iar eu nu m-aș opune.

- Mi-ar plăcea, încuviință el.

- Pentru Jess? Nu pentru că îți imaginezi că așa am face noi două pace.

- Este pentru sora ta, ca ea să știe că are susținerea mea. Dar, dacă ușurează situația dintre voi, cu atât mai bine.

Abby se uită cu atenție la el și văzu pe chipul lui dorința reală de a face gestul acesta mareț. Cum l-ar putea împiedica să o ajute pe Jess? Se ridică și îl îmbrățișă.

- Atunci, fă-o, tată. O să aduc hârtiile cu mine mai târziu, iar tu poți suna să organizezi totul.

- E ca și făcut, spuse el.

- Atunci, eu merg să fac dușul ăla. Îl sărută pe obraz. Ești un tip extraordinar, știi asta, da?

- Oi fi eu un tip extraordinar, dar nu am fost mereu cel mai bun tată. Fac tot ce pot să repar asta până nu e prea târziu.

Abby simți determinarea din glasul lui și îi văzu devotamentul din ochi. Era atât de departe de omul trist și învins care fusese luni și ani întregi după ce plecase Megan.

- Dacă știi ceva despre tine, tată, este că poți face orice îți propui. Ai proiectat și ai construit un oraș întreg, ce Dumnezeu?! Orice altceva îți pui în minte ar trebui să fie simplu ca bună ziua.

El scutură din cap.

- Mă pricep la cărămizi, la mortar și la infrastructură, poate chiar un pic și la ce înseamnă să transformi niște case într-o comunitate adevărată, spuse el. Dar voi, copiii... sunteți cu totul altă mâncare de pește.

- Am toată încrederea că o să reușești, îi spuse ea.

Spre surprinderea ei, nu îi spunea pur și simplu cuvintele pe care el voia – sau avea nevoie – să le audă. Credea în aceste cuvinte. Tatăl ei, omul pe care îl idolatrizase când era micuță, chiar încerca acum să își găsească din nou locul în propria familie.

Luni, Trace o convinse din nou pe Laila să vină la birou și să preia dosarele programate pentru revizuirea de marți de către comitetul de credite. Spre ușurarea, dar nu și spre mirarea lui, ea se lăsă destul de ușor convinsă.

– Te-ai uitat peste astea? întrebă ea, îndesându-și dosarele în servietă.

– Nu, spuse el. Nu pot veni la întâlnirea de mâine. Va trebui să faci tu raportul.

Sora lui se încruntă la el.

– Nici măcar nu mai încerci să maschezi treaba asta, nu-i așa?

– Ce rost are? Tu știi ce plan am. Tata știe. La fel și Raymond. Din moment ce totul este la vedere, de ce m-aș mai preface?

Laila se așază pe scaunul din fața lui.

– Chiar crezi că o să funcționeze?

– În cele din urmă, zise el ridicând din umeri. Tata este încăpățânat, dar nu și prost. Tu ești viitorul acestei bănci, nu eu.

– Iar tu nu ai absolut nici un regret sau dubiu în această privință? întrebă ea.

– Nici unul. Tu ești cea care merită acest post, Laila. Eu am deja o carieră.

– O carieră care îți va permite să te întorci la New York pentru a fi cu Abby, zise ea.

– Este una dintre posibilități, admise el.

Laila se încruntă.

– Trace, ea nu vrea să trăiască aici. Știi asta.

– Lucrurile se mai schimbă, spuse el, sperând că avea dreptate în această privință. Dacă era nevoie, s-ar fi întors la New York, dar spera că Abby putea fi convinsă

că viitorul lor era chiar aici, în orașul pe care tatăl ei îl construise, unde familia ei avea rădăcini care mergeau înapoi câteva generații. Pentru el, asta însemna ceva. Spera că și pentru ea. De fapt, îi veni în minte exact ideea care ar fi putut să o convingă. Trebuie să merg undeva, spuse el, smulgându-și jacheta de pe spătarul scaunului. Ai tu grijă aici. Uite dosarele astea, îi spuse zâmbind. Trebuie să te obișnuiești cu biroul acesta, care va fi, în curând, al tău.

Laila scutură din cap și îl urmă pe ușă.

- Cred că o să mă abțin de la a anticipa prea mult. Tata trebuie să fie cel care îmi spune că biroul acesta este al meu.

Odată ieșiți, Trace o sărută repede pe obraz.

- Îi vine lui mintea la cap, spuse el. Tu fă raportul așa cum știu eu că poți. Nu va putea nega ceea ce este sub nasul lui.

Laila nu părea convinsă.

- Vorbim despre tata. Nici măcar nu a fost convins că am absolvit programul de masterat al Wharton School of Business până nu a ținut el diploma în mână.

- După cum spuneam, încăpățânat ca un catâr, dar nu vrea decât să știe banca pe mâini bune când se va retrage. Iar acele mâini sunt ale tale, surioară. Nici nu încape îndoială.

Laila încercă să își rețină lacrimile.

- Ai idee cât de mult înseamnă încrederea pe care o ai în mine?

- Un pic. Întotdeauna alături unul de celălalt. Și el se bucurase de sprijin din partea ei, mai ales după ce Abby îl părăsise. Fugi, apucă-te de treabă! Arată-i lui tata că greșește și mie că am dreptate. Măcar de data asta, spuse el râzând.

- Dar tu unde te duci?

- Am o misiune secretă, îi spuse el.

Și, dacă făcea totul cum trebuia, avea să obțină viitorul la care visa.

capitolul 21

După ce lăasă fetele cu buni să le învețe despre grădinarit, Abby ajunse la han tocmai la timp cât să vadă o camionetă de livrare cum ieșea de pe alee. De data aceasta, era o firmă de covoare. Mai că își ieși din minți.

Ea și Jess discutaseră despre achiziția de covoare. La fel ca în cazul aragazului, era o cheltuială pe care nu și-o permiteau acum. Crezuse că fusese cât se putea de clară. Asta însemna că Jess o sfida în mod deliberat, probabil, ca ripostă după ce nu i se permisesse să păstreze aragazul.

Deși era tentată să dea buzna înăuntru și să aibă un nou scandal colosal cu Jess, simți că nu mai putea. Nu o putea privi în ochi chiar acum, când era atât de furioasă, încât îi venea să o ia la bătaie. Se răsuci pe călcâie și o luă spre plajă. Poate că o plimbare scurtă avea să fie suficientă pentru a o calma într-atât încât să poată avea o discuție rațională despre această ultimă achiziție neautorizată.

Sau nu.

Era un început de zi însorit și senin, cu temperaturi de aproape douăzeci și cinci de grade. Probabil, chiar mai cald până la amiază. Aerul era deja încărcat de umiditate, însă de-a lungul țărmului bătea briza.

Cu vântul suflându-i în față și mireasma de sare și alge în aer, Abby simți cum începea să se liniștească. Când ajunse la o stâncă sărutată de soare și netezită de valurile mării, se urcă pe ea și se așeză, trăgându-și genunchii la piept în poziția în care gândea cel mai bine încă de când era copilă. Își trecu degetele peste stâncă, lăsându-se pătrunsă de căldura ei.

Unul dintre lucrurile pe care i-l oferiseră întotdeauna întinderile de apă – fie că erau râuri, oceane sau iubitul ei golf Chesapeake – era că o ajutau să își clarifice gândurile. Ideea că această stâncă imensă, plaja și apele golfului fuseseră aici cu mult înainte ca ea sau orice altă persoană pe care o cunoștea să fi trăit măcar

îi dădu sentimentul continuității acestui loc. Avea să fie acolo, la fel, multă vreme după ce ea nu avea să mai fie, presupunând că oamenii nepăsători și lacomi nu îl devalizau prin comportamentul care ucidea viața marină, distrugea habitatul atât de multor păsări și modifica echilibrul ecologic fragil, dincolo de orice posibilitate de recuperare. I se făcea rău fizic numai când se gândea la asta. Era unul dintre motivele pentru care îi era atât de recunoscătoare unchiului ei, pentru lupta pe care o ducea zi de zi pentru a-l conserva.

Pentru că nu putea face prea multe ea însăși cu privire la distrugerea nesăbuită a acestui loc unic, se concentra asupra celeilalte probleme importante din viața ei: Jess. Cum o putea face pe sora ei să vadă cât se putea de limpede că își crea singură un dezastru financiar? Văzuse negru pe alb. Fusesse notificată de către bancă. Abby îi explicase situația în care se afla.

Și, cu toate stea, Jess continua să facă impulsiv aceste cumpărături, hotărâtă orbește să aibă ceea ce își dorea atunci când își dorea. Oare chiar o ajuta Abby certându-se cu ea din cauza asta? Ar fi mai bine să o lase să dea greș și să distrugă șansele ca hanul să se bucure de succes, să își distrugă propriul vis?

„Nu“, se gândi ea pe loc. Pur și simplu, nu putea lăsa asta să se întâmple. Dragostea dură era, poate, logică în anumite situații, dar nu în asta. Miza era prea mare. Ceea ce însemna că trebuia cumva să o facă pe Jess să înțeleagă. Oftă. Oare mai era posibil? Jess nu mai asculta nimic din ce ea îi spunea. Poate ar fi o soluție mai bună să îl lase pe Trace să o numească pe Laila – sau pe oricine altcineva – la conducere.

Abby lăsă acest gând să se așeze, în timp ce se scălda în căldura soarelui și lăsa sunetul domol al valurilor să liniștească. În cele din urmă, își dădu seama că nu putea lăsa pe nimeni altcineva să preia fără să mai facă o încercare de a regla lucrurile ea însăși. Îi datora asta nu lui Jess cea adultă, ci fetei care petrecuse mult prea mulți ani învinovățindu-se că mama lor plecase.

Poate că nu era obligația lui Abby să compenseze pentru asta, însă își asumase acest rol cu mulți ani în urmă. Trebuia să continue acum, să asculte acele instincte materne care erau de o mie de ori mai puternice acum, când le avea pe Carrie și pe Caitlyn în viața ei. Cu ani în urmă, se purtase pur instinctiv cu Jess, însă acum era un mod de viață.

Se ridică încet, știind ce avea de făcut, își scutură de pe picioare nisipul și porni înspre han. În ciuda căldurii, nisipul de pe malul apei se simțea răcoros între degetele de la picioare, iar apa era chiar mai rece. Se simțea revitalizată și împăcată cu decizia pe care o luase în vreme ce traversa peluza extinsă către han.

Și poate ar fi rămas așa dacă nu ar fi intrat în han doar ca să se împiedice efectiv de vreo șase covoare rulate care stăteau în foaier. În fața acestui memento a ultimei nebunii a lui Jess, intențiile ei bune zburară în mare parte pe fereastră.

Jess o văzuse pe Abby mergând către han mai devreme, pentru ca apoi să facă deodată cale întoarsă și să o ia către plajă. În acel moment, știuse, dincolo de orice îndoială, că sora ei văzuse dubița de livrări în vreme ce pleca. În ciuda convingerii sale că achiziția fusese bună, i se strânse stomacul când încercă să privească din perspectiva lui Abby. Știa, cu absolută certitudine, că Abby avea să considere că noile covoare erau, din nou, o trădare a scopului lor comun: acela de a deschide hanul și de a-l face profitabil.

- Sunt o ratată absolută, mormăi ea, așezându-se pe una dintre treptele ce duceau către etaj, așteptând întoarcerea surorii sale. Toată determinarea încăpățănată de a insista asupra acestei unice victorii se risipi. Scoase telefonul mobil dintr-un buzunar, factura pentru covoare din celălalt și, cu părere de rău, formă numărul firmei de covoare. Trăgând aer în piept pentru a-și consolida hotărârea, spuse: Tocmai mi-au fost livrate șase covoare

la hanul de la Eagle Point. Aș vrea să fie luate înapoi astăzi, dacă se poate.

- Au defecte? întrebă femeia de la celălalt capăt.

- Nici nu m-am uitat la ele, recunosc eu.

- Atunci, nu vă înțeleg.

- Achiziția a fost o greșală. Am nevoie să le returnez și să primesc înapoi în cont suma pe care am plătit-o.

Dură cam cincisprezece minute să îi convingă și să obțină angajamentul că respectivele covoare să fie preluate în acea după-amiază. I se percepea o taxă de repunere în stoc, dar era nesemnificativă în comparație cu ceea ce economisea prin returnarea covoarelor.

- Vă mulțumesc foarte mult, spuse ea. Vă sunt recunoscătoare. Și îmi pare foarte rău pentru situația creată.

Închise telefonul cu un oftat. Făcuse ceea ce trebuia, dar nu se putea preface că era bucuroasă.

Acela fu momentul în care Abby alese să se întoarcă, aproape împiedicându-se de cel mai mare covor rulat. Jess văzu culoarea care îi urcă în obraji și înțelese că, cel mai probabil, o înjurătură îi stătea pe limbă surorii sale. Ridică o mână pentru a o opri.

- Le-am returnat, spuse ea înainte ca Abby să apuce să deschidă gura. Am sunat deja. Vor fi preluate mai târziu, după-amiază. Își dădu seama că o surprinsese pe Abby. Se așteptase, probabil, la o ceartă, iar acum Jess o lăsase fără cuvinte. Încercă să zâmbească. Uneori, sunt capabilă să îmi recunosc greșelile și să fac ceea ce trebuie.

Abby se strecură printre rulouri și se așeză pe trepte lângă ea, umăr lângă umăr, așa cum fuseseră de atâtea ori de-a lungul anilor.

- Cum de ai luat decizia de a le trimite înapoi?

- Mi-am dat, în sfârșit, seama că noi două suntem de aceeași parte aici. Din cauza mea, ne-am transformat în adversare.

Abby încuviință din cap. O privi pe Jess dintr-o parte.

- Nu înțelegi că mă doare când trebuie să te refuz?

- Atunci când sunt rațională, înțeleg, îi spuse Jess. În celelalte dăți, nu prea.

Abby încuviință din cap.

- Știu cât de mult îți dorești ca totul să fie perfect aici din prima zi, însă locul ăsta deja arată extraordinar, cu toate modificările pe care le-ai făcut. Este călduros, confortabil și primitiv. Apoi, înghiontind-o pe Jess, adăugă râzând: Și care ar mai fi distracția dacă nu ți-ar rămâne nimic de reparat ori de schimbat după deschidere?

La sugestia că s-ar putea plictisi așa repede de han dacă nu ar mai rămâne proiecte de realizat, Jess se înfurie, după care se liniștește. Înțelese că Abby nu spusese acest lucru ca pe o critică. Relaxându-se, în cele din urmă, Jess îi răspunse la zâmbet.

- Nu mi-am pus niciodată problema la modul ăsta. Imediat ce suntem pe profit, aș putea comanda covoarele astea din nou. Când văzu privirea consternată a lui Abby, adăugă: Îți jur că nu au fost atât de scumpe. Apoi, o privi complice: Vrei să arunci o privire?

- Nu cred că ar trebui să le despachetezi, o avertiză Abby.

- Dar vrei să le vezi, nu-i așa? o ispiti Jess. Știu că te roade curiozitatea să vezi de ce mi s-au părut atât de speciale încât să risc să mă expun furiei tale. Ce zici de ăsta? Îl putem rula, după aceea, la loc.

- Bine, da, sunt curioasă, recunosc Abby. Dar desfacem numai unul.

Jess știa deja după dimensiune și numărul facturii pe care dintre ele îl luase pentru foaier. Tăie cu grijă hârtia cu un briceag pe care îl ținea în buzunar, ca să îl aibă la nevoie pe în treburile de peste zi. Când îl desfăcu, o auzi pe Abby exclamând:

- O, vai de mine, cât este de frumos! Culorile sunt atât de bogate, modelul este uimitor, cu florile din mijloc și marginea cu scoici. Chiar luminează această zonă, iar mocheta bej este un suport potrivit pentru el. Va arăta și mai spectaculos când o să fie bani să îndepărtăm mocheta și să refinisăm podelele de lemn.

Jess chicoti când o văzu atât de entuziasmată. Avusese aceeași reacție când îl văzuse prima oară.

- Știu, spuse ea, bucurându-se de acest moment de glorie.

- Celelalte sunt la fel?

- Nu, fiecare este ales să se potrivească paletelor de culori din camera pentru care a fost luat. Cel mare este pentru sufragerie. Altele sunt, în principal, florale, cum este cel de aici. Iar altele sunt cu motive marine. Toate sunt luminoase. Am vrut vitalitatea pe care o aduc ele decorului. M-am gândit că o să compenseze pentru faptul că nu am scos mocheta și nu am refinit podelele. O privi pe Abby cu o expresie sinceră. Îți jur că am luat numai pentru camerele în care mocheta este cu adevărat ternă.

Abby nu își putea lua ochii de la cel pe care îl desfăcuseră.

- Mai desfă unul, spuse ea, pe neașteptate.

- Dar...

- Fă-o, înainte să mă răzgândesc.

Jess tăie hârtia de pe al doilea covor. Acesta avea un fundal albastru petrol și scoici mai mari, care completau modelul cu nuanțe de crem, roz și corai.

- Pentru camera din capătul holului, ghici Abby imediat. Arată către cel mai mare: Țsta este pentru sufragerie?

Jess încuviință din cap. Abby oftă și spuse:

- Hai, deschide-l!

Abia dacă aveau spațiu să îl întindă pe acesta, așa că îl cărară în sufrageria cu pereții în verde intens, mobilierul tapițat într-o nuanță mai deschisă de verde celadon și margini de aceeași nuanță de verde-închis ca pereții. Glastre mari cu flori artificiale, pe care spera să le înlocuiască, pe vară, cu flori naturale, dădeau încăperii un plus de culoare. Noul covor, tot într-o nuanță de verde-închis, avea un singur buchet de flori colorate de vară în mijloc și o margine subțire verde-deschis. Nu s-ar fi potrivit mai bine nici dacă l-ar fi țesut ele însele.

Abby se lăsă imediat în genunchi, afundându-și degetele în covor, cu ochii la fel de aprinși cum fuseseră și ai lui Jess când îl văzuse în magazin. Se sprijini pe călcâie și privi în sus.

– Știu că o să mă detest pentru ceea ce fac, dar sună-i înapoi. Păstrăm covoarele.

Jess o privi uimită, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Serios?

– Sunt mult prea potrivite. Cum să le dăm înapoi, riscând să nu mai fie disponibile atunci când bugetul va permite achiziția lor? Dă-mi să văd factura.

Jess i-o înmână, încă nevenindu-i să creadă că sora ei ceda.

– Ascultă, este în regulă dacă nu ni le putem permite, spuse ea, încercând să nu își trădeze speranța prin voce.

Abby îi zâmbi.

– Faptul că deja ai sunat să le returnezi înseamnă foarte mult. Este adevărat că hanul nu și le poate permite acum, dar eu mi le permit. Sunt cadoul meu pentru tine.

– Nu, protestă Jess. Ai investit deja în han, ca să nu mai spun că ai venit aici să mă ajuți. Nu pot accepta și asta. Este prea mult.

De data aceasta, era rândul lui Abby să bată din picior.

– Rămân, Jess. Sunt nota perfectă de finisaj, și vreau asta pentru tine. Vreau să înțelegi cât de mult cred în tine și în han.

Jess își dorea foarte mult să păstreze covoarele, dar tot nu i se părea corect să le accepte.

– Nu ar trebui să fii așa îngăduitoare. Am greșit.

– Dar cu cel mai bun instinct, spuse Abby, care se ridică și îi dădu o îmbrățișare strânsă. Uită-te numai cum covorul ăsta așază totul în cameră. Aduce totul împreună.

Jess se încruntă auzind această observație.

– Deci mi le oferi pentru că apreciezi gustul meu?

- Parțial, poate. Ar fi așa rău? Dar adevăratul motiv este că ai înțeles de ce trebuiau returnate. Îmi dă mari speranțe că începi să pricepi ceea ce ți-am spus. Nu recompensez comportamentul negativ, recompensez ceea ce ai făcut înainte ca eu să ajung aici. Ridică din umeri. În plus, sunt prea frumoase ca să le returnăm.

- Așa am simțit și eu despre aragaz, izbucni Jess, stricând momentul.

Abby se încruntă.

- Asta e cu totul altă poveste, Jess, spuse ea încordată. Iar tu știi asta. Aragazul ăla costă o avere. Era o extravagănță, mai ales când cel pe care îl avem deja merge foarte bine. Aceste covoare costă mai puțin de jumătate și țin de designul interior. Vor completa atmosfera pentru oaspeți.

Jess se rușină.

- Înțeleg ce spui. Îmi pare rău că am stricat acest moment rar, de acord perfect între noi două. Nu mă mai plâng de aragaz. Promit.

Abby încuviință din cap, iar lui Jess i se păru că vede o mică sclipire în ochii ei. La început, crezu că era aprobare, dar apoi decise că era cu totul altceva, de parcă ea ar ști ceva ce Jess nu știa. Orice fusese dispăru atât de repede, încât nu știa dacă era adevărat sau își imaginase.

- Sun la firma de covoare chiar acum, spuse ea, vrând să plece de lângă Abby înainte să facă ceva ce ar putea-o determina să se răzgândească în privința păstrării lor. Înainte să iasă din încăpere, o îmbrățișă pe Abby. Știu că nu am spus asta îndeajuns, mai ales în ultima vreme, dar mulțumesc. Și nu mă refer doar la faptul că îmi oferi covoarele. Mă refer la tot. Toată viața mea, ai fost singura persoană, în afară de buni, pe care am știut că pot conta.

- Întotdeauna poți conta și pe Mick, Bree, Connor și Kevin, îi reaminti Abby.

- Nu e la fel, insistă Jess, cu lacrimi în ochi. Așa că, pur și simplu, mulțumesc, bine?

Și ochii lui Abby erau plini de lacrimi neplânse.

- Îmi pare rău că sunt atât de dură cu tine în multe privințe, dar știi că te iubesc, nu-i așa? Asta nu se va schimba niciodată.

- Și eu te iubesc.

Și, din acel moment, avea să facă tot ce îi stătea în puteri să nu își dezamăgească din nou sora mai mare.

Trace stătea pe plajă, uitându-se către casa aflată pe stânca de deasupra. Era departe de a fi vreun palat - numai patru dormitoare și trei băi -, însă avea o dependență luminoasă care putea fi transformată în atelier și o încăpere mai mică, lângă bucătărie, care fusese construită pentru o menajeră care locuia în casă, dar care era ideală ca birou pentru cineva care lucra de acasă. Mai avea un spațiu cu lespezi de piatră, mărginite de flori, și o bucătărie de vis pentru orice bucătar, cu electrocasnice din oțel inoxidabil, blaturi de granit și dulapuri vișinii. O grădină înfloritoare de plante aromatice creștea chiar în ușa bucătăriei.

- Cum ți se pare? întrebă Susie O'Brien, cu o expresie nerăbdătoare. Este absolut minunată, nu-i așa? Nu găsești prea des pe piață astfel de case. Este singura pe care o avem acum, și mai multe persoane au vizitat-o săptămâna trecută. Dacă mă întrebi pe mine, unchiul Mick a proiectat el însuși casa asta.

- Așa este, încuviință Trace, care dorea casa pentru el, Abby și fetele ei cu o intensitate care îl uimi.

Când îi venise ideea de a cumpăra casa perfectă, se gândise exact la ceva de genul acesta. Când mersese la biroul lui Susie însă, nu fusese prea optimist că avea să găsească una. Știa, așa cum spusese și ea, că se găsesc rar pe piață. Vederea spre apă era la mare căutare, mai ales pentru casele pe care le proiectase și le construise Mick însuși în perioada de început a Chesapeake Shores. Reputația lui națională făcea ca orice era proiectat de el să fie mai mult decât dezirabil.

Scoase impulsiv carnetul de cecuri, conștient de riscul pe care și-l asuma pentru că nu o întreba pe Abby

ce părere avea despre ideea de a cumpăra o casă pentru ei doi. Gestul măreț s-ar fi putut dovedi o surpriză neplăcută. Spera însă că avea să o poată convinge că aceasta ar fi casa perfectă pentru familia lor sau, dacă nu o casă pentru tot anul, măcar o casă de vară, care să-i ajute să-și păstreze rădăcinile în Chesapeake Shores.

- Ce sumă este necesară pentru a garanta că o obțin? o întrebă el pe Susie.

Aceasta îl privi surprinsă.

- Prețul din ofertă ar bloca-o, sunt sigură. Și, dacă te grăbești, poți spera să eviți să intri într-un război de licitații. Asta s-a întâmplat cu ultima casă de genul acesta pe care am avut-o la vânzare.

Deși era împotriva firii lui Trace să nu se târguiască, încuviință din cap.

- Atunci, aceasta este oferta pe care o fac. Du-o proprietarilor și reține că nu am de gând să pierd locul ăsta, spuse el încrezător că ea nu avea să folosească această informație în avantajul proprietarilor.

- Hai să mergem înapoi la birou să semnăm actele, spuse ea. Apoi, îi zâmbi. Presupun că nu vei avea nici o problemă să obții creditul.

Trace chicoti.

- Nu, presupun că nu voi avea probleme.

De fapt, cel mai mare obstacol posibil era să o convingă pe Abby să accepte atunci când avea să îi ceară să rămână aici și să împartă casa aceasta cu el. Credea totuși că, dacă aștepta și o mai ispitea de câteva ori în patul lui, ea ar putea fi de acord că era o idee minunată să locuiască împreună. Mai mult, ar putea chiar lua în calcul ideea de a-și construi un viitor împreună aici.

Când Trace sosi acasă chiar la timp pentru a o ajuta pe Abby să le culce pe fete, venirea lui atrase o privire cu subînțeles din partea lui buni, și alta, ceva mai suspicioasă, din partea lui Mick.

- Petreci foarte mult timp cu fiica mea în ultima vreme, observă Mick.

- Așa este, încuviință Trace.

- Ai vreun motiv anume? insistă Mick.

Bunica lui Abby nu reuși să își rețină un chicot când auzi întrebarea. Trace îi făcu cu ochiul.

- Motivul obișnuit, domnule, îi spuse lui Mick. Îmi place compania ei.

Mick încercă să îl domine din priviri, evident conștient că Trace se bucura de mult mai mult decât compania lui Abby. Privirea aceea dură, știutoare, îl ținut pe Trace pe loc. Nu îi cedă, însă decise că ar trebui să evite să îl supere prea tare.

- Dacă mă întrebați ce intenții am, să știți că sunt onorabile, domnule, îl liniști el. Vreau să mă căsătoresc cu ea. Aș prefera, totuși, să nu îi spuneți nimic despre asta. Nu cred că Abby este pregătită, momentan, să își asume un astfel de angajament.

Expresia lui Mick se relaxă.

- Cu siguranță, nu este genul de lucru pe care să îl audă de la mine. Apoi, strânse din ochi și adăugă: Dar ești sigur că ții situația sub control? Ai nevoie de sfaturi?

De data aceasta, buni nici nu încercă măcar să își ascundă pufnetul de râs.

- Mick O'Brien, nu te băga. Ești ultima persoană de pe pământ care ar trebui să ofere cuiva sfaturi despre relații.

Spre surprinderea lui Trace, Mick zâmbi.

- Ai putea fi surprinsă de câte știu în legătură cu relațiile cu sexul opus, mamă.

- Prea puțin probabil, mormăi buni. Trace, de ce nu mergi tu la etaj? Știu că fetele s-ar bucura dacă ai fi acolo să ajuți cu pregătirea pentru somn. Au întrebat de tine.

El încuviință din cap.

- Pe mai târziu, atunci.

Ajuns înăuntru, urcă două trepte deodată, apoi încetini când se apropie de camera fetelor. Trebuia să aibă grijă ca Abby să nu îi vadă încântarea în legătură cu casa și să înceapă să pună întrebări la care el nu era pregătit

să răspundă. Primise de veste, chiar înainte să vină aici, că oferta lui fusese acceptată, însă, oricât de mult și-ar fi dorit să împartă bucuria, știa că trebuia să o mai țină o vreme doar pentru el. În momentul de față, ar fi doar îngrozită dacă ar auzi că el cumpăraseră o casă.

- Aud două fete gălăgioase aici care mi se par cam treze, anunță el când intră în camera lor.

Abby se întoarse brusc. Ochii i se aprinseră de surprindere și bucurie. Un zâmbet i se întinse încet pe față.

- Nu mă așteptam să te văd în seara asta.

- Mă plictisesc și îmi era dor de tine, spuse el, îndesându-și mâinile în buzunare, pentru a le împiedica să se întindă către ea.

Arăta extraordinar, cu părul ciufulit probabil după ce petrecuse timp în aer liber, iar pielea îi strălucea. Purta pantaloni scurți și un tricou care îi urmă formele și avea picioarele goale. Își vopsise unghiile într-o nuanță pală de corai, care îi scotea în evidență picioarele ușor bronzate. Nu părea cu o zi mai în vârstă decât fusese în ultima noapte pe care o petrecuseră împreună înainte ca ea să plece la New York, cu atâția ani în urmă. Dacă ar fi fost singuri în casă, ar fi purtat-o de-a lungul holului, direct în patul ei. Dar, în situația dată, se mulțumi să îi dea o sărutare inocentă pe frunte. Spre amuzamentul lui, ea păru să fie la fel de dezamăgită ca el.

Se lăsă pe podea lângă ea.

- Așadar, ce poveste citim în seara asta?

- Mami ne citește despre Alice, îi spuse Carrie, cu o încântare care i se citea în ochii luminoși.

- Alice în Țara Minunilor, confirmă Abby. Acum, am ajuns la petrecerea cu ceai a Pălărierului Nebun.

Trace se sprijini de marginea patului pe care stătea Caitlyn și o simți cum se trase mai aproape.

- Sună palpitant. Citește mai departe.

- Vrei să auzi și tu povestea? îl întreabă Carrie, cu uimire în glas.

- Desigur. În general, am evitat petrecerile cu ceai, dar cea pe care o dă Pălărierul Nebun? Cine nu și-ar dori să fie invitat la ea?

Deasupra lui, Caitlyn chicoti. Apoi, se strecură jos din pat și se cuibări lângă el. Nici nu apucă să se culcușească bine, că și Carrie, care nu voia să fie lăsată pe dinafară, apăru de cealaltă parte a lui. Abby îi privi pe toți trei cu o expresie pe care el nu știu cum să o interpreteze. Un zâmbet abia ghicit îi juca pe buze, dar apoi își plecă privirea și începu să citească.

Trace nu putea fi deloc atent la poveste. Era mult prea prins de înțelegerea faptului că asta însemna să fii tată, să ai o familie, să trăiești alături de oamenii lângă care vrei să îți petreci viața, să îi protejezi și să îi iubești. Pierdut într-un ocean de emoții, cu care nu era obișnuit, nici nu observă când fetele adormiră, iar vocea lui Abby se stinse.

La atingerea lui Abby, clipi de mai multe ori înainte de a-i întâlni privirea.

- Au adormit, îi șopti ea. Trebuie să le punem în pat fără să le trezim.

- Le pun eu, spuse el, sărind în picioare și apoi ridicând-o delicat întâi pe Carrie și apoi pe Caitlyn pentru a le lăsa în paturile lor. Se aplecă dintr-un impuls și depuse câte o sărutare ușoară pe obrajii lor. Noapte bună, îngerași!

Așteptă în ușă cât Abby făcu același lucru, după care le așeză păturile strâns în jurul lor. Când ieși din cameră, el o răsuci și o întoarse cu spatele la perete.

- Vreau să fac asta de când am ajuns aici, șopti el ridicându-i bărbia cu degetul și acoperindu-i gura cu a lui.

Își trecu degetele prin părul ei deja ciufulit și o ținutui locului în timp ce limba lui o explora. Cu sângele zumzăind prin vene, ar fi putut rămâne chiar acolo, pierdut în aroma și senzația sărutărilor ei, însă rațiunea îi spuse să se retragă. Nu putea să riște ca fetele să se trezească

și să îi surprindă. Nu înainte ca Abby să clarifice situația dintre ei.

O ținu de mână totuși, în timp ce coborau scările.

- Tatăl tău m-a întrebat care sunt intențiile mele în ceea ce te privește, o informă el în timp ce se îndreptau spre bucătărie, și nu spre verandă, unde Mick și buni așteptau.

Abby ridică privirea către el.

- Îmi pare rău, spuse ea. Ce i-ai răspuns?

- Am înfrumusețat un pic. A păruț mulțumit cu ce am avut de zis.

Ea se opri exact când se pregătea să toarne două pahare de ceai. Ochii i se umplură de suspiciune.

- Adică?

- Nimic pentru care să îți faci griji. Am încercat doar să îl liniștesc înainte să sară la atac. Apropo, ar fi trebuit să mă avertizezi că este cu ochii pe noi.

- Ar fi trebuit, recunosc eu. Poate că am vrut să văd cum te descurci dacă îți dă bătăi de cap.

Trace chicoti.

- Atunci, îmi pare rău că ai pierdut acest tur de forță.

Ea îi întinse unul din pahare, după care sorbi din al său.

- Lucrurile se complică, nu-i așa? Între noi doi, vreau să spun. Dacă am fi numai noi, poate nu ar fi complicat, dar sunt toți oamenii ăștia de care trebuie să ținem cont.

- Nu, spuse el fără să stea pe gânduri. Este între mine și tine, Abby. Doar noi putem decide dacă ne putem face fericiți unul pe celălalt.

Ea scutură din cap.

- Știi că nu este așa simplu. Fetele...

- Vor fi fericite atâta vreme cât tu ești.

- Nu îl poți înlocui pe Wes în viața lor, spuse ea, deși fără prea multă vehemență.

- Nici nu aș încerca vreodată. La bine și la rău, în ciuda părerii proaste pe care o am despre el, este tatăl

lor, iar această legătură nu se poate desface. Recunosc asta. Respect asta. Locul meu în viața lor va fi oricare decidem noi că este normal să fie.

- Te-am văzut cu ele adineauri, spuse ea. Deja te adoră.

- Și ce e rău în asta?

- Nimic. Este doar o complicație în plus. Când o să ne vedem fiecare de drum...

- Nu îți vede nimeni de drum, Abby, spuse el cu apăsare. Nu și de data asta.

Ea tresări la intensitatea reacției lui.

- Pari atât de sigur.

- Sunt sigur, și nu va mai dura mult până și tu vei fi la fel de sigură.

Ea părea amuzată și ușor tulburată de această încredere a lui.

- Ai un plan pentru a pune asta în practică?

El încuviință din cap, zâmbindu-i.

- Da.

- Poate ar trebui să îmi dai câteva indicii acum.

- Ca să îți poți construi defensivă? Nu prea cred. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. O privi drept în ochi. Poți face asta? Ne poți acorda un pic de timp, ca lucrurile să se așeze?

Ea oftă și se apropie de el.

- Când mă privești așa, cred că aș putea să îți acord orice mi-ai cere.

- Atunci, ce spui de încă o sărutare, înainte să mergem afară să ne confruntăm cu o nouă închișiție, cel mai probabil? spuse el ridicându-i bărbia astfel încât să îi poată savura gura.

Acel sărut care îngemăna suflete cuprindea mai mult decât puțină încredere. Avea speranță și poate chiar primul indiciu fragil al angajamentului pe care el și-l dorea mai mult decât orice.

capitolul 22

Cu trei zile înainte de petrecerea pentru deschiderea hanului, Abby se afla în oraș, când o zări pe sora ei, Bree, dându-se jos din mașina închiriată, în fața cafenelei lui Sally. Purta o rochie largă, care flutura pe silueta ei zveltă, sandale și nici una dintre brățările care îi decorau, în mod obișnuit, încheieturile mâinii. Părul bogat și arămiu fusese prins într-un coc neglijent în vârful capului. Era frumoasă, ca întotdeauna, dar mai era ceva, ceva ce Abby nu putu numi din prima. Apoi, înțelese. Bree părea tristă, aproape fără vlagă. Chiar și ochii ei, care sclipeau, de obicei, cu inteligență și entuziasm, păreau stinși.

Abby o luă în jos pe stradă și o strigă. În clipa în care o văzu, Bree capătă o expresie mai animată, cu un zâmbet la fel de luminos ca întotdeauna. Dar, după ce văzuse mai devreme, Abby nu se încrezu în această transformare.

O cuprinse pe Bree în brațe și observă că îmbrățișarea surorii sale era un pic prea strânsă, de parcă ar fi avut nevoie să se agațe de ceva cunoscut. Când se desfăcură din îmbrățișare, Abby o prinse de mână.

- Hai să luăm prânzul împreună și să povestim.

Deși era evident că Bree se îndrepta deja către cafeleaua lui Sally, aceasta păru să ezite.

- Poate ar trebui să mergem direct acasă. Am sunat-o pe buni de pe drum. Mă așteaptă. Voiam doar să beau repede o ceașcă de cafea înainte.

- Atunci, o putem suna să îi spunem că te-am găsit și te-am revendicat prima, spuse Abby hotărâtă să nu rateze ocazia de a petrece timp singură cu Bree.

Deși era evident că Bree ar fi preferat să scape, nu mai insistă. Merse înăuntru și se așeză la o masă, zâmbind cuminte la salutul lui Sally, însă păru să evite toate celelalte saluturi pe care i le strigau localnicii care o recunoșteau. Mulți dintre ei citiseră în ziarul săptămânal despre succesele pe care le avea ca viitoare speranță

a dramaturgiei din teatrul regional din Chicago. Cei care pomeniră despre asta nu avură însă parte decât de o mișcare politicoasă din cap din partea surorii ei.

Cât o sună pe buni să îi explice de ce întârzia Bree, Abby se uită atentă la sora sa. Nu îi plăcea mai mult ce vedea acum decât ceea ce observase când o remarcase prima oară pe stradă.

- Va fi acolo într-o oră, promise ea. Avem nevoie de puțin timp ca între fete.

Imediat ce închise telefonul, se întoarse către Bree.

- Arăți bine. Un pic prea slabă, poate, dar altfel superbă ca întotdeauna.

- Arăt ca naiba, o contrazise Bree.

Ceva din glasul ei îi spuse lui Abby că într-adevăr credea ceea ce zicea.

- Nu ai putea niciodată să arăți ca naiba, îi spuse Abby ușor agasată. De ce spui așa ceva?

Bree ridică din umeri.

- Am încetat să mă mai iluzionez în vreo privință.

Abby se încruntă când auzi acest ton învins.

- Ce înseamnă asta?

- Nimic. Nu ar fi trebuit să spun asta. Apoi, Bree se chinui încă o dată să zâmbească. Ce fac fetițele tale dragălașe?

Fără tragere de inimă, Abby acceptă această schimbare de subiect. Odată ce Bree se închidea în sine, nimic nu o putea convinge să vorbească.

- Fetele sunt uluitoare ca întotdeauna. Și foarte solicitante. Nici nu aveam idee cât de solicitante pot fi până acum câteva săptămâni, când am venit aici fără bonă. O plătesc în continuare doar ca să nu o pierd, așa că m-am gândit să o chem aici dacă mai stăm mult. Probabil, ar fi trebuit să fac asta imediat, însă buni susține că îi face plăcere să petreacă atât timp cu Carrie și cu Caitlyn.

- Spune-mi despre această ședere extinsă. Cum de s-a întâmplat? M-am mirat când am auzit că ești aici de aproape două luni.

- Jess avea nevoie de puțin ajutor pentru a pregăti hanul, așa că am decis să rămân aici o vreme. Ascunse o parte din adevăratul motiv, însă știa că Bree i-ar sări în cap dacă ar cunoaște întreaga poveste. Sora ei se număra printre cei care considerau că o cocoloșiseră cu toții mult prea mult pe Jess, în loc să o lase să fie pe picioarele ei. Pentru a sublinia că șederea era în egală măsură în interesul ei și nu doar al lui Jess, Abby adăugă: A fost minunat pentru mine să petrec atât de mult timp cu fețele. Le place foarte mult aici. Iar buni și Mick le răsfață întruna. Îmi va fi imposibil să le aduc la rutina noastră odată ce ne întoarcem acasă.

- Chiar așa, care-i treaba cu tata? A renunțat la proiectul din San Francisco? A mai făcut el vreodată așa ceva, să plece pur și simplu?

- Nu din câte știu eu, recunosc Abby. Vreau să cred că a făcut-o deoarece încearcă să compenseze pentru anii în care nu a fost aici, alături de noi. Se aplecă peste masă și îi șopti: Și pentru că mama vine la deschiderea hanului.

Bree rămase cu gura căscată.

- Mama vine aici? Glasul ei exprima șocul la aflarea veștii, dar și un pic de groază.

Abby se încruntă când auzi acest ton.

- Nu ai de gând să faci mare caz de asta, nu-i așa? Situația este suficient de tensionată deja. Nici măcar nu am îndrăznit să îi spun lui Jess încă. Îmi va fi destul de greu să o fac să înțeleagă că este de bine, fără să mai fie nevoie să mă lupt și cu voi.

- Sunt surprinsă, spuse Bree. Cum de ai reușit să o convingi?

- I-am pus o tonă de vinovăție în cârcă, recunosc Abby.

- Iar tata? El ce a zis când a auzit?

Abby făcu o grimasă.

- Nu s-a bucurat din cale-afară, dar nu o să facă mare caz, spuse ea. Sper.

- Eu zic să sari peste speranță și să treci direct la rugăciuni. Ți s-ar putea sparge toate oalele în cap, surioară.

Abby o privi radiind de fericire.

- Iată un motiv în plus pentru care mă bucur atât de mult că ai decis să vii acasă. O să îmi fii sprijin și o să mă ajuți să îi fac pe toți să se poarte cât se poate de frumos.

- Cred că nici toți diplomații de la Națiunile Unite la un loc nu ar reuși așa ceva, spuse Bree sec. Cei din familia O'Brien nu sunt renumiți pentru reținerea lor și cu atât mai puțin pentru tact. Amintește-ți de ultima cină de Crăciun, când buni a insistat să îi invite pe unchiul Tom și pe unchiul Jeff cu familiile lor. Tata abia dacă a reușit să fie politicos cu propriii frați.

Abby se temea foarte tare că avea dreptate.

- Bine, gata cu dramele de pe aici. Ce se întâmplă în viața ta?

- La fel cum știi, spuse Bree, evitând întrebarea. Ar trebui să mergem acasă. Abia aștept să o văd pe buni.

Abby fu uimită de omisiunea ei.

- Dar nu ești la fel de nerăbdătoare să îl vezi pe tata?

- Mick nu m-a înțeles niciodată, recunosc Bree. Petreceam prea mult timp în camera mea. Voi, ceilalți, sunteți toți așa extravertiți, la fel ca el, iar eu stăteam tot timpul în fundal, observând viața, în loc să o trăiesc, dacă mă iau după niște teorii pe care le-am auzit recent.

Abby surprinse tonul rănit din vocea ei.

- Cine a spus asta? întrebă ea tăios. Oricine fusese, era limpede că o spusese cu intenția de a o răni, și nu îi plăcu asta, nu când era vorba despre sora ei cea sensibilă.

Bree flutură din mână.

- Nu contează. Vorbeam despre tata. În cea mai mare parte a timpului, nici nu cred că mă remarca, mai ales după plecarea mamei.

Abby oftă, conștientă de faptul că Bree avea, cel puțin parțial, dreptate.

- Abia dacă ne remarca pe vreunul dintre noi atunci. Se întinse peste masă pentru a strânge mâna rece ca gheața a surorii sale. Se schimbă, Bree. Cred că o să-ți dai seama imediat. Chiar încearcă să se apropie de noi.

Bree o privi amuzată.

- Aceeași Abby, mereu dornică să vadă totul frumos așezat, într-o grămăjoară curată, cu toată lumea înțelegându-se de minune. Nu ai învățat că viața nu este așa?

Tonul amar din glasul ei o surprinse pe Abby. Era adevărat că Bree fusese cea liniștită și retrasă, însă fusese mereu concentrată pe obiectivele sale și fericită în pielea ei. Nu îi stătea în fire să atace pe cineva așa.

Abby încercă să nu se lase jignită și să păstreze un ton calm.

- Crede-mă, după ce am avut de-a face cu Wes, știu exact ce de rahat poate să fie viața. Cu toate acestea, prefer să mă concentrez pe aspectele pozitive. Poți să arunci cu roșii.

Bree tresări la această reacție.

- Iartă-mă. Nu ar fi trebuit să spun asta. Știu că ți-a fost greu. Sunt pur și simplu epuizată. Promit să nu mai fiu nașpa după ce mă liniștesc și mă odihnesc un pic.

Abby îi acceptă scuzele. Deși își dorea să exploreze mai mult și să afle ce se afla în spatele proastei dispoziții a lui Bree, renunță. Avea suficient timp să afle, însă asta avea să se întâmple numai dacă Bree avea să permită acest lucru. Nu era pe lumea asta vreo femeie care să fie mai discretă în privința propriilor probleme decât sora ei.

Trace acceptase invitația mamei sale la cina în familie cu un motiv ascuns. Era seara în care avea de gând să forțeze mâna tatălui lor să ia decizia de a-i oferi Lailei postul la bancă. Aceasta făcuse o muncă excelentă în ultimele câteva săptămâni, sub pretextul de a-l ajuta pe el să iasă din încurcături inventate. Deja, povestea părea cusută cu ață albă pentru toată lumea. În plus, mai erau și multe comenzi de design, cu termene de predare

care se apropiau cu pași repezi. Peste vreo două săptămâni, nici nu avea să mai fie nevoit să inventeze momentele de criză. Aveau să fie cât se poate de reale.

Pentru că nu dorea ca Laila să asiste la discuția pe care urma să o aibă cu tatăl lui, decise să o poarte în mașină, pe drumul spre casă de la serviciu. Sora lui îl putea duce înapoi cu mașina în oraș la sfârșitul serii, presupunând că avea să mai vrea să stea de vorbă cu el. Ea era încă rezervată în privința încercărilor lui de a manipula situația în favoarea ei.

- Spune-mi de ce nu ai venit de unul singur la cină, zise tatăl lui, privindu-l cu suspiciune.

- N-aș putea spune ca acest costum este potrivit pentru motocicleta mea, iar mama s-ar supăra dacă aș veni în blugi, spuse el, după care adăugă: În plus, m-am gândit ca am putea petrece puțin timp doar noi doi, fără ca Raymond să ne stea în coastă la bancă, iar mama acasă.

În clipa aceea, tatăl lui înțelesese despre ce era vorba:

- Înseamnă că vrei să vorbim despre sora ta.

Trace încuviință din cap.

- Excelează în tot ceea ce face, nu-i așa?

Pentru o clipă, crezu că tatăl lui avea să refuze să recunoască realizările Lailei din pură încăpățănare, însă, în cele din urmă, bărbatul oftă și spuse:

- A dovedit că este mai mult decât competentă.

Trace îl privi pieziș.

- Nu te miră, nu-i așa?

- Nu, sigur că nu. Doar nu a absolvit masteratul ăla în afaceri fără să știe câte ceva, recunosc el.

- Înseamnă că ești pregătit să îi oferi o șansă cu acel post? insistă Trace.

Tatăl lui trase pe dreapta și se întoarse către el.

- Ești sigur că nu îți vei dori niciodată o carieră la bancă? Ești hotărât să pleci?

Tatăl lui nici măcar nu încercă să își ascundă dezamăgirea, dar părea dispus să înțeleagă că lupta de a-l aduce pe Trace să lucreze cu el se terminase.

Trace încuviință din cap.

- Îmi place munca mea ca designer și sunt bun în ceea ce fac. Îmi stabilesc propriul ritm, preiau proiecte care mi se par provocatoare. Zâmbi, în timp ce slăbi cravata și descheie nasturele de sus al cămășii. Își dăduse jacheta jos chiar dinainte să urce în mașină. Cel mai tare îmi place că nu trebuie să port costum și cravată decât când am o întâlnire cu un posibil client.

Acest ultim detaliu era un mare avantaj din punctul lui de vedere.

Trace văzu dezamăgirea din ochii tatălui său, însă Lawrence Riley fusese întotdeauna omul care cădea în picioare.

- Bine, atunci. O să vorbesc cu Laila în seara asta. O să-i fac o ofertă.

- Aceeași pe care mi-ai făcut-o mie, îl avertiză Trace. Nu îi poți oferi mai puțin, nici în ceea ce privește salariul, nici ca responsabilități. De fapt, ar trebui să îi oferi mai mult, doar ca să îi arăți că ai încredere în ea, să îi arăți că te-a câștigat munca serioasă pe care a făcut-o.

Tatăl lui se încruntă când auzi această sugestie.

- Acum, o să mă înveți cum să conduc banca?

- Nu, îți spun doar cum să te asiguri că Laila acceptă postul și cum să te împaci cu ea între timp.

- Crezi că nu mi-am învățat lecțiile în ambele privințe? Mi-a spus deja o dată ce pot face cu ceea ce ea a descris ca fiind „pomană”.

- Păi, este și ea o Riley, are mândria ei.

Tatăl lui reveni pe șosea. Continuă să conducă în liniște câteva minute, după care întrebă:

- Asta înseamnă că o să pleci înapoi la New York imediat?

Trace nu își propusese să discute și despre asta, însă tatăl lui îi oferise ocazia perfectă.

- Adevărul este că speram să rămân chiar aici, în oraș.

- În apartamentul ăla mic?

- De fapt, am făcut o ofertă pentru o casă. Cred că ai și fost acolo. Este a familiei Marshall, la capăt de Shore Road, dincolo de han.

Tatăl lui scoase un fluierat

- Este construită de Mick O'Brien, nu-i așa?

- Într-adevăr, și e extraordinară, tată. Va fi perfectă pentru o familie.

Tatăl lui îi aruncă o privire scurtă și tăioasă.

- Ai tu așa ceva?

- Sper să am, recunosc el.

Un zâmbet se ivi pe buzele tatălui său.

- Cu Abby, presupun.

- Dacă mă vrea, însă nu este o discuție publică, tată. Nu am cerut-o încă în căsătorie. Nici măcar nu i-am spus despre casă. Mă tem să nu o ia la goană dacă aude.

- Ai făcut cererea de credit la bancă?

- Am completat toate formularele și am extras toate rapoartele de credit, însă cineva trebuie să treacă prin toate, evident.

- Lasă dosarul pe biroul meu mâine-dimineață la prima oră. Mă ocup chiar eu. Știi cât cereau pe casa aia. Ai suficient pentru avans? Dacă ai nevoie de ajutor...

- Mulțumesc, tată, dar sunt acoperit.

Tatăl lui îl privi aprobator.

- Asta e foarte bine. Mama ta o să fie încântată.

- Te rog să nu îi spui nimic încă.

- Dacă insiști, dar să știi că nu am fi rezistat în toți anii ăștia împreună dacă aș fi ținut secrete față de ea.

- Știu, dar nu va trebui să aștepti mult. Promit. Vreau ca Abby să termine cu deschiderea hanului, ca să se poată gândi și la noi doi. Dacă o presez acum, când se simte copleșită, cred că mă va refuza categoric.

- O iubești pe femeia asta de multă vreme, nu-i așa?

- Cred că de o viață.

- Atunci, mă bucur că lucrurile se așază, în sfârșit.

Trace studie expresia de pe chipul tatălui său și se gândi, pentru a nu știu câta oară, că tatăl său sperase să se ajungă aici când îl târâse pe Trace înapoi acasă. Chicoti și-i spuse:

- Ești mulțumit de tine? îl întrebă el.

- Eu? Nu am avut nimic de-a face cu asta, susținutatăl lui.

- Nu sperai ca Abby să vină călare pe calul ei alb să o salveze pe Jess când m-ai adus aici să lucrez la bancă și să mă ocup de dezastrul financiar de la hotel?

- M-am gândit că este posibil ca Abby să vină, recunosc el, însă numai atât.

- Tată, ție întotdeauna ți-a plăcut să pariezi pe caii de cursă lungă la Pimlico și Laurel. Ceva îmi spune că nu te-ai fi dat îndărăt de la a face același lucru cu viața mea amoroasă.

Tatăl lui răspunse cu un râs răgușit.

- Nu o să aduni niciodată suficiente dovezi în sensul ăsta.

- Bine, doar în caz că asta a fost intenția ta, îți mulțumesc, spuse Trace.

Indiferent de motivele pentru care tatăl său îl adusese aici, nu putea reveni într-un moment mai potrivit la Chesapeake Shores. Se simțea de parcă aproape că putea atinge cu mâna lucrurile la care visase dintotdeauna.

Abby și Bree erau copleșite de ultimele pregătiri pentru petrecere, în timp ce Jess era la recepție, verificând atât lista de invitați, cât și rezervările pentru prima săptămână. Primii oaspeți ai hanului urmau să ajungă în dimineața de după petrecere, și existau rezervări pentru tot restul verii. Cu toate că Abby crezuse că totul era sub control, continuau să apară erori - unele, după cum constată ea, erau din cauză că Jess nu dăduse telefoane de confirmare. După ce descoperi că asta se întâmplase atât cu furnizorul de mâncare, cât și cu designerul floral, era pe cale să se dea bătută, când o surprinse pe Bree privind-o atent.

- Ce a mai făcut Jess acum? întrebă sora ei pe un ton calm.

Protectoare ca întotdeauna, Abby încercă imediat să diminueze importanța problemei.

- A uitat să confirme câteva lucruri. Nu-i mare scofală. Se rezolvă acum.

Bree scutură din cap.

- Cum Dumnezeu o să se ocupe de locul ăsta fără tine?

- O să fie bine, insistă Abby, nevrând să dezvăluie propriile îndoieli în această privință. Am început deja interviurile pentru contabili. Noua bucătăreasă este foarte organizată și înțelege că printre responsabilitățile ei se numără mai mult decât preparatul meselor. Trebuie să conducă restaurantul.

- Dar ceea ce îi trebuie cu adevărat lui Jess este un partener de afaceri, spuse Bree. Știi, nu ascultă de nimeni altcineva.

- Ba va asculta, insistă Abby. Trebuie să asculte, și cred că înțelege asta. Este visul ei, până la urmă. Va lupta pentru el.

- Până când apare ceva mai important sau mai interesant, spuse Bree.

Abby se încruntă.

- Ce ai cu ea astăzi?

Bree se îmbujoră.

- Nimic. Vreau doar să aibă succes. Îmi este greu să te văd cum muncești de te spetești pentru visul ei. În timp ce ea uită de chestiuni esențiale.

- Se rezolvă, repetă Abby. Petrecerea o să fie extraordinară, iar deschiderea în sine - un mare succes. Vei vedea.

- Dacă zici tu, spuse sora ei, cu o figură ce trăda îndoială.

- Da, zic.

Exact în clipa aceea, intră Trace. Abby simți cum i se aprind obraji, în timp ce el se apropie și îi acoperi gura cu un sărut pasional.

- Vai, vai, spuse Bree, cu ochii mari. Nu m-a pus nimeni la curent cu asta.

Trace se răsuci către ea, cu o expresie surprinsă, după care zâmbi când o zări.

- Bună, Bree. Bun venit acasă!

- Păcat că pe mine nu m-a întâmpinat nimeni așa, spuse ea, ridicându-se. Mă duc înapoi acasă. Atmosfera este foarte încinsă aici, dintr-odată.

- Nu pleca din cauza mea, spuse Trace. Eu speram să o răpesc pe Abby pentru o oră sau două, să luăm prânzul. Ești bine-venită să ni te alături.

- Hai cu noi, Bree, o rugă Abby. Nu ai mâncat crabi de când ai venit acasă. Se întoarse către Trace întrebătoare: Putem merge la Brady's, nu-i așa?

- Desigur. Nu găsesc nimic mai incitant decât să privesc două femei cum se murdăresc în fața unei tigăi cu unt, cu un ciocan și câțiva crabi.

Bree râse.

- Ai idei foarte stranii pentru ceea ce înseamnă sexy, dar zic pas, mulțumesc. Buni a comandat crabi să mâncăm diseară acasă.

- Așa este, spuse Abby. Uitasem. Am putea merge în altă parte.

Bree scutură din cap.

- Nu mai e de foarte mulți ani distractiv să vin cu voi ca a cincea roată la căruță. Distracție plăcută! O privi tăios pe Abby. Cred că noi două trebuie să stăm de vorbă mai târziu. Doar te avertizez.

Abby își putea deja imagina cum ar decurge o astfel de discuție. Singura persoană din familia lor mai pricepută la interogatorii decât Mick era sora ei. Poate că nu era prea deschisă ea însăși, însă avea abilitățile dure și intransigente de intervievare ale unui adevărat reporter. Dar, până la urmă, ea și Trace se descurcaseră chiar și cu tatăl lor. Acum, că fusese avertizată, își putea pregăti niște răspunsuri care să nu îi dezvăluie nimic surorii sale băgăcioase.

- Bree arată bine, spuse Trace când se opriră la una dintre micile cafenele noi de pe faleză, unde vindeau sendvișuri mari și pahare cu ceai rece. Panini Bistro nu avea decât trei sau patru mese înăuntru, însă compensa

cu o mulțime de mese afară, sub umbrele în dungi albe și albastre, pentru a oferi umbră în aceste după-amiezi de iunie din ce în ce mai calde. Toate mesele erau ocupate, în general, de persoane în costum de baie venite direct de pe plajă.

Abby scutură din cap când auzi observația lui Trace despre sora ei.

- Ceva este în neregulă cu ea, spuse Abby. Pare fragilă, ca și cum ar urma să se spargă în o mie de bucăți, însă nu vrea să se deschidă.

Trace o privi atent.

- Ești chiar îngrijorată pentru ea.

Abby încuviință din cap.

- Crezi că te poți gândi la altceva pentru un minut? Sau vrei să vorbim despre sora ta?

Ea scutură din cap.

- Nu pot face nimic pentru Bree dacă nu se hotărăște să vorbească. Îl privi în ochi. Ce s-a întâmplat?

- Ascultă, îmi displace că trebuie să vorbim despre asta chiar acum. Ai suficiente pe cap, însă am nevoie să știu cum vrei să mă ocup de o situație.

Ea îl privi alarmată.

- Pari serios. Ce s-a întâmplat? Nu sunt probleme cu bugetul hanului, nu-i așa? M-am uitat la fiecare bănuț.

El ridică o mână.

- Ia-o ușor. Nu are nici o legătură cu hanul. Este vorba despre Wes. Am primit vești de la el astăzi, mai devreme.

Ea făcu ochii mari.

- Ai primit vești de la Wes? De ce? Te-a sunat? Ce voia?

Trace duse mâna la buzunar și scoase hârtiile care sosiseră la bancă dis-de-dimineată. Văzuse negru în fața ochilor din clipa în care portărelul dăduse buzna în biroul său, cu Mariah indignată pe urmele lui. Reușise să se liniștească un pic înainte să vină să discute cu Abby.

- Mi-a trimis asta, spuse el și îi întinse o sentință judecătorească.

Abby îl privi întrebător, după care luă hârtiile și începu să le citească.

- Cred că glumești! izbucni ea. A cerut ordin de restricție pentru a te ține departe de fete? Nu poate face asta. Ar trebui să prezinți vreun fel de amenințare.

- Așa stau lucrurile în mod normal, încuviință Trace. Probabil are vreun judecător la mână, de a putut face asta. Sau poate hârtiile sunt false, deși mie mi se par autentice. Plus ca au fost legalizate.

Abby răsfoi restul hârtiilor, cu o expresie din ce în ce mai sceptică. În clipa în care citi și ultima pagină, puse mâna pe telefon.

Trace își așază mâna peste a ei.

- Nu. Nu îți cer să te ocupi de asta. Rezolv eu cu Wes. Am nevoie doar să îmi spui cum vrei să procedez. Pot să îl fac praf sau preferi să îl iau ușor, pe căi curate și legale?

- Nu ar trebui să ai de-a face cu el, spuse ea furioasă. Este scandalos!

- Da, este. Scoate flăcări pe nas pentru că este îngrozit că și-ar putea pierde relația cu fiicele lui, mai ales dacă te decizi să rămâi aici.

- Dar nu voi rămâne...

- Ai putea, o corectă el. Dar acesta este un subiect pe care îl vom discuta altă dată.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului, uimită.

- Crezusem că eu și Wes am discutat. De ce ar face acum ceva atât de nebunesc? Crezi că are un soi de cădere nervoasă? Comportamentul lui este, cu siguranță, straniu. Sau poate se răzbună pe mine pentru că l-am obligat să renunțe la procesul pentru custodie.

Trace o strânse de mână.

- Ce este în capul lui nu contează deloc. Să spunem că vrea, pur și simplu, să mă țină departe de fete și, prin extensie, de tine.

- Dar de ce? întrebă ea perplexă. Am divorțat de ani buni.

- Este prima oară, până acum, când îşi simte poziţia ameninţată cu adevărat.

- Aşa este.

- Iată ce voi face. Am rezervat deja un avion către New York pentru seara asta şi am programat o întâlnire cu avocatul meu, mâine la prima oră. Îţi promit că se va rezolva până mâine-seară. O privi în ochi. Asta înseamnă totuşi că nu voi fi aici pentru petrecerea de diseară. Îmi pare rău. Ştiu cât de important este acest eveniment pentru tine şi pentru Jess.

- Nu îţi face griji, tu ocupă-te de asta. Aş putea veni cu tine.

- Nu, ai prea multe de făcut aici, iar Jess nu te-ar ierta niciodată dacă ai lipsi de la petrecerea asta.

- Îţi jur, cred că îl omor pe Wes dacă a făcut aşa ceva doar ca să ne calce pe nervi.

- Sunt mai înclinat să cred că este disperat. Ideea este, totuşi, că vom rezolva între noi. Este conştient că ordinul acela de restricţie nu face nici cât hârtia pe care este tipărit. Nu are absolut nici o justificare legală pentru asta. Şi, cu tot ce ştim noi despre Gabrielle, cred că îl putem readuce pe calea cea bună. Avem toate atu-urile, Abby.

Ea părea încă şocată când reveniră la han. Trase o sărută îndelung pentru a-i readuce culoarea în obraji.

- Nu îţi mai face griji, îi ceru el.

- Dar cum să nu îmi fac griji?

- Concentrează-te pe petrecere şi gândeşte-te la ce planuri am pentru tine data viitoare când vom fi singuri.

Ea îl privi, dintr-odată, curioasă.

- Serios? Ai un plan?

- Scumpo, când vine vorba despre tine, am planuri de ani întregi.

O sărută din nou, după care plecă, lăsând-o cu un zâmbet amuzat pe buze şi cu ochii strălucind de nerăbdare.

capitolul 23

Când Abby reveni în biroul de la han, încă fierbea din cauza acelui ordin de restricție absurd pentru care Wes reușise cumva să îl facă pe vreun judecător să îl semneze. Cu siguranță că așa îl obținuse, cerând o favoare de la vreun partener de golf, de la un client sau de la vreo rudă, pentru că nu avea cum să-l fi obținut altfel.

Mormăind printre dinți, își aruncă poșeta pe birou, după care observă că Jess stătea în umbră.

- Bună, este totul în regulă? o întreabă Abby.

- Asta mă întrebam și eu, spuse Jess, cu o expresie surprinzător de sumbră pentru o femeie care tocmai avea să își vadă visul cu ochii peste câteva ore.

Fiind deja între o dispoziție îngrozitoare, Abby își pierdu răbdarea.

- Nu am timp de ghicitori. Dacă ceva este în neregulă, spune-mi direct.

- De ce camera cu numărul zece, camera noastră cea mai bună, apare ca fiind rezervată, când eu nu pot găsi numele invitatului sau un număr de card de credit la dosar?

Abby trase aer în piept. Sperase ca Jess să nu observe. Firește că, de data aceasta, sora ei acordase atenție detaliilor. Ar fi trebuit să discute cu ea despre asta cu zile în urmă, dar tot amânase.

- Eu am făcut asta, spuse ea, în cele din urmă.

- De atâta lucru m-am prins și eu, din moment ce ești singura persoană în afară de mine care cunoaște sistemul de rezervări, dar de ce?

Abby își privi sora în ochi.

- Îți explic, dar trebuie să îmi promiți că mă lași să termin înainte să te superi.

Jess strânse din ochi.

- Sper că nu ai rezervat camera pentru Wes.

Abby fu șocată că sora ei se putea gândi măcar la așa ceva, dar, desigur, Jess încă nu aflase despre ultima lui ispravă.

- În nici un caz, îi spuse ea. Camera este, de fapt, pentru mama. Va sosi în această după-amiază.

Pentru o clipă, sora ei rămase locului de parcă și-ar fi pierdut glasul. După aceea, se ridică.

- Nu! spuse ea furioasă, lovind cu pumnul în birou. De ce vine în oraș? Nimeni nu o vrea aici.

- Eu o vreau, spuse Abby liniștită. Iar dacă treci peste toți acești ani de furie și durere acumulată, cred că și tu o vrei aici.

- Ba nu, spuse Jess cu înflăcărare. Când mi-a fost ea vreodată alături?

- A încercat, Jess. Știi și tu asta. Dar ai respins-o. De câte ori nu te-a rugat să te muți la New York? Voia să fii cu ea, Jess. Voia ca noi toți să fim cu ea.

- O, te rog, pufni Jess batjocoritor. Dacă voia așa tare să fim cu ea, ar fi trebuit să facă ceva în privința asta.

- Nu și dacă înțelegea cât de dureros ar fi fost pentru noi să fim dezrădăcinați de aici, spuse Abby liniștită.

- Ea ne-a abandonat, repetă Jess cu încăpățănare. Nu am înțeles niciodată cum ai reușit să îi ierți asta.

- Nu am iertat nimic, spuse Abby în continuare calmă. Iar tata ar fi trebuit să insiste ca tu să mergi, măcar în vizită, pentru că era mama ta. Este la fel de mult vina lui cum este și a ei. Cred că îi oferea un fel de satisfacție perversă să o oblige să vină aici iar și iar dacă voia să petreacă timp cu noi.

- Ascultă, știu că a fost mama ta până la șaptesprezece ani. A mea a fost până la șapte, iar apoi a plecat. Cred că nu are prea multe drepturi să se cheme mamă după ce s-a făcut nevăzută.

Abby știuse că avea să fie greu, însă nu își dăduse seama cât de dificil va fi cu Jess. Amărăciunea ei era mult mai profundă decât își imaginase. Nu o putea învinovăți, dar trebuia să existe o modalitate de a folosi acest eveniment pentru ca aceste două persoane pe care le iubea să facă pace.

- Draga mea, vine aici să te sprijine. Vrea să se apropie de tine. Nimeni nu îți cere să o ierți în secunda în care intră pe ușă, dar te rog să îi acorzi o șansă.

- De ce? întrebă Jess. Este noaptea mea cea mare, și nu vreau să fie aici.

Abby auzi un strigăt ușor în spatele ei și se răsucii. O văzu pe Megan stând în ușă cu o expresie șocată și îndurerată. Abby sări în picioare.

- Mamă, nu a vrut să spună asta.

- Ba da, am vrut, zise Jess, deși era o urmă de regret în ochii ei.

În ciuda furiei, era un om prea bun pentru a răni pe cineva intenționat așa cum o rănisese pe Megan.

Abby se uită încruntată la ea, apoi se întoarse către Megan.

- O să fie bine. Trebuie doar să petrecem puțin timp împreună, noi toți. Trebuie să ne aducem aminte ce înseamnă să fii o familie.

Megan scutură din cap, fără să ridice ochii de la chipul lui Jess. Era ca și cum nu putea trece peste imaginea acestei femei pe care o văzuse atât de puțin în ultimii ani.

- Nu, spuse ea încetișor, cu glasul tremurând. Ar trebui să plec. Jess are dreptate. Nu am ce să caut aici.

Jess îi aruncă o privire tăioasă lui Abby.

- Ce a fost în capul tău? mormăi ea, după care trecu valvârtej pe lângă Megan și părăsi încăperea.

Abby se cutremură, dar se folosi de plecarea surorii ei pentru a o invita pe Megan înăuntru.

- Nu o asculta, mamă. Tocmai îi dădusem vestea. Are nevoie de timp pentru a se calma.

Mama ei o privi în ciudată.

- Nu cred că pot să stau până la Crăciun.

Abby nu reuși să afișeze zâmbetul pe care mama ei sperase să îl obțină pentru a detensiona atmosfera.

- Nu va dura chiar atât, îți promit. O să vorbesc din nou cu ea. Te rog să rămâi.

Megan părea indecisă.

- Am știut că este o idee proastă din clipa în care mi-ai spus, însă îmi doream atât de mult să vă văd pe toți, așa că am acceptat oricum. Spune-mi, este reacția lui Mick ceva mai bună? S-a mai înmuiat de când am vorbit eu cu el?

- El a avut timp să digere vestea, o liniști Abby. Cred că se va purta bine.

Megan oftă.

- Asta e ceva, presupun.

- Atunci, vei rămâne?

- Chiar îmi doresc să rămân, spuse ea cu o expresie gânditoare.

- Atunci, așa să faci. O să te conduc în camera ta.

Abby luă valiza mamei sale și o duse la etaj. Nu o întâlniră pe Jess în drumul lor, lucru pentru care Abby fu recunoscătoare. Avea o presimțire că încă o scenă ar trimite-o pe Megan direct în avionul către New York.

Abby deschise ușa camerei, apoi îi dădu mamei sale cheia.

- Este cea mai mare cameră pe care o avem. Cred că o să-ți fie confortabil aici. Este rezervată pentru o săptămână, în caz că decizi să mai rămâi un pic.

Megan făcu ochii mari de admirație.

- Arată foarte frumos. Decoratorul are un gust excelent.

- Asta este Jess, spuse Abby. Ar trebui să îi spui ei când o vezi.

- Nu cred că o interesează ce părere am.

- Normal că o interesează. Doar că nu îndrăznește să recunoască, nici măcar față de sine. Tu insistă, mamă. Iar dacă te respinge de câteva ori, atunci...

- Atunci înseamnă că așa merit, spuse Megan, terminându-i ideea.

Abby vru să o contrazică, dar decise să fie sinceră.

- Da, poate că este ceea ce meriți. Își îmbrățișă mama. Cred că ai aici tot ce îți trebuie. Nu avem pe nimeni la recepție până mâine, așa că mă poți suna pe mine dacă descoperi că lipsește ceva. Petrecerea este la șapte.

Megan încuviință din cap cu o expresie serioasă.

– Abia aștept, spuse ea cu entuziasmul unei persoane care urma să apară în fața plutonului de execuție.

Mick fusese neliniștit toată ziua. Ar fi putut pune asta pe seama îngrijorării pentru Jess și a dorinței ca totul să meargă bine în această seară care însemna atât de mult pentru ea, dar știa că altele erau motivele. Era vorba despre Megan. Nu reușise, de zile întregi, să și-o scoată din minte.

În mod normal, s-ar fi dus la lucru pentru a se distra, însă își jurase că avea să rămână în zonă până după petrecerea din seara aceasta și marea deschidere de a doua zi, în caz că Jess și Abby aveau nevoie de ajutorul lui. Nu că vreuna din ele ar fi avut obiceiul să îi ceară ajutorul, se gândi el cu regret. Le învățase, cu ani în urmă, să nu conteze pe el.

Când liniștea începu să-l sâcâie – sau, mai degrabă, agitația lui evidentă ajunsese să o înnebunească pe buni –, ieși la o plimbare la insistențele acesteia.

– Îți plăcea pe vremuri, îi aminti ea. Înainte să devii atât de ambițios încât să nu mai ai timp pentru lucrurile care contează cu adevărat.

El îi zâmbi.

– Numai tu poți transforma o simplă sugestie într-o prelegere despre păcatele trecute.

Ea râse.

– Trebuie să spun și eu ce cred când am ocazia. Acum, du-te! Îmi dă o stare de nervozitate să te văd cum măsoară la pas bucătăria mea. Trebuie să termin de gătit pentru gloata care o să fie aici mâine-dimineață. Cred că Bree și Connor o să ceară rulourile mele cu scorțișoară la micul dejun. Căpătă o expresie nostalgică. O să fie frumos să avem din nou casa plină, nu-i așa, Mick?

El încuviință din cap.

– Mi-aș fi dorit ca și Kevin să fie aici.

Buni îl strânse de umăr.

– O să vină acasă în curând. Să ne gândim la asta.

- Din punctul meu de vedere, nu este niciodată prea curând să plece din Irak.

- Nici pentru mine.

El se aplecă și își sărută mama pe păr.

- Hai să nu îți mai stau în cale. Ai dreptate. O plimbare pe plajă este metoda perfectă de a-mi limpezi mintea.

Ea îl studie cu subînțeleș.

- Care este asaltată de gânduri despre Megan, așa-i?

El încuviință din cap, fără să încerce să nege.

- Este firesc. Sper că Abby știa ce face când a invitat-o să vină înapoi aici.

Mick oftă.

- Mă îndoiesc, dar cu siguranță a fost ceva făcut din inima ei bună. Abby și-a dorit întotdeauna ca această familie să își găsească pacea. Numai că nu sunt convins că putem face asta în două zile.

- Păi, încercarea...

- ... Moarte n-are, completă Mick. Cred că a Abby a moștenit hotărârea și optimismul de la tine.

- Poate, spuse mama lui. Însă are inima ta mare.

Mick nu era așa sigur de asta. Mergând către plajă, încercă să își amintească ultima oară când lăsase pe cineva aproape de el, când își deschisese inima față de cineva, chiar și față de copiii lui. Plecarea lui Megan îi răpise capacitatea de a avea încredere și de a iubi. Mai rău, nici măcar nu putuse vreodată să dea vina pe ea că plecase. Până la urmă, el fusese cel care plecase primul, de fapt, când acceptase proiect după proiect, în locații care îi cereau să lipsească de acasă timp de mai multe săptămâni, și chiar luni. Ce fel de aroganță îl făcuse să își imagineze că vreo femeie, chiar și o soție atât de devotată cum fusese Megan, avea să rabde așa ceva?

Își aminti foarte limpede cum arăta în ziua în care îi spusese că se săturase. Se întâmplase chiar pe această plajă, cu vântul suflându-i în păr, cu multă culoare în obraji și cu o durere atât de profundă în ochi, încât aproape căzuse în genunchi. Fusese pe cale să o implore

să se răzgândească, dar ea îi dusesese un deget la buze și scuturase din cap.

„Este prea târziu“, spusese ea cu ochii umplându-i-se de lacrimi amare. „Ești cine ești, iar eu nu mă pot aștepta să te schimbi. Îl mângâiasse pe obraz. Sunt foarte mândră de munca pe care o faci. Orașul acesta este o comunitate adevărată, așa cum ai visat-o. Mi-aș fi dorit doar ca tu să fi petrecut măcar pe jumătate la fel de mult timp pentru a construi familia noastră. Te iubesc, Mick, dar nu mai pot sta aici. Mă sufocă faptul că trebuie să port toată responsabilitatea.“

Cu spatele drept și bărbia ridicată, se îndepărtase de el atunci. Numai că el o cunoștea atât de bine și o iubea atât de mult, încât știuse că pleca plângând.

Vărsase și el destule lacrimi în noaptea aceea, singur, în patul lor, pentru că ea deja se mutase în camera de oaspeți după ce se certaseră încă o dată. Nu era prea mândru ca să recunoască. Fusese însă prea mândru ori prea prost să meargă după ea, așa cum ar fi trebuit să facă. Nici nu încercase să o împiedice să se urce în acel taxi. Acesta era regretul pe care urma să îl aibă pentru totdeauna.

Ridică privirea atunci și, de parcă gândurile sale o conjuraseră, o văzu pe Megan la mică distanță în fața lui. Uimirea de a o revedea îl țintui locului, și, pentru că ea ținea capul în jos, privind spuma pe care valurile o lăsau pe nisip, avu timp să îi soarbă imaginea.

Avea părul mult mai scurt decât o văzuse vreodată purtându-l, însă îi stătea bine. Culoarea din obraji era de la soare, nu de la machiaj, iar buzele erau colorate de un gloss de culoarea piersicii, care le făcea să arate coapte și ispititoare. Fu cuprins de o dorință care nu avea ce să caute în relația lor de acum. Era un șoc să își dea seama că atracția nu se risipise, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuse de a distruge toate amintirile frumoase cu ei doi.

Își mută privirea de la chipul ei, observă pantalonii lejeri și bluza, pe care vântul le lipea de corpul ei zvelt.

Tocmai căuta să vadă dacă încă folosea oja aceea de un roșu fantastic la unghiile de la picioare, când ea ridică ochii și îi surprinse privirea.

Zâmbetul abia perceput i se risipi pe dată.

– Bună, Mick.

El încuviință din cap, rămas aproape fără glas, ceea ce era lucrul cel mai ridicol și mai neașteptat care i se putea întâmpla. Doar îi câștigase inima vorbind întruna ca un nebun.

O umbră de durere apăru în ochii ei în fața tăcerii lui, însă continuă să îl privească.

– Știai că voi fi aici?

– Mă... Mă bucur că ai venit.

Ea ridică din sprâncene neîncrezătoare când auzi asta.

– Serios? Nu păraai să te bucuri prea tare când te-am sunat să vorbim despre asta.

El ridică din umeri.

– Am fost convinși că a trecut de mult momentul ca tu să fii alături de familie la evenimentele speciale.

Ea râse, iar el se lăsă inundat de acel sunet ușor și voios care îl înveseli așa cum îl înveseleau clopoței de vânt atârnați de buni.

– Desigur, Abby a fost ocupată să ne convingă pe amândoi să facem ceva ce ar putea să fie bine sau nu, spuse ea. Jess deja mi-a zis clar care este poziția ei. Ar vrea ca eu să plec.

Mick nu se arătă ușurat, ci alarmat.

– Dar nu o să pleci, nu-i așa? Are nevoie de tine aici, Meggie.

Când își auzi vechiul nume de alint, ea șovăi.

– De multă vreme nu mi-ai mai spus așa.

– Știu. Nu mi se părea potrivit, de parcă ar fi aparținut unor vremuri mai fericite. Stânjenit de această trecere spre o zonă mai personală, o întrebă: Cum ți se pare hanul?

– Absolut uimitor, spuse ea cu entuziasm. Jess are gusturi extraordinare.

- Și scumpe, spuse Mick ironic, gândindu-se la aragazul pe care îl livrase în acea dimineață ca dar pentru deschiderea hanului.

Abby o ținuse pe Jess departe de bucătărie în timpul livrării, iar bucătăreasă ei cea nouă promisese să îi interzică intrarea înainte ca toată mâncarea pentru acea seară să fie preparată și petrecerea lansată. Își propusese ca, la un moment dat în timpul serii, să se strecoare în bucătărie și să i-l arate.

- Mă bucur să văd că a moștenit unele trăsături și de la mine, glumi Megan. Deși sunt altele care i-ar fi fost mai de folos.

Mick își îndesă mâinile în buzunare.

- Arăți bine, Meggie. Cu nici o zi mai în vârstă decât atunci când ai plecat.

Ea râse la auzul acestor cuvinte.

- Iar tu încă ai vorbele la tine, Mick O'Brien.

El stătea acolo, întrebându-se ce să facă ori să spună. Din fericire, Megan nu își pierduse priceperea de a naviga pe ape emoționale tulburi și nici talentul de a încheia un moment stânjenitor.

- Ar trebui să mă întorc, îi spuse ea. Mă bucur că ne-am întâlnit aici, Mick. Ne va fi mai ușor diseară.

Îi atinse mâna, cu o mângâiere atât de ușoară și de fugară, încât se simțea aproape ca și cum ar fi fost doar rodul imaginației. După aceea, se duse, pășind nisipul bătătorit, departe de el. Din nou.

Trace decise să nu aștepte întâlnirea cu avocatul de-a doua zi dimineață pentru a clarifica situația cu Wes. Așa că luă un taxi direct către apartamentul acestuia, care se afla numai la două străzi de unde locuia Abby cu fetele. Trace nu era foarte încântată de această proximitate, dar era logic să locuiască aproape, de dragul gemenelor.

Se întreba cum avea să treacă de portarul sobru, când ocazia se ivi sub forma unor cupluri care mergeau înăuntru la o petrecere. Se alipi grupului în secunda în care li se făcu un semn cu mâna să intre și se îndreptă către

lift, bucuros că aflate numărul apartamentului înainte să plece din Maryland.

La etaj, sună la ușă, după care așteaptă ca Wes să apară. În schimb, Gabrielle fu cea care deschise ușa. Era la fel de frumoasă cum păruse din fotografii, chiar și fără machiaj și cu părul prins la spate într-o coadă care o făcea să pară mai tânără de treizeci și doi de ani, vârstă ce fusese menționată în articolul care însoțea una dintre fotografii.

– Cine ești și cum ai reușit să urci aici? întrebă ea apăsât. Dacă ești tot jurnalist, nu am nici un comentariu de făcut.

Tocmai se pregătea să îi trântască ușa în nas, când Wes apăru în sufragerie.

– Sunt aici pentru logodnicul tău, îi spuse Trace și își făcu loc în cameră.

Wes îl privi alarmat.

– Cheamă securitatea, Gabrielle.

Trace îi aruncă o privire hotărâtă.

– Nu este necesar.

Ea se opri pe loc, cu o expresie nesigură.

– Wes, despre ce este vorba?

Acesta îl privi pe Trace sfidător.

– Presupun că se află aici pentru ordinul de restricție pe care l-am obținut împotriva lui.

Gabrielle făcu ochii mari când auzi asta.

– Un ordin de restricție? De ce?

– Nu vreau să îl știu aproape de Carrie și de Caitlyn, spuse Wes.

Iubita lui se arată nedumerită.

– Crezi că este un pericol pentru gemene?

Trace răspunse în locul lui:

– Nu, cred că sunt un pericol pentru el. Ceea ce vrea cu adevărat este să mă îndepărteze din viața lui Abby, nu este așa, Wes? Te-ai gândit că, dacă mă pui în imposibilitatea de a mă apropia de fete, atunci Abby o să mă scoată din viața ei.

- Nu, este vorba doar despre gemene, insistă el. Ești o amenințare pentru ele.

- Va trebui să îmi explici asta, spuse Trace.

- Nu trebuie să îți explic nimic, îi răspunse Wes pe un ton agresiv. Am prezentat motivele mele unui judecător, iar acesta a fost de acord cu mine.

- Ți-ai prezentat *așa-zisele* motive unui om care tocmai a făcut câteva mii de dolari dintr-o tranzacție pe care i-ai recomandat-o tu, datorită unei informații confidențiale pe care ți-a încredințat-o Gabrielle. Asta s-a întâmplat, de fapt, nu-i așa? îl întrebă Trace.

Wes părea uimit că Trace pusese toate informațiile cap la cap.

Trace îl privi amuzat.

- Prietenul nostru comun, Steve, s-a bucurat să dea câteva telefoane pentru mine. Trace se întoarse către Gabrielle. Tu nu ești deja într-o situație suficient de dificilă, fără să mai adaugi dezvăluirea de informații confidențiale?

Ea se lăsă să alunece pe marginea unui scaun din sufragerie, părând extrem de tulburată.

- Wes? Este adevărat ce spune? Ai folosit informații pe care le aveai de la mine?

Wes încuviință din cap.

- Am fost nevoit. Aveam nevoie să îmi facă această favoare. Era singura cale prin care mă puteam asigura că Abby aduce fetele înapoi în New York.

- Deja cred că poți s-o lași baltă, spuse Trace. Nu este foarte încântată de tine în momentul de față. Cât despre mine, mă aștept să rezolv problema asta mâine-dimineață la prima oră, altfel îți trântesc un proces pentru defăimare care va ajunge în toate ziarele din orașul ăsta.

Wes încercă să îl domine din priviri, însă Trace nici măcar nu clipi. În cele din urmă, celălalt bărbat oftă.

- Nu vreau decât să îmi pot vedea fetele în continuare.

- Le vei vedea, îi promise Trace. Atâta vreme cât nu te mai ții de astfel de tâmpenii. Abby nu ar îndepărta

niciodată fetele de tine. Știe că te adoră. De câte ori trebuie să-ți spună asta ca să o crezi?

- Dar tu...

- Eu știu că tu ești tatăl lor, Wes, spuse el cu toată seriozitatea. Îți jur că voi respecta asta întotdeauna, atâta vreme cât nu îmi dai motive să consider că reprezinți o influență negativă pentru ele. Te rog să nu îmi mai dai niciodată motive să cred asta.

- Spui asta acum, dar știu că vei încerca să le faci să mă urască, zise Wes, încă neconvins de pledoaria lui Trace.

Trace mai încercă o dată:

- Nu le voi spune lui Caitlyn sau lui Carrie nimic rău despre tine. Și nici Abby. Poate că pe mine nu mă cunoști, însă o cunoști pe ea suficient de bine încât să știi că nu ar face asta niciodată. Și nici nu mi-ar permite mie să o fac. Fetele tale sunt extraordinare, și, dacă totul merge între mine și Abby, o să mă port cu ele ca și cum ar fi fiicele mele, însă nu voi încerca niciodată să te îndepărtez din viața lor.

Wes era vizibil ușurat.

- Trebuia să fiu sigur. Sunt persoanele cele mai importante din viața mea, pe lângă Gabrielle. Nu știu ce m-aș face dacă le-aș pierde.

- Nu le vei pierde, îi spuse Trace din nou. Cel puțin, nu din cauza mea.

Wes ezită, privindu-l în ochi pe Trace. În cele din urmă, luă telefonul.

- Îmi sun avocatul acum. O să ridice ordinul de restricție până mâine-dimineață.

- Mulțumesc, spuse Trace. Și ne-am înțeles, da?

Fostul soț al lui Abby încuviință din cap.

- Bine, atunci, spuse Trace mulțumit. Ar trebui să plec. Este o petrecere la han diseară, și aș vrea să ajung acolo înainte să se termine. În ciuda furiei sale de mai devreme, Trace simțea compasiune pentru Wes și pentru frica lui de a nu le pierde pe fete. Doar ca să știi, sunt

sigur că Abby are de gând să le aducă pe Caitlyn și pe Carrie să petreacă timp cu tine săptămâna viitoare.

Ochii lui Gabrielle se aprinseră la fel de mult ca ai lui Wes.

- O, abia aștept, spuse ea entuziasmată, luându-și logodnicul de mână. La o privire cu subînțeles din partea lui Wes, ea ezită un pic: Știu că Abby mă disprețuiește, însă, dacă ar ști cât de mult le iubesc pe fete, s-ar răzgândi.

- Poate, spuse Trace.

Vocea ei era sinceră, și era conștient că, indiferent de părerea pe care o avea despre Wes ori despre Gabrielle, ei chiar le iubeau pe gemene. Trebuia să își aducă aminte asta data viitoare când avea să îi vină să îl strângă de gât pe Wes.

Jess era în elementul ei, remarcă Abby în timp ce își urmărea sora cum se strecura prin mulțimea de oameni care venise la petrecere. Oferea fiecărui invitat - cu excepția lui Megan - suficientă atenție cât să îl facă să se simtă special, după care trecea la altă persoană. Petrecuse câteva minute chiar și cu gemenele, pentru a le spune cât de frumos arătau în noile lor rochii de petrecere.

Oriunde se întorcea, Abby auzea complimente despre noul aspect al hanului. Chiar și primarul, însoțit de doamna Finch, care purta o broșă de email reprezentând un buchet cu iubitul ei liliac, se opri să îi spună cât de încântat era că cel mai de lux han turistic din oraș era din nou deschis.

- Poate că este un han mic, însă întotdeauna a reprezentat calitatea, îi spuse Bobi Clark lui Abby. Cred că Jess îl va transforma într-o afacere de succes în foarte scurt timp.

În ochii doamnei Finch apăru o notă de nostalgie.

- Îmi amintește de felul în care arăta când Mick l-a construit, iar eu și David veneam aici în fiecare duminică să luăm cina.

– Te aduc și duminica asta, îi promise primarul. O să facem o testare a noului meniu. Ceva îmi spune că o să-l întreacă pe cel vechi, dacă e să ne luăm după aperitivele din seara aceasta.

Lawrence Riley se apropie la timp să audă ce spuneau doamna Finch și primarul. O privi radiind pe Abby.

– Iată genul de lucruri pe care îmi place să le aud, spuse el, sărutând-o pe obraz chiar în timp ce dădea mâna cu primarul. Trebuie să recunosc, Abby, că tu și Jess m-ați surprins.

– Eu nu am făcut decât să plătesc facturile, insistă Abby. Tot restul este realizat de Jess. A știut clar cum își dorea să arate hanul și cred că a transformat în realitate ceea ce avea în minte.

– Chiar așa a făcut, spuse Mick plin de mândrie, punându-și brațul în jurul taliei lui Abby. Pot să răpesc această frumoasă doamnă numai un minut?

O conduse pe Abby într-un colț mai retras.

– Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Abby, observând expresia lui îngrijorată.

– Este vorba despre mama ta. Ai văzut cum stă acolo de una singură. Tu ai adus-o aici, Abby, tu trebuie să faci ceva.

Abby îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Eu? Ești adult. Ești mai multă decât capabil să porți o conversație cu ea. Ți-a trecut vreodată prin minte că toți ceilalți așteaptă un semn formal din partea ta, ca să știe dacă îi pot ura bun venit sau trebuie să o evite?

Mick era un gentleman sudist, așa că nu putea ignora ceea ce susținea Abby.

– Crezi?

– Tată, toată lumea din Chesapeake Shores știe când ne-a părăsit. Ei îți sunt loiali ție. Iar ea a înțeles asta. Când venea să ne viziteze, abia dacă ieșea din casă. De cele mai multe ori, venea și pleca fără să știe cineva din oraș despre asta.

Mick păru surprins să audă așa ceva.

- Haide, tată, arată-i locul un pic. Are vechi prieteni aici, care cred că mor de nerăbdare să stea de vorbă cu ea. Între timp, eu îi caut pe Bree și pe Connor și mă asigur că vor petrece și ei puțin timp cu ea, deși nici unul din ei nu s-a arătat foarte entuziasmat.

- Observ că nu ai amintit-o pe Jess.

- Se lasă chiar mai greu de convins decât îmi imaginam. Nu o să insist în seara asta. Aș putea strica tot evenimentul. Este suficient că nu a dat-o pe mama afară, ceea ce știu că își dorește să facă.

El ezită.

- Cred că știu o cale să ajut cu asta, spuse el.

- Cum?

- Lasă pe mine.

O tăie de-a lungul camerei, cu o expresie hotărâtă. Când ajunsese lângă Megan, se aplecă și îi șopti ceva la ureche. Abby o văzută pe mama ei cum scutură din cap, însă Mick era hotărât în ceea ce îi spunea. Apoi, cei doi se îndreptară către Jess, mama ei cu evidentă reținere.

- O, nu, șopti Abby. Asta nu e bine.

Porni grăbită prin mulțime să încerce să îi împiedice, însă fu oprită de prea multe persoane în drumul ei. Când ajunsese în celălalt capăt al camerei, Mick o ținea strâns pe Jess de mână și o conducea către bucătărie. Abia atunci ghici Abby ce pusese la cale tatăl ei și se liniști.

Îi ajunsese din urmă chiar la timp să o audă pe Jess cum protesta și spunea că nu avea timp chiar atunci.

- O să te bucuri că ți-ai făcut timp pentru asta, îi spuse Mick și, fără să îi dea drumul la mână, deschise ușa bucătăriei și o ținu așa până când Jess intră, în cele din urmă.

Chiar și din colțul în care aștepta ea, Abby surprinse expresia uluită de pe fața ei când văzu aragazul Viking pe care și-l dorise cu atâta disperare. Se uită spre Mick, cu gura căscată.

- Tu l-ai cumpărat?

- Eu și mama ta, spuse el. Amândoi am vrut să știi cât de mândri suntem de tine.

Megan părea stânjenită, însă intră în jocul lui.

- A fost ideea tatălui tău.

- Dar mama ta mi s-a alăturat în clipa în care i-am spus despre asta, insistă el.

Abby zâmbi când văzu cât de hotărât era să o includă pe Megan în gestul lui generos. Fu cucerită de încercarea lui mărinimoasă de a o împăca pe ea cu fiica lor. Avea, de asemenea, sentimentul că Megan avea să îi scrie un cec cu partea ei, înainte ca noaptea să se sfârșească. De foarte mulți ani, nu mai primea nici un fel de pensie de întreținere de la Mick și nu avea să accepte nici acest gest scump.

- Dar de unde ai știut cât de mult mi-l doream? întreabă Jess. Întoarse privirea și o văzu pe Abby. Cred că tu le-ai spus.

Abby ridică din umeri.

- Cred că am spus cât de dezamăgită ai fost când a trebuit să îl trimitem înapoi.

Jess râse.

- Dezamăgită? Am fost o scorpie cu tine. Traversă camera și o îmbrățișă, după care merseară împreună la părinții lor.

- Îți mulțumesc atât de mult, tată. Înghiți în sec, după care adăugă: Și ție, mamă.

Abby observă cum Megan abia își reținea lacrimile, îl văzu pe Mick cum o strânse de mijloc și înțelese că tot ce sperase să se întâmple în seara aceea ar putea deveni realitate. Poate că avea să dureze. Poate că nu avea să fie ușor, însă familia ei urma să fie din nou întreagă.

capitolul 24

În timp ce Abby urmărea petrecerea în desfășurare, Bree și Connor erau încetul cu încetul atrase înapoi în orbita lui Megan. Nu era atâta o apropiere, cât o dorință

arzătoare a lui Megan, amestecată cu dorul lor. De fiecare dată când se uita în direcția lor, lui Abby i se părea că își vede fratele și sora râzând, iar mama lor – din ce în ce mai relaxată. Ușurată, se întinse după un pahar de șampanie, după care se întoarse și o văzut pe verișoara ei Susie lângă ea.

– A venit și tatăl tău în seara asta? o întrebă pe Susie. Nu l-am văzut.

Susie scutură din cap.

– Jess l-a invitat, însă tata nu a vrut să riște să înceapă vreo ceartă cu Mick și să strice evenimentul. Ei doi sunt ca șoarecele și pisica. Este ridicol, dacă mă întrebi pe mine, dar știi cât de încăpățânați sunt. Se uită pieziș către Megan. Este bine totuși că tata nu a venit în seara asta. Acest eveniment nu cred că putea duce mai mult de o singură reuniune de familie. Cum ai reușit?

– Persuasiune blândă, susținu Abby. Și foarte, foarte multă rugăciune.

– Unchiul Mick tot gravitează în jurul ei, spuse Susie. Crezi că există vreo șansă ca ei să se împace, după atâta vreme?

– Chiar încerc să nu mă gândesc atât de departe, spuse Abby. Acum, spune-mi despre tine. Cum merg afacerile imobiliare aici?

– Surprinzător de bine. De fapt, chiar săptămâna trecută am încheiat o vânzare foarte mare.

– Serios?

– Una dintre casele inițiale ale lui Mick, de fapt, un pic mai sus pe șosea de aici.

Ochii lui Abby se aprinseră.

– Casa Marshall? Am văzut semnul de vânzare când am revenit în oraș.

Susie încuviință din cap, deși expresia ei devenea din ce în ce mai îngrijorată.

– Îmi plăcea la nebunie casa aceea, zise Abby. Veranda acoperită cu sticlă mi s-a părut întotdeauna superbă. Cine a cumpărat-o?

Acum, în ochii lui Susie se citea adevărata teamă.

- Nu știi? întrebă ea cu precauție.

Abby se încruntă când auzi întrebarea.

- De ce ar trebui să știu?

- Doar mă gândeam... Lasă, nu contează.

Suspiciunile lui Abby sporiră. Trace? Cu siguranță, nu. Nu ar face așa ceva fără să îi spună și ei.

- Este vorba despre Trace? întrebă ea.

Susie tresări la întrebarea directă sau poate din cauza tonului ei tăios.

- Nici nu ar fi trebuit să aduc vorba, spuse Susie, vizibil deconcertată. Sunt sigură că a vrut să îți facă o surpriză.

- Da, sunt sigură că asta a vrut, spuse Abby încordată, după care își privi verișoara cu regret.

- Susie, nu îți face probleme că ai stricat surpriza. Nu ai făcut nimic greșit.

- Nu am făcut decât să deschid gura asta mare, când ar fi trebuit să tac, mormăi Susie. Bună treabă am făcut cu protejarea confidențialității clienților.

- Nu este ca și cum ai fi spus întregului oraș, o liniști Abby. Mi-ai spus mie pentru că ai presupus că știu deja.

- Sper ca Trace să înțeleagă.

- Crede-mă, va avea lucruri mai importante pentru care să își facă griji, spuse Abby pe un ton sumbru.

Cum ar fi să îi explice de ce cumpăraseră o casă în Chesapeake Shores fără ca ei să îi spună vreo vorbă. Fie, asemenea lui Susie, era foarte încrezător în puterea lui de persuasiune, fie își exprima clar intențiile, lăsând-o pe ea să decidă dacă rămânea sau pleca.

Scoase telefonul mobil din buzunar și se pregătea să iasă ca să îl sune pe ticălos, când se întoarse și îl văzu venind către ea. Susie îl văzu și ea și o sărută repede pe Abby pe obraz.

- Cred că am primit semnalul de plecare.

- Lașo, strigă Abby după ea și apoi se întoarse către Trace.

- Arăți senzațional, spuse el.

Se aplecă să o sărute, însă Abby îl evită. Scânteia de pasiune din ochii lui se stinse numaidecât și fu înlocuită de îngrijorare.

- S-a întâmplat ceva?

- Când aveai de gând să îmi spui? îl întreabă ea. În ziua în care plecam către aeroport, să mă întorc la New York?

Trace aruncă o privire în direcția lui Susie, care se retrăgea, și oftă.

- Știi despre casă.

- Știu.

- Întotdeauna ți-a plăcut casa aceea, îi aminti el.

- Așa este, dar asta nu înseamnă că tu trebuie să faci o astfel de achiziție fără ca măcar să vorbești cu mine. Credeam că încercăm să rezolvăm situația noastră pas cu pas.

- Asta și facem.

- Ai cumpărat o casă aici ca să încline balanța, iar eu să mă hotărâsc să rămân în Chesapeake Shores?

- Am cumpărat casa pentru că știam că îți place, o corectă el. Dacă, în cele din urmă, vei dori să pleci la New York, o să mergem împreună, dar măcar o să avem casa noastră aici, pentru sfârșiturile de săptămână și pentru vacanțe.

Abby nu credea întru totul că asta era ceea ce avusese el în minte.

- Dar tu vrei să trăiești aici.

Știa că suna ca o acuzație mai mult decât ca o întrebare.

El ridică din umeri și apoi încuviință din cap.

- Așa este, dar am vorbit serios. Merg acolo unde mergi tu. Te iubesc și nu am de gând să te pierd din nou din cauza unui motiv atât de ridicol cum ar fi un oraș. Pot lucra de oriunde. New Yorkul are chiar și câteva avantaje pentru mine. Majoritatea relațiilor mele sunt acolo. O privi intens în ochi. Vrei să lași îmbufnarea și să mă săruți? Tocmai m-am războit cu fostul tău soț. Cred că merit o primire mai calduroasă decât cea de care am avut parte.

Abby nu era încă pregătită să schimbe subiectul, dar îl sărută.

Pe când simțea pasiunea urcându-i prin vene, i se părea din ce în ce mai puțin important să insiste să facă așa cum voia ea. Compromisul era bun. Va trebui să se gândească la asta.

Între timp, privirea ei o întâlnește pe a lui.

- Te-ai întors mai devreme decât mă așteptam. Ce s-a întâmplat cu Wes?

- Am hotărât să nu mai aștept până dimineață. Am avut o scurtă discuție cu Wes și cu Gabrielle în seara asta. Ideea este că mâine se va ocupa să retragă acel ordin de restricție.

Abby și-l putea imagina pe fostul ei spunând orice ar fi vrut Trace se audă numai ca să scape de el.

- Chiar îl crezi?

- Da. Nu voia decât să se asigure că nu vă voi convinge pe tine și pe fete să rămâneți aici și el să nu le mai poată vedea pe fete.

- Nu era atât de departe de realitate în legătură cu planul tău de a mă ține aici, nu-i așa?

- Nu, însă fetițele acelea scumpe sunt fiicele lui. Indiferent de cum se așază lucrurile între noi doi și de locul în care o să locuim, el va continua să fie prezent în viața lor. O să repet asta cât de mult va fi nevoie, deși nu mă va crede, probabil, până nu mă va pune la încercare de câteva sute de ori.

- Cum ți-ai dat seama că nu voia decât să fie sigur în privința ta?

- Știu cum m-aș simți eu dacă aș fi în locul lui, spuse el simplu. Poate că nu sunt tatăl lor, însă le iubesc pe fetițele tale din toată inima.

Abby zâmbi când auzi sinceritatea din vocea lui. Se uită în sus către el și îi studie expresia.

- Chiar crezi cu adevărat că vom reuși de data aceasta?

- Știu că te iubesc mai mult decât orice pe lume. Voi face orice ca să fii fericită.

Abby trase cu putere aer în piept.

- Și eu te iubesc. Era pentru prima oară când reușea să spună aceste cuvinte cu voce tare, deși le simțise în inima ei de săptămâni întregi.

Trace zâmbi.

- Ai văzut? N-a fost așa greu.

- Ce?

- Să îți deschizi inima?

- Dacă vrei să știi, a fost terifiant.

Trace se încruntă când auzi asta.

- Nu cu mine, Abby. Nu ar trebui să fie niciodată terifiant cu mine.

Dar era. Nu pentru că nu avea încredere în iubirea lui pentru ea, pentru că el avea puterea de a-i întoarce viața - viața pe care se luptase atât de mult să o obțină în inima lumii de afaceri - cu susul în jos.

Întreaga familie se afla la masa din bucătărie. Chiar și Megan. Deși nu părea să fie foarte în largul ei acolo, Mick insistase să li se alăture pentru micul dejun. Nu era decât ora șapte, dar mâncau atât de devreme deoarece Connor trebuia să se întoarcă la Baltimore, pentru slujba lui la firma de avocatură unde făcea practică pe timpul verii. Abby și Jess aveau o mie de lucruri de făcut înainte ca oaspeții să sosească la han în acea după-amiază. Era începutul vacanței lungi de 4 lule, și aveau toate camerele rezervate. De fapt, fuseseră nevoită să refuze mai multe persoane.

- Ar trebui să mă întorc la New York, spuse Megan de îndată ce auzi asta. Stau în camera voastră cea mai mare.

- Mamă, am rezervat-o pentru tine, o liniști Abby. Plătesc eu. Nu pierdem bani din cauza asta.

Jess ridică privirea către ele când auzi asta.

- Ai de gând să achiți camera?

- Normal.

Jess scutură din cap.

- Ba nu, nu plătești. Vorbim despre familie. Familia nu plătește ca să stea la hanul meu.

Deși nu era într-un totu limpede dacă își făcea mai multe griji pentru contul lui Abby sau pentru sentimentele mamei sale, comentariile aduseră lacrimi în ochii lui Megan. Femeia se întinse să prindă mâna lui Jess, însă aceasta o retrase de pe masă chiar înainte ca mama ei să o poată atinge. Momentul de fragilitate se risipi.

Mick interveni să salveze pacea firavă:

- Cred că ar trebui să ne pui la lucru astăzi pe mine și pe mama ta. Lasă-ne să te ajutăm.

Jess îl privi nedumerită.

- Și ce să faceți? Să cărați valizele?

- Pot face și asta, dacă e nevoie. Iar mama ta o poate ajuta pe Gail în bucătărie. Este o bucătăreasă foarte bună.

Jess părea complet bulversată de această ofertă.

- De ce ar face vreunul din voi așa ceva?

Mick o privi în ochi.

- Vorbim despre familie, spuse el, folosind exact cuvintele ei. Familia face tot ce este necesar să ajute, într-o zi mare, pe unul din ai noștri. Dintr-un motiv sau altul, eu și mama ta am ratat prea multe momente importante din viața voastră. Îi incluse pe Abby, Bree și pe Connor în această afirmație. Lăsați-ne să încercăm să reparăm asta.

- Eu m-am oferit deja să o ajut pe Gail să gătească astăzi, interveni și buni.

- Te-ai oferit? întrebă Jess uluită. Habar nu aveam.

- Poți să îi spui că îi aduc o tură de briose cu morcovi în jur de ora trei, să fie acolo, în caz că oaspeții vor ceai sau o gustare după ce se cazează.

Abby ascultă discuția aceasta cu mare satisfacție. Acum, Jess nu mai putea avea nici o îndoială cu privire la locul ei în această familie. Numai Connor, care urma să plece într-o oră, și Bree, care fusese neobișnuit de tăcută chiar și pentru ea, nu interveniseră să își ofere ajutorul. Bree era cea care o îngrijora, dar nu putea să își ia sora la discuții și să încerce din nou să afle

ce se întâmpla până nu se asigura că totul mergea bine la han. Poate, până seara, avea să găsească măcar câteva minute ca să afle de ce părea Bree atât de dată peste cap.

Se pregăteau cu toții să se ridice de la masă și să meargă să se ocupe de ceea ce își propuseseră, când telefonul mobil al lui Abby sună. Uitându-se la ecran, văzu că era șeful ei. Își dădu seama că nu mai vorbise de zile întregi cu Jack, deși îi scrisese în fiecare zi email-uri cu actualizări despre conturile ei și situația cu Wes, pe care el o ajutase să o rezolve.

Își ceru scuze și ieși să vorbească la telefon.

– Cum a fost petrecerea? o întreabă el.

– Un mare succes. Astăzi, sosesc primii oaspeți.

– Și când vei reveni la noi la program normal?

– Foarte curând, spuse ea. De ce? Bodogănește lumea pe acolo în legătură cu absența mea?

– Nu, dimpotrivă, de fapt. A apărut ceva în afara orașului și se întrebau dacă nu ai fi cumva exact persoana potrivită să se ocupe de asta.

Abby așteaptă impulsul obișnuit de încântare la ideea unei provocări nou-nouțe, dar acesta nu veni. Partea cu „în afara orașului” i se părea îngrijorătoare. Fu destul de ezitantă când îi ceru să explice.

– Știi că îți place să lucrezi de aici, din oraș, începu el. Însă, recent, am început să am sentimentul că este posibil să ai un conflict legat de responsabilitățile tale de aici și familia de acolo.

Abby simți cum îi stă inima.

– Mă concediezi?

– Dumnezeuule, nu! spuse el fără să ezite. Departamentul din Baltimore are nevoie de o conducere nouă. Nu poate fi la o distanță mai mare de aproximativ o oră de Chesapeake Shores, nu-i așa?

– Într-o zi bună, spuse Abby ironică, cu gândul la blocajele rutiere de care se lovise pe ruta aceea în călătoriile ei recente.

– Bine, dar noi credem că ai fi perfectă pentru acel post. Ai abilitățile de organizare și portofoliul capabile

să transforme acel birou într-unul dintre cele mai profitabile pentru firmă. Este mult în urmă în ceea ce privește portofoliul de clienți. Am pierdut clienți, care își văd prietenii cum fac profituri mai mari la alte firme de brokeraj. Ai putea schimba asta și ai putea fi aproape de familie. Tot ne-am dori să vii cu regularitate la New York, cel puțin o dată pe lună, să te consulți cu noi, însă controlul ar fi la tine, Abby.

Simți entuziasmul din vocea lui, dar nu își putu depăși teama că firma voia să o îndepărteze.

- De ce am sentimentul că sunt pusă pe tușă? Sunt pedepsită pentru întreaga situație cu Gabrielle?

- În nici un caz. Este o oportunitate extraordinară pentru tine și, sincer să fiu, o ocazie minunată pentru companie să transforme o situație negativă.

Abby încercă să privească lucrurile din perspectiva lui, însă nu își putea nega senzația că el încerca să îi zugrăvească o imagine mai roz ca s-o facă să înghită mai ușor ceea ce putea fi comparat cu o pastilă amară. În domeniul ei, New Yorkul era locul în care trebuia să te afli, inima lumii financiare. Baltimore era... la capătul lumii.

Înghiți în sec.

- Am de ales?

- Desigur.

- Ești sigur?

- Lucrezi pentru mine. Este decizia mea, deci, da, sunt sigur. Nu trebuie să spui decât un cuvânt, și rămâi la biroul din New York.

Asta făcea situația mai ușoară.

- Pot să îmi iau timp de gândire?

- Sună-mă la începutul săptămânii, sugerează el. Ce zici?

- Luni la prima oră, promise ea.

Poate că, până atunci, avea să înțeleagă tot ce implica această așa-zisă „oportunitate” pentru ea și, poate, pentru viitorul ei alături de Trace.

Veni ziua de luni, iar Abby tot nu era mai aproape de o decizie decât fusese atunci când vorbise prima oară cu Jack. Trebuia să meargă la Baltimore, să vadă cu ochii ei situația în care se băga. Era singura cale de a decide dacă aceasta era o provocare de care avea să se bucure sau dacă avea să ajungă să deteste că era prinsă într-un post fără perspective.

Bree promise să aibă grijă de fete, iar Jess se dovedi a fi mai mult decât capabilă să se ocupe de funcționarea de zi cu zi a hanului, așa că Abby urcă în mașina închiriată și se duse la Baltimore. Când ajunse la birourile firmei, merse peste drum și privi clădirea. În loc să fie într-un zgârie-nori, așa cum era obișnuită, birourile de aici se aflau într-o clădire veche, cu patru etaje, care avea un oarecare farmec, dar care nu se distingea prea mult de celelalte clădiri asemănătoare din jur. Numai asta o puse pe gânduri. Intrarea în holul cu podele de marmură ale unei clădiri grandioase o făcuse să simtă că făcea parte din ceva magnific.

În interiorul clădirii, care găzduia, de asemenea, o firmă de avocatură, o agenție de asigurări și un cabinet medical, își găsi drumul către etajul al patrulea. Ușile liftului se deschiseră către o mochetă plușată bleumarin și un birou de recepție masiv. Impresia imediată fu aceea de bogăție și eleganță. Asta o liniști întru câtva.

Recepționera privi imediat către ea.

- Cred că sunteți doamna Winters. Mergeți direct înăuntru. Domnul Wallace vă așteaptă. Este biroul mare din colțul din stânga. Zâmbi, după care adăugă: Are cea mai frumoasă priveliște de aici. Puteți vedea portul.

Impresia creată de recepție continuă și pe hol, unde birourile erau intime și decorate simplu, dar elegant. Când bătu la ușa lui Mitch Wallace, aproape că nu îl văzu din cauza priveliștii din spatele lui. Bărci și iahturi erau presărate pe apa albastră. El zâmbi la expresia ei de uluială.

- Merită biletul de intrare, așa-i? spuse el scuturându-i mâna, după care îi arată un scaun. Jur că acesta a fost

singurul motiv pentru care am acceptat postul aceasta acum treizeci de ani. Voi regreta să spun la revedere acestei priveliști.

- Vă pensionați?

- La sfârșitul lunii, confirmă el. Îmi vei lua locul?

- Încă nu m-am decis, recunosc ea. Spuneți-mi despre birou. Am auzit că are performanțe reduse.

El dădu din cap, fără să fie ofensat de această caracterizare.

- De multă vreme. Am venit aici în calitate de manager, nu de analist. Am mulți tineri și tinere care sunt pasionați și ambițioși, dar care vor cu toții să fie la New York. Majoritatea nu înțeleg că cea mai bună modalitate de a ajunge acolo este să faci treabă bună aici cu ceea ce ei numesc tranzacții mărunte. Din ceea ce am auzit despre tine de la oamenii din New York, i-ai putea ajuta să ajungă la următorul nivel din punctul de vedere al competențelor.

- Deci spuneți că în acest post este nevoie de un profesor? întrebă ea încruntându-se.

Oare chiar își dorea să pregătească o mână de tineri pentru ca aceștia să meargă la New York să îi ia locul? Acest gând o făcuse să se îndoiască și mai tare că acesta ar fi locul potrivit pentru ea.

Chiar atunci, un tânăr care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani bagă capul pe ușă.

- Îmi pare rău că vă întrerup, spuse el, salutând-o pe Abby cu o mișcare a capului. Mitch, îl am pe Harry Fleming la telefon. Este chitit pe o tranzacție care nu are nici o logică din punctul meu de vedere. Poți vorbi tu cu el?

Mitch privi către Abby.

- Vrei să încerci și tu?

- Sigur, spuse ea, după care îi făcu semn brokerului. Rămâi pe linie cu noi, bine?

Părănd surprins, acesta încuviință din cap, după care ridică receptorul celui de-al doilea telefon din birou, în timp ce Abby discuta cu clientul.

- Domnule Fleming, sunt Abby Winters. Sunt venită de la biroul din New York. Poate vă pot ajuta. Spuneți-mi ce doriți să tranzacționați și de ce. Brokerul dumneavoastră are anumite rezerve în această privință.

- E un copil fără minte, mormăi el

Abby observă că acesta se făcuse roșu la față.

- Nu știu ce să zic despre asta, domnule. Majoritatea brokerilor noștri au recomandări foarte bune. Poate că totuși nu a înțeles care sunt obiectivele dumneavoastră specifice legate de această tranzacție.

El îi spuse numele companiei pe care dorea să o vândă. Abby strânse din ochi. Erau acțiuni profitabile despre care știa că erau recomandate cu entuziasm la cumpărare. Îi spuse apoi ce acțiuni voia să cumpere cu acei bani.

- Acestea urmează să crească, îi spuse el încrezător. Celelalte sunt niște dinozauri.

Abby privi către celălalt capăt al încăperii la tânărul broker și îi făcu cu ochiul.

- Înțeleg ce spuneți, domnule Fleming, însă eu sunt analista de corporație care a studiat exact aceste acțiuni chiar săptămâna trecută. Am analizat perspectivele lor de viitor, fluxul de lichidități, rata curs-beneficiu și trebuie să vă spun că este foarte probabil să faceți o mare greșală. E posibil să aveți ceva profit pe termen scurt, pentru că se acordă multă atenție acum acestor acțiuni, însă, dacă nu stați cu ochii pe ele să le vindeți repede, riscați să pierdeți la fel de mult pe cât faceți. Poate chiar mai mult.

Cuvintele ei fură întâmpinate cu tăcere.

- Sunteți sigură de asta? întrebă el.

- Eu însămi le-am etichetat ca fiind cu risc ridicat, îi spuse ea. Sunt sigură că de aici venea și îngrijorarea brokerului. Nu recomandăm aceste acțiuni acum. Decizia va aparține, desigur, însă eu cred că brokerul

dumneavoastră nu încerca decât să vă împiedice să aveți pierderi. Dacă aveți lichidități și vreți să speculați pe câteva acțiuni, este altceva, însă nu aș tranzacționa celelalte acțiuni în schimbul acestora.

Bărbatul oftă.

- Dați-mi-l pe Dave iar la telefon, spuse el. Și mulțumesc că m-ați pus la curent. Nu știu de ce nu a făcut el asta de la început.

- Cred că asta încerca, domnule. Doar că el nu este la fel de direct cum sunt eu, zise Abby. Vi-l dau pe Dave acum.

Se așază din nou pe scaun și întâlnește privirea lui Mitch Wallace. Convorbirea aceea telefonică îi reamintise că erau oameni adevărați afectați de unele dintre deciziile pe care le lua. Întotdeauna înțelesese asta, desigur. Numai că, atunci când era absorbită de rapoartele de analize de la zeci de companii diferite, pierdea din vedere ce însemna contactul uman.

Înainte să apuce să spună ceva despre asta însă, Dave închise telefonul și o privi cu respect.

- Mulțumesc. Cred că mai avea două minute și își retrăgea cu totul contul pentru că nu am reușit să îl fac să înțeleagă punctul meu de vedere. Ce bine că ați fost aici!

Ieși din birou, iar Abby observă că Mitch o studia cu atenție.

- Acum, înțelegi ce vreau să spun? Ai putea schimba mult lucrurile aici.

Abby încuviință încetitor din cap. Poate ar fi putut. O parte din ea voia să sune la New York și să ceară să preia pentru o perioadă de probă, însă exclude imediat această idee. Trebuia să își ia un angajament, față de acest post și față de acești oameni, față de Chesapeake Shores și față de Trace. Era timpul să facă asta.

Trace nu intenționase nici o clipă să se îndrăgostească din nou de Abby. Și, în mod cert, nu se așteptase să fie înnebunit după două spiridușe de-o șchioapă

cu un temperament asortat cu părul lor blond-arămiu. Carrie, cel puțin, așa era. Caitlyn avea un temperament mai echilibrat. Ceea ce, probabil, moștenise de la tatăl ei, din moment ce Abby era mai înflăcărată decât orice femeie pe care o cunoscuse el vreodată.

Trecuse de mult timpul potrivit să își facă intențiile cunoscute. Se gândea că deja ajunseseră la un fel de înțelegere, dar, de data aceasta, el voia totul – căsătorie, familie, fericire până la adânci bătrâneți –, și le voia acum. Se gândise că achiziția casei avea să vorbească despre toate acestea, însă încurcase și mai mult lucrurile. Trebuia să rețină că surprizele erau plăcute, numai că surprizele *mari* puteau avea efecte nedorite.

Plecă de la bancă, merse pe jos până la apartamentul lui și se uită la motocicletă Harley pe care o avea încă din liceu. Scutură din cap. Nu era un vehicul tocmai potrivit pentru o familie. Scoase telefonul mobil și o sună pe sora lui.

– Am nevoie să mă duci undeva cu mașina. Poți să mă iei de acasă?

Recunoscătoare pentru că intervenise pe lângă tatăl lor, Laila nu pierdu vremea cu întrebări.

– În cinci minute.

Când îi spuse unde mergeau, aceasta îi aruncă priviri întrebătoare. În cele din urmă, își pierdu răbdarea.

– Ai de gând să îmi spui sau nu?

– Nu, răspunse el imediat, râzând de expresia ei agasată.

Ajunse la dealerul auto, parcă, după care îl urmă către o camionetă.

– Ce părere ai? întrebă el.

Dintr-odată, chipul ei se luminează în semn de înțelegere.

– Vrei să o ceri pe Abby în căsătorie, nu-i așa? Cumperi o mașină de familie.

– Am spus eu asta?

Ea îi dădu un ghiont.

– Nici nu trebuie. Nimic altceva pe lume nu te-ar putea convinge să renunți la motocicletă ta Harley.

- Bine, m-ai prins. Acum, spune-mi ce părere ai despre mașina asta. Băgă capul înăuntru, uitându-se uluit. Are chiar și DVD-player pentru scaunele din spate. Îți poți imagina?

Ea îi aruncă o privire curioasă.

- Mașinile au o grămadă de accesorii în ziua de astăzi, spre deosebire de motociclete. E timpul să te maturizezi și tu și să le descoperi.

El se încruntă la ironia ei.

- Nu are nici o legătură cu maturitatea, Laila. Pur și simplu, nu a trebuit să mă gândesc să îmi iau mașină într-un oraș mare.

Ea îl luă de braț.

- Ai dreptate. Ești sigur că vrei să o cumperi pe prima pe care ai văzut-o?

El ridică din umeri.

- E mașină. Merge. Pare suficient de sigură pentru copii.

Laila își dădu ochii peste cap.

- Ești incurabil. Bine, dacă pe aceasta o vrei, hai să mergem înăuntru să semnezi hârtiile. Dar trebuie să te avertizez, tipul de la vânzări o să fie terminat nervos fiindcă nu și-a putut folosi toate tehnicile de negociere cu tine.

Când ajunseră la jumătatea salonului, agentul se îndrepta către ei. Laila îl opri pe Trace.

- Nu plăti prețul de pe etichetă, îl avertiză ea. E jaf la drumul mare. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Trace o privi amuzat.

- Chiar te rog.

Spre uimirea lui, Laila reuși să reducă semnificativ prețul, iar, o oră mai târziu, Trace traversa parcare cu cheile în mână.

- Te vezi cu Abby acum? întrebă ea.

El încuviință din cap. Avea chiar și inelul în buzunar, deși ceva îi spunea că urma să fie mai impresionată de mașină.

În loc să se ducă direct la han, Trace parcă noua mașină la casa pe care o cumpărase. După aceea, se duse pe jos la han. O găsi pe Abby în birou, jonglând între apele telefonice. Abia dacă ridică privirea când sosi el.

Când încheie, în sfârșit, și ultimul apel, îi aruncă un zâmbet obosit. Trace se ridică și îi întinse mâna.

- Ai nevoie de o pauză. Hai să faci o plimbare cu mine.

Spre surprinderea lui, ea se ridică imediat, îl luă de mână și îl urmă prin ușile franceze și de-a lungul peluzei, către plajă.

- Nu pot să stau mult, spuse ea în timp ce mergeau pe nisip. Telefoanele au sunat ca la nebuni astăzi, pentru că mulți localnici vor să facă rezervări pentru oaspeți din afara orașului.

- E hanul lui Jess, e problema lui Jess, îi spuse el conducând-o pe fâșia de plajă de aproape un kilometru care ducea la noua lui casă.

Ea nu părea să își dea seama încotro se îndreptau.

Fruntea i se încreți într-o încruntătură.

- Dar eu...

- Tu doar ajută. Știu. La fel și ea, dar asta nu înseamnă că nu este obositor. Hanul își ia avânt acum. Adu o contabilă și las-o pe Jess să conducă locul de acum.

- Chiar crezi că se va descurca singură?

El o privi în ochii îngrijați.

- Dar tu ce crezi?

Ea ezită o clipă, după care încuviință din cap.

- Chiar cred că este pregătită.

- Bun. Atunci, eu mi-am făcut treaba, iar tu poți merge mai departe să te ocupi și de alte lucruri, cum ar fi următorul pas pentru noi doi.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

- Deci, practic, recunoști că m-ai ținut deliberat aici pentru scopurile tale necurate?

- Necurate? protestă el, displăcându-i modul în care suna. Am vrut o a doua șansă cu tine.

- Voiai răzbunare, îl corectă ea, după care zâmbi ușor și își încolăci brațele pe după gâtul lui. E ciudat cum lucrurile astea iau altă direcție decât cea pe care o dorești, nu-i așa?

El își lăsă buzele peste ale ei.

- Așa este, dar nu o să mă auzi pe mine vreodată plângându-mă.

El întrerupse sărutul.

- Vino cu mine!

Ea se uită în jur și deveni conștientă de locul unde se aflau.

- Casa pe care ai cumpărat-o.

El o privi în ochi.

- Casa noastră, sper. O conduse în sus pe scări, către curte, apoi în jurul casei, la mașina parcată pe alee. Mașina noastră.

Ea rămase cu gura căscată.

- Ai cumpărat o mașină de familie?

- Nu văd cum aş putea duce fetele în spatele meu pe Harley. Îi făcu cu ochiul. Dar sper ca tu să urci acolo din când în când. Mașina este doar ca să îți arăt că voi fi un tată vitreg responsabil.

Un zâmbet abia perceptibil îi juca pe buze.

- Nu am avut niciodată îndoieli în privința asta, îi spuse ea.

El trase aer în piept și se lansă în discursul pe care îl exersase.

- Ascultă, știu că nu ești sigură dacă vrei să rămâi aici, iar, dacă nu vrei, nu e nici o problemă, însă casa aceasta este potrivită pentru noi. Tatăl tău a construit-o, și mi se pare corect să locuiască aici cineva din familia O'Brien. Dacă o vom folosi doar pentru vacanțe și weekenduri este la fel de bine. Nu vreau decât ca noi doi să fim împreună.

- Și eu, spuse ea. Dar, înainte să te lași purtat de val cu toate sacrificiile pe care ești pregătit să le faci pentru a mă câștiga, lasă-mă să îți spun că, de azi, am un nou serviciu.

Trace o privi nedumerit.

- Un nou serviciu?

- Conduc biroul din Baltimore. Traficul până acolo, apropo, este îngrozitor, așa că s-ar putea să fie nevoie să ne gândim la un apartament în apropiere, dar aici este acasă, Trace. Casa asta, chiar aici, cu tine. Cred că, pur și simplu, ne aștepta pe noi să venim.

Trace nu își putea reține zâmbetul care i se întinsese pe față.

- Dar nici măcar nu ai așteptat să vezi inelul sau să auzi cererea în căsătorie. Voiam să te uimesc. Voiam să îți spun că te iubesc de... nici nu mai țin minte de când. Vreau să mă căsătoresc cu tine și să fiu tatăl fetițelor tale, poate să facem și vreo doi copii ai noștri. Și, în caz că te întrebai, Carrie și Caitlyn sunt de acord. Le-am cerut deja permisiunea, deși nu sunt într-un totu sigur că au înțeles despre ce este vorba. Bunica ta și Mick și-au dat și ei acordul. Nu am vorbit cu frații tăi încă, și, dacă mă gândesc la cum ne înțelegeam, cred că e mai bine așa, dar o să-i câștig de partea mea, pentru că știu că este important pentru tine.

Ochii ei erau scăldați în lacrimi când el termină. Lacrimi de bucurie, spera el.

- Da, chiar m-ai uimit, șopti ea. Răspunsul este da.

- Și inelul? Vrei să îl vezi?

- O, chiar vreau, spuse ea. Dar numai pentru că este un semn că aparținem unul celuilalt.

Încă nevenindu-i să creadă că totul se așezase așa cum visase el cu mulți ani în urmă, Trace îi puse pe deget inelul cu diamant.

- Te-ai gândit când ai vrea să ne căsătorim? întrebă el, trăgând-o lângă el pe treptele a ceea ce urma să fie primul și singurul lor cămin împreună.

- Curând.

- Unde?

- La han, normal. O fi făcut parte din planul necurat al unui bancher înțepat, dar ne-a adus împreună.

În plus, nu vreau să risc mânia lui Jess dacă am merge în altă parte.

Trace râse.

– Te iubesc, Abby O'Brien Winters.

– Și eu te iubesc, Trace Riley. Cred că încep să înțeleg ce a văzut Mick când a proiectat acest oraș. Este locul perfect în care să te îndrăgostești și să ai o familie. Cred că este ceva în aer.

Trace respiră profund, dar singura aromă pe care o simți fu cea de liliac. Ceea ce era straniu, pentru că sezonul lor fusese cu luni în urmă. Poate că, într-adevăr, era puțină magie în aer.